Prima parte din
seria *Nikolai Lantsov*

REGELE
CICATRICILOR

O nouă aventură palpitantă
în Universul Grisha

LEIGH BARDUGO

FICTION CONNECTION

Leigh Bardugo
Regele Cicatricilor

Pentru Morgan Fahey – general pe timp de război, sfătuitoare de încredere pe timp de pace, prietenă apropiată și (de obicei) regină binevoitoare.

INSULA RĂTĂCITOARE
DRUMUL OASELOR
JELKA
VILKI
NOVYI ZEM
WEDDLE
Portul Reb
Portul Eames
SHRIPTPORT
CAPUL EAMES
COPTON
COLONIILE SUDICE
Marea Adevărată
KETTERDAM
BELENDT
KERCH
KENST HJERTE
Isenvee
HJAR
Râul Stelge
OVERÜT
AVFALLE
GAFVALLE
GJELA
KEJERUT
FELSTED
FJERDA
ELBJEN
PERMAFROST
DJERHOLM
HALMHEND
CHERNAST
TSIBEYA
RAVKA
ULENSK
ARKESK
UDOVA
NOVO-KRIBIRSK
Nemarea
ADENA
RYEVOST
Râul Sokol
KRIBIRSK
OS ALTA
OS KERVO
BALAKIREV
IVETS
Râul Obol
TSEMNA
KERAMZIN
POLIZNAYA
SIKURSK
CARYEVA
SHU HAN
KOBA
BHEZ JU
AHMRAT JEN

GRISHA

Soldați în Armata a Doua
Maeștri ai Micii Științe

CORPORALKI
(Ordinul Viilor și Morților)

Sfâșie-Inimi
Vindecători

ETHEREALKI
(Ordinul Invocatorilor)

Furtunoși
Interni
Iscă-Valuri

MATERIALKI
(Ordinul Fabrikatorilor)

Durași
Alkemi

Omul care se îneca

1. Dima

Dima auzi înaintea tuturor celorlalți cum se trântesc ușile hambarului. Bucătăria micii ferme clocotea ca o oală pe sobă, cu ferestrele închise bine din cauza furtunii, iar aerul dinăuntru era cald și umed. Pereții tremurau din pricina zarvei făcute de frații lui Dima, care vorbeau unii peste alții, în timp ce mama lor fredona și bătea din picior în ritmul unui cântec pe care Dima nu-l știa. Mama ținea întinsă în poală mâneca sfâșiată a uneia dintre cămășile tatălui său, ciugulind stofa cu acul în ritmul neuniform al unei vrăbii zeloase, în timp ce un fir de lână i se târa printre degete ca un vierme.

Dima era cel mai mic dintre șase băieți, bebelușul pe care mama lui îl primise târziu, mult după ce doctorul care trecea prin satul lor în fiecare vară îi spusese că nu mai trebuia să aibă niciun copil. *O binecuvântare neașteptată,* îi plăcea mamei să spună în timp ce îl strângea pe Dima la piept și îl răsfăța, după ce ceilalți se duceau la treburile lor. *O gură nedorită de hrănit,* pufnea fratele lui mai mare, Piotr.

Deoarece era atât de mic, de multe ori Dima nu era ținta glumelor făcute de frații lui și era uitat în timpul certurilor zgomotoase din casă. Și de asta, în acea seară de toamnă, cum stătea la chiuvetă și spăla ultima oală pe care frații lui făcuseră în așa fel încât să i-o lase lui, Dima fu singurul care auzi bufnetul de la ușile hambarului. Se puse să frece și mai tare, hotărât să-și termine treaba și să se ducă la culcare înainte să-i treacă cuiva prin cap să-l trimită afară, în întuneric. Auzea cățeaua, Molniya, cum scâncește pe pridvorul bucătăriei, cerșind resturi de mâncare și un loc cald în care să doarmă, în timp ce vântul se întețea, transformându-se într-un urlet furios.

Crengile șfichiuiau ferestrele. Mama înălță capul și brazdele îndârjite din jurul gurii i se adânciră. Se încruntă, ca și cum ar fi putut să trimită vântul la culcare nemâncat.

— Iarna vine devreme și stă mai mult, spuse ea.

— Hm, spuse tata, la fel ca maică-ta.

Mama îl lovi cu gheata.

În seara aceea, lăsase un pahar mic cu cvas în spatele sobei, ca dar pentru fantomele casei care păzeau ferma și care

dormeau în spatele sobei vechi de fier, la căldură. Sau cel puțin așa spunea mama. Tata doar dădea ochii peste cap și se plângea că irosește cvas bun.

Dima știa că, după ce toată lumea se ducea la culcare, Piotr avea să soarbă cvasul și să mănânce felia de prăjitură cu miere pe care mama o lăsa învelită într-o pânză. „O să te bântuie fantoma străbunicii”, îl avertiza uneori Dima. Însă Piotr doar își ștergea bărbia cu mâneca și spunea: „Nu există nicio fantomă, țânc prost ce ești. Pe Baba Galina au mâncat-o viermii din cimitir, și asta o să se întâmple și cu tine dacă nu-ți ții gura”.

Acum Piotr se aplecă și îl înghionti cu putere. Dima se întreba adesea dacă Piotr exersa special ca să-și facă coatele și mai ascuțite.

— Ai auzit? îl întrebă fratele lui.

— Nu e nimic de auzit, spuse Dima.

Dar avea inima strânsă. Ușa hambarului...

— Afară e ceva care călărește furtuna.

Deci fratele lui încerca doar să-l sperie.

— Nu fi prost, spuse Dima.

Dar se simțea ușurat.

— Ascultă, spuse Piotr, în timp ce vântul scutura acoperișul casei, iar focul trosnea.

Lui Dima i se păru că aude și altceva decât furtuna – un țipăt ascuțit și îndepărtat, asemenea urletului unui animal înfometat sau plânsului unui copil.

— Când vântul bate prin cimitir, se trezesc spiritele tuturor copiilor care au murit înainte să fie botezați, spuse Piotr. *Malenciki.* Se duc să caute suflete de furat, cu care să-și cumpere primirea în rai.

Piotr se aplecă și împunse cu degetul umărul lui Dima.

— Îi iau întotdeauna pe cei mai mici.

Dima avea acum opt ani, era suficient de mare ca să știe că nu e adevărat, dar chiar și așa ochii lui se abătură spre ferestrele întunecate, spre curtea luminată de lună, unde copacii se aplecau și se cutremurau în vânt. Tresări. Ar fi putut să jure că, doar pentru o clipă, văzuse o umbră care străbate curtea – o pată neagră proiectată de ceva mult mai mare decât o pasăre.

Piotr râse și îl împroșcă cu apă cu săpun.

— Pe cinstea mea, ești tot mai neghiob pe zi ce trece. Cine ar

vrea să ia sufletul tău de nimic?

Piotr e furios doar pentru că, înaintea ta, el era cel mic, îi spunea mereu mama lui Dima. *Trebuie să te străduiești să fii bun cu fratele tău, chiar dacă el e mai mare, dar nu și mai înțelept.* Dima se străduia. Chiar se străduia. Dar uneori îi venea pur și simplu să-l trântească pe Piotr în fund, ca să vadă și *el* cum e să te simți mic.

Vântul slăbise și, în tăcerea subită, izbitura ascuțită care răsună în curte era inconfundabilă.

— Cine a lăsat deschise ușile hambarului? întrebă tata.

— Era treaba lui Dima să aibă grijă de grajd în seara asta, spuse Piotr virtuos.

Frații lui, strânși în jurul mesei, cloncăniră ca niște găini agitate.

— L-am închis, protestă Dima. Am pus bine bârna!

Tata se lăsă pe spătarul scaunului.

— Atunci mi s-a părut că aud sunetul ăla?

— Probabil crede că l-a scos o fantomă, spuse Piotr.

Mama ridică privirea de la cămașa pe care o cârpea.

— Dima, trebuie să te duci să închizi ușile hambarului, spuse ea.

— Mă duc eu, spuse Piotr cu un oftat resemnat. Știm cu toții că lui Dima i-e frică de întuneric.

Dar Dima simți că era un test. Tata s-ar fi așteptat ca el să-și asume responsabilitatea.

— Nu mi-e frică, spuse el. Bineînțeles că o să mă duc să închid ușile.

Dima ignoră privirea încrezută a lui Piotr, își șterse mâinile, apoi își luă haina și căciula. Mama îi întinse un felinar de tablă.

— Grăbește-te, spuse ea, ridicându-i gulerul ca să-i țină de cald. Întoarce-te fuga și o să-ți spun o poveste.

— Una nouă?

— Da, una bună, despre sirenele din nord.

— E și magie în ea?

— O grămadă. Acum du-te.

Dima aruncă o privire spre icoana lui Sankt Feliks de pe peretele de lângă ușă. Lumina lumânării pâlpâia pe fața mâhnită a acestuia, iar privirea lui era plină de compasiune, ca și cum ar fi știut cât de frig era afară. Feliks fusese tras într-o țeapă făcută din lemn de măr și fript de viu, la doar câteva ore după ce

făcuse minunea livezilor. Nu țipase, nu strigase, ci doar le sugerase sătenilor să îl întoarcă, pentru ca flăcările să ajungă și pe partea cealaltă. Feliks nu s-ar fi temut de o furtună.

Imediat ce Dima deschise ușa bucătăriei, vântul încercă să i-o smulgă din mână. Dima o trânti în urma lui și auzi cum pe partea cealaltă se răsucește ivărul. Știa că e ceva temporar, o necesitate, dar tot avu impresia că e pedepsit. Privi în urma lui spre ferestrele luminoase, în timp ce își obliga picioarele să coboare treptele spre întunericul uscat al curții, și îi trecu prin cap gândul groaznic că, imediat ce ieșise din căldura bucătăriei, familia lui îl uitase, că dacă nu s-ar fi întors niciodată, nimeni n-ar fi strigat și n-ar fi dat alarma. Vântul avea să-l șteargă pe Dima din memoria lor.

Se gândi la lunga porțiune luminată de lună pe care trebuia s-o traverseze către hambar, pe lângă cotețul găinilor și șopronul gâștelor. În hambar erau bătrânul lor cal, Gherasim, și vaca lor, Matilda.

— Cu lame de ferăstrău din oțel, șopti el, trecându-și mâna din mers peste noul plug, ca și cum ar fi fost un talisman norocos.

Nu știa sigur de ce lamele de oțel erau mai bune, dar atunci când sosise plugul, acestea fuseseră cuvintele pe care tatăl lui le repetase mândru vecinilor, iar lui Dima îi plăcea sonoritatea lor puternică. La masa din bucătărie avuseseră loc certuri îndelungi referitoare la plug, ca și la toate reformele agricole ale regelui și la necazurile și speranțele pe care ar fi putut să le aducă ele.

— Ne îndreptăm spre un nou război civil, bodogănise mama. Regele e prea nesăbuit.

Dar tata era încântat.

— Cum poți să-ți faci griji când ai burta plină și acoperișul e uns cu smoală proaspătă? Ăsta a fost primul an în care am putut să strângem din recolte suficient cât să și vindem la piață, în loc să ne hrănim doar pe noi.

— Pentru că regele a redus zeciuiala ducelui Radimov la o fărâmiță din cât a fost! exclamă mama.

— Și ar trebui să ne pară rău?

— O să ne pară rău atunci când ducele și prietenii lui nobili o să-l ucidă pe rege în pat.

— Regele Nikolai e erou de război! spuse tata, fluturând

mâinile prin aer ca și cum necazurile puteau fi alungate ca fumul pipei. N-o să existe nicio lovitură de stat dacă armata n-o sprijină.

Aceste lucruri erau dezbătute seară de seară. Dima nu înțelegea mare lucru din discuțiile lor, în afară de faptul că trebuia să se roage pentru tânărul rege.

Gâștele gâgâiră în șopronul lor, iritate de vreme sau de pașii nervoși ai lui Dima, care văzu în fața lui cum ușile mari de lemn ale hambarului se deschid și se închid, ca și cum clădirea ar fi oftat, ca și cum intrarea ar fi fost o gură care ar fi putut să-l tragă înăuntru cu o singură inspirație. Lui Dima îi plăcea hambarul ziua, când lumina soarelui se strecura printre stinghiile acoperișului și peste tot mirosea a fân, când Gherasim sforăia și Matilda mugea dezaprobator. Dar noaptea hambarul devenea o cochilie goală, așteptând ca o făptură oribilă să îl umple – o creatură vicleană, care ar fi putut să lase ușile să se deschidă ca să ademenească un băiat nesăbuit afară. Pentru că Dima *știa* că închisese ușile acelea. Era sigur de asta, și nu se putea abține să nu se gândească la acei *malenciki* ai lui Piotr, micile fantome care căutau un suflet de furat.

Încetează, se mustră Dima. *Piotr a descuiat chiar el ușile, pentru ca tu să trebuiască să ieși afară, în frig, sau să refuzi și să te faci de rușine.* Dar Dima le demonstrase fraților și tatălui său că putea să fie curajos, iar gândul acesta îl încălzi în timp ce își trăgea gulerul în sus, în jurul urechilor, tremurând din cauza mușcăturii vântului. Abia atunci își dădu seama că nu o mai aude pe Molniya lătrând. Când Dima se aventurase afară, n-o găsise pe Molniya în fața ușii, încercând să intre amușinând în bucătărie.

— Molniya? spuse el, cu vocea acoperită de vânt. Molniya!

Și-a dat seama că strigase cam tare. În caz că în întuneric asculta și altceva decât câinele lui.

Dima traversă curtea în timp ce umbrele copacilor săreau și se cutremurau pe pământ. Vedea, dincolo de pădure, panglica lată a drumului care ducea în oraș, până în curtea bisericii. Dima nu îngădui ochilor lui să-l urmeze. Era prea ușor să-și imagineze un trup în haine zdrențuite care merge târșâit pe drum, târând în urma lui bulgări de pământ din cimitir.

Dima auzi un scâncet încet de undeva dintre copaci și țipă. Din întuneric îl fixau ochii galbeni ai cățelei. Licărul felinarului îi

căzu pe labele negre, blana ciufulită și dinții dezgoliți.

— Molniya! spuse el, cu un oftat de ușurare.

Era recunoscător geamătului puternic al furtunii.

Gândul că frații lui ar fi putut să audă scheunatul ascuțit și rușinos al Molniyei și să iasă în fugă afară ca să găsească sărmana lor cățea ghemuită în tufișuri era prea groaznic ca să poată fi suportat.

— Hai aici, fetițo, o ademeni el.

Molniya își lipise burta de pământ, iar urechile îi erau lipite de cap. Nu se mișcă.

Dima privi iar spre hambar. Scândura care ar fi trebuit să fie de-a curmezișul ușilor și să le tină închise era în tufișuri, ruptă în bucăți. Dima auzi de undeva dinăuntru un fornăit încet și umed. Oare un animal rănit reușise să pătrundă în hambar? Sau un lup?

Lumina aurie de la ferestrele fermei părea imposibil de îndepărtată. Poate că ar fi trebuit să se întoarcă și să ceară ajutor. Doar nu se aștepta nimeni de la el să înfrunte un lup de unul singur. Dar dacă înăuntru nu era nimic? Sau o pisică inofensivă în care Molniya își înfipsese colții? Atunci toți frații lui ar fi râs, nu doar Piotr.

Dima avansă temător, cu felinarul întins în fața lui. Așteptă ca furtuna să tacă și prinse ușa grea de margine, ca să nu-l lovească în timp ce intra.

Hambarul era întunecat, abia atins de razele de lumină ale lunii. Mai înaintă puțin în întuneric. Se gândi la ochii blânzi ai lui Sankt Feliks, la creanga spinoasă de măr care îi străpungea inima. Apoi, ca și cum furtuna nu ar fi făcut decât să-și tragă răsuflarea, se porni vântul. Ușile se trântiră în spatele lui Dima, iar lumina slabă a felinarului său pâlpâi și se stinse.

Auzea furtuna dezlănțuită de afară, dar hambarul era tăcut. Animalele amuțiseră, ca și cum ar fi așteptat, iar el simțea mirosul acru al fricii lor, care acoperea dulceața fânului. Dar mai era un miros, pe care Dima îl știa de când tăiaseră gâște pentru masa de sărbătoare: izul de cupru încins al sângelui.

Întoarce-te, își spuse el.

Ceva mișcă în întuneric. Dima prinse o licărire a lunii, strălucirea a ceva ce ar fi putut să fie niște ochi. Apoi păru că o bucată de umbră se desprinde și traversează plutind hambarul.

Dima făcu un pas în spate, strângând la piept felinarul inutil.

Umbra purta rămășițele sfâșiate a ceea ce cândva ar fi putut să fie niște haine frumoase și, pentru un scurt moment plin de speranță, Dima se gândi că un călător intrase împleticit în hambar, ca să doarmă până trecea furtuna. Dar umbra nu se mișca asemenea unui om. Era prea grațioasă, prea tăcută, cu trupul ghemuit la pământ. Dima scânci când umbra se furișă mai aproape. Ochii ei erau ca niște oglinzi întunecate, iar din vârful degetelor sale cu gheare ieșeau niște vinișoare, ca și cum tocmai și-ar fi băgat mâinile în cerneală. Dârele negre care îi străbăteau pielea păreau să pulseze.

Fugi, își spuse Dima. *Țipă.* Se gândi la felul în care gâștele se duceau la Piotr cu atâta încredere, fără să scoată niciun sunet de protest în puținele secunde dinainte ca fratele lui să le frângă gâtul. *Proaste,* se gândise Dima atunci, dar acum înțelegea.

Creatura se ridică de pe vine, ca o siluetă neagră, și din spatele ei se desfășurară două aripi imense, ale căror margini unduiau precum fumul.

— Tată! încercă Dima să strige.

Însă cuvântul se auzi doar ca un icnet.

Creatura se opri, ca și cum acest cuvânt i-ar fi fost cumva familiar. Ascultă cu capul înclinat într-o parte, iar Dima făcu încă un pas în spate, apoi încă unul.

Ochii monstrului se repeziră spre Dima și făptura apăru dintr-odată la doar câțiva centimetri distanță, înălțându-se deasupra lui. Dima vedea, în lumina cenușie a lunii care cădea asupra trupului întunecat, că petele din jurul gurii ei și de pe piept erau de sânge.

Creatura se aplecă în față, inspirând adânc. De aproape, avea trăsăturile unui bărbat tânăr – până când buzele i se depărtară, iar colțurile gurii i se traseră în spate, lăsând să se vadă niște colți lungi și negri.

Zâmbea. Monstrul zâmbea – pentru că știa că în curând avea să mănânce. Dima simți cum ceva cald îi alunecă pe picior și își dădu seama că făcuse pe el.

Monstrul se năpusti.

Ușile din spatele lui Dima se deschiseră brusc, iar furtuna ceru să intre înăuntru. Un trosnet puternic se auzi atunci când pala de vânt doborî făptura de pe picioarele ei cu gheare și îi azvârli trupul înaripat în peretele din spate. Grinzile de lemn se crăpară din cauza forței, iar creatura căzu grămadă la podea.

În hambar intră cu pași mari o siluetă cu o haină cenușie simplă, al cărei păr lung și negru era ridicat de un vânt straniu. Luna îi lumina trăsăturile, iar Dima țipă și mai tare, pentru că era prea frumoasă ca să fie un om obișnuit, iar asta însemna că trebuia să fie o sfântă. Dima se gândi că deja era mort, iar ea venise să-l conducă în tărâmurile luminate.

Dar ea nu se aplecă să-l ia în brațe sau să rostească rugăciuni blânde ori cuvinte de alinare. În schimb, se apropie de monstru, cu mâinile întinse în fața ei. Deci probabil era o sfântă războinică, precum Sankta Alina a Faliei, precum Sankt Juris.

— Fii atentă, reuși Dima să șoptească, temându-se ca ea să nu fie rănită. Are… ditamai dinții.

Dar sfintei nu-i era frică. Împinse monstrul cu vârful cizmei și îl rostogoli pe o parte. Făptura se trezi, mârâind, și Dima strânse mai tare felinarul, ca și cum ar fi fost o pavăză.

Din câteva mișcări rapide, sfânta prinse mâinile cu gheare ale făpturii în niște cătușe grele. Trase cu putere de lanț, obligând monstrul să se ridice în picioare. Acesta dădu s-o muște, dar ea nu țipă și nu se trase înapoi. Lovi ușor făptura peste nas, ca și cum ar fi fost un animal de companie care nu se poartă frumos.

Creatura șuieră, trăgând zadarnic de legături. Aripile ei bătură o dată, de două ori, încercând s-o ridice de la pământ, dar sfânta strânse lanțul în pumn și împinse cealaltă mână în față. O nouă pală de vânt lovi monstrul, izbindu-l de peretele hambarului. Apoi căzu la pământ, în genunchi, și se trase în spate șovăind și împleticindu-se într-un fel care o făcea să pară curios de umană, ca tata atunci când stătea până târziu la crâșmă. Sfânta trase de lanț. Murmură ceva, iar făptura șuieră din nou atunci când în jurul lor se învârteji vântul.

Nu era o sfântă, își dădu seama Dima. *E o Grisha.* Un soldat al Armatei a Doua. Un Furtunos care putea să controleze vântul.

Grisha luă de pe umerii ei un șal, îl aruncă peste capul și umerii făpturii și își conduse prada pe lângă Dima. Monstrul continua să se zbată și să încerce să muște.

Grisha îi aruncă lui Dima o monedă de argint.

— Pentru stricăciuni, spuse ea cu niște ochi strălucitori ca nestematele în lumina lunii. N-ai văzut nimic în noaptea asta, ai înțeles? Ține-ți gura, altfel data viitoare n-o să-l mai prind în lesă.

Dima dădu din cap, simțind cum pe obraji i se preling noi

lacrimi. Grisha ridică o sprânceană. Dima nu mai văzuse niciodată o față ca a ei, mai încântătoare ca orice icoană pictată, cu ochi albaștri ca apele adânci ale râului. Ea îi mai aruncă o monedă, pe care el reuși s-o prindă din aer.

— Asta e pentru tine. N-o împărți cu frații tăi.

Dima o urmări ieșind printre ușile hambarului, apoi își forță picioarele să se miște. Voia să se întoarcă în casă, să o găsească pe mama și să se îngroape în fustele ei, dar își dorea cu disperare s-o mai privească o dată pe Grisha și monstrul ei. Porni în urma lor, cât de silențios putea. În umbra de pe drumul luminat de lună aștepta o trăsură mare, cu un vizitiu cu manta neagră. Un însoțitor sări jos și luă lanțul, ajutând la urcarea făpturii înăuntru.

Dima știa că probabil visa, în ciuda greutății reci a argintului din palmă, deoarece însoțitorul nu-i spuse monstrului *Haide, bestie!* sau *N-o să-i mai deranjezi pe oamenii ăștia niciodată!,* așa cum ar fi spus un erou de poveste.

În schimb, lui Dima i se păru că aude, în umbra adâncă a pinilor legănați, cum însoțitorul spune:

— Aveți grijă la cap, Înălțimea Voastră.

2. Zoya

În aerul din trăsură plutea duhoarea grea a sângelui. Zoya își lipi mâneca de nas, ca să țină la distanță mirosul, dar izul stătut de lână murdară nu era cu mult mai bun.

Scârbos. Era suficient de rău că trebuia să gonească la miezul nopții prin zona rurală ravkană cu o trăsură de împrumut cu arcuri proaste, dar să mai și trebuiască s-o facă cu o astfel de haină? Inacceptabil. Zoya își dădu jos haina și rămase în *kefta* ei albastră cu broderii, care încă păstra duhoarea de sânge, dar măcar acum se simțea mai în pielea ei.

Erau la 15 kilometri de Ivets, la aproape 150 de kilometri de siguranța capitalei, gonind pe drumurile înguste care aveau să-i ducă înapoi la moșia gazdei lor, ducele Radimov, pentru reuniunea comercială. Zoya nu prea-și bătea capul cu rugăciunile, așa că putea doar să spere că nu văzuse nimeni când Nikolai evadase din apartamentul lui și se înălțase în văzduh. Dacă ar fi fost acasă, în Os Alta, așa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată. Zoya crezuse că își luaseră suficiente

precauții. Se înșelase amarnic.
Copitele calului bubuiau, roțile trăsurii zdrăngăneau și săltau, în timp ce, lângă ea, regele Ravkăi scrâșnea din dinții ascuțiți ca niște ace și trăgea de lanțuri.
Zoya se ținea la distanță. Văzuse ce pot să facă mușcăturile lui Nikolai când era în starea aceasta și nu ținea deloc să-și piardă vreun membru – sau mai rău. O parte din ea voise să-i roage pe Tolya sau Tamar, fratele și sora care serveau drept gărzi personale ale regelui, să meargă cu ea în trăsură până când Nikolai avea să-și reia forma umană. Tatăl lor, un mercenar shuhan, îi învățase să lupte, iar de la mama lor, o Grisha, moșteniseră amândoi puterile de Sfâșie-Inimi. Prezența oricăruia dintre gemeni ar fi fost bine-venită. Dar pe Zoya o împiedicase mândria și, în plus, știa cât l-ar fi costat asta pe rege. Un martor al nenorocirii lui era suficient de rău.
Afară vântul urla. Nu semăna cu lătratul unei fiare, ci mai degrabă cu râsul ascuțit și sălbatic al unui vechi prieten, care le împingea trăsura înainte. Vântul făcea ce îi poruncea ea, așa cum făcuse de când era ea mică. Însă în astfel de nopți nu putea să nu simtă că vântul e un aliat, nu un servitor: o furtună care venea să acopere mârâiturile creaturii, să ascundă sunetele unei lupte dintr-un hambar șubred, să stârnească necazuri pe stradă și în crâșmele satelor. Acesta era vântul de vest, Adezku cel împielițat, un tovarăș de încredere. Chiar dacă băiatul acela de la fermă avea să spună tuturor din Ivets ce văzuse, târgoveții aveau să pună vedenia pe seama lui Adezku, vântul ștrengar care le împingea pe femei în paturile vecinilor și făcea ca prin capetele bărbaților să alerge gânduri nebunești, ca niște vârtejuri de frunze moarte.
După încă un kilometru, mârâiturile din trăsură amuțiseră. Zăngănitul lanțurilor se liniști, pe măsură ce creatura părea să se afunde tot mai mult în umbra banchetei. În sfârșit, o voce răgușită și chinuită spuse:
— Bănuiesc că nu mi-ai adus o cămașă curată, nu?
Zoya luă pachetul de pe podeaua trăsurii și scoase o cămașă albă și o haină căptușită cu blană, ambele meșteșugit croite, dar foarte mototolite – veșmintele potrivite unui rege care își petrecuse noaptea chefuind.
Fără să scoată un cuvânt, Nikolai își ridică încheieturile încătușate. Ghearele se retrăseseră, dar mâinile încă purtau

cicatricile de un negru-șters pe care le avea de la sfârșitul războiului civil încoace, din urmă cu trei ani. Regele purta adesea mănuși, ca să le ascundă, dar Zoya credea că asta e o greșeală. Cicatricile erau un memento al torturii pe care o îndurase el din cauza Întunecatului – și al prețului pe care îl plătise el, împreună cu țara lui. Bineînțeles, asta era doar o parte a poveștii, dar era partea căreia oamenii din Ravka îi puteau face față cel mai ușor.

Zoya descuie lanțurile cu cheia grea pe care o purta la gât. Spera să fie doar în mintea ei, dar i se părea că în ultima vreme cicatricile de pe mâinile lui Nikolai păreau mai întunecate, ca și cum ar fi fost hotărâte să nu se șteargă.

După ce îi fură eliberate mâinile, regele își desprinse de pe trup cămașa distrusă. Își spălă sângele de pe piept și de la gură cu cârpa și plosca cu apă pe care i le întinse ea, apoi își dădu cu apă pe mâini și umeri. Apa i se prelingea pe gât și umeri. Tremura foarte tare, dar arăta din nou ca Nikolai – ochi căprui limpezi, păr auriu și umed îndepărtat de pe frunte.

— Unde m-ai găsit de data asta? întrebă el, reușind să elimine mare parte din tremurul vocii.

Zoya își încreți nasul când își aminti.

— O fermă de gâște.

— Sper că era o fermă de gâște mai distinsă, spuse el, bâjbâind după nasturii cămășii curate cu degetele care continuau să-i tremure. Știm ce am ucis?

Sau pe cine? întrebarea plutea în aer, nerostită.

Zoya alungă de lângă nasturi mâinile tremurătoare ale lui Nikolai și își asumă ea sarcina încheierii lor. Simțea, prin bumbacul subțire, răcoarea pe care noaptea o lăsase pe pielea lui.

— Ai fi un valet excelent, murmură el.

Dar Zoya știa că el nu suporta să se supună acestor mici atenții, nu suporta faptul că e atât de slab încât să aibă nevoie de ele.

Compasiunea nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile, așa că Zoya păstră o voce răstită.

— Presupun că ai omorât o grămadă de gâște. Poate și un ponei mițos.

Dar asta fusese tot? Zoya nu avea cum să știe peste ce dăduse monstrul înainte ca ei să-l găsească.

— Nu-ți amintești nimic?
— Am doar străfulgerări.
Trebuiau pur și simplu să aștepte vești despre vreo moarte sau mutilare.
Necazurile începuseră cu șase luni în urmă, când Nikolai se trezise pe un câmp aflat la aproape 50 de kilometri de Os Alta, însângerat și plin de vânătăi, fără să-și amintească cum ieșise din palat sau ce făcuse în noaptea aceea. *Se pare că am devenit somnambul,* le declarase el Zoyei și celorlalți din Triumviratul Grisha atunci când apăruse, cu întârziere, la întâlnirea lor de dimineață, cu o zgârietură lungă pe obraz.
Fuseseră cu toții îngrijorați, dar și nedumeriți. Tolya și Tamar nu erau deloc genul care să-l lase pe Nikolai să se furișeze pe lângă ei. *Cum ai trecut de ei?* întrebase Zoya în timp ce Genya vindeca rana, iar David îi dădea înainte cu somnambulismul. Dar dacă Nikolai era preocupat, nu o arătase. *Excelez la majoritatea lucrurilor,* spusese el. *De ce nu și la evadări imposibile?* Nikolai pusese să fie instalate broaște noi la ușile dormitorului său și insistase să treacă la ordinea de zi și la vestea stranie că în Ryevost avusese loc un cutremur care eliberase, printr-o crăpătură din pământ, mii de colibri argintii.
La puțin mai mult de o lună după aceea, Tolya citea pe un scaun la ușa dormitorului regal, când auzise zgomot de sticlă spartă. Se năpustise înăuntru și îl văzu pe Nikolai cum sare de pe pervazul ferestrei, cu spinarea despicată de niște aripi de umbră răsucită. Tolya o trezise pe Zoya și îl urmăriseră împreună pe rege până pe acoperișul unui grânar aflat la 25 de kilometri distanță.
După asta, începuseră să-l înlănțuiască pe rege de pat – o soluție eficientă, pe care o putuseră pune în practică numai pentru că servitorilor lui Nikolai nu li se îngăduia să intre în dormitorul lui din palat. La urma urmei, regele era erou de război și se știa că suferă de coșmaruri. Zoya îl lega în fiecare noapte și îl elibera dimineața, iar secretul lui Nikolai fusese bine păstrat. Doar Tolya, Tamar și Triumviratul știau adevărul. Dacă cineva ar fi descoperit că regele Ravkăi își petrecea nopțile legat în lanțuri, ar fi devenit o țintă perfectă pentru asasinat sau lovitură de stat – plus subiect de glume.
Din cauza asta erau atât de periculoase călătoriile regelui. Dar Nikolai nu putea să rămână pentru totdeauna sechestrat în

spatele zidurilor din Os Alta.

— Un rege nu poate să rămână încuiat în castelul lui, declarase el atunci când decisese să reia călătoriile în afara palatului. Riști să pari mai degrabă ostatic decât monarh.

— Ai emisari care să se ocupe de treburile statului, replicase Zoya. Ambasadori, lachei...

— Lumea ar putea să uite cât de arătos sunt.

— Mă îndoiesc de asta. Fața ta e pe banii regatului.

Nikolai refuzase să cedeze, iar Zoya recunoștea că el nu se înșela întru totul. Tatăl lui făcuse greșeala de a-i lăsa pe alții să se ocupe de conducere, și asta îl costase. Zoya se gândea că trebuie găsit un echilibru între precauție și temeritate, oricât de exasperante ar fi fost compromisurile. Viața pur și simplu curgea mai lin atunci când nu-i stăteai în cale.

Deoarece Nikolai și Zoya nu puteau călători cu un cufăr plin cu lanțuri pe care să le descopere servitorii curioși, de fiecare dată când se îndepărtau de siguranța palatului se bazau pe un sedativ puternic care îl ținea pe Nikolai în pat și pe monstru la distanță.

— Genya va trebui să-mi prepare o poțiune mai puternică, spuse el acum, dând din umeri pe sub haină.

— Sau ai putea să stai în capitală și să încetezi să-ți mai asumi aceste riscuri nesăbuite.

Până acum, monstrul se mulțumise să atace animale domestice, victimele lui limitându-se la oi eviscerate și vite golite de sânge. Dar amândoi știau că era doar o chestiune de timp până avea să se întâmple o tragedie. Puterea pe care Întunecatul o lăsase să freamăte în Nikolai tânjea după ceva mai mult decât carnea de animal.

— Ultimul incident a fost abia acum o săptămână, spuse el, frecându-și fața cu mâna. Am crezut că am mai mult timp.

— Se înrăutățește.

— Îmi place să te țin în tensiune, Nazyalensky. Neliniștea permanentă face minuni pentru pielea ta.

— O să-ți trimit un bilet de mulțumire.

— Să nu cumva să uiți. Pur și simplu strălucești.

E mult mai rău decât lasă să se vadă, se gândi Zoya. Nikolai era întotdeauna mai generos cu complimentele când era epuizat. Era adevărat că ea arăta splendid, chiar și după acea noapte înfiorătoare, dar Zoya știa că regelui nu-i pasă nici cât

negru sub unghie de înfățișarea ei.

Auziră de afară un fluierat tăios, în timp ce trăsura încetinea.

— Ne apropiem de pod, spuse Zoya.

Reuniunea comercială din Ivets fusese esențială pentru negocierile lor cu Kerchul și Novyi Zemul, dar chestiunea tarifelor și taxelor le oferise și un paravan pentru adevărata lor misiune: o vizită la locul ultimului presupus miracol din Ravka.

Cu o săptămână înainte, sătenii din Ivets porniseră în urma carului împodobit cu panglici al ducelui Radimov ca să celebreze Festivalul lui Sankt Grigori, bătând în tobe și cântând din harpe mici, menite să imite instrumentul pe care îl crease Grigori pentru a liniști animalele pădurii, înaintea martiriului său. Dar când ajunseseră în Obol, podul de lemn de peste trecătoarea râului cedase. Înainte ca ducele și vasalii lui să apuce să se prăbușească în apele înspumate și furioase de dedesubt, un alt pod apăruse sub ei, părând să crească chiar din pereții prăpastiei și din stâncile ascuțite de pe fundul canionului. Sau cel puțin așa susțineau relatările. Zoya dădea puțină crezare poveștilor, punându-le pe seama exagerării, poate chiar a unui delir în masă – până când văzuse podul cu ochii ei.

Zoya se uită pe fereastra trăsurii, în timp ce treceau de cotitura drumului și podul devenea vizibil, cu piloni înalți și zvelți și traverse lungi care sclipeau alb în lumina lunii. Chiar dacă Zoya îl mai văzuse și îl traversase împreună cu regele, priveliștea era uimitoare. De la distanță, părea ceva forjat din alabastru. Abia când te apropiai devenea evident că podul nu era deloc din piatră.

Nikolai scutură din cap.

— Ca om care se transformă regulat într-un monstru, îmi dau seama că n-ar trebui să emit judecăți despre stabilitate, dar suntem siguri că podul nu e periculos?

— Nici pe departe, recunoscu Zoya, străduindu-se să ignore nodul din stomac.

Când traversase podul împreună cu gemenii, la începutul acelei nopți, fusese prea concentrată să-l găsească pe Nikolai ca să-și facă griji dacă podul rezistă.

— Dar e singura modalitate de a trece peste râu.

— Poate c-ar fi trebuit să-mi fac rugăciunile.

Zgomotul roților se schimbă atunci când trăsura intră pe pod, de la huruitul drumului la un bufnet intermitent. Podul care

apăruse în mod atât de miraculos de nicăieri nu era din piatră, cărămidă sau grinzi de lemn. Traversele și scândurile lui albe erau făcute din oase și tendoane, iar grinzile și stâlpii erau legate laolaltă prin mănunchiuri răsucite de cartilaje. *Buf, buf, buf.* Treceau peste o coloană vertebrală.

— Nu-mi place sunetul ăsta, spuse Zoya.

— De acord. Un miracol ar trebui să scoată un sunet mai demn. Niște clopote, poate, sau un cor de voci cerești.

— Nu-i spune așa, se răsti Zoya.

— Cor?

— Miracol.

Zoya șoptise suficiente rugăciuni inutile în copilărie ca să știe că sfinții nu răspundeau niciodată. Podul era foarte probabil creația unor Grisha, iar pentru aspectul lui exista o explicație rațională, una pe care ea intenționa s-o afle.

— Tu cum ai numi un pod făcut din oase care apare exact la timp ca să salveze un întreg oraș de la moarte? întrebă Nikolai.

— Nu era un întreg oraș.

— Jumătate de oraș, rectifică el.

— Un fenomen neașteptat.

— S-ar putea ca oamenilor să li se pară insuficientă această descriere a minunii.

Și chiar era o minune – în același timp elegantă și grotescă, o masă de grinzi orizontale și arcuri verticale. De când apăruse, la fiecare capăt al lui își făcuseră tabără pelerinii, care stăteau de veghe zi și noapte. Aceștia nu ridicară capul atunci când trecu trăsura.

— Tu cum ai numi cutremurul din Ryevost? continuă Nikolai. Sau statuia Sanktei Anastasia de lângă Tsemna, care plânge cu lacrimi de sânge?

— Necazuri, spuse Zoya.

— Tot mai crezi că e opera unor Grisha care au folosit *parem?*

— Cum altfel ar putea cineva să creeze un astfel de pod sau un cutremur la cerere?

Jurda parem. Zoya și-ar fi dorit să nu fi auzit niciodată aceste cuvinte. Drogul era produsul experimentelor dintr-un laborator shuhan și putea transforma puterea unui Grisha în ceva cu totul nou și foarte periculos, dar prețul pentru acest scurt moment de glorie era dependența și, în cele din urmă, moartea. Cu ajutorul drogului, un Fabricator putea să cutremure pământul, iar un

Corporalnik putea să facă un pod dintr-un trup. Dar în ce scop? Era posibil ca shuhanii să folosească sclavi Grisha pentru a destabiliza Ravka? Era posibil ca Aparatul, presupusul consilier spiritual al coroanei, să fie implicat? Până acum, acesta declarase doar că ceruse îndrumare sfinților pentru înțelegerea acestor miracole și că plănuia organizarea unui pelerinaj la acele locuri. Zoya nu avusese niciodată încredere în preot și era convinsă că, dacă acesta putea găsi o modalitate de a pune în scenă un miracol, putea să găsească și o modalitate de a folosi acel spectacol în avantaj personal.

Dar adevărata întrebare – cea care îi adusese pe ei la Ivets – era dacă aceste întâmplări stranii de prin Ravka aveau legătură cu puterea întunecată care se adăpostea în interiorul lui Nikolai. Aceste fenomene începuseră cam în același timp cu episoadele nocturne ale lui Nikolai. Putea fi o coincidență, dar ei veniseră la Ivets în speranța de a găsi vreun indiciu, o conexiune care să-i ajute să-l scape pe Nikolai de voința monstrului.

Ajunseră în celălalt capăt al podului, iar huruitul obișnuit și liniștitor al drumului de pământ umplu din nou trăsura. Era ca și cum s-ar fi ridicat o vrajă.

— Astăzi va trebui să plecăm de la ducele Radimov, spuse Nikolai. Și să sperăm că nu m-a văzut nimeni fâlfâind pe deasupra domeniului.

Zoya ar fi vrut să fie de acord, dar dacă tot făcuseră călătoria...

— Pot să-ți dublez doza din poțiunea Genyei. Mai e o zi de negocieri.

— Să-l lăsăm pe Ulyashin să se ocupe de ele. Eu vreau să mă întorc în capitală. Avem mostrele de pod adunate de David. Poate că el o să afle ceva ce putem folosi ca să ne ocupăm de...

— Afecțiunea ta?

— De oaspetele meu neinvitat.

Zoya își dădu ochii peste cap. Nikolai vorbea ca și cum ar fi fost chinuit de o mătușă țâfnoasă. Dar exista un motiv important pentru ca ei să rămână la Ivets. Ea nu-și dorise acea călătorie, fusese sceptică față de pod și se temuse de riscuri, dar pe de altă parte știa că reuniunea comercială le oferea o mare șansă – un anumit Hiram Schenck și cele două fiice ale lui aflate la vârsta căsătoriei.

Zoya bătu cu degetele în bancheta de catifea, neștiind cum să

continue. Sperase să orchestreze o întâlnire între Nikolai și surorile Schenck, fără ca el să-și dea seama de amestecul ei. Regelui nu-i plăcea să fie dus de nas, iar când simțea că e împins într-o anumită direcție putea să fie la fel de încăpățânat precum... mă rog, precum Zoya însăși.

— Vorbește, Nazyalensky. Când îți țuguiezi buzele așa, arăți de parcă ai fi făcut dragoste cu o lămâie.

— Norocoasă lămâie, spuse Zoya pufnind și netezind poala *keftei.* Hiram Schenck e însoțit la Ivets de familia lui.

— Și?

— Are două fiice.

Nikolai râse.

— De asta ai fost de acord cu călătoria? Ca să poți face pe pețitoarea?

— Am fost de acord pentru că cineva trebuie să se asigure că nu mănânci pe nimeni atunci când oaspetelui tău neinvitat i se face foame la miezul nopții. Și nu sunt o mămică băgăcioasă care vrea să-și vadă prețiosul fiu căsătorit. Încerc să-ți protejez tronul. Hiram Schenck e membru de rang înalt al Consiliului Comercial. Ar putea să-ți garanteze o anumită indulgență pentru împrumuturile Ravkăi din Kerch, nemaivorbind de averea imensă pe care una dintre frumoasele lui fiice o s-o moștenească.

— Cât de frumoase?

— Cui îi pasă?

— Mie cu siguranță, nu. Dar mândria mi s-a tocit după ce am lucrat doi ani cu tine. Vreau doar să mă asigur că nu-mi petrec viața uitându-mă cum ceilalți bărbați se holbează la soția mea.

— Dacă se întâmplă asta, poți să recurgi la decapitare.

— Pe cine să decapitez, pe ei sau pe soție? spuse Nikolai.

— Și pe ei, și pe ea. Numai asigură-te mai întâi că ai primit zestrea.

— Ești necruțătoare.

— Practică. Dacă mai stăm o noapte...

— Zoya, nu pot curta o mireasă dacă există șansa de a o transforma în cină.

— Ești rege. Nu trebuie să curtezi pe nimeni. Sunt suficiente tronul, bijuteriile și titlul tău, iar după ce te căsătorești, regina îți va deveni aliată.

— Sau poate să fugă urlând din patul conjugal și să-i spună lui

taică-su că m-am apucat să-i ciugulesc lobul urechii și apoi am vrut să-i mănânc urechea întreagă. Ar putea să pornească un război.

— Dar n-o s-o facă, Nikolai. Pentru că la momentul la care voi vă veți fi spus jurămintele, tu o vei fi fermecat să te iubească, iar apoi va fi problema ei să aibă grijă de tine.

— Până și farmecul meu are anumite limite, Zoya.

Dacă așa era, ea încă nu dăduse de ele. Zoya îi aruncă regelui o privire neîncrezătoare.

— Un soț-monstru arătos care îi pune coroana pe cap? E basmul perfect cu care să cucerești o fată visătoare. Ea ar putea să te încuie noaptea și să te sărute dulce dimineața, iar Ravka ar fi în siguranță.

— Tu de ce nu mă săruți niciodată dulce dimineața, Zoya?

— Eu nu fac nimic dulce, Înălțimea Ta, spuse ea, scuturându-și manșetele. De ce eziți? Până când o să te căsătorești și o să ai un moștenitor, Ravka o să devină vulnerabilă.

Atitudinea ușuratică a lui Nikolai dispăru.

— Nu-mi pot lua soție cât sunt în starea asta. Nu pot întemeia o căsătorie pe minciuni.

— Nu așa sunt majoritatea?

— Mereu romantică...

— Mereu practică.

— Lăsând la o parte perspectivele de căsătorie din Kerch, trebuie să fugim înainte ca Schenck să mă chestioneze mai atent referitor la *izmars'ya.*

Zoya înjură.

— Deci gemenii aveau dreptate – a existat o scurgere de informații de la vechea noastră unitate de cercetare.

Izmars'ya erau nave care călătoreau pe sub apă. Aveau să devină cruciale pentru supraviețuirea Ravkăi, pe măsură ce marina fjerdană sporea, mai ales dacă Nikolai putea să le înarmeze, așa cum avusese de gând.

— Așa se pare. Dar Kerchul nu știe cât suntem de avansați, cel puțin nu încă.

Cuvintele nu reușiră s-o binedispună pe Zoya. Kerchul avea deja suficientă influență asupra Ravkăi. Altminteri, Schenck nu ar fi invocat cu atâta ușurință subiectul *izmars'ya* în fața lui Nikolai. Ce avea de gând să facă cu această nouă informație?

Un alt fluierat tăios se auzi din afara trăsurii, două note rapide

– semnalul lui Tolya că se apropiau de poartă.

Zoya știa că printre gardieni avea să existe o anumită nedumerire. Nimeni nu văzuse trăsura plecând, iar aceasta nu purta niciun însemn regal. Tolya și Tamar o ținuseră la îndemână, mult în afara domeniului ducelui, pentru eventualitatea în care Nikolai scăpa din lesă. Zoya se dusese să-i caute imediat ce-și dăduse seama că regele lipsește.

În noaptea asta avuseseră noroc. Îl găsiseră pe rege înainte ca acesta să ajungă prea departe. Atunci când Nikolai zbura, Zoya simțea cum acesta plutește pe curenții de aer și se folosea de perturbarea lor pentru a-i urmări mișcările. Dar dacă ea n-ar fi ajuns la fermă la timp, ce s-ar fi putut întâmpla? L-ar fi ucis Nikolai pe băiat? Creatura din interiorul lui nu era doar un animal înfometat, ci ceva mult mai rău, iar ea știa cu o certitudine absolută că acel ceva tânjește după pradă umană.

— Nu mai putem continua așa, Nikolai.

În cele din urmă, aveau să fie deconspirați. În cele din urmă, aceste vânători de seară și aceste nopți nedormite aveau să-i răpună.

— Trebuie să facem toți ceea ce e necesar, continuă Zoya.

Nikolai oftă și desfăcu brațele către ea, în timp ce trăsura se oprea zgomotos.

— Atunci vino aici, Zoya, și sărută-mă dulce, așa cum m-ar săruta o nouă mireasă.

S-a zis și cu buna-cuviință. Gratie vizitelor nocturne prin care Zoya voia să se asigure că regele e bine legat în apartamentul lui, se răspândise deja bârfa că relația lor nu era doar una politică. Regii își luau amante, iar despre conducători se mai zvoniseră și înainte cele mai rele lucruri. Zoya spera că fetele Schenck erau genul lipsit de prejudecăți. Reputația regelui putea să reziste unui mic scandal – însă n-ar fi supraviețuit adevărului.

Zoya scoase o a doua ploscă și se tamponă cu whisky la încheieturile mâinii, ca și cum ar fi fost parfum, apoi i-o întinse lui Nikolai, care luă o gură zdravănă, apoi împroșcă abundent restul pe haină. Zoya își ciufuli părul, își lăsă *kefta* să-i alunece de pe un umăr și se strecură în brațele regelui. Era o șaradă necesară și era un rol ușor de jucat, uneori prea ușor.

Regele își îngropă fața în părul ei și inspiră adânc.

— Cum se face că eu miros a găinaț de gâscă și whisky ieftin,

iar tu miroși de parcă tocmai ai alergat printr-o pajiște cu flori sălbatice?

— Sunt necruțătoare.

El trase iar aer în piept.

— Ce e mirosul ăsta? îmi amintește de ceva, dar nu-mi pot da seama de ce anume.

— O fi de la ultimul copil pe care ai încercat să-l mănânci?

— Asta trebuie să fie.

Ușa trăsurii se deschise violent.

— Înălțimea Voastră, nu ne-am dat seama că ați ieșit în noaptea asta.

Zoya nu vedea fața gardianului, dar simți suspiciunea din vocea lui.

— Regele vostru nu are obiceiul să ceară nimic, cu atât mai puțin permisiunea, spuse Nikolai pe un ton leneș, dar cu nota disprețuitoare a unui monarh care nu cunoștea altceva în afara satisfacțiilor facile.

— Desigur, desigur, spuse gardianul. Ne gândeam doar la siguranța Domniei Voastre.

Zoya se îndoia de asta. Ravka de Vest fusese iritată de noile impozite și legi care veniseră odată cu unificarea. Chiar dacă acești gardieni purtau vulturul bicefal, loialitatea lor aparținea ducelui care stăpânea acest castel și care se opusese conducerii lui Nikolai cu fiecare ocazie. Fără îndoială că stăpânul lor avea să fie încântat să descopere secretele regelui.

Zoya își luă cea mai plângăreață voce a ei și spuse:

— De ce stăm pe loc?

Simți că interesul gardienilor se îndreaptă în altă direcție.

— A fost o noapte frumoasă, deci? spuse gardianul.

Zoya îl văzu cum se ițește în trăsură, ca să-i inspecteze mai bine pe cei dinăuntru. Își aruncă pe spate părul lung și negru și spuse, cu vocea somnoroasă și răvășită a unei femei tăvălite bine:

— O noapte foarte frumoasă.

— Doamna se joacă doar cu regi? spuse gardianul. Pare să fi fost distractiv.

Zoya simți cum Nikolai se încordează. Era deopotrivă mișcată și iritată că el credea că ei îi pasă ce crede cine știe ce măscărici, dar în seara asta nu era cazul ca Nikolai să facă pe cavalerul.

Zoya îi aruncă gardianului o privire lungă și spuse:

— Nici nu-ți poți închipui.

Gardianul chicoti și le făcu semn să treacă. În timp ce trăsura pornea, Zoya simți cum trupul lui Nikolai încă tremura din pricina transformării și cum propria ei epuizare o copleșește. Ar fi fost prea ușor să îngăduie ochilor ei să se închidă, să-și sprijine capul de pieptul lui și să cedeze unei iluzii de confort. Dar prețul unei astfel de relaxări ar fi fost prea mare.

— Până la urmă, monstrul o să fie descoperit, spuse ea. Nu am reușit să găsim un leac sau măcar un indiciu pentru prepararea lui. Căsătorește-te. Încheie o alianță. Produ un moștenitor. Asigură tronul și viitorul Ravkăi.

— Așa o să fac, spuse el obosit. O să fac tot ce-ai spus. Dar nu în noaptea asta. În noaptea asta, hai să ne prefacem că suntem doi oameni căsătoriți de mult.

Dacă un alt bărbat i-ar fi spus așa ceva, Zoya i-ar fi tras un pumn în gură. Sau poate s-ar fi culcat cu el timp de câteva ore.

— Și ce implică asta?

— O să ne spunem minciuni, așa cum fac oamenii căsătoriți. O să fie un joc frumos. Haide, soție. Spune-mi că sunt un bărbat arătos, care n-o să îmbătrânească niciodată și o să moară cu toți dinții în gură. Fă-mă să cred asta.

— Nu.

— Înțeleg. Tu n-ai avut niciodată talentul de-a amăgi.

Zoya știa că o ațâță, dar chiar și așa mândria ei se urzică.

— Cum poți fi sigur? Poate că lista talentelor mele e atât de lungă, încât n-ai ajuns încă la capătul ei.

— Atunci dă-i drumul, Nazyalensky.

— Dragă soț, spuse ea cu o voce dulce ca mierea, știi că femeile din familia mea pot să citească viitorul în stele?

Nikolai pufni în râs.

— N-am știut.

— A, da. Și ți-am citit soarta în constelații. O să ajungi bătrân, gras și fericit, tată a mulți copii obraznici, iar generațiile viitoare o să spună povestea ta prin legende și cântece.

— Foarte convingător, spuse Nikolai. Ești bună la jocul ăsta.

Urmă o lungă tăcere, umplută doar de huruitul trăsurii.

— Acum spune-mi că voi găsi o cale de scăpare din asta, continuă Nikolai. Spune-mi că totul o să fie bine.

Tonul lui era vesel, tachinator, dar Zoya ajunsese să-l

cunoască, așa că știa ce-i în sufletul lui.

— O să fie bine, zise ea cu toată convingerea de care era în stare. O să rezolvăm și problema asta, așa cum am rezolvat toate problemele din trecut.

Zoya înălță capul ca să-l privească. Nikolai ținea ochii închiși, iar fruntea îi era brăzdată de un rid.

— Mă crezi? îl întrebă ea.

— Da.

Zoya se desprinse de el și își aranjă hainele. Neadevărurile erau inevitabile, poate chiar necesare între un soț și o soție. Un general și regele lui nu-și permiteau așa ceva.

— Vezi? spuse ea. Și tu ești bun la jocul ăsta.

3. Nina

Nina strânse cuțitul și încercă să ignore carnajul din jur. Privi în jos spre victima ei, încă un trup neajutorat întins pe jos.

— Îmi pare rău, prietene, murmură Nina în fjerdană.

Înfipse cuțitul în burta peștelui, trase în sus spre cap, înhăță talmeș-balmeșul de măruntaie roz și umede, aruncându-le pe lespezile murdare de unde aveau să fie spălate cu furtunul. Peștele curățat ajungea într-un butoi din stânga ei, de unde era luat de un curier și dus la împachetat. Sau la procesat. Sau la marinat. Nina habar n-avea ce se întâmpla de fapt cu peștele și nici nu prea îi păsa. După două săptămâni de lucru la fabrica de conserve de lângă portul Elling, nu avea de gând să mai mănânce în viața ei ceva cu solzi sau aripioare.

Imaginează-ți că ești într-o cadă cu apă caldă și ai în față o farfurie plină cu praline. Sau poate avea să umple cada cu praline, ca să fie cu adevărat decadentă. Ar fi putut să devină o modă. Băi cu praline și masaj cu clătite.

Nina scutură din cap. Locul ăsta o scotea încet-încet din minți. Mâinile îi erau încrețite în permanență, pielea îi era crestată de mici tăieturi din pricina neîndemânării cu care manevra cuțitul de filetat, mirosul de pește nu-i ieșea niciodată din păr, iar spatele o durea din cauză că stătea în picioare în fața fabricii din zori și până la apus, indiferent de vreme, protejată de intemperii doar de o marchiză din tablă ondulată. Dar în Fjerda nu existau prea multe slujbe pentru femeile necăsătorite, așa că Nina acceptase bucuroasă acel post – sub numele de Mila Jandersdat.

Munca era istovitoare, dar ușura transmiterea mesajelor către omul lor de legătură din zonă, iar punctul ei de observație dintre butoaiele cu pește îi oferea o panoramă perfectă asupra gardienilor care patrulau în port.

Astăzi erau foarte mulți, cutreierând cheiurile în uniformele lor albastre. Cei din partea locului le spuneau *kalfiski* – calamari –, pentru că își băgau tentaculele peste tot. Elling se afla în locul în care râul Stelge se întâlnea cu Isenvee, și era unul dintre puținele porturi de pe coasta stâncoasă de nord-vest a Fjerdei din care vasele mari aveau acces cu ușurință la mare. Portul era cunoscut pentru două lucruri, contrabandă și pește: cod negru, pește-undițar și eglefin, somon și sturion pescuit în porturile din susul râului, calcan și macrou din apele adânci din larg.

Nina lucra alături de două femei – o văduvă hedjut pe nume Annabelle și Marta, o fată bătrână din Djerholm, subțire precum fanta dintre scândurile unei podele, care scutura tot timpul din cap, ca și cum totul ar fi nemulțumit-o. Pălăvrăgeala lor o mai distra pe Nina și era o sursă bine-venită de zvonuri și informații adevărate, chiar dacă era dificil să faci distincție între ele.

— Căpitanul Birgir are o nouă amantă, așa se aude, începea Annabelle.

Marta își țuguia buzele:

— Cu mita pe care o ia, sunt sigură că poate s-o întrețină.

— De când au prins pasagerii clandestini, au sporit patrulele.

Marta plescăia din limbă.

— Asta înseamnă mai multe slujbe, dar probabil și mai multe necazuri.

— Azi au venit mai mulți din Gäfvalle. Lângă vechiul fort râul e contaminat.

Capul Martei zvâcnea înainte și înapoi, precum coada unui câine fericit.

— E un semn al nemulțumirii lui Djel. Cineva ar trebui să trimită un preot să spună rugăciuni.

Gäfvalle. Unul dintre orașele de pe râu. Nina nu fusese niciodată acolo, nici măcar nu auzise de el până să vină aici, în urmă cu două luni, împreună cu Adrik și Leoni, la ordinul regelui Nikolai, dar numele orașului o neliniștea întotdeauna. Rezonanța lui era însoțită de un fel de oftat în sinea Ninei, ca și cum numele orașului ar fi fost nu un cuvânt, ci începutul unei incantații.

Acum, Marta ciocăni cu mânerul cuțitului în suprafața de lemn a mesei de lucru.

— Vine supraveghetorul, spuse ea.

Hilbrand, supraveghetorul cu față gravă, avansa printre șirurile de tarabe, strigând la curieri să ia gălețile cu pește.

— Iar ai încetinit ritmul, se răsti el la Nina. Parcă n-ai mai curățat un pește în viața ta.

Ca să vezi...

— Îmi pare rău, domnule, spuse ea. O să mă străduiesc mai mult.

Hilbrand despică aerul cu mâna.

— Prea încet. Transportul pe care îl așteptam a sosit. O să te mutăm în sala de împachetare.

— Da, domnule, spuse Nina posac.

Lăsă umerii în jos și închină capul, când de fapt îi venea să cânte de încântare. Plata pentru posturile de la împachetat era semnificativ mai mică, așa că trebuia să lase impresia convingătoare că era dezamăgită, dar înțelesese mesajul real al lui Hilbrand: ultimii fugari Grisha pe care îi așteptau ajunseseră, în sfârșit, la ascunzătoarea din Elling. Acum, depindea de Nina, Adrik și Leoni să-i urce pe cei șapte nou-veniți la bordul lui *Verstoten.*

Îl urmă îndeaproape pe Hilbrand, care o conduse spre fabrica de conserve.

— Va trebui să acționezi rapid, spuse el fără s-o privească. Se vorbește despre o inspecție neanunțată în seara asta.

— Bine.

Era un obstacol, dar nu ceva ce nu puteau să rezolve.

— Mai e ceva, spuse el. Birgir e de serviciu.

Bineînțeles. Fără îndoială că inspecția neanunțată fusese ideea căpitanului Birgir. Dintre toți *kalfiskii,* el era cel mai corupt, dar și cel mai perspicace și mai atent. Dacă voiai ca un transport legal să treacă prin port fără să întârzie la nesfârșit în vamă – sau dacă voiai ca o marfă ilegală să nu fie observată –, atunci prețul era o mită pentru Birgir.

Un bărbat lipsit de onoare, spuse vocea lui Matthias în capul ei. *Ar trebui să-i fie rușine.*

Nina pufni. *Dacă bărbaților le-ar fi rușine atunci când ar trebui, nu le-ar mai rămâne timp pentru nimic altceva.*

— Ceva amuzant? întrebă Hilbrand.

— Ah, nu, e de la o răceală, minți ea.

Dar până și felul de a fi morocănos al lui Hilbrand o făcea s-o doară inima. Hilbrand era lat în umeri și lipsit de umor și îi amintea, în mod dureros, de Matthias.

Nu seamănă deloc cu mine. Câte prejudecăți poți avea, Nina Zenik. Nu toți fjerdanii arată la fel.

— Știi ce le face Birgir pasagerilor clandestini, continuă Hilbrand. Nu e nevoie să-ți spun să fii atentă.

— Nu, nu e nevoie, răspunse Nina, mai tăios decât intenționase.

Era bună la ceea ce făcea și știa exact care era miza. În prima dimineață pe care o petrecuse pe chei, îl văzuse pe Birgir și pe unul dintre bătăușii lui preferați, Casper, dând jos de pe o balenieră care mergea în Novyi Zem o mamă cu fiica ei și bătându-le până le umpluseră de sânge. Căpitanul le atârnase la gât lanțuri grele și semne pe care scria *drüsje* – vrăjitoare. Apoi le scăldase într-o mâzgă de resturi și măruntaie de pește de la fabrica de conserve și le legase în fața sediului portului, în soarele arzător. În timp ce oamenii lui priveau râzând, duhoarea și promisiunea hranei atrăseseră pescărușii. Nina își petrecuse tura privind cum femeia încerca să protejeze cu propriul trup trupul fiicei sale și ascultând prizonierele care țipau, în agonie, în timp ce pescărușii le ciuguleau și le sfârtecau trupurile. Mintea ei țesuse o mie de fantezii despre uciderea pe loc a gardienilor din port ai lui Birgir și despre ducerea mamei și fiicei la adăpost. Putea să fure o barcă. Putea să-l oblige pe căpitanul unui vas să le ducă departe. Putea să facă *ceva.*

Dar își amintea cât se poate de clar avertismentul Zoyei către regele Nikolai că Nina nu era potrivită pentru o misiune sub acoperire: „Nu are niciun strop de subtilitate. A-i cere Ninei să nu atragă atenția e ca și cum ai cere apei să nu curgă la vale”.

Regele își asumase un risc cu Nina și ea nu voia să rateze această șansă. Nu avea să-și pericliteze misiunea. Nu avea să se deconspire, punându-i în pericol pe Adrik și Leoni. Cel puțin nu la lumina zilei. Imediat ce soarele apusese, Nina se furișase înapoi în port ca să elibereze prizonierele. Acestea dispăruseră. Dar unde? Și ca să îndure ce orori? Nina nu mai credea că cea mai mare grozăvie care îi aștepta pe Grisha din partea soldaților fjerdani era moartea. Jarl Brum și vânătorii lui de vrăjitoare o învățaseră asta foarte bine.

Când intră în fabrica de conserve în urma lui Hilbrand, scrâșnetul mașinăriilor îi zgudui capul, iar mirosul de cod sărat o învălui din toate părțile. Nu-i părea rău să plece din Elling pentru o vreme. Cala vasului *Verstoten* era plină de acei Grisha la a căror salvare și aducere în Elling contribuise echipa ei – echipa lui Adrik, de fapt. De la sfârșitul războiului civil, regele Nikolai alocase fonduri și resurse pentru sprijinirea unei rețele clandestine de informatori care existase de ani de zile în Fjerda, în scopul de a-i ajuta pe Grisha să trăiască în secret sau să fugă din țară. Rețeaua se numea Hringsa – „arborele vieții" –, după numele impunătorului frasin sacru închinat lui Djel. Nina știa că Adrik primise deja vești noi din partea informatorilor, iar după ce *Verstoten* pornea la drum spre Ravka, Nina și ceilalți aveau să fie liberi să se îndrepte spre interiorul țării, ca să găsească și alți Grisha.

Hilbrand o conduse în biroul lui, închise ușa în urma lor, apoi își trecu degetele peste peretele din spate. Se auzi un clinchet, și o altă ușă secretă se deschise spre Fiskstrahd, strada aglomerată pe care vânzătorii de pește își vedeau de treburile lor și unde o fată singură ar fi putut să scape neobservată de poliția portului, dispărând pur și simplu în puhoiul de lume.

— Mulțumesc, spuse Nina. O să-ți trimitem și alții în curând.

— Stai așa.

Hilbrand o prinse de braț, înainte ca ea să poată ieși în lumina soarelui. Ezită, apoi spuse:

— Chiar tu ești fata care l-a bătut pe Jarl Brum și l-a lăsat însângerat pe un chei din Djerholm?

Nina își smulse mâna din strânsoarea lui. Făcuse ceea ce trebuise să facă pentru a-i elibera pe prietenii ei și pentru a împiedica secretul *jurdei parem* să ajungă în mâinile fjerdanilor. Însă victoria fusese posibilă datorită drogului, care o făcuse să plătească un preț teribil, schimbându-i cursul vieții și însăși natura puterii ei de Grisha.

Dacă nu ne-am mai fi dus la Curtea de Gheață, oare Matthias ar fi încă în viață? Inima mea ar fi încă întreagă? Întrebări fără rost. Nu exista răspuns care să-l aducă pe Matthias înapoi.

Nina îl fixă pe Hilbrand cu privirea distrugătoare pe care o învățase chiar de la Zoya Nazyalensky.

— Sunt Mila Jandersdat. O văduvă tânără care face tot felul de munci ca să-și poată duce zilele și care speră să-și găsească de

lucru ca traducătoare. Ce fel de neghiob s-ar apuca să se lupte cu comandantul Jarl Brum?

Hilbrand deschise gura, dar Nina continuă:

— Și ce fel de tăntălău ar risca să deconspire un agent, când atât de multe vieți sunt în joc?

Nina îi întoarse spatele și pătrunse în furnicarul uman. *Periculos.* Un bărbat care își ducea viața sub acoperire n-ar fi trebuit să fie atât de neglijent. Dar Nina știa că singurătatea putea să te facă nesăbuit, dornic să vorbești și despre altceva decât despre minciuni. Hilbrand își pierduse soția din cauza oamenilor lui Brum, necruțătorii *drüskelle* antrenați să vâneze și să ucidă Grisha. După aceea, devenise unul dintre cei mai de încredere agenți din Fjerda ai regelui Nikolai. Nina nu se îndoia de loialitatea lui Hilbrand, de a cărui discreție depindea și propria lui siguranță.

Nina avu nevoie de mai puțin de zece minute ca să ajungă la adresa pe care i-o dăduse Hilbrand, altă fabrică de conserve identică – exceptând pictura murală de pe latura ei vestică. La prima vedere, părea o scenă plăcută de la gura râului Stelge: un grup de pescari își aruncau năvoadele în mare, în timp ce sătenii fericiți îi priveau, sub soarele care apunea. Dar dacă știai unde să te uiți, puteai s-o observi în mulțime pe fata cu păr alb, al cărei profil era încadrat de soare ca de o aură. Sankta Alina. Invocatoarea Soarelui. Un semn că acest depozit era un loc de refugiu.

Sfinții nu fuseseră niciodată populari în rândul oamenilor din nord – până când Alina Starkov distrusese Falia. Atunci începuseră să apară altare închinate ei în țări îndepărtate de Ravka. Autoritățile din Fjerda făcuseră tot posibilul ca să înăbușe cultul Sfintei Soarelui, categorisindu-l drept religie de influență străină, dar chiar și așa apăruseră mici grupuri de credincioși, ca niște grădini îngrijite în taină. Poveștile sfinților, miracolele și martiriile lor deveniseră un cod pentru cei care simpatizau cu Grisha. Un trandafir pentru Sankta Lizabeta. Un soare pentru Sankta Alina. Un cavaler străpungând cu lancea un dragon putea fi Dagr cel Îndrăzneț dintr-o poveste pentru copii sau putea fi Sankt Juris, care omorâse o fiară măreață și fusese mistuit de flăcările acesteia. Până și tatuajele de pe antebrațele lui Hilbrand erau mai mult decât ce păreau – o rețea de coarne de cerb, pe care vânătorii din nord și le desenau adesea pe

piele, dar aranjate în benzi spiralate, astfel încât să simbolizeze puternicul amplificator pe care îl purtase cândva Sankta Alina.

Nina ciocăni la ușa laterală a fabricii de conserve, iar după o clipă aceasta se deschise. Adrik o conduse înăuntru, cu o mină posacă pe fața sa palidă presărată cu pistrui. Trăsăturile lui erau destul de plăcute, dar Adrik păstra neabătut o atitudine înfrântă, care îi dădea aspectul unei lumânări care se topește. Ochii Ninei s-au umezit imediat.

— Știu, spuse el jalnic. Elling. Dacă nu te omoară frigul, te omoară mirosul.

— Niciun pește nu miroase așa. Mă ustură ochii.

— E iz de leșie. Cuve întregi. Se pare că lumea de pe aici conservă peștele în leșie, ca pe un fel de delicatesă.

Nina parcă auzea protestele indignate ale lui Matthias: *Dar e delicios! Îl servim pe pâine prăjită.* Pe toți sfinții, îi era dor de el. Simțea durerea absenței lui ca pe un cârlig înfipt în inimă. Suferința nu dispărea niciodată, dar în momente precum acesta era ca și cum cineva ar fi înhățat firul cârligului și ar fi tras.

Nina inspiră adânc. Matthias ar fi vrut ca ea să se concentreze asupra misiunii.

— Ei sunt aici?

— Da. Dar există o problemă.

Ninei i se păruse că Adrik era mai mohorât ca de obicei. Și asta era ceva.

O văzu pentru prima oară pe Leoni, aplecată deasupra unui birou improvizat dintr-o ladă în spatele unui șir de cuve, cu un felinar lângă cot și fața ei de obicei voioasă încrustată cu trăsăturile hotărârii. Șuvițele părului ei erau legate în stil zemenit, iar pielea ei maro-închis strălucea din cauza transpirației. Își deschisese trusa lângă ea, pe podea – borcănele cu cerneală și pigmenți, suluri de hârtie și pergamente. Dar nu avea niciun sens – actele de emigrare ar fi trebuit să fie gata de mult.

Își dădu seama atunci când ochii ei se adaptară și văzu siluetele îngrămădite din penumbră – un bărbat tânăr, cu barbă și haină de culoarea castorului, și unul mult mai bătrân, cu o coamă deasă de păr alb. Din spatele lor priveau doi băieței cu ochi mari și speriați. Patru fugari. Ar fi trebuit să fie șapte.

Leoni ridică privirea spre Nina, apoi se uită la fugarii Grisha, oferindu-le un zâmbet călduros.

— E o prietenă de-a noastră. Nu vă faceți griji.

Dar aceștia nu păreau liniștiți.

— Jormanen end denam danne näskelle, spuse Nina.

Era salutul tradițional fjerdan pentru călători. *Fiți bineveniți și așteptați să treacă furtuna.* Nu era perfect adecvat situației lor, dar era cel mai bun pe care putea ea să-l ofere. Bărbații părură să se relaxeze la aceste cuvinte, dar băieții continuau să pară îngroziți.

— Grannem end kerjenning grante jut onter kelholm, rosti bărbatul mai în vârstă răspunsul tradițional.

Îți mulțumesc și aduc casei tale doar recunoștință. Nina spera ca asta să nu fie adevărat. Ravka nu avea nevoie de recunoștință; avea nevoie de mai mulți Grisha. Avea nevoie de soldați. Deja își imagina ce avea să facă Zoya cu acești recruți.

— Unde sunt ceilalți trei? îl întrebă Nina pe Adrik.

— Nu s-au întâlnit cu agentul lor.

— Prinși?

— Probabil.

— Poate că s-au răzgândit, spuse Leoni, deschizând o cutie cu ceva albastru.

Puteai conta întotdeauna pe ea să găsească un rezultat pozitiv, indiferent cât de neverosimil.

— Nu e ușor să lași în urmă tot ceea ce îndrăgești, continuă ea.

— Ba da, atunci când tot ceea ce îndrăgești miroase a pește și disperare, mormăi Adrik.

— Și documentele de emigrare? o întrebă Nina pe Leoni, cât de blând putu.

— Fac tot ce pot, răspunse Leoni. Ai spus că femeile nu călătoresc singure, așa că am redactat contracte pentru familii, și acuma ne lipsesc două soții și o fiică.

Nu era bine deloc. Mai ales când peste tot pe chei mișunau *kalfiskii.* Dar Leoni era una dintre cele mai talentate Fabrikatoare pe care le cunoscuse Nina.

În ultimii ani, guvernul din Fjerda începuse să-și supravegheze mai atent frontierele și interzisese cetățenilor săi să călătorească. Autoritățile căutau Grisha care încercau să fugă, dar voiau și să încetinească valul de oameni care traversau Marea Adevărată către Novyi Zem, în căutarea unor slujbe mai bune și a unei clime mai calde, oameni dispuși să înfrunte o

lume nouă ca să trăiască feriți de amenințarea războiului. Mulți ravkani făcuseră la fel.

Ce căutau să evite în primul rând oficialii din Fjerda era ca bărbați apți de muncă și posibili soldați să emigreze, astfel că avuseseră grijă ca documentele necesare să fie aproape imposibil de falsificat. Pentru asta se afla aici Leoni. Ea nu era o falsificatoare obișnuită, ci o Fabrikatoare care putea să potrivească cernelurile și hârtia până la nivel molecular.

Nina scoase din buzunar o batistă curată și tamponă fruntea lui Leoni.

— O să reușești.

— Am nevoie de mai mult timp, răspunse Leoni, scuturând din cap.

— Nu avem mai mult timp.

Nina și-ar fi dorit să nu trebuiască să spună asta.

— S-ar putea să avem, spuse Leoni cu speranță în glas.

Leoni își petrecuse mare parte a vieții în Novyi Zem, înainte de a se duce în Ravka să se pregătească, și, asemenea multor Fabrikatori, nu luptase niciodată. Înainte ca Alina Starkov să conducă Armata a Doua, Fabrikatorii nici nu erau antrenați să lupte.

— Putem trimite vorbă la *Verstoten,* să le cerem să aștepte până când...

— Nu ne ajută cu nimic, spuse Nina. Vasul acela trebuie să iasă din port înainte de apus. Căpitanul Birgir a plănuit unul dintre raidurile lui pentru seara asta.

Leoni expiră prelung, apoi arătă cu bărbia spre bărbatul cu haină de culoarea castorului.

— Nina, va trebui să te dăm drept soția lui.

Nu era ideal. Nina lucra deja de săptămâni de zile în port și exista șansa de a fi recunoscută. Dar era un risc care merita asumat.

— Cum te cheamă? îl întrebă ea pe bărbat.

— Enok.

— Ei sunt fiii tăi?

Bărbatul dădu din cap.

— Și el e tatăl meu.

— Toți sunteți Grisha?

— Doar eu și băieții mei.

— Ei, ai noroc, Enok. Ești pe punctul de a te alege cu mine ca

soție. Îmi place să dorm mult și să fiu logodită puțin. Și prefer partea stângă a patului.

Enok clipi, în timp ce tatăl lui părea absolut scandalizat. Genya o croise pe Nina să pară cât mai fjerdană posibil, dar atitudinea sfioasă a femeilor nordice era mult mai dificil de dobândit.

Nina se strădui să nu umble într-o parte și-n alta în timp ce Leoni lucra, iar Adrik discuta încet cu fugarii. Ce se întâmplase cu ceilalți trei Grisha? Nina luă actele de emigrare aruncate, documente neprețuite care nu aveau să fie folosite niciodată. Două femei și o fată de 16 ani lipseau. Oare deciseseră că o viață într-ascuns era mai bună decât un viitor nesigur într-o țară străină? Sau fuseseră luate prizoniere? Oare erau închise undeva, speriate și singure? Nina se încruntă la documente.

— Femeile astea chiar erau din Kejerut?

Leoni aprobă din cap.

— Mi s-a părut mai simplu să păstrez același oraș.

Tatăl lui Enok făcu un gest cu o mână – un gest vechi, menit să spele gândurile rele cu puterea apelor lui Djel.

— Din Kejerut dispar fete.

Nina se cutremură, simțind că iarăși o cuprinde gândul acela straniu și dureros. Kejerut era la doar câțiva kilometri distanță de Gäfvalle. Dar era posibil să nu însemne nimic.

Nina își frecă brațele, încercând să alunge frigul brusc care o cuprinsese. Și-ar fi dorit ca Hilbrand să nu fi amintit de Jarl Brum. În ciuda tuturor lucrurilor prin care trecuse, acest nume încă avea putere asupra ei. Nina îl învinsese, pe el și pe oamenii lui. Prietenii ei aruncaseră în aer laboratorul secret al lui Brum și îi furaseră cel mai prețios ostatic. Asta ar fi trebuit să-i aducă dizgrația. Ar fi trebuit să însemne sfârșitul conducerii lui asupra *drüskelle* și al experimentelor lui brutale cu *jurda parem* pe prizonierii Grisha. Și totuși, Brum supraviețuise cumva și continuase să prospere la cele mai înalte niveluri ale armatei fjerdane. *Ar fi trebuit să-l omor când am avut ocazia.*

Ai dat dovadă de milă, Nina. Să nu regreți niciodată asta.

Dar mila era un lux pe care Matthias și-l putea permite. La urma urmei, el era mort.

Mi se pare grosolan să amintești asta, iubirea mea.

La ce te aștepți din partea unei ravkane? Plus că Brum și cu mine nu am terminat.

De asta te afli aici?

Sunt aici ca să te îngrop, Matthias, se gândi ea, și vocea din capul ei amuți, cum făcea întotdeauna atunci când Nina își îngăduia să-și amintească ce pierduse.

Încercă să alunge gândul la cadavrul lui Matthias, conservat prin meșteșugul Fabrikatorilor, legat cu funii și prelate ca un balast, ascuns sub pături și lăzi pe sania care aștepta la pensiunea lor. Nina jurase că avea să-l ducă în patria lui, că avea să-l îngroape în pământul pe care el îl iubise atât de mult, ca să-și poată găsi drumul către zeul lui. Și călătoriseră cu acel cadavru timp de aproape două luni, târâseră acea povară macabră dintr-un oraș în altul. Nina avusese nenumărate ocazii de a-l înmormânta și de a-și lua la revedere. Atunci de ce nu se folosise de ele? Nina știa că Leoni și Adrik nu voiau să discute despre asta cu ea, dar nu puteau fi încântați să fie membrii unei procesiuni funerare de luni de zile.

Trebuie să fie locul potrivit, iubirea mea. O să-ți dai seama când o să-l vezi.

Dar oare chiar avea să-și dea seama? Sau avea să mărșăluiască pur și simplu mai departe, incapabilă să se despartă de el?

Undeva, în depărtare, se auzi un clopot care anunța sfârșitul zilei de lucru.

— Nu mai avem timp, spuse Adrik.

Leoni nu protestă, mulțumindu-se să se întindă și să spună:

— Vino să usuci cerneala.

Adrik flutură din mână, trimițând pe deasupra actelor o pală de aer cald – specialitatea unui Furtunos.

— E plăcut să fii util, spuse el.

— Sunt sigură că o să fii foarte util atunci când o să trebuiască să înălțăm zmeie.

Cei doi schimbară zâmbete, iar Nina simți un junghi de iritare, apoi îi veni să se ia la palme pentru că era atât de nedreaptă. Dacă ea era nefericită, asta nu însemna că toți ceilalți trebuiau să fie și ei la fel.

Dar când porniră cu toții spre chei, cu fugarii în urma lor, Adrik începu să le dea instrucțiuni, iar Nina simți cum furia îi revine. Chiar dacă Adrik era comandantul ei, în perioada pe care o petrecuse în Ketterdam, Nina își pierduse obiceiul de a primi ordine.

Leoni și Adrik îi conduceau spre *Verstoten.* Ieșeau în evidență, dar într-un mod care se potrivea cu tumultul portului – o femeie zemenită și soțul ei, un cuplu de negustori care aveau treabă pe chei. Nina își strecură brațul pe sub al lui Enok și rămase puțin în spate, împreună cu noua ei familie, păstrând o distanță prudentă.

Își unduia umerii, încercând să se concentreze, dar asta nu făcea decât să-i sporească tensiunea. Nu se simțea bine în trupul ei. În Os Alta, Genya Safin o retușase cât de mult putuse. Noul ei păr era lucios, drept și aproape alb ca gheața; ochii ei erau mai înguști, cu verdele irisurilor schimbat în albastrul-deschis al unui ghețar nordic. Pomeții erau mai înalți, sprâncenele mai joase, gura mai lată.

— Ce palidă sunt, se plânsese ea când văzuse aspectul lăptos al tenului ei.

Genya rămăsese neclintită:

— Așa sunt fjerdanele.

Coapsele Ninei erau în continuare solide și talia în continuare groasă, dar Genya îi dăduse urechile pe spate, îi aplatizase sânii și îi modificase până și forma umerilor. Procesul fusese dureros pe alocuri, atunci când osul era modificat, dar Ninei nu-i păsa. Nu mai voia să fie fata care fusese, fata pe care o iubise Matthias. Dacă Genya putea s-o transforme în altcineva la exterior, poate că inima ei avea să se supună și să bată și ea într-un nou ritm. Dar bineînțeles că nu se întâmplase așa. Fjerdanii o vedeau pe Mila Jandersdat, dar ea era în continuare Nina Zenik, o Grisha legendară și o ucigașă nepocăită. Era în continuare fata care poftea după clătite și care adormea noaptea plângând, când întindea mâna după Matthias și nu găsea pe nimeni acolo.

Brațul lui Enok se încordă sub degetele ei, iar Nina văzu că doi membri ai poliției portuare așteptau la pasarela care ducea pe *Verstoten.*

— O să fie bine, murmură Nina. O să vă ducem până pe vas.

— Și apoi? întrebă Enok cu voce tremurătoare.

— După ce ieșim în golf, eu o să mă întorc la țărm cu o barcă, împreună cu ceilalți. Tu și familia ta veți călători spre Ravka, unde veți fi liberi să trăiți fără teamă.

— O să-mi ia băieții? O să-i ducă la școala aia specială?

— Doar dacă ești tu de acord, spuse Nina. Noi nu suntem

monștri. Așa cum nu sunteți nici voi. Și acum taci.

Dar o parte a ei ar fi vrut să se întoarcă și să o ia cu pași mari spre ascunzătoare, când văzu că unul dintre gardieni era bătăușul de frunte al lui Birgir, Casper. Nina își adânci fața în gulerul hainei.

— Zemenită? întrebă Casper, privind spre Leoni.

Ea aprobă din cap drept răspuns. Casper arătă spre brațul lipsă al lui Adrik.

— Cum l-ai pierdut?

— Accident agricol, răspunse Adrik în fjerdană.

Nu cunoștea prea bine limba, dar putea să spună unele lucruri fără accent ravkan, iar această minciună era una pe care o rostise de multe ori. Aproape toți cei cu care se întâlneau îl întrebau despre braț imediat ce vedeau mâneca prinsă în ace. Adrik trebuise să lase în capitală brațul mecanic pe care îl făcuse pentru el David Kostyk, deoarece era ușor de recunoscut drept artefact Grisha.

Gardienii le puseră seria obișnuită de întrebări – De cât timp erau în țară? Ce locuri vizitaseră în timpul șederii lor acolo? Aveau cunoștință despre agenți străini care lucrau în interiorul granițelor Fjerdei? –, după aceea le făcură semn să treacă, fără prea multă ceremonie.

Acum era rândul lui Enok. Nina îl strânse ușor de braț și el avansă. Nina vedea cum pe tâmpla lui se formează transpirația și simțea tremurul ușor al mâinii lui. Dacă ar fi putut să-i smulgă documentele și să i le dea ea gardienilor, ar fi făcut-o. Dar soțiile fjerdane se supuneau întotdeauna soților lor.

— Familia Grahn, spuse Casper, studiind un timp îngrijorător de lung documentele. Contracte? Unde o să lucrați?

— La o fermă de *jurda parem* de lângă Cofton, spuse Enok.

— E muncă grea. Prea grea pentru tatăl bătrân de aici.

— El o să stea în casă cu băieții, spuse Enok. Știe să mânuiască acul și ața, iar băieții pot fi curieri până cresc suficient pentru câmp.

Nina era impresionată de ușurința cu care mințea Enok, dar din moment ce își petrecuse viața ca Grisha care se ascunde, cu siguranță avea multă experiență în materie.

— Contractele sunt greu de găsit, spuse Casper gânditor.

— Unchiul meu a făcut rost de ele.

— Și de ce e preferabilă o viață în care te spetești în Novyi

Zem în locul uneia în care muncești cinstit în Fjerda?

— Dacă ar fi după mine, aș trăi și aș muri pe gheață, spuse Enok cu o asemenea fervoare, încât Nina își dădu seama că spune adevărul. Dar slujbele sunt puține și plămânilor fiului meu nu le face bine frigul.

— Tuturor ne e greu, spuse gardianul, întorcându-se spre Nina. Și tu ce o să faci în Cofton?

— O să cos, dacă pot, și o să lucrez pe câmp, dacă va fi nevoie, zise Nina, lăsând capul în jos.

Putea să fie subtilă, fir-ar a naibii, indiferent ce credea Zoya.

— Cum va dori soțul meu, adăugă ea.

Casper continuă să se uite la documente, așteptând, iar Nina îl înghionti pe Enok cu cotul. Părând gata să vomite acolo, pe chei, Enok băgă mâna în buzunar și scoase un pachet plin cu bani fjerdani.

Îi întinse pachetul lui Casper, care ridică o sprânceană. Apoi pe fața gardianului apăru un zâmbet satisfăcut. Nina își aminti cum privise Casper pescărușii care le sfârtecau pe cele două Grisha înlănțuite în soare, smulgând bucățele de piele și păr cu ciocurile lor însângerate.

Casper le făcu semn să treacă.

— Fie ca Djel să vegheze asupra voastră.

Dar încă nu pășiseră pe pasarelă când Nina auzi cum o voce spune:

— Doar o clipă.

Birgir. Nu puteau să aibă și ei puțin noroc? Soarele nici măcar nu apusese. Ar fi trebuit să aibă mai mult timp. Tatăl lui Enok șovăi pe pasarelă, lângă Leoni, iar Adrik îi făcu Ninei un semn discret cu capul. Mesajul era clar: *Nu crea probleme.* Nina se gândi la ceilalți fugari Grisha îngrămădiți în cala vasului și își ținu gura.

Birgir apăru între Casper și ceilalți gardieni. Era scund pentru un fjerdan, cu umeri lăsați ca ai unui taur și o uniformă care îi venea atât de impecabil, încât Nina se gândi că fusese făcută pe măsură.

Rămase în spatele lui Enok și le șopti băieților:

— Duceți-vă la bunicul vostru.

Dar ei nu se mișcară.

— Azi am făcut cu toții o călătorie anevoioasă, îi spuse Enok afabil lui Birgir. Băieții sunt nerăbdători să se facă comozi.

— Mai întâi o să vă văd documentele.

— Tocmai le-am arătat omului dumitale.

— Ochii lui Casper nu sunt nici pe departe la fel de buni ca ai mei.

— Dar banii... protestă Enok.

— Despre ce bani vorbești?

Casper și celălalt gardian dădură din umeri.

— Eu nu știu nimic despre niciun ban, spuse Casper. Enok întinse reticent documentele.

— Poate facem o nouă înțelegere? spuse tatăl lui.

— Rămâi unde ești, îi ordonă Birgir.

— Dar vasul nostru e pe punctul de-a pleca, încercă Nina din spatele umărului lui Enok.

Birgir privi spre *Verstoten* și spre băieții care trăgeau neîncetat de mâinile tatălui lor.

— Închiși pe un vas, băieții ăștia o să fie o pacoste, spuse Birgir, întorcând iar privirea spre Enok și Nina. Interesant că se agață de tatăl, nu de mama lor.

— Le e frică, spuse Nina. Îi sperii.

Ochii reci ai lui Birgir se îndreptară spre Adrik și Leoni, apoi acesta pocni cu contractele în palma lui înmănușată.

— Vasul ăla nu pleacă nicăieri. Nu înainte ca noi să-i inspectăm fiecare ungher.

Birgir îi făcu semn lui Casper.

— Ceva nu e în regulă aici, spuse el. Anunță-i pe ceilalți.

Casper duse mâna după fluier, dar înainte să poată sufla în el, brațul Ninei zvâcni. Două așchii înguste de os zburară din tecile cusute pe antebrațele hainei sale – tot ce purta era plin de astfel de teci. Săgețile se înfipseră în traheea lui Casper, din a cărui gură ieși un horcăit ascuțit. Nina răsuci degetele și așchiile de os se rotiră. Gardianul căzu pe chei, strângându-și gâtul cu mâna.

— Casper!

Birgir și ceilalți gardieni scoaseră pistoalele.

Nina îi împinse pe Enok și pe copii în spatele ei.

— Du-i pe vas, mârâi ea.

Nu crea probleme. Nu crease ea problemele, dar avea de gând să le pună capăt.

— Te cunosc, spuse Birgir, ațintind pistolul asupra ei, cu ochii duri și strălucitori ca niște pietre de râu.

— Asta e o afirmație cam hazardată.

— Lucrezi la fabrica de conserve de somon. Ești una dintre fetele de la butoaie. Știam eu că e ceva în neregulă cu voi.

Nina nu se putu abține să zâmbească.

— O grămadă de lucruri sunt în neregulă, spuse ea.

— Mila, o avertiză Adrik, folosind numele ei fals.

De parcă acum ar mai fi contat. Vremea mitelor și negocierilor trecuse. Aceste momente îi plăceau Ninei cel mai mult. Când secretele erau îndepărtate.

Flutură din degete, iar așchiile de os săgetară traheea lui Casper și se strecurară înapoi în tecile secrete de pe brațul ei. Casper se prăbuși pe chei, cu buzele pătate de sânge și ochii dați peste cap, în timp ce se chinuia să respire.

— *Drüsje,* șuieră Birgir.

Vrăjitoare.

— Nu-mi place cuvântul ăsta, spuse Nina avansând. Spune-mi Grisha. Spune-mi zowa. Spune-mi moartea, dacă vrei.

Birgir râse.

— Ai două pistoale ațintite asupra ta, spuse el. Crezi că o să ne omori pe amândoi înainte ca unul dintre noi să apuce să tragă?

— Dar tu deja mori, căpitane, șopti Nina.

Armura de os pe care i-o făcuseră Fabrikatorii în Os Alta era un sprijin care își dovedise utilitatea de nenumărate ori. Iar uneori Nina simțea cum moartea stă pitită și așteaptă în victimele ei, ca acum, în acest bărbat din fața ei, cu bărbia scoasă în față și nasturii de alamă ai frumoasei lui uniforme sclipind. Era mai tânăr decât crezuse ea, iar fața îi era acoperită de țepi aurii răzleți, ca și cum n-ar fi avut o barbă adevărată. Ar fi trebuit să-i fie milă de el? Nu-i era.

Nina. Vocea lui Matthias, mustrătoare și dezamăgită. Poate că Nina era condamnată să stea pe chei și să ucidă fjerdani. Existau și sorți mai rele.

— Și o știi bine, nu-i așa? continuă ea. Undeva în interiorul tău. Trupul tău știe.

Nina se apropie.

— Tusea aia de care nu poți scăpa. Durerea pe care o pui pe seama coastei lovite. Faptul că mâncarea și-a pierdut savoarea.

În lumina care scădea, Nina văzu cum pe fața lui Birgir se așterne frica, asemenea unei umbre. Asta o întărâta, iar suspinul straniu din interiorul ei deveni mai puternic, un cor

șoptit care sporea, ca o încurajare, în timp ce vocea lui Matthias scădea.

— Lucrezi în port, continuă ea. Știi cât de ușor le e șobolanilor să intre în pereți, să roadă o casă din interior.

Pistolul din mâna lui Birgir se lăsă puțin în jos. Acum, Birgir o privea atent – nu cu ochii pătrunzători ai polițistului, ci cu privirea unui om care nu voia, însă era silit să asculte cum se termină povestea.

— Dușmanul e deja înăuntrul tău, celulele rele care le mănâncă încet pe celelalte, acolo, în plămânii tăi. E neobișnuit pentru un om atât de tânăr. Ești pe moarte, căpitane Birgir. Eu n-o să fac decât să te ajut.

Tonul Ninei devenise blând, aproape amabil. Căpitanul păru să se trezească dintr-o transă. Ridică pistolul, dar era prea lent. Puterea Ninei preluase deja controlul asupra acelui mănunchi bolnav de celule din interiorul lui și moartea se desfășura ca o multiplicare teribilă. Poate că Birgir ar mai fi trăit încă un an, poate doi, dar acum celulele lui se transformară într-un val negru care distrugea totul în calea lui. Căpitanul Birgir scoase un geamăt încet și se prăbuși. Înainte ca ultimul gardian să poată reacționa, Nina zvâcni din degete și trimise o așchie de os care îi străpunse inima.

Cheiurile erau ciudat de tăcute. Nina auzea cum clipocesc valurile lângă carena lui *Verstoten,* țipetele ascuțite ale păsărilor marine. În interiorul ei, corul acela de suspine își luă avânt, cu un sunet aproape voios.

Apoi unul dintre băieții lui Enok începu să plângă.

Pentru o clipă, Nina stătuse pe chei singură cu moartea – doi călători obosiți, tovarăși de cursă lungă. Dar acum văzu felul în care se uitau la ea ceilalți – fugarii Grisha, – Adrik și Leoni, până și căpitanul vasului și echipajul său, care stăteau cu toții sprijiniți de balustradă. Poate că ar fi trebuit să-i pese de asta; poate că unei anumite părți a ei îi păsa. Puterea Ninei era înspăimântătoare, o corupere cauzată de *parem* a puterii ei înnăscute de Sfâșie-Inimi. Și totuși, această putere îi devenise dragă. Matthias acceptase acel ceva tenebros din ea și o încurajase și pe ea să facă la fel – dar ceea ce simțea Nina nu era acceptare. Era iubire.

— N-o să-mi fie dor de orașul ăsta, oftă Adrik.

Apoi strigă către echipajul vasului:

— Nu vă mai holbați și ajutați-ne să urcăm cadavrele la bord. O să ne debarasăm de ele când ajungem în larg.

Unii oameni merită să le arăți milă, Nina.

Bineînțeles, Matthias. Nina se uită cum Enok și tatăl lui ridică trupul lui Birgir. *Când o să mă întâlnesc cu vreunul dintre ei, te anunț.*

Adrik își ținu gura până când urcară în mica barcă ce avea să-i ducă înapoi pe țărm. Aveau să debarce în unul dintre golfulețele de la nord de Elling și să meargă pe jos la locuința lor, ca să-și ia lucrurile.

— Când o să se descopere că soldații au dispărut, o să fie probleme, spuse el.

Nina se simți ca un copil dojenit și nu îi plăcu asta.

— La momentul ăla noi vom fi plecat de mult.

— Nu vom mai putea opera din portul ăsta, adăugă Leoni. O să întărească paza.

— Nu-i lua partea lui Adrik.

— Nu iau partea nimănui, spuse Leoni. Făceam doar o observație.

— Voiai să renunțăm la întregul vas? Voiai să renunțăm la toți Grisha din cală?

Adrik trase de cârmă.

— Nina, nu sunt furios pe tine. Încercam doar să-mi dau seama ce să facem în continuare.

Nina se aplecă peste vâslele ei.

— Ba ești puțin furios pe mine.

— Nimeni nu e furios, spuse Leoni, vâslind în ritmul Ninei. Am eliberat un vas plin de Grisha din acel loc groaznic. Unde mai pui că Birgir și *kalfiskii* au o grămadă de dușmani pe chei. Ar fi putut să le facă de petrecanie oricine, în timpul inspecției neanunțate. Eu numesc asta victorie.

— Bineînțeles, spuse Adrik. Tu dacă poți găsi o modalitate de a da unui lucru o interpretare pozitivă, nu eziți s-o faci.

Era adevărat. Leoni era optimismul întruchipat – nici măcar lunile petrecute în Fjerda nu îi întunecaseră voioșia.

— Tu chiar fredonezi? o întrebase Adrik uluit mai demult, când trebuiseră să sape o oră ca să-și scoată sania din noroi. Cum poți fi atât de binedispusă? Nu e normal.

Leoni încetase să fredoneze, ca să reflecteze cum se cuvine asupra chestiunii, în timp ce încerca să convingă calul să tragă.

— Poate pentru că era să mor în copilărie. Atunci când zeii îți oferă o a doua șansă, e bine să te bucuri de ea.

Adrik abia dacă ridicase o sprânceană.

— Eu am fost împușcat, înjunghiat și împuns cu baioneta, iar o creatură de umbră mi-a smuls un braț. Nu mi-a îmbunătățit cu nimic dispoziția.

Era adevărat. Dacă Leoni era un răsărit de soare ambulant, Adrik era un nor de furtună melancolic, de care se abuzase prea mult pentru a mai și revărsa ploaie.

Acum, Adrik își aruncă privirea spre paietele stelelor de deasupra lor, în timp ce cârmuia barca spre țărm.

— *Verstoten* va trebui să fie revopsit, să primească o nouă documentație și un nou istoric. Va trebui să ne mutăm operațiunile în alt port. Poate Hjar.

Nina strânse vâslele. Regele Nikolai trimisese *Verstoten* să ancoreze și să facă comerț în Elling timp de aproape un an înainte ca echipa lui Adrik să-și înceapă misiunea. Era un vas banal, care atrăsese puțină atenție. Un paravan perfect. Oare chiar acționase prea grăbit? Căpitanul Birgir fusese un om lacom, nu unul virtuos. Poate că Nina își dorise cam prea mult să-l vadă mort. Dar așa era ea de când îl pierduse pe Matthias – acum era liniștită, iar în clipa următoare mârâia și mușca precum o fiară sălbatică.

Ba nu, precum un animal rănit. Și, ca un animal rănit, o vreme Nina se ascunsese. Petrecuse luni de zile la Micul Palat, reînnodând vechi prietenii, mâncând bucate familiare, stând lângă foc în Sala Domului Aurit, încercând să-și amintească cine fusese ea înainte de Matthias, înainte ca un fjerdan încruntat să-i perturbe viața cu onoarea lui surprinzătoare, înainte să afle că un vânător de vrăjitoare se putea dezbăra de ura și frica lui și putea deveni băiatul pe care îl iubea ea. Înainte ca el să-i fie luat. Dar, dacă exista o cale de întoarcere la fata care fusese, Nina nu o găsise. Iar acum era aici, în țara lui Matthias, în acest loc rece și ostil.

— O să mergem spre sud, spunea Leoni. Aici o să se facă tot mai frig. Putem să ne întoarcem aici peste câteva luni, când bunul căpitan Birgir va fi fost uitat.

Era un plan rezonabil, dar corul de șoapte din capul Ninei spori, iar ea se trezi spunând:

— Ar trebui să ne ducem în Kejerut, în Gäfvalle. Fugarii care

n-au ajuns la ascunzătoare nu s-au răzgândit pur și simplu.

— Știi că cel mai probabil au fost capturați, spuse Adrik. *Spune-le adevărul, iubirea mea.*

— Da, știu, răspunse Nina. Dar ai auzit ce-a zis bătrânul acela. Din Kejerut dispar fete.

Spune-le că auzi cum strigă morții.

N-ai cum să știi asta, Matthias.

Să audă vocea iubitului ei mort era un lucru, dar cu totul altceva să pretindă că poate simți... ce anume? Nina nu știa. Dar nu credea că șoaptele din capul ei erau doar rodul imaginației. Ceva o trăgea spre est, spre orașele de pe râu.

— Mai e ceva, spuse Nina. Femeile cu care lucram susțineau că sus, lângă Gäfvalle, râul e contaminat, că orașul e blestemat.

Abia acum îi atrăsese atenția lui Adrik. Oare ce îi spusese Nina cândva lui Jesper, în Ketterdam? *Știi care e cea mai bună modalitate de a descoperi Grisha care nu vor să fie descoperiți? Caută miracole și ascultă poveștile de adormit copiii.* Povești cu vrăjitoare și întâmplări miraculoase, avertismente despre locuri blestemate – acestea erau indicatoarele unor lucruri pe care oamenii obișnuiți nu le înțelegeau. Uneori era doar folclor local. Dar uneori în aceste locuri erau Grisha care își ascundeau puterile, trăind în frică. Grisha pe care ei puteau să-i ajute.

Spune-le adevărul, Nina.

Nina își frecă brațele. *Ești ca un câine cu un os în gură, Matthias.*

Ca un lup. Ți-am povestit vreodată cum îmi distrugea Trassel ghetele dacă nu le legam de o creangă undeva sus, unde să nu le ajungă?

Da, Matthias îi spusese tot felul de povești ca s-o distreze, în timp ce ea își revenea de sub influența *parem*-ului. El o ținuse în viață. Ea de ce nu putuse să facă același lucru pentru el?

— Blesteme, râuri contaminate, continuă Nina. Dacă nu e adevărat, o luăm spre sud și vă fac eu cinste cu o cină bună.

— În Fjerda? spuse Adrik. N-o să-ți cer să-ți respecți promisiunea.

— Dar dacă am dreptate...

— Bine, spuse Adrik. O să trimit vorbă în Ravka că trebuie să ne alegem un alt port și o luăm spre Gäfvalle.

Șoaptele din capul ei se potoliră, transformându-se într-un murmur ușor.

— Nina... ezită Leoni. Acolo e zonă de șes. Un ținut minunat. Ai putea să găsești un loc pentru el.

Nina privi spre apa întunecată, spre luminile care scânteiau pe țărm. *Să găsești un loc pentru el.* Ca și cum Matthias era un dulap vechi sau o plantă care avea nevoie doar de cantitatea potrivită de soare. *Locul lui e împreună cu mine.* Dar asta nu mai era adevărat. Matthias dispăruse. Mai rămăsese doar trupul lui, care, în lipsa întreținerii atente a lui Leoni, ar fi cedat de mult în fața putreziciunii. Nina simți că lacrimile îi înțeapă ochii. *Nu* avea să plângă. Erau în Fjerda de două luni. Ajutaseră aproape 40 de Grisha să scape de stăpânirea fjerdană. Traversaseră sute de kilometri de ținuturi pustii și câmpii înzăpezite. Văzuse destule locuri în care putea să-l îngroape pe Matthias. Acum trebuia s-o facă. Iar una dintre promisiunile pe care i le făcuse avea să fie îndeplinită.

— O să mă ocup de asta, spuse ea.

— Încă ceva, adăugă Adrik, în vocea căruia, atât de diferită de obișnuitul lui ton posomorât, Nina simți un ordin. Treaba noastră e să găsim recruți și refugiați. Indiferent ce descoperim în Gäfvalle, nu o să ne aflăm acolo ca să pornim un război. Strângem informații, inițiem comunicarea, oferim o cale de scăpare celor care o vor, și asta e tot.

— Asta e planul, spuse Nina.

Atinse cu degetele țepii de os din mănușile ei.

Dar planurile se puteau schimba.

4. Nikolai

În ciuda protestelor Zoyei, Nikolai refuzase să rămână în Ivets. În mintea lui se conturaseră începuturile unui plan și nu voia să mai irosească nicio zi lâncezind la o reuniune comercială. Nu era interesat nici de Hiram Schenck, nici de fetele lui nubile, iar următoarea oară când avea să converseze cu un membru al Consiliului Comercial din Kerch, avea s-o facă în termenii lui.

În acest scop, chiar dacă în capitală îl aștepta suficientă treabă, prima lui oprire trebuia să fie la contele Kirigin. Trebuia să strângă niște informații, împreună cu cel mai prețuit Fabrikator al lui – în genere, dacă aveai ocazia să vizitezi o reședință de vacanță, trebuia s-o faci. Mai ales dacă această

reședință servea drept paravan pentru un laborator secret.

Bătrânul conte Kirigin era un negustor din Ravka de Vest care făcuse enorm de mulți bani vânzând arme și informații – și orice alte bunuri mobile – inamicilor Ravkăi. Dar fiul lui luptase împreună cu Nikolai la Halmhend și, în schimbul păstrării averii considerabile, ca și al evitării dizgrației de a-i fi luat titlul și de a-și vedea tatăl aruncat definitiv în închisoare pentru trădare, tânărul Kirigin jurase atât bani, cât și credință coroanei. Un târg cât se poate de rezonabil.

Cerințele lui Nikolai fuseseră neortodoxe: Kirigin era deja puțin cam destrăbălat. Acum trebuia să trăiască decadent, să cheltuiască nebunește și să întrețină o reputație de libertin notoriu și parvenit social. Tânărul conte își asumase cu zel acest rol, punând în scenă petreceri elaborate, renumite pentru dezmăț, și străduindu-se din răsputeri să pătrundă cu ajutorul banilor în casele nobililor ravkani care posedau titluri mai ilustre și averi mai vechi, chiar dacă nu atât de copioase. Se îmbrăca strident, bea excesiv și pierdea vremea cu o voioșie atât de prostească, încât numele lui devenise sinonim atât cu averea, cât și cu bufoneria: *A, fiul familiei Gritzki e de groază și n-o să ajungă cine știe ce, dar măcar nu e un Kirigin.*

Acesta era motivul pentru care nimeni nu clipi atunci când Kirigin cumpără o vastă întindere de pământ la est de Os Alta. *Bineînțeles, Kirigin vrea să fie aproape de capitală,* se șoptea în sufragerii și saloane. *Încearcă să se dea bine pe lângă rege și familiile vechi, fără îndoială. Dar ce om cu rațiune și bună-creștere și-ar lăsa fiica pe lângă parvenitul ăsta?* Și nimeni nu se mirase când Kirigin angajase un geniu zemenit care să-i proiecteze o reședință dedicată plăcerilor cum nu se mai văzuse pe pământ ravkan – cu terasamente impunătoare, o vale artificială săpată cu ajutorul a mii de oameni, o pivniță de vin despre care se spunea că se întinde doi kilometri pe sub pământ și un lac imens pentru a cărui umplere fusese nevoie de Grisha Iscă-Valuri și a cărui traversare cu barca dura câteva zile. Oamenii scuturară din cap atunci când Kirigin se apucă să zboare cu baloane cu aer cald și râdeau cu mâna la gură când vedeau că pajiștile de unde își lua zborul erau mai mereu întunecate de ceață. *Extravagant, grotesc, obscen,* spuneau ei în cor. Și toți sperau să fie invitați la una dintre petrecerile lui spectaculoase.

Kirigin își numise magnificul complex Lazlayon, „Scorbura Aurie" – chiar dacă era atât de adesea acoperită de ceață și negură, încât de obicei i se spunea Mlaștina Aurie –, iar petrecerile date de el acolo erau într-adevăr legendare. Dar, de asemenea, făceau parte dintr-o mare minciună, o minciună esențială pentru viitorul Ravkăi.

De fapt, pivnița de vin a lui Kirigin avea zece kilometri, nu doi, și nu era deloc pivniță de vin, ci buncăr subteran dedicat producției de arme. Lacul era folosit pentru prototipurile vaselor submarine și al noilor proiecte pentru război naval ale lui Nikolai. Ceata deasă care învăluia valea era ajutată adesea de Grisha Furtunoși, pentru a feri experimentele de ochii iscoditori și de supravegherea aeriană fjerdană. Pajiștea pentru baloane era de fapt un aeroport; grădinile elaborate ascundeau două piste lungi și drepte de testare a aeronavelor experimentale; iar frecventele spectacole de artificii puse în scenă de Kirigin ascundeau sunetul focurilor de pușcă și al obuzelor.

Bineînțeles, nu exista niciun arhitect zemenit misterios. Nikolai concepuse el însuși Mlaștina Aurie – chiar dacă ea fusese construită cu bani din averea tânărului conte Kirigin. Regele venea uneori în vizită, ca invitat la petreceri, ca să călărească, să vâneze sau să bea excelentele vinuri ale lui Kirigin. Dar cel mai adesea sosea în secret, prin una dintre intrările lui private, și se ducea imediat să vadă progresele ultimei lui inițiative.

Nikolai avea întotdeauna o senzație de însuflețire atunci când intra în Mlaștina Aurie. Palatul din Os Alta era plin de fantome. Crimele tatălui său. Eșecurile mamei lui. Amintirea trupului însângerat al fratelui său pe podea, în timp ce soldații de umbră ai Întunecatului sfărâmau ferestrele de la Cuibul Vulturului. Dar Lazlayon era creația lui. Aici, pentru scurtă vreme, demonul care îi stăpânea nopțile și îi tulbura visele se retrăgea, ținut la distanță de logică, de speranța progresului și de plăcerea de a construi lucruri gigantice menite să explodeze. Dar Mlaștina Aurie nu era doar un teren de joacă pentru invențiile lui – era și locul în care punctele tari ale Armatei întâi și a Doua, ale armelor tradiționale și ale puterii Grisha aveau să fie transformate în ceva nou.

Să sperăm, se gândi Nikolai în timp ce el și Tolya ajungeau la scările din față ale clădirii principale. *Sau va fi locul în care voi cheltui ultimele fonduri de război ale Ravkăi fără să mă aleg cu*

nimic, în afara unei grămezi de elice ruginite și a unui lac rece, dar mediocru pentru navigație.

Ravka însemna multe lucruri pentru el: era o mare doamnă care necesita o curtare permanentă, un copil încăpățânat care nu voia să stea pe picioarele lui și, cel mai adesea, un bărbat care se îneca – cu cât Nikolai se străduia mai mult să-l salveze, cu atât el se zbătea mai tare. Dar cu ajutorul oamenilor de știință și al soldaților de la Mlaștina Aurie, era încă posibil să-și tragă țara la mal.

— Înălțimea Ta! spuse Kirigin în timp ce cobora scările ca să-l întâmpine pe Nikolai.

Părul lui portocaliu fusese aranjat într-o coafură linsă, și purta o haină violet cu brocart auriu complet inadecvată pentru acea oră. Pe lângă Tolya, care era îmbrăcat cu o tunică oliv spălăcită, călare pe armăsarul lui impunător, Kirigin părea un actor care juca în piesa nepotrivită.

— Cum aș putea să pregătesc cel mai frumos divertisment când nu mă anunți deloc despre sosirea dumitale?

— Ah, Kirigin, spuse Nikolai, ignorând formalitatea plecăciunii contelui pentru a-l îmbrățișa și a-l bate pe spate. Știu că-ți place să improvizezi.

— O vizită la pivnița de vin e locul de pornire perfect. Intrați.

— Tolya și cu mine am prefera să călărim puțin pe domeniu. O să aduci vânat pentru acest sezon?

— Bineînțeles, Înălțimea Ta. Trebuie să avem distracții care să ne tină de cald la iarnă, iar dacă nu, or să facă treaba asta cele 300 de sticle de coniac kerchian pe care am reușit să pun mâna.

Pe toți sfinții. Uneori, Nikolai își făcea griji că Kirigin își adoptase cu prea mult entuziasm rolul de destrăbălat.

— Numai să nu-mi chercheleşti tot cabinetul, spuse el. Trebuie să am la dispoziție câțiva miniștri coerenți.

— Desigur, desigur, spuse Kirigin, uitându-se pe alee cu o speranță evidentă pe față.

Sărmanul neghiob.

— Zoya s-a dus direct în capitală.

Kirigin își drese vocea.

— Nu are nicio importanță pentru mine. Mă întrebam doar dacă ar trebui să pregătesc acea poțiune care îi place ei. Comandanta Nazyalensky se simte bine?

— E frumoasă ca o icoană și plină de pizmă.

— E minunată, nu-i așa? spuse Kirigin visător. Atunci vă las. Și, dacă vrei... poți să-i transmiți salutările mele?

— Pe toți sfinții, bodogăni Tolya. Te-ar ronțăi la micul dejun.

Contele zâmbi larg.

— N-ar fi un mod atât de rău de a muri, nu?

— Kirigin, vechi prieten, spuse Nikolai, tu ești un om bun. De ce nu-ți cauți o fată drăguță căreia îi place vânătoarea și care ar putea îndrăgi un pierde-vară?

Kirigin își târșâi picioarele ca un școlar.

— Nu mă pot abține să nu simt că atitudinea glacială a comandantei Nazyalensky ascunde un spirit tandru.

Tolya pufni.

— Ți-ar face inima terci și ar da-o pe gât.

Kirigin păru îngrozit, dar Nikolai bănuia că Tolya are dreptate. Ajunsese să înțeleagă fenomenul bizar al frumuseții Zoyei, modul în care bărbaților le plăcea să creeze povești în jurul ei. Spuneau că e crudă pentru că fusese rănită în trecut. Susțineau că e rece pentru că încă nu întâlnise bărbatul potrivit care s-o încălzească. Orice, numai să-i atenueze asprimea și să-i îndulcească dispoziția – dar în felul ăsta, Zoya și-ar fi pierdut tot hazul. Compania Zoyei era ca o băutură tare. Te stimula – dar era mai bine să te abții dacă nu-i puteai face față.

Nikolai se sui la loc în sa.

— Exteriorul glacial al comandantei Nazyalensky ascunde un interior și mai glacial, dar, fără îndoială, o să-i transmit că îi dorești sănătate.

Își împunse calul ca să o ia la trap, iar Tolya făcu la fel. Porniră pe aleea de pietriș alb care mergea în paralel cu latura estică a clădirii principale. Nikolai auzea muzică prin ferestrele sălilor de bal și ale saloanelor de jocuri. Întrezări trupuri învelite în mătăsuri și bijuterii și văzu un bărbat care nu purta altceva decât o pălărie de amiral și care bătea într-o oală mare cu o lingură, alergând pe hol.

Încruntarea lui Tolya era atât de adâncă, încât ai fi putut să plantezi niște semințe în ea.

— Coroana nu ar trebui asociată cu astfel de manifestări.

— Poate că nu, recunoscu Nikolai. Dar oamenilor din Ravka le place ca liderii lor să aibă ceva scandalos. Nu au încredere în cineva cu prea multă virtute.

Tolya își îngustă ochii aurii.

— Și tu chiar ai încredere într-un om atât de ușuratic?

— Știu că nu-ți place asta. Dar Kirigin a jucat rolul pe care i-am cerut eu să-l joace. Poate că nu e cel mai inteligent om, dar e loial.

— Doar nu crede că Zoya o să-i acorde vreun pic din timpul ei.

— Să ne rugăm ca Zoya să nu facă asta niciodată. Sărmanul Kirigin ar avea mai multe șanse dacă ar încerca să valseze cu un urs.

Chiar și așa, Nikolai credea că nici Zoya, nici Tolya nu recunoșteau suficient meritele tânărului conte. Afabilitatea și lipsa de ambiție ale lui Kirigin ascundeau o inimă bună. Era un bărbat onorabil, care avea idei romantice despre datoria față de țara lui și o rușine profundă pentru modul în care se comportase tatăl său – lucru cu care Nikolai putea să empatizeze. Nikolai era cât se poate de conștient de reputația propriului său tată. Era unul din multele motive pentru care își reducea la minimum vizitele publice la Lazlayon. Din clipa în care începuse să se gândească la preluarea tronului, Nikolai știuse că va trebui să fie un om mai bun decât tatăl lui și un rege mai bun decât sperase vreodată fratele lui să fie. Vasily fusese ucis de întunecat, iar Nikolai se străduise din răsputeri să îl jelească, însă adevărul era că moartea prematură a fratelui său se dovedise a fi oportună.

Nikolai fu încântat să vadă că doi îngrijitori ies din tufișuri imediat după ce el și Tolya părăsiseră aleea de pietriș. Întreg personalul lui Kirigin, de la spălătorese până la grăjdari și menajera-șefă, era alcătuit din spioni ai regelui.

— Se vede vreun vultur pe cer? strigă Nikolai, folosind parola care îi permitea să treacă fără a declanșa protocoale de securitate.

— Nu, dar am auzit că sunt vulpi în pădure, răspunse unul dintre ei.

Apoi îngrijitorii se reapucară de lucru. Parolele se schimbau în fiecare săptămână și erau doar una dintre modalitățile prin care țineau la adăpost adevărata activitate a Mlaștinii Aurii.

Malul sudic al lacului era plin de ceață artificială, și abia după ce trecură prin negură, Nikolai și Tolya văzură cheiurile care fremătau de Grisha și ingineri ai Armatei întâi. Apele erau înțesate cu ultimele prototipuri ale flotei lui Nikolai. Adevărata flotă avea să fie construită la o bază secretă de pe țărmul

Ravkăi – mici distrugătoare și vase de transport imense care puteau căra orice, de la trupe la aeronave. Presupunând că Nikolai putea găsi cumva banii cu care să finanțeze acest proiect. Nici măcar Kirigin nu era suficient de bogat ca să modernizeze o marină întreagă.

Lui Nikolai i-ar fi plăcut să rămână ca să vadă testele, dar astăzi avea alte priorități. El și Tolya legară caii lângă una dintre peșterile acoperite cu mușchi și intrară. Aerul ar fi trebuit să fie umed, dar peștera nu era reală și umiditatea laboratoarelor și coridoarelor dinăuntru era reglată strict de Furtunoși. Nikolai căută în piatră șanțul de lângă niște flori de mină și apăsă cu degetul mare în adâncitură. Piatra se mișcă, lăsând să se vadă o mică încăpere cu pereți de alamă. Nikolai trase de un levier, ușa se închise zăngănind, iar el și Tolya coborâră șase niveluri sub pământ, până la infama „pivniță de vin” a lui Kirigin. La pivniță se ajungea prin lifturi ascunse pe toată suprafața domeniului.

— Detest partea asta, murmură Tolya. Parcă suntem îngropați.

Nikolai știa că Tolya fusese la un pas să moară într-o peșteră prăbușită, în perioada pe care o petrecuse cu Invocatoarea Soarelui.

— Ar trebui să aștepți deasupra. Să vezi cum testează noile motoare. Mi-ar prinde bine un raport despre reușita lor.

Tolya strânse mai bine nodul care îi lega părut lung și negru, încrucișându-și imensele brațe tatuate.

— Tamar spune că temerile sunt ca buruienile, răspunse el. Cresc necontrolat dacă nu ai grijă de ele.

Bravo ei – sora geamănă a lui Tolya era complet neînfricată.

— Deci a te forța să cobori sub pământ e un fel de grădinărit?

Tolya scrâșni din dinți.

— Dacă nu înfrunt lucrul ăsta, n-o să-l depășesc niciodată.

Nikolai decise să-și țină gura. Judecând după transpirația de pe fruntea imensă a lui Tolya și după maxilarele lui încleștate, aceste excursii sub pământ nu-i făceau deloc bine. Dar războiul le lăsase tuturor răni, iar Tolya avea dreptul de a-și îngriji rana cum considera de cuviință. Nikolai își flexă degetele înmănușate și se gândi la cicatricile negre care i le pătau. *Oare eu aș avea curajul de a privi monstrul în ochi?* Chiar nu știa.

Când ușile liftului se deschiseră, ieșiră în altă cameră de alamă, închisă cu o ușă grea de oțel. Nikolai se apucă să

deschidă broaștele cu cifru Schuyler, despre care aflase de la un mare hoț din Ketterdam. Peste o clipă, ușa se roti și el ajunse acasă.

Laboratoarele erau împărțite în patru secțiuni principale, dar toate lucrau împreună când era nevoie: artilerie și armură corporală, luptă navală, luptă aeriană și laboratoare dedicate încercării de a crea atât un antidot pentru *jurda parem,* cât și o tulpină a drogului care să le permită soldaților Grisha să-și sporească puterile fără a-i face dependenți. De fiecare dată se oprea mai întâi la laboratoare. Nikolai vorbi scurt cu Alkemii lui, ca să-și confirme bănuiala referitoare la antidot pe care i-o crease ultimul lor raport, și luă o fiolă minusculă cu acea substanță ca s-o arate Triumviratului. Voia să aibă un lucru concret pe care să-l arate consilierilor lui, dat fiind ce avea de gând să le propună.

Fu nevoie de ceva mai mult timp pentru a-l găsi pe David Kostyk, deoarece Fabrikatorul lucra în toate secțiunile laboratorului. Dar în cele din urmă îl descoperiră aplecat deasupra unui set de schițe, lângă rezervoarele imense în care erau construite, în miniatură, ultimele prototipuri ale noilor lor submersibile. Mânecile *keftei* sale mov de Fabrikator erau roase, iar părul castaniu netuns îi dădea un aspect de câine mițos afundat în gânduri.

Nikolai văzu prin geam cea mai recentă versiune a *izmars'yei* – flota lui subacvatică. Pe pământ păreau stângace: largi, plate și mătăhăloase, ca și cum cineva luase o bucată de metal și o bătuse până o transformase într-o clătită cu aripi. Dar sub suprafața apei deveneau ceva elegant, prădători sinuoși care pluteau prin adâncuri, cu mișcări ghidate de Iscă-Valuri și echipaje care beneficiau de aer respirabil datorită unei combinații dintre puterea Furtunoșilor și un filtru pentru a cărui creare Nikolai și David avuseseră nevoie de aproape un an. Adevărata provocare avea să fie înarmarea flotei. Abia atunci vasele lui aveau să devină un adevărat banc de rechini. Și după asta? Nu avea importanță câte nave de război construiau inamicii Ravkăi. *Izmars'ya* avea să se poată mișca nevăzută prin oceanele lumii și să atace fără să iasă vreodată la suprafață. Aveau să schimbe fața războiului naval.

David ridică privirea de la consultările lui cu Nadia Zhabin referitoare la sistemul de pendul cu valvă pe care îl creau

pentru direcția rachetelor.

— Astăzi testează motoarele de suprafață, spuse el.

— Bună dimineața și ție, David.

— E dimineață?

— Am luat ca indiciu răsăritul, spuse Nikolai. Cum arată noile rachete?

— Încă ne străduim să le facem să păstreze cursul, spuse Nadia.

Trăsăturile ei palide și ascuțite aveau o nuanță albăstruie din cauza luminii care se reflecta din rezervor. Era o Furtunoasă care luptase alături de Invocatoarea Soarelui, împreună cu fratele ei mai mic, Adrik, dar care își manifestase adevăratul potențial în proiectarea armelor. Fusese esențială pentru crearea *izmars'yei.*

— Cred că suntem aproape, continuă ea.

Chiar dacă inventatorul din Nikolai fu încântat de această veste, conversația pe care o avusese în Ivets cu Hiram Schenck îi temperă entuziasmul. Practic, simțea cum Kerchul îi suflă în ceafă, și nu era o senzație care să-i facă plăcere.

Nikolai avea două reguli pentru Nolniki – oamenii de știință și militarii care munceau în Mlaștina Aurie, soldații Zero care nu aparțineau nici Armatei întâi, nici Armatei a Doua, ci ambelor. Prima regulă, să fie hoți. Să pună mâna pe munca inamicilor și s-o întoarcă împotriva lor. Nu conta dacă dușmanii descopereau primit o tehnologie, atâta timp cât cercetători ravkani găseau modalități de a o îmbunătăți. De pildă, fjerdanii creaseră un motor care punea în mișcare furgoanele și batalioanele de tancuri blindate, dar ravkanii îl făcuseră suficient de puternic pentru a mișca vase imense. Fjerdanii construiseră aeronave de oțel a căror pilotare nu necesita abilitatea unui Furtunos, așa că Fabrikatorii ravkani furaseră proiectul și construiseră avioane mai aerodinamice, din aluminiu mai ușor și mai sigur. A doua regulă? Să fie rapizi. Fjerda făcuse salturi imense în tehnologia militară în ultimul an – Nikolai încă nu știa cum anume –, iar Ravka trebuia să găsească o modalitate de a ține pasul cu dușmanii săi.

Nikolai bătu în schițele de pe masă.

— Dacă testele de combustibil pentru motoarele de suprafață merg bine, cât mai durează până când vasele *izmars'yei* devin operaționale?

— Câteva săptămâni, spuse Nadia.
— Excelent.
— Dar nu putem băga nimic în producție dacă nu avem mai mult oțel.
— O să-l aveți, promise Nikolai.
Putea doar să spere că spunea adevărul.
— Mulțumesc, Înălțimea Voastră, spuse Nadia, zâmbind și făcând o plecăciune.
Cumva, Nadia încă se încredea în regele ei, dar Nikolai nu știa prea bine dacă această încredere trebuia să i se pară liniștitoare sau îngrijorătoare. Găsise întotdeauna o modalitate de a menține în funcțiune mașinăria ruginită și dărăpănată care era Ravka – găsind acei bani suplimentari atunci când aveau mai mare nevoie de ei, încheind alianța potrivită la momentul potrivit, înjghebând cine știe ce invenție care să facă din slaba lor armată egala forțelor imense comandate de inamicii de la granițele lor. Pentru Nikolai, o problemă constituise întotdeauna și o șansă, asemenea șansei oferite de un motor fjerdan. Îl demontai în piesele componente, îți dădeai seama cum acționează și apoi foloseai acele piese ca să construiești ceva care funcționa pentru tine, nu împotriva ta.
Demonul nu era de acord. Demonul nu era interesat de soluționarea de probleme, de arta guvernării sau de viitor. Nu-l interesa altceva decât foamea, nevoia de moment, ce putea fi ucis și consumat.
— O *să găsesc o cale.* Nikolai crezuse asta întreaga lui viață. Voința lui fusese suficientă pentru a-și modela nu doar propria soartă, ci și o identitate. Nikolai alesese ce voia el ca oamenii să vadă – fiul obedient, derbedeul inutil, soldatul capabil, politicianul încrezător. Monstrul amenința toate aceste roluri. Și, în ultimele șase luni, nu avansaseră deloc în găsirea unei modalități de a alunga monstrul. Ce altceva era de făcut decât să meargă mai departe? Animalele mai mărunte scânceau și se zbăteau atunci când erau prinse în capcană. Vulpea găsea o cale de scăpare.
— David, tu ai dormit aici noaptea trecută? întrebă Nikolai.
— Nu cred, spuse Fabrikatorul încruntându-se.
— Și-a petrecut noaptea aici, explică Nadia. Dar nu a dormit.
— Dar tu ai dormit? întrebă Nikolai.
— Am… moțăit puțin, răspunse Nadia evaziv.

— Te duc acasă la Tamar.

— Dar am nevoie de ea pentru testele de combustibili, obiectă David.

— Și pe tine te duc acasă la Genya, adăugă Nikolai.

— Dar...

— Nu te opune, David. Asta mă face să-mi ies din fire ca să-mi impun autoritatea. Am nevoie de Triumviratul reunit. Și o să am nevoie ca tu și Nadia să începeți să lucrați la un nou prototip pentru *izmars'ya.*

Nadia își dădu părul blond din ochi.

— Eu pot să încep acum, Înălțimea Voastră.

— Încă nu te apuca să-ți manifești competența excesivă. Vreau să te asiguri că acest prototip anume nu funcționează.

David se apucă să-și facă sul schițele, aranjându-și cu grijă creioanele și instrumentele.

— Nu-mi place când ce spune el n-are sens.

— Presupun că Înălțimea Voastră are un motiv? întrebă ea, ridicând sprâncenele.

Întotdeauna am un motiv. Voia cu orice preț să scoată la mal omul care se îneca, chiar dacă acesta se zbătea și urla – indiferent ce i-ar fi cerut demonul.

— O să pun în scenă o mică piesă, spuse Nikolai, imaginându-și deja un lac luminat de lună și tot haosul triumfător pe care avea de gând să-l creeze acolo. Asta înseamnă că am nevoie de recuzita adecvată.

5. Nina

GÄFVALLE

Cu cât se apropiau mai mult de oraș, cu atât mai greu îi era să ignore șoaptele foșnitoare din capul ei. Uneori, Nina ar fi putut să jure că auzea voci, cuvinte neclare dincolo de înțelegerea ei. Alteori, sunetul slăbea, transformându-se în adierea vântului prin stuf.

Spune-mi ce auzi, iubirea mea.

Dar ce era de spus? Era posibil ca sunetul să nu însemne nimic. Era posibil să fie o halucinație auditivă, o rămășiță a luptei ei cu *parem*-ul.

Sau era posibil să fie morții care o chemau.

Orașul era amplasat în umbra unui lanț muntos scund, sub silueta mătăhăloasă a ceea ce fusese cândva un fort, apoi o fabrică de muniții prinsă în panta abruptă de deasupra lui. Nu aveai nevoie de prea mult timp ca să-ți dai seama că vechea fabrică fusese convertită în altceva – traficul căruțelor și oamenilor care intrau și ieșeau din incintă arăta clar acest lucru –, dar în ce anume?

Nu existau hanuri propriu-zise, doar o crâșmă cu două camere pentru oaspeți care deja erau ocupate.

Proprietarul le spuse că mănăstirea de pe deal închiria uneori camere.

— Femeile de la mănăstire spală rufele soldaților, spuse el. Nu se supără dacă au câțiva oameni în plus pentru corvezi.

— Trebuie să fie ocupate zilele astea, când vechea fabrică e în funcțiune, spuse Nina în fjerdană. Înseamnă că afacerile merg bine.

— Soldații au venit acum aproximativ un an, spuse proprietarul scuturând din cap. N-au angajat niciun om de aici, iar mizeria și-au vărsat-o în râu.

— N-ai de unde să știi asta, spuse o femeie îndesată care curăța mazăre la bar. Râul era plin de scurgeri de la mine înainte ca soldații să pornească din nou coșurile de fum.

Femeia aruncă o privire lungă spre Nina și ceilalți.

— Nu-ți folosește la nimic să spui ce nu trebuie străinilor.

Aceștia înțeleseră aluzia și ieșiră afară, pe strada principală. Era un oraș surprinzător de frumos, cu clădiri mici și tihnite, cu acoperișuri ascuțite și uși vopsite în culori vii: galben, roz și albastru.

Leoni ridică privirea spre munte, acolo unde se ițea vechea fabrică, cu clădirile ei mari și pătrățoase presărate cu ferestre întunecate.

— Poate că pur și simplu produc puști sau muniții.

Expresia lui Adrik era mai mohorâtă ca de obicei.

— Sau acele noi tancuri blindate pe care le îndrăgesc atât de mult, răspunse el.

— Dacă e așa, o să avem informații noi de transmis în capitală, spuse Nina.

Spera ca asta să nu fie tot.

Nina era surprinsă să vadă aici semnele sfinților, în locuri despre care nu știa să aibă conexiuni cu rețeaua Hringsa. Le

văzuse și pe drum – altare care purtau simbolul Sanktei Alina, în locul frasinului sacru al lui Djel, o icoană a lui Sankt Demyan din Rime expusă într-o vitrină, două crengi țepoase încrucișate deasupra unei uși, semnificând binecuvântarea lui Sankt Feliks. În toată Ravka se vorbise despre miracole și întâmplări stranii, și se părea că și Fjerda fusese cuprinsă de o nouă fervoare față de sfinți. Manifestările publice de erezie erau riscante cu soldații atât de aproape, dar poate că aceste foarte mici acte sfidătoare erau o rebeliune a târgoveților față de militarii care făceau de pază la fabrică.

Mănăstirea era amplasată la periferia nordică a orașului, aproape de poalele pantei pe care era fabrica. În față avea o lespede mare și rotundă de piatră lăptoasă, cu un acoperiș cu turlă care făcea clădirea să semene cu un turn aflat în căutarea unui castel. Capela mare lipită de ea era construită din bușteni solizi, nefasonați, și avea intrarea principală făcută din crengi de frasin împletite în noduri complicate.

Își lăsară sania la grajd și traseră clopotul de la ușa laterală a mănăstirii. Le deschise o femeie tânără, cu un șorț bleu de novice, acoperit cu broderii, iar câteva clipe mai târziu se întâlniră cu Măicuța Fântânii. Femeia mai în vârstă era îmbrăcată în lână albastră și avea o față rotundă, cu obraji ca mărul și piele cu pliuri adânci, ca și cum ar fi fost împăturită cu grijă în falduri palide, nu ridată de vârstă.

Nina făcu prezentările, explicând că ea servea drept traducătoare celor doi negustori care încercau să-și vândă marfa și care voiau să afle dacă puteau să locuiască undeva pe domeniul mănăstirii în timp ce explorau zona.

— Știu ceva fjerdană?

— *Bone,* spuse Adrik.

Puțin.

— *De forenen,* adăugă Leoni cu un zâmbet.

Învățăm.

— Și unde e soțul tău? o întrebă Măicuța Fântânii pe Nina.

— A dispărut în ape, spuse Nina, plecând ochii spre inelul de argint de pe mâna ei. Fie ca Djel să vegheze asupra lui.

— N-a fost soldat, deci?

— Pescar.

— A, bine, spuse ea, ca și cum ar fi fost nemulțumită de o moarte atât de puțin sângeroasă. Pot să vă ofer, ție și femeii

zemenite, camere la parter, lângă bucătărie. Dar soțul ei va trebui să stea la grajduri.

Măicuța aruncă o privire spre mâneca prinsă în ace a lui Adrik și adăugă:

— Mă îndoiesc că le-ar putea face prea mult rău fetelor, dar chiar și așa...

Era genul de comentariu insensibil pe care oamenii îl făceau adesea în prezența lui, dar el zâmbi afabil și îi oferi plata pe o săptămână cu mâna care îi mai rămăsese.

Măicuța Fântânii îi învăță rutina mănăstirii și îi conduse prin sala de mese spre grajd.

— Ușile sunt încuiate la zece clopote, în fiecare seară, și nu mai sunt deschise până dimineața. Vă cerem ca în perioada asta să vă limitați la citit sau meditație tăcută, pentru a nu le deranja pe fete din studiile lor.

— Toate sunt novice? întrebă Nina.

— Unele o să devină Fecioare ale Primăverii. Altele se află aici ca să fie educate, după care se întorc la părinții sau soții lor. Chiar, ce transportați aici?

Măicuța ridică colțul prelatei legate deasupra saniei.

Nina simți impulsul de a o plesni pe femeie peste mână. În schimb, avansă energic și întinse mâna spre legăturile cu care era prinsă prelata.

— Acești soți au inventat un nou încărcător de pușcă.

Ca la un semn, Leoni scoase din haină o broșură colorată.

— Are un preț accesibil și anticipăm vânzări masive la anul, spuse ea. Căutăm câțiva mici investitori. Dacă vreți să vi le arătăm și să facem o demonstrație...

— Nu, nicidecum, spuse repede Măicuța Fântânii. Sunt sigură că sunt foarte impresionante, dar mă tem că finanțele mănăstirii sunt pur și simplu prea restrânse pentru, ăăă... astfel de investiții.

Șiretlicul Ninei nu dădea greș niciodată.

— Servim masa la șase clopote, după rugăciunea de dimineață – la care vă încurajăm să participați –, iar seara, din nou, la șase clopote. Pâine și sare se găsesc la bucătărie. Apa e pe rație.

— Pe rație? întrebă Nina.

— Da, ne alimentăm din puțul din Felsted, pentru care e nevoie de o deplasare destul de lungă.

— Nu e Gjela mai aproape?

Buzele durdulii ale Măicuței Fântânii se țuguiară.

— Există multe moduri prin care putem să ne punem în slujba lui Djel. Această călătorie e o ocazie bună de contemplație tăcută.

Lângă vechiul fort s-a contaminat râul. Deci Măicuța Fântânii nu voia ca oaspeții ei să bea din acest afluent al râului, dar nici nu voia să discute despre asta. Era posibil ca Fecioarele Primăverii doar să spele uniformele soldaților – atât și nimic mai mult –, dar, de asemenea, era posibil ca ele să știe și ce se întâmpla la fabrică.

Imediat după ce Măicuța plecă, Adrik spuse:

— Să mergem.

Nina verifică chingile prelatei, apoi începură să urce panta muntelui într-un ritm tacticos, discutând tare și demonstrativ în zemenită. Mergeau pe lângă drumul care ducea la fabrică, dar își făceau timp să arate spre păsări și să admire panoramele asupra văii. Doi, trei turiști ieșiți la plimbare, nimic altceva.

— O să te simți bine la grajduri? întrebă Leoni în timp ce își croiau drum printr-o pădurice de pini.

— Mă descurc, spuse Adrik. Un desfrânat cu un braț poate, totuși, să-și facă de cap cu caii. Măicuța Fântânii nu s-a gândit la asta.

Leoni râse și spuse:

— Lupii care rămân nevăzuți sunt cei care mănâncă cele mai multe oi.

Adrik pufni, dar părea aproape încântat.

În spatele lor, Nina își dădu ochii peste cap. Dacă era obligată să-și continue misiunea împreună cu doi oameni care începeau acest dans al complimentelor precaute și al îmbujorărilor subite, sigur avea să-și iasă din minți. Una era să găsești fericirea și s-o pierzi, dar cu totul altceva ca fericirea altcuiva să-ți fie aruncată în față ca o a doua felie nedorită de prăjitură. Pe de altă parte, ea n-ar fi refuzat niciodată o a doua felie de prăjitură. *O să-mi facă bine,* își spuse ea. *Ca legumele verzi și lecțiile de aritmetică. Și probabil că o să-mi placă la fel de mult.*

În cele din urmă, își croiră drum către o spărtură din perdeaua de copaci care dădea spre intrarea fabricii. La vederea acesteia, foșnetul vocilor din mintea ei crescu, mai puternic decât vântul care zguduia pinii. Doi soldați erau postați în fața ușilor duble

imense, iar alții erau plasați de-a lungul parapetelor.

— Clădirea asta a fost un fort înainte să devină fabrică, spuse Nina.

Arătă spre ceva care semăna cu niște firide vechi cioplite în zidurile de piatră. În spatele clădirii principale era un rezervor mare, iar Nina se întrebă dacă apa era folosită pentru răcirea mașinăriilor care funcționau înăuntru.

— E o poziție strategică foarte avantajoasă, presupun, spuse Adrik cu vocea lui posomorâtă. Teren înalt. Un loc de adăpost sigur în caz de atac sau când râul se revarsă peste maluri.

Puterea lui Djel, se gândi Nina. *Izvorul Primăverii, mânia râului.*

Două coșuri scuipau fum gri-albăstrui spre cerul de după-amiază târzie, în timp ce ei se uitau cum o căruță acoperită se apropie de poartă. Era imposibil să-ți dai seama ce se petrece între gardieni și vizitiu.

— Ce credeți că e în căruța aia? întrebă Adrik.

— Ar putea fi orice, spuse Leoni. Minereu de la mine. Pește. Banițe cu *jurda.*

Nina își trecu mâinile peste brațe și privi coșurile de fum.

— Nu e *jurda,* spuse ea. Aș simți mirosul.

Dozele mici de *jurda* obișnuită o ajutaseră să supraviețuiască chinului pricinuit de *parem,* dar rămăsese cu o sensibilitate acută fată de izul ei.

— Ce crezi? îl întrebă ea pe Adrik. Să rămânem?

— Cred că vreau să văd ce e înăuntrul acelui fort, dar o să mă mulțumesc și să aflu ce naiba au lăsat să se scurgă în apă.

— Ar putea fi de la mine, spuse Leoni.

— Dacă ar fi de la mine, pescarii s-ar fi revoltat ca să determine închiderea lor. Frica îi amuțește pe târgoveți.

— Să luăm mostre de apă, spuse Leoni. Dacă pot să identific poluanții, am putea să ne dăm seama ce fac în interiorul fortului.

— Ai instrumentele pentru asta? întrebă Adrik.

— Nu tocmai. Am venit pregătită să falsific documente, nu să testez otrăvuri. Dar probabil că aș putea să înjghebez ceva.

— Dacă ți-aș spune că avem nevoie de un praf magic care să mă facă pe mine să vomit bomboane de mentă, probabil ai spune că poți să înjghebezi ceva.

— Probabil, răspunse Leoni, zâmbind larg. Ar trebui măcar să

încerc.

Adrik scutură din cap, uluit.

— Obosesc și doar când mă gândesc la asta, spuse el.

— O să am nevoie de timp, spuse Leoni, peste a cărei față Nina văzu cum trece o umbră îngrijorată. Otrăvurile sunt lucruri sensibile.

— Nu putem sta aici prea mult fără să stârnim suspiciuni, spuse Adrik. Nu există suficient trafic comercial ca să justifice asta. Și n-aș vrea să ne blocheze aici zăpada, dacă vine un viscol puternic.

— Știu, spuse Nina.

Ea îi împinsese pe cei doi să vină aici și spera să poată descoperi mai mult decât o fabrică de muniții reconvertită.

— Dă-ne o săptămână, continuă ea.

Se lăsă tăcerea, iar Nina simți îngrijorarea lui Leoni și Adrik.

Leoni atinse blând mâna Ninei.

— Nina... începu ea.

Nina știa ce urma Leoni să spună.

Șoaptele din capul ei se întețiră din nou, însă Nina le ignoră. În schimb, se uită spre vale, pădurea deasă, afluentul sclipitor care despărțea copacii ca un lanț scânteietor dintr-o cutie cu bijuterii, orășelul îngrijit traversat de drum. Aici nu avea senzația de teritoriu inamic. Avea senzația de loc liniștit unde oamenii veneau să-și construiască case și să încerce să-și clădească o viață, unde chestiunea soldaților și războaielor era doar o intruziune.

În altă viață, poate că ea și Matthias și-ar fi făcut o casă într-un loc ca ăsta. Ar fi dezbătut cât de aproape de oraș ar fi trebuit să locuiască. Nina ar fi tânjit după oameni și freamăt; Matthias ar fi mormăit că vrea liniște. Ar fi găsit un compromis. S-ar fi certat și s-ar fi sărutat ca să se împace. Dar unde ar fi putut ei să se simtă în siguranță împreună? în Fjerda? în Ravka? Exista vreun loc în care să se fi putut simți cu adevărat liberi și fericiți? O altă viață, altă lume.

E timpul, Nina. Redă-mă zeului meu.

Nina inspiră prelung și spuse:

— O să am nevoie de două zile ca să-l duc acolo unde apa e curată.

Rostirea acestor cuvinte o făcu să simtă cum i se despică inima – rotirea greoaie a toporului, lama care trecea de scoarță

spre lemnul alb și moale.

— N-ar trebui să te duci singură, spuse Adrik fără niciun entuziasm, pe tonul cuiva care s-ar fi gândit dacă să se încalțe sau nu cu niște ciorapi uzi leoarcă.

— Pot să merg de una...

De undeva de jos se auzi un zgomot. Rămaseră neclintiți, cu trupurile încordate, așteptând. Tăcere, apoi un strigăt.

— Spre pajiște, șopti Nina.

Adrik porni în josul dealului și le făcu semn să-l urmeze. Atitudinea lui mohorâtă dispăruse într-o clipă atunci când apăruse luptătorul călit. Rămaseră în umbră, mișcându-se cu grijă și strecurându-se tot mai aproape.

— Soldați, șuieră Leoni, ițindu-se printre crengi.

În jurul pârâului se strânsese un grup de bărbați tineri în uniforme fjerdane gri, care strigau unii la alții. Doi erau călare; ceilalți descălecaseră și încercau să liniștească un cal care se speriase cumva și își aruncase călărețul. Nina vedea că cizma soldatului se prinsese în scară, iar acesta era târât prin râu de calul care alerga într-o parte și-n alta prin apa puțin adâncă, cât pe ce să-l calce pe cap cu copitele. O lovitură puternică ar fi fost suficientă ca să facă zob craniul băiatului.

— Ar trebui să-i ajutăm, spuse Leoni.

— Ar trebui să ne întoarcem într-un loc sigur, în oraș, spuse Adrik. O să se descurce.

— Și o să fie un soldat fjerdan mai puțin care să ne dea bătăi de cap, spuse Nina în șoaptă.

Nina.

Adrik și Leoni o priviră lung. Adrik arăta ca un bocitor în căutarea unui priveghi, și chiar și obișnuita veselie a lui Leoni era umbrită de îngrijorare.

Leoni nu era de acord cu ea. Adrik nu era de acord cu ea. La naiba, în fundul sufletului ei, nici Nina nu era de acord cu sine.

Dar, de când Matthias o părăsise – de când îi fusese *luat* –, Nina pierduse acea parte a ei căreia îi păsa. Ce rost mai avea totul? Salvai o viață, doar ca să vezi cum alta e luată. Cei buni piereau. Iar cei răi? Nina se uită la tinerii fjerdani, în uniformele lor, ucigași în devenire. Ce drept aveau ei să supraviețuiască, atunci când Matthias al ei, minunatul ei barbar, nu mai era?

Nina.

Ar fi vrut să-și poată pune mâinile peste urechi și să-i spună s-

o lase în pace. Dar era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Trebuie să insiști să rămân umană? se plânse ea în tăcere.

Știu cât de puternică ești, Nina. Moartea mea nu va fi acel lucru care o să te învingă pe tine.

— Ce-ar trebui să facem? spuse Nina cu voce tare.

— Eu știu cum să mă port cu caii, se oferi Leoni.

Adrik își dădu ochii peste cap.

— Iar începem, spuse el.

— Ne-am pune bine cu localnicii, insistă Leoni, deja trecând printre copaci. Ne-ar fi de ajutor prietenia soldaților.

— Prietenia soldaților? întrebă Nina, nevenindu-i să creadă.

— Haide, spuse Adrik. Dacă o lăsăm pe Leoni de capul ei, ar putea să-i invite la o petrecere în pijamale.

— *Gedrenen,* țipă un soldat când cei trei intrară în luminiș.

Străini. Avea o voce de copil.

— Putem să vă ajutăm? strigă Nina în fjerdană.

— Nu! strigă el de pe malul râului. Rămâneți acolo!

Atunci își dădu seama Nina că nu erau deloc bărbați – erau femei tinere îmbrăcate în soldați fjerdani.

Nina ridică mâinile într-un gest liniștitor.

— Lăsați-ne să-l ajutăm pe camaradul vostru. Prietena mea zemenită se pricepe la cai.

Nina spera foarte mult ca acesta să fie adevărul, nu doar interpretarea optimistă a lui Leoni a faptului că în copilărie mângâiase un cal.

Leoni se duse la marginea pârâului, scoțând nechezături încete și murmurând în zemenită. Se mișcă încet la stânga și la dreapta, cu brațele larg desfăcute.

— Am nevoie de o frânghie, spuse ea încet, fără să-și ia ochii de la cal.

Una dintre călărețe avansă. Trebuia să aibă un metru optzeci înălțime și era vinoasă și musculoasă. Pielea ei avea acea nuanță maroniu-roșcată care, în aceste zone nordice, indica de obicei că persoana cu pricina avea sânge de hedjut, iar de sub boneta ei militară se vedeau câteva smocuri de păr roșcat. Acum, că ajunseseră mai aproape, Nina văzu că toate uniformele lor erau prea mari, de alte măsuri. *Furate.*

Fata înaltă avea bărbie proeminentă. Era aproximativ de vârsta Ninei și își ascundea bine frica de a fi descoperită, indiferent care era motivul ei. Îi aruncă frânghia Ninei, care i-o

trecu lui Leoni, ținându-se la distantă. Ce făceau fetele astea? Armata fjerdană nu recruta femei. În plus, femeile nu călăreau prea des, iar atunci când o făceau nu călăreau cu picioarele de o parte și de alta a calului. Nici măcar nu purtau pantaloni, doar fuste groase menite să le protejeze pudoarea.

Fata prinsă în scara șeii gemu, zbătându-se să se ridice în apa puțin adâncă. Părul ei galben ca paiul îi căzuse pe umeri, iar pe frunte avea o rană care sângera abundent. Dar era vie, iar țeasta îi era întreagă – deocamdată.

Leoni rămase cu ochii ațintiți asupra calului, în timp ce făcea un lasou din frânghie. Legănă ușor lasoul mare, în timp ce vocea ei continua să scoată acel murmur încet, iar ceilalți priveau. Apoi, fără să-și întrerupă ritmul, aruncă încet lasoul, care ateriză perfect peste capul calului. Animalul se cabră, nechezând ascuțit. Leoni se mișcă iar în stânga și în dreapta, răsucind frânghia și lăsându-se pe spate, folosindu-și forța, dar fără să se opună, în sfârșit, calul se liniști.

Fata înaltă care îi dăduse Ninei frânghia avansă, dar Leoni scutură repede din cap.

— Las-o în pace, spuse Nina încet.

Falca ascuțită a fetei se înroși.

Leoni se apropie încet de cal și îi puse mâna pe gât, mângâindu-i coama până la greabăn.

— Te-a speriat ceva? spuse ea în zemenită, ocolind cu precauție flancul calului.

Se aplecă spre scară, dar îi făcu semn fetei care zăcea în apă cu ochi sticloși să rămână nemișcată. Nu voia să riște ca animalul înspăimântat să azvârle din nou cu copita. Nina spera ca fata să fie suficient de conștientă cât să înțeleagă.

— N-ai de ce să-ți faci griji, murmură Leoni.

Eliberă cizma fetei din scară, apoi trase rapid de frânghie și duse calul de acolo.

Un lung moment, fata căzută rămase în apă. Apoi scoase un suspin și se ridică în picioare. Însoțitoarele ei alergară la ea și o scoaseră din pârâu.

Leoni duse calul spre locul în care Nina stătea împreună cu fata cea înaltă.

— Ai idee ce a speriat calul? întrebă ea în zemenită.

Nina traduse, dar fata cea înaltă nu răspunse, mulțumindu-se să-și îngusteze ochii arămii.

— De ce sunteți aici? întrebă ea.

— Ca să salvăm viața prietenei tale, zise Nina blajin.

— Nu cred c-ar fi murit.

— Nu? Ar fi sângerat până și-ar fi pierdut cunoștința din cauza rănii sau doar până când calul o călca și o băga în comă?

— Aveam situația sub control, insistă fata.

Apoi ridică privirea spre copaci.

— Ați ieșit din pădurea de la nord, spuse ea. Acolo nu e nimic.

— Am aflat asta. Nu suntem de pe-aici. Explorarea e cumva o infracțiune în Gäfvalle?

— Acolo sus e un punct de observație asupra fabricii.

— Ah! spuse Nina, întorcându-se spre Adrik și Leoni. Deci clădirea pe care am văzut-o e un fel de fabrică.

Era mai bine să își continue șiretlicul, în cazul în care vreuna dintre femei știa puțină zemenită.

— Nouă ni s-a părut că seamănă cu un fort, spuse Nina pe un ton inocent, întorcându-se iar spre fata cea înaltă. Ce se produce acolo?

— Nu e treaba mea și mă îndoiesc că e treaba voastră. Stați la mănăstire?

Cât *anume* știa fata asta și de ce era atât de ostilă? Poate era soră de soldat, educată să fie suspicioasă. Mâinile Ninei fremătară, iar ea simți cum se mișcă așchiile de os. Nu voia să-i pricinuiască niciun rău acestei fete, dar ar fi făcut-o dacă era necesar. Ultimul lucru de care aveau nevoie era ca cineva să alerge acasă și să vorbească despre niște străini din pădure care spionau fabrica. Apoi fata cea înaltă strânse pumnii și spuse:

— Eu... N-o să-i spuneți Măicuței Fântânii că ne-ați văzut aici?

Dintr-odată, agresivitatea fetei începu să aibă sens. Uniformele furate. Excursia prin pădure în miezul zilei. Fata încercase să fie ea cea agresivă, dar de fapt se temea – pe bună dreptate – să nu fie descoperită.

— Sunteți novice? întrebă Nina.

— Toate facem scoală la mănăstire. Unele o să se căsătorească. Altele o să devină Fecioare ale Primăverii și o să-și dedice viața lui Djel.

Nu părea încântată de niciuna dintre aceste perspective.

Nina adoptă o mină mai serioasă și își dădu seama că atitudinea pe care o imită era cea a lui Matthias.

— Călăriți ca bărbații, purtați pantaloni, țopăiți prin pădure fără însoțitori... Ar fi iresponsabil din partea noastră să nu-i spunem Măicuței Fântânii, mai ales ținând cont de generozitatea gazdelor noastre.

Fata cea înaltă păli, iar Nina simți un junghi de vinovăție. Dacă fata chiar era cam de vârsta ei, era prea bătrână ca să fie novice. Același lucru era valabil și despre celelalte. Să fi fost toate niște inadaptate? Fete care nu-și găsiseră perechea? Oare ce se întâmpla cu femeile fjerdane care nu-și găseau locul ca soții sau mame? Ravka era distrusă în multe moduri, dar cel puțin acolo Ninei i se permisese să se antreneze ca soldat, să-și urmeze menirea.

Liberă să lupți și să mori alături de bărbați?

Da, Matthias. Liberă.

Ce-ar fi crezut Matthias despre aceste fete, cu hainele lor furate?

— De unde aveți uniformele astea? întrebă Nina.

— De la spălătorie. Soldații își trimit hainele la mănăstire pentru spălat.

— Deci sunteți și hoațe, spuse Nina.

Chiar dacă simțea compasiune pentru fetele acestea, n-avea de gând să se deconspire de dragul lor.

— Le-am împrumutat doar! A fost o glumă. N-o să se repete.

Nina se îndoia de asta. Nu era prima și nici ultima oară când aceste fete aveau să „împrumute” uniforme sau cai. De la distanță, puteau să lase impresia că sunt soldați la antrenament și astfel să cutreiere zona rurală cu o libertate de care altminteri nu s-ar fi bucurat niciodată. Dar cu ce riscuri? Nina nu-și putea imagina ce pedeapsa ar fi primit dacă erau descoperite.

— Ce spui, Adrik? întrebă Nina.

Se supunea autorității bărbatului din grup, așa cum ar fi făcut o fată fjerdană adevărată – chiar dacă el era străin. Adrik aruncă o privire critică spre novice, prefăcându-se că reflectă.

— În regulă, spuse el. Să nu pomenim nimănui despre asta.

Nina îi făcu semn din cap fetei înalte, care lăsă umerii în jos, ușurată. Celelalte păreau și ele ușurate, în timp ce își urcau prietena rănită în șa.

— Duceți-o acasă și vindecați-o, spuse Nina cu superioritatea afectată a unei eleve care n-ar fi încălcat niciodată regulile, nici în ruptul capului. Diseară ar trebui să-i mulțumiți în rugăciunile

voastre lui Djel că rabdă atâta nesăbuință din partea servitoarelor lui.

— *Djel jerendem,* spuse fata cea înaltă, făcând o plecăciune și apoi încălecând.

— Și să nu vă mai prindem pe aici! spuse Adrik în fjerdana lui stângace.

— Nu, domnule, spuse fata. Bineînțeles că nu.

Dar când fata se întoarse, Nina surprinse sclipirea sfidătoare din ochii ei arămii. Celelalte puteau fi intimidate, dar nu fata asta. Avea altfel de spirit. Avea să călărească. Avea să vâneze. Avea să lupte dacă putea. Și așa avea să rămână în viață.

După ce novicele plecară din luminiș, Nina spuse:

— N-o să vorbească.

— Nu, spuse Adrik. Erau evident speriate că noi am putea vorbi cu măicuța. Să ne umplem ploștile. Putem să ducem mostrele la grajduri.

Dar Nina încă nu era gata să plece de pe munte. Șoaptele începuseră din nou, iar de data asta ea nu avea să le mai ignore.

— Vreau să mă mai uit o dată la fabrică, spuse ea.

— De ce?

Cum să răspund la asta?

— Cred... cred că ar mai putea fi și alte lucruri de văzut. Corul din interiorul ei oftă. Adrik părea sceptic.

— Du-te, dar fii atentă, spuse el. Și nu face nimic de una singură, ai înțeles?

Nina aprobă din cap, dar Adrik păru să vadă ceva ce nu-i plăcu în expresia ei.

— Nina, să nu te aventurezi. Dacă ești prinsă, vor fi periclitate toate operațiunile noastre din Fjerda. E un ordin, nu o rugăminte.

— Da, domnule, reuși Nina să spună fără să transmită nimic din frustrarea pe care o simțea.

Obediența nu fusese niciodată unul dintre punctele ei forte – de prea mult timp lua decizii de una singură. Dar voia să fie un soldat al Ravkăi, iar asta însemna să învețe din nou să facă ceea ce i se spunea.

Lui Trassel nu-i plăcea să-mi asculte ordinele. L-am mituit cu bucățele de friptură.

Serios, Matthias? Și data viitoare când mă enervează Adrik, ar

trebui să-l mușc? Eu nu sunt lup. *Sunt o doamnă bine-crescută... dar, într-adevăr, o friptură sună bine.*

— Leoni și cu mine o să luăm mostre de aici și din afluentul cel mai apropiat de oraș, spuse Adrik, în timp ce Nina se bucura că el nu poate să-i citească gândurile. Întoarce-te înainte de căderea nopții.

Nina intră printre copaci, întorcându-se către fabrică fără grabă, pentru eventualitatea puțin probabilă în care era observată. De data aceasta nu urmă drumul, ci ascultă șoaptele – și i se păru că simte însuflețirea lor în timp ce ea escalada muntele, lăsându-le s-o ghideze spre est. Nerăbdarea lor îi mișca mai departe picioarele obosite, iar foșnetul deveni mai puternic, precum zgomotul unei mulțimi care pălăvrăgește cu însuflețire înainte de începerea unei piese de teatru. Sau poate a unei execuții.

Se apropia apusul atunci când, în sfârșit, fortul deveni iarăși vizibil. *De ce aventurile implică întotdeauna atâta urcuș?* se întrebă ea. Trecuse cumva prin spatele clădirii, astfel că se afla în celălalt capăt al ei, aproape de aripa estică. Din acest unghi vedea un drum de pământ care ducea către altă poartă, încadrată de doi gardieni plictisiți. Această parte a fabricii părea să fi căzut în paragină. Unele ferestre erau sparte, iar Nina nu vedea niciun semn că ar fi fost ocupată.

De asemenea, vedea mai bine rezervorul, al cărui zid de sprijin era modelat sub forma unui frasin gigantic, cu crengi și rădăcini ramificate făcute din bolovani mari și contorsionați, cioopliți cu măiestrie. Cu siguranță acest baraj fusese binecuvântat după construcție. Oriunde se folosea sau se strângea apă, fjerdanii obișnuiau să spună rugăciuni – la mori și în porturi, în marile mine din nord, unde cuvintele sfinte erau sculptate în gheață în fiecare iarnă. La baza barajului era un stăvilar rotund, iar Nina văzu în noroiul din jurul lui gunoaie. În Fjerda, murdărirea apelor lui Djel era considerată o crimă care atrăgea pedeapsa cu moartea. Poate că acești soldați nu erau foarte religioși.

Nu era nimic de văzut aici, dar șoaptele din capul Ninei se transformaseră într-o larmă puternică, iar ea își dădu seama că vocile nu erau însuflețite – erau îndurerate.

Nina își folosi puterea, acel ceva pe care *parem*-ul îl crease în interiorul ei. Simți curgerea râului invizibil pe care niciun om nu-l

putea opri. Era moartea, un val rece și inevitabil, iar când Nina se concentră, simți încotro se grăbește acesta învolburându-se. Își lăsă mintea să se afunde în acea răceală, să caute acele voci.

Unde ești? întrebă ea întunericul. *Unde ești?*

Icni atunci când curentul o prinse, părând s-o târască spre adâncuri. Tânguirea din interiorul ei crescu precum un potop teribil. Moartea voia s-o revendice. Nina simțea asta. Voia o parte din ea să lase moartea să facă ce voia?

Nina, întoarce-te.

Apa nu mai părea rece.

Părea blajină. Ca un bun venit.

Nina. Nu te abandona valului.

Ochii Ninei se deschiseră brusc. Lumea celor vii o învălui din nou – cântecul păsărilor, mirosul umed al pământului de sub cizmele ei, zgomotul micilor făpturi ce mișunau prin tufișuri.

Se uită la forma mătăhăloasă a fabricii și simți cum în oase îi pătrunde un frig adânc. Vocile se mai domoliseră, dar Nina încă le auzea cum strigă. Știa cine sunt ele. Femei și fete, cu sutele. Toate moarte.

Aici, pe acest vârf de munte, Nina era înconjurată de morminte.

6. Nikolai

Nikolai și Tolya îi aduseră pe David și Nadia în capitală, prin tunelul subteran care mergea de la Mlaștina Aurie tocmai până la domeniul Marelui Palat – o călătorie de 20 de kilometri mult pe sub suprafața pământului. Sărmanul Tolya murmură de unul singur întreg drumul. În versuri.

Lui Nikolai i-ar fi plăcut să-l cruțe nu doar pe Tolya, ci și propriile lui urechi de trauma călătoriei, dar șeful pazei insistase că se simte bine. În plus, Nikolai primise veste că mulțimea de pelerini care-și făcuse tabără lângă zidurile orașului sporise în ultimele zile, iar unii dintre ei cereau audiență la rege. Nu era nevoie decât ca un fanatic prea înfocat să se arunce sub copitele unuia dintre călăreții regelui. Nikolai nu avea de gând să facă niciun martir astăzi.

Ieșiră în spatele unei cascade artificiale zgomotoase, nu departe de grajdurile regale, al căror drum era supravegheat de doi dintre cei mai de încredere gardieni ai palatului. Gardienii ar

fi putut să fie frați, cu uniformele lor alb cu auriu, părul brunet cu cărare îngrijită într-o parte și fete care transmiteau dezinteresul solemn al soldaților în poziție de drepți, dar adevărul e că aveau temperamente cât se poate de diferite. Truhin râdea tot timpul și era fanfaron; Isaak era atât de timid, încât adesea îi venea greu să privească oamenii în ochi.

Gardienii nu exprimară niciun fel de surpriză când grupul lui Nikolai apăru din spatele gardurilor vii.

— Truhin, spuse Nikolai. Ce distracții am ratat cât am călătorit?

Expresia gravă a lui Truhin lăsă imediat locul unui zâmbet degajat.

— Bun venit, Înălțimea Voastră. Nu sunt prea multe de raportat, dar un Inferni a dat foc pădurii din spatele lacului.

Pare să fie Kuwei. Nikolai admira talentul băiatului shuhan de a provoca scandal. Mai ales că gestionarea tinerilor Inferni era problema Zoyei.

— Nu pare prea grav, spuse Nikolai.

Zâmbetul larg al lui Truhin deveni jalnic.

— Cred că ministrul apărării a fost prins în incendiu. Dar n-a suferit nicio rană.

— Bine că n-a dat nimeni foc ministerului de finanțe. *Cav anenye?*

Ultima întrebare a lui Nikolai către Isaak fusese în zemenită. Descoperise talentul pentru limbi străine al gardianului în timp ce acesta lupta la Halmhend și îl încurajase pe Isaak să-și cultive aceste abilități.

— Accentul începe să vă fie foarte bun, Înălțimea Voastră, răspunse Isaak, plecându-se ușor.

— Nu mă menaja, Isaak.

Gardianul își drese vocea.

— Păi, cuvântul zemenit pentru zi e *can,* nu *cav,* spuse el. Dacă nu cumva ați vrut să întrebați ce mai face măgarul meu.

— Îi doresc măgarului tău tot binele, dar ar trebui să te simți liber să mă corectezi de fiecare dată când greșesc.

— Da, Înălțimea Voastră, spuse Isaak stânjenit.

— Nu vă faceți griji, spuse Nikolai, în timp ce se întorceau cu spatele la gardieni și se îndreptau spre Marele Palat. Nu se întâmplă des.

Cuvinte facile. Cuvinte vechi. Al căror adevăr devenea, cu

fiecare zi, tot mai greu de dovedit.

Nikolai întrezări printre copaci terasele aurii ale Marelui Palat, suprapuse precum straturile glazurate ale celei mai scumpe prăjituri din lume. Strămoșii lui fuseseră excesivi în toate – deși cu greu s-ar fi putut spune că făcuseră exces de bun-gust. Dar încă nu avea să se oprească acolo. În schimb, viră la stânga, spre Micul Palat, trecând prin pădure și ieșind către priveliștea cupolelor aurite și a lacului albastru sclipitor, în centrul căruia se vedea o insulă minusculă.

Nikolai petrecuse o grămadă de timp aici, și totuși, acest loc avea ceva aparte – turnurile semețe, pereții din lemn străvechi încrustat cu sidef și sculptat cu tot felul de flori și animale. Avea întotdeauna impresia că e într-o călătorie într-un teritoriu străin, că lasă în urma lui lumea nouă în favoarea unui loc în care ar putea fi încheiate acorduri tenebroase. Probabil ar fi trebuit să citească mai puține romane.

Peste tot erau Grisha cu *keftele* lor viu colorate – uniforme pe care Tolya și Tamar refuzaseră cu hotărâre să le poarte, optând în schimb pentru tunica oliv a soldaților Armatei întâi. Gemenii își țineau brațele dezgolite, pe a căror piele foarte bronzată se vedeau tatuajele cu însemne ale Sfintei Soarelui.

Zoya și Genya așteptau deja în sala de război.

— Ai întârziat, spuse Zoya.

— Eu sunt regele, spuse Nikolai. Asta înseamnă că voi ați venit mai devreme.

Pentru majoritatea chestiunilor de stat, Triumviratul Grisha se întâlnea cu Nikolai în Marele Palat, în aceeași sală în care se întâlnea cu miniștrii și guvernatorii. Dar când trebuiau să discute – să discute cu adevărat, fără teama de a fi auziți –, veneau aici, în apartamentul pe care îl construise Întunecatul. Fusese un om care excelase în privința păstrării secretelor; sala de război nu avea nicio fereastră și o singură intrare, la care se putea ajunge fără a trece prin Micul Palat. Pereții erau tapetați cu hărți ale Ravkăi făcute în stil vechi. În copilărie l-ar fi încântat pe Nikolai – dacă i s-ar fi permis vreodată să se apropie de acel loc.

— Avem necazuri, spuse Nikolai fără niciun preambul, așezându-se pe un scaun din capul mesei, cu o ceașcă de ceai în echilibru pe genunchi.

— A spune că avem necazuri e ca și cum ai spune că lui Tolya i-e foame, răspunse Zoya, ignorând încruntarea acestuia și

turnându-și ceai din samovar. Ar trebui să fiu surprinsă?

Se îmbrăcase cu *kefta* de lână albastră pe care o purtau majoritatea Etherealkilor pe vreme rece, cu broderie argintie la manșete și patru blănuri de vulpe cenușie la guler. Nu dădea semne de oboseală, în ciuda zilelor și nopților călătoriei care îi adusese înapoi în Os Alta. Zoya își păstra tot timpul prestanța de general, iar aspectul impecabil făcea parte din armura ei. Nikolai se uită la cizmele ei perfect lustruite. Era o trăsătură pe care el o respecta.

— Dar astea sunt niște necazuri deosebit de delicioase, spuse el.

— A, nu, gemu Genya. Când vorbești așa, situația e întotdeauna pe punctul de a deveni groaznică.

Kefta ei avea roșul Corporalkilor, doar cu o nuanță mai întunecat decât părul ei, iar manșetele brodate erau de un albastru-închis – această combinație era purtată doar de Genya și de regimentul ei de Croitori. Dar manșetele și tivul *keftei* Genyei aveau și detalii cu fir aurit, asortate cu blazonul soarelui care îi împodobea petecul de pe ochi, în amintirea Alinei Starkov. Nikolai adăugase soarele răsărind la blazonul Lantsovilor, gest determinat atât de nevoia de a curta opinia publică, cât și de sentimentele lui personale. Uneori, și el, și ceilalți încă aveau impresia că Alina îi urmărea dintr-o cameră în alta, prezența ei fiind la fel de tangibilă precum arșița soarelui de vară, chiar dacă fata murise de mult.

Nikolai bătu cu lingurița în ceașcă.

— David și Nadia se apropie de punerea la punct a sistemelor de luptă pentru *izmars'ya,* spuse el.

David nu se deranjă să ridice privirea de la lectura pe care și-o adusese – un tratat despre filtrele osmotice, pe care Nikolai le găsise deosebit de utile.

— Ai dreptate, Genya, spuse David. Cu siguranță sunt niște necazuri foarte serioase.

— De ce spui asta? întrebă Genya, înclinând capul într-o parte.

— Începe cu veștile bune.

Nikolai și Zoya schimbară o privire, iar Zoya spuse:

— Hiram Schenck l-a abordat pe rege la reuniunea comercială din Ivets. Consiliul Comercial din Kerch știe de flota noastră subacvatică.

Tamar își împinse scaunul înapoi de frustrare.

— La naiba, spuse ea. Știam că există o scurgere la vechea unitate. Ar fi trebuit să ne mutăm în Lazlayon mai devreme.

— Până la urmă, oricum aflau, spuse Tolya.

— Există și aplicații pașnice ale submersibilelor, murmură David. Cercetare, explorare.

Nu-i plăcuse niciodată să se considere producător de arme. Dar nu-și permiteau să fie atât de naivi.

Tamar se lipi de perete, sprijinindu-și călcâiul de el.

— Să nu ne prefacem că nu știm pentru ce vrea Kerchul să folosească rechinii noștri.

Hiram Schenck și negustorii din Consiliul Comercial susțineau că vor să construiască *izmars'ya* ca măsură defensivă față de vecinii lor shuhani și pentru posibilitatea unei blocade fjerdane. Dar Nikolai știa că nu era așa. Toți știau. Kerchul se gândea deja la o țintă: vasele zemenite.

Zemeniții își consolidaseră marina și își creaseră propriile rute comerciale. Nu mai aveau nevoie de porturile din Kerch sau de vasele kerchiene și, pentru prima oară, puternicul Kerch, care stăpânise atât de mult timp mările și comerțul mondial fără ca nimeni să-l conteste, trebuia să-și facă griji din cauza concurenței. Nu doar atât, dar zemeniții aveau avantaje cu care Kerchul nu putea rivaliza – terenuri agricole întinse, cherestea și mine proprii. Dacă era să fie onest, Nikolai era invidios pe modul în care prosperase tânăra țară. Iată ce putea să facă o națiune fără inamici la granițe, neîmpovărată de amenințarea constantă a războiului.

Dar dacă era adevărat că kerchienii obținuseră planurile flotei de rechini a Ravkăi, nu avea să existe milă pentru vasele zemenite. Acestea puteau fi atacate oriunde, iar Kerchul avea să-și recâștige monopolul asupra mărilor – un monopol care făcuse din el una dintre cele mai bogate și puternice națiuni din lume, în ciuda întinderii sale minuscule.

— Zemeniții ne-au fost aliați puternici, spuse Tolya. Ne-au acordat ajutor, au fost alături de noi când nimeni altcineva nu era dispus să facă asta.

— Dar nu ne pot scuti de rambursarea împrumuturilor… spuse Tamar, încrucișându-și brațele. Kerchul controlează datoria Ravkăi. Ne poate lovi printr-o simplă trăsătură de stilou.

Nikolai contemplă harta din fața lui. La sud, Shu Han. La nord,

Fjerda. Ravka prinsă între ele. Dacă Ravka nu putea să-și mențină frontierele, națiunea lui avea să devină doar un teren de luptă între cele două mari puteri – iar Nikolai promisese poporului său pace și șansa reconstrucției. Atât Shu Hanul, cât și Fjerda posedau armate imense, în timp ce armata ravkană era secătuită de anii de război pe două fronturi. Atunci când preluase comanda forțelor ravkane, după războiul civil, Nikolai știuse că ele nu puteau face față numărului inamicilor. Ravka putea supraviețui doar folosind inovațiile pentru a rămâne cu un pas în față. Țara lui nu voia să intre din nou în război. *El* nu voia să intre din nou în război. Dar pentru a construi avioane, nave și arme într-o cantitate suficientă, aveau nevoie de niște bani și de un acces la resurse pe care doar împrumuturile din Kerch le puteau oferi. Decizia părea simplă – numai că nicio decizie nu era niciodată simplă, chiar dacă erai dispus să lași la o parte gândul la onoare și aliați.

— Amândoi aveți dreptate, spuse Nikolai. Avem nevoie de zemeniți și avem nevoie de kerchieni. Dar pentru acest dans nu putem alege doi parteneri.

— Bine, spuse Zoya. Cu cine vrem să mergem acasă, atunci când muzica va înceta?

Tamar bătu cu tocul în perete.

— Trebuie să fie Kerchul.

— Să nu luăm o decizie pripită, spuse Nikolai. Dacă alegem partenerul greșit, ne poate aștepta o noapte dezamăgitoare.

Scoase din buzunar o fiolă cu un lichid verde tulbure și o puse pe masă.

Zoya inspiră cu putere, iar Genya se aplecă în față.

— E ceea ce cred eu că e? întrebă Zoya.

Nikolai aprobă din cap.

— Datorită informațiilor pe care le-am cules de la Kuwei Yul-Bo, Alkemii noștri sunt aproape de punerea la punct a unui antidot pentru *parem.*

Genya își lipi palmele. Singurul ei ochi chihlimbariu era înlăcrimat.

— Atunci...

Lui Nikolai nu-i plăcea deloc să-i spulbere speranțele, dar toți trebuiau să înțeleagă realitatea situației.

— Din nefericire, formula antidotului necesită cantități imense de lujeri de *jurda.* De zece ori numărul plantelor necesare

pentru a crea 30 de grame de *jurda parem.*

Zoya luă fiola și o răsuci în mână.

— *Jurda* crește doar în Novyi Zem. Nici un alt climat nu-i priește.

— Avem nevoie de un antidot, spuse Tamar. Toate informațiile noastre indică faptul că Shu Hanul și Fjerda se apropie de crearea unei tulpini utilizabile de *parem.*

— Alți Grisha înrobiți, spuse Zoya. Alți Grisha folosiți drept arme împotriva Ravkăi. Alți Grisha morți.

Puse fiola la loc pe masă.

— Dacă dăm Kerchului planurile *izmars'yei,* vom pierde Novyi Zemul ca aliat și șansa de a-i proteja pe Grisha de *părem* – nu doar pe cei ravkani, ci poate și pe cei din întreaga lume.

Cu o lovitură a degetului, Zoya făcu fiola să se învârtă ușor pe masă.

— Dacă spunem nu Kerchului, atunci n-o să avem bani pentru a înarma și echipa cum trebuie Armata întâi. În oricare variantă, pierdem.

Genya se întoarse spre Nikolai.

— Atunci fă o călătorie diplomatică. Vizitează Kerchul, vizitează Novyi Zemul. Fă cum știi tu să faci, când folosești prea multe cuvinte ca să spui ceva simplu și să amețești subiectul.

— Mi-ar plăcea foarte mult încă o ocazie de a discuta, spuse Nikolai. Dar mă tem că mai am și alte vești proaste.

Genya se prăbuși în scaun.

— Nu e tot? întrebă ea.

— Suntem în Ravka, spuse Zoya. Niciodată nu e tot.

Nikolai știuse că acest moment avea să vină, și totuși, ar fi vrut să invoce cine știe ce pretext și să pună capăt întâlnirii. *Îmi pare foarte rău, prieteni. E nevoie de mine la sere, pentru o chestiune de siguranță națională. Nimeni altcineva nu știe cum să tundă bujorii.* Chiar dacă toți cei de aici știau ce i se întâmplase, lui Nikolai i se părea în continuare că e un secret murdar. Nu voia să lase demonul să intre în cameră. Dar acest lucru trebuia spus.

— În timp ce Zoya și cu mine eram plecați, monstrul a pus din nou stăpânire pe mine. Am evadat de pe domeniul ducelui și am făcut o încântătoare vizită la o fermă de gâște din zonă.

— Dar poțiunea pentru somn... începu Genya.

— Monstrul devine mai puternic.

Iată, o spusese. Fără niciun pic de tremur al vocii, nici măcar cea mai ușoară notă de îngrijorare, chiar dacă îi venea foarte greu să vorbească despre asta.

Genya se cutremură. Înțelegea mai bine decât oricine altcineva întunecimea care sălășluia în interiorul lui Nikolai. Întunecimea din care erau făcuți *nichevo'ya,* monștrii care o terorizaseră pe ea. Întunecatul își asmuțise soldații de umbră asupra ei, atunci când ea îl trădase. Genya pierduse un ochi din cauza acestor creaturi, iar mușcăturile lor îi lăsaseră trupul plin de cicatrici care nu puteau fi eliminate prin meșteșugul Croitorilor. Nikolai încă se minuna de cruzimea Întunecatului. Acesta știuse că Genya își prețuia frumusețea ca scut, așa că i-o luase. Știuse că Nikolai se baza pe mintea lui, pe talentul de-a gândi o cale de ieșire din orice situație, așa că lăsase demonul să-i fure capacitatea de a vorbi și gândi rațional. Întunecatul ar fi putut să-i ucidă pe amândoi, în schimb hotărâse să-i pedepsească. Deși deținuse o putere străveche, Întunecatul avusese ceva meschin în el.

— David, spuse Genya, palidă sub cicatricile ei. E posibil? Poate să devină mai puternic?

David își dădu părul castaniu și mițos din ochi.

— N-ar trebui, spuse el. Nu după ce a fost latent atât de mult timp. Dar puterea care a creat prezența din interiorul regelui nu era o putere Grisha obișnuită. Era *merzost.*

— Puterea abominabilă, murmură Tolya.

— Acum o numim prezență? întrebă Nikolai. Eu preferam „monstru". Sau „demon". Până și „vrăjmaș" are o sonoritate frumoasă.

Monstrul sunt eu și eu sunt monstrul. Iar Nikolai era destul de sigur că, dacă nu râdea de asta, ar fi înnebunit.

— Putem să-i spunem și Maribel, dacă-ți place ție, zise Zoya, împingând ceașca de ceai goală. Nu contează cum îi spunem, doar ce poate să facă.

— Contează, dacă îi înțelegem greșit natura, spuse David. Ați citit și teorie Grisha, și jurnalele lui Morozova. Puterea Grisha nu poate să creeze viață sau materie însuflețită, doar s-o manipuleze. De fiecare dată când sunt încălcate limitele acestea, există repercusiuni.

— Falia Umbrelor, spuse Nikolai.

Marea de întuneric plin de monștri despicase Ravka în două,

până când Alina Starkov o distrusese în timpul războiului civil. Dar rana rămăsese – un pustiu de nisip mort în care nu creștea nimic, ca și cum puterea Întunecatului supsese însăși viața acelui pământ. *Merzost*-ul crease Falia și făpturile din interiorul ei, ca și soldații de umbră ai Întunecatului – și era aceeași putere pe care Întunecatul o folosise pentru a-l infecta pe Nikolai.

David dădu din umeri.

— *Merzost*-ul e o putere imprevizibilă, spuse el.

— Nu știm ce s-ar putea întâmpla în continuare, spuse Nikolai. În condiții obișnuite, asta ar fi o situație încântătoare – dar e mai puțin încântătoare acum, când știu că un demon ar putea să-mi preia controlul asupra conștiinței și să conducă Ravka prin ronțăirea supușilor mei.

Cum putea rosti cu atâta ușurință aceste cuvinte – chiar în timp ce contempla perspectiva de a-și pierde mințile și voința? îi fusese întotdeauna ușor s-o facă. Și avea nevoie de aceste cuvinte. Avea nevoie de construirea unui zid din cuvinte, istețime și rațiune, prin care să tină bestia la distantă, să nu uite care e adevărata lui identitate.

Pentru a se descotorosi de monstru, Nikolai se supusese căldurii și frigului extreme. Adusese niște Invocatori ai Soarelui care își folosiseră puterea asupra lui fără niciun rezultat vizibil, în afara senzației că e copt încet pe dinăuntru. Agenții lui cutreieraseră bibliotecile din întreaga lume și recuperaseră jurnalele legendarului Fabrikator Ilya Morozova, după luni de săpături în molozul Vârtelniței – fără ca asta să producă altceva decât frustrare. Acea frustrare îl dusese în Ivets, la podul din oase, în încercarea zadarnică de a face legătura între întunecimea din interiorul lui și întâmplările stranii din Ravka. Poate spera ca sfinții să-i ofere un miracol. Dar până acum, intervenția divină fusese zgârcită.

— Deci înțelegeți care e problema, spuse el acum. Nu pot călători fără să risc demascarea, dar nici nu pot să stau ascuns în capitală fără să atrag suspiciuni și să risc legăturile Ravkăi cu zemeniții și kerchienii. Nu v-am promis niște necazuri deosebit de delicioase?

— Scuză-mă, spuse Genya. Ce anume e delicios în povestea asta?

— Felul în care o să ieșim la liman, spuse Nikolai, lăsându-se

pe spătarul scaunului și întinzând picioarele, pe care și le încrucișă la nivelul gleznelor. O să dăm o petrecere.

— Înțeleg, spuse Zoya. Cât de beată trebuie să ajung pentru ca totul să înceapă să apară într-o lumină mai frumoasă?

— Mă tem că nu există suficient vin în toate pivnițele lui Kirigin, recunoscu Nikolai. Și îmi pare rău să spun că pentru treaba asta va trebui să fim treji. Kerchieni, fjerdani, shuhani, zemeniți – o să-i aducem pe toți aici. O să punem în scenă o mică reprezentație, pentru ca ei să știe că Ravka și regele ei se bucură de o sănătate perfectă.

— Asta e tot? spuse Zoya. O să înveți să faci și jonglerii?

— Nu vorbi prostii, răspunse Nikolai. Deja știu să fac jonglerii. Și la propriu, și la figurat. O să ne înnoim alianța cu zemeniții...

— Dar Kerchul... începu Genya.

— Și o să lăsăm Kerchul să arunce pe ascuns o privire asupra prototipurilor noastre pentru *izmars'ya.*

— Da? întrebă David.

— Va fi o catastrofă absolută, bineînțeles. Poate o explozie frumoasă, cu bucăți de metal care zboară în toate direcțiile. Poate ne putem preface că înecăm câțiva marinari. Orice ar putea să convingă Kerchul că rechinii noștri nu sunt capabili să navigheze, și astfel să mai câștigăm puțin timp.

Nikolai aproape că simțea cum demonul se retrage, simțea cum ghearele lui intră înapoi, mânate de perspectiva unei decizii.

— O să-i aducem pe toți acei diplomați, negustori și politicieni sub acoperișul nostru. Îi facem pe toți să vorbească și apoi ascultăm. Zoya, o să avem nevoie ca Furtunoșii tăi să creeze o hartă acustică, ca să avem urechi pretutindeni.

— Mie nu-mi place, spuse Tolya.

— Știam că n-o să-ți placă, spuse Nikolai.

— Nu e etic să-ți spionezi invitații.

— Și de asta sora ta e șefa rețelei mele de informații. Regii au nevoie de spioni, iar spionii nu-și permit să se frământe din cauza eticii. Ai vreo problemă să supervizezi o campanie de tras cu urechea, Tamar?

— Nicidecum.

— Iată.

— Îmi place ideea de a-i aborda pe toți odată, spuse Tamar, reflectând. Dar ce motiv am putea avea pentru a ne aduce

inamicii și aliații sub acest acoperiș, fără să atragem și mai multe suspiciuni?

— Am putea sărbători ziua sfântului nostru, spuse Genya entuziast. Săniuș, focuri de tabără...

— Nu, spuse Nikolai. Nu vreau să aștept sărbătoarea lui Sankt Nikolai.

Nu putea conta deloc pe demon că o să întârzie.

— Petrecerea va avea loc peste șase săptămâni. O s-o numim... Festivalul Aiurelilor de Toamnă, sau așa ceva. Sărbătorim echinoxul, aducem ofrandă din roadele câmpurilor, ceva foarte simbolic.

— Șase săptămâni? exclamă Genya. N-avem cum să organizăm un eveniment de amploarea asta într-un timp atât de scurt. Și numai problemele de securitate...

Nikolai îi făcu cu ochiul.

— Dacă de asta s-ar ocupa altcineva decât Genya Safin, poate că aș fi îngrijorat.

Zoya își dădu ochii peste cap.

— Genya n-are nevoie să o flatezi tu, spuse ea. Are deja o părere suficient de bună despre sine.

— Lasă-l să continue, spuse Genya. David nu-mi face niciodată complimente frumoase.

— Nu? întrebă David, bătându-se absent peste buzunar. Am pe aici pe undeva lista cu nemaipomenitele tale calități, pe care tu însăți mi-ai dat-o.

— Vedeți ce trebuie să suport.

— Trebuie s-o fac pe Genya să fie mulțumită, spuse Nikolai, altfel s-ar putea întoarce împotriva mea.

— Eu m-aș putea întoarce împotriva ta, spuse Zoya.

— Ah, asta e inevitabil. Dar tu ești imună la complimente.

Zoya ridică un umăr.

— Atunci îți sugerez un cadou format din bijuterii și bani, spuse ea.

Zoya se ridică, iar Nikolai vedea cum îi lucrează mintea – generalul care își contemplă atacul. Se plimbă încet prin fața hărții, făcând ca Falia să apară și să dispară în spatele ei.

— Dacă o să aducem aici reprezentanții acestor puteri, trebuie să avem un motiv mai bun decât un festival al tărtăcuțelor și snopilor de grâu.

— Zoya, o avertiză Nikolai, știind exact la ce se gândește ea.

— E ocazia perfectă pentru ca tu să-ți găsești o mireasă.

— Categoric exclus.

Dar Zoya avea expresia infatuată a unei femei care câștigase o ceartă înainte ca aceasta să înceapă.

— Cum ai spus, tu nu mai poți călători, așa că e esențial ca miresele potențiale să vină la tine.

— Nu-mi pot lua o mireasă, scutură Nikolai din cap. Riscurile sunt prea mari.

— Tocmai de asta trebuie s-o faci, spuse Zoya. Putem aduce aceste puteri laolaltă. Cred chiar că tu ai farmecul și viclenia de a-i păcăli pe inamicii noștri. Dar cât timp poate să ne ofere asta? Șase luni? Un an? Și după asta, Înălțimea Ta?

— Ar fi într-adevăr motivul ideal de a-i aduce pe toți aici, spuse Genya.

— Știam că o să te întorci împotriva mea, spuse Nikolai strâmbându-se. Dar nu credeam că o să se întâmple atât de repede.

— Nikolai, continuă Zoya încet, ai spus că monstrul devine mai puternic. Dacă e adevărat, s-ar putea ca asta să fie șansa ta cea mai bună.

Singura ta șansă. Cuvintele pluteau în aer, nerostite.

Ravka avea nevoie de o regină. Nikolai avea nevoie de un moștenitor.

Și totuși, întreaga lui ființă se revolta împotriva ideii de căsătorie. Cu toată treaba care trebuia făcută, nu avea timp să curteze cum se cuvine pe cineva. Nu voia să se căsătorească cu o femeie pe care abia o cunoștea. Nu îndrăznea să-și dezvăluie secretul unei necunoscute. Pericolul pentru femeia pe care o alegea ar fi fost prea mare. Toate acestea erau motive întemeiate. Și pretexte convingătoare. Dar monstrul dăduse drumul cronometrului.

Nikolai privi în jurul lui. Oamenii aceștia îl cunoșteau așa cum nu-l cunoștea nimeni altcineva. Aveau încredere în el. Dar demonul care pândea înăuntrul lui putea să schimbe toate astea. Dacă devenea mai puternic și continua să-i erodeze controlul, să-i roadă voința care îl ghida pe Nikolai de atât de mult timp? *Puterea abominabilă.* Își aminti cum se cutremurase Genya. Ce se întâmpla dacă *el* era omul care se îneca, iar Ravka era cea pe care o trăgea în jos cu el?

Nikolai inspiră prelung. De ce să amâne inevitabilul? Fără

îndoială că existau argumente în favoarea unui pluton de execuție, în locul unei torturi lente.

— Va trebui să întocmim o listă de candidate, spuse el.

— Bun, zâmbi larg Zoya.

Chiar era gata să scape de el.

— O să te ocupi de asta ca de o campanie militară, nu-i așa?

— Este o campanie militară.

— Miniștrii și ambasadorii mei o să aibă și ei sugestii.

— O să-i invităm pe toți, spuse Genya, trăgând stiloul și cerneala spre ea, incapabilă să-și ascundă entuziasmul. Îi putem găzdui pe toți la palat. Gândiți-vă la toate cinele, ceaiurile și dansurile.

— Gândiți-vă la toate cinele, ceaiurile și dansurile... repetă David posomorât.

Genya puse stiloul jos și îi prinse mâinile.

— Îți promit că o să te las să te ascunzi în atelierul tău. Acordă-mi doar cinci evenimente și un banchet.

— Trei evenimente și un banchet.

— Patru.

— Foarte bine.

— Ești un negociator groaznic, spuse Nikolai. Genya s-ar fi mulțumit și cu două.

— E adevărat? întrebă el, încruntându-se.

— Nici într-un caz, spuse Genya. Și ține-ți gura, Înălțimea Ta.

— Va trebui să facem verificări suplimentare pentru securitatea palatului, îi spuse Nikolai lui Tolya. Presupuneți că fiecare servitor, fiecare gardă, fiecare doamnă de onoare e un potențial spion sau asasin.

— Apropo de asta, spuse Tamar. A murit Dunyasha Lazareva.

Pretendenta Lantsov.

— Cine a răpus-o?

— Nu cineva de-al nostru. Tot ce știu e că au găsit-o zdrobită pe caldarâmul din fața Bisericii Trocului, după licitație.

Tulburător. Oare venise în Ketterdam ca să-l vâneze? Nu era singura pretendentă la tronul Lantsovilor. O dată la câteva luni, o nouă persoană apărea ca să declare că e un moștenitor Lantsov pierdut, cineva care insista că scăpase de măcelărirea familiei regale de către întunecat sau susținea că e un copil nelegitim al tatălui lui Nikolai – ceea ce, dat fiind comportamentul fostului rege, era complet plauzibil. Bineînțeles,

era foarte posibil ca Nikolai să fie mai puțin îndreptățit la tronul Ravkăi decât jumătate dintre ei. El era cel mai mare pretendent dintre toți.

— O să mai fie și alții, spuse Zoya. Cineva care să revendice numele de Lantsov. Încă un motiv ca tu să produci un moștenitor și să asiguri tronul.

— Am zis că o să-mi aleg o mireasă și am s-o fac, răspunse Nikolai, încercând să nu pară atât de țâfnos pe cât se simțea. O să mă și pun într-un genunchi și o să-i recit o poezie de dragoste, dacă vrei.

— Aș putea să-ți aleg eu niște versuri, se oferi Tolya.

Pentru prima oară de când coborâseră în subterana de la Mlaștina Aurie, părea sincer fericit.

— E o idee excelentă. Să nu fie prea lungi și neapărat să rimeze.

Nikolai se uită din nou la vechea hartă a Ravkăi – violentă, deznădăjduită și de nepotolit în lăcomia ei permanentă. Ravka era prima lui dragoste, o pasiune care începuse în copilăria lui singuratică și care cu vârsta nu făcuse decât să se adâncească. Orice i-ar fi cerut ea, Nikolai știa că avea să-i ofere. Fusese nechibzuit cu țara pe care susținea că o iubește, și nu mai putea îngădui ca teama lui să dicteze viitorul Ravkăi.

— Trimiteți invitațiile, spuse el. Să înceapă marea idilă regală.

Își petrecu restul zilei cu întâlniri cu miniștri, planuri pentru drumuri și apeducte pe care nu și le permiteau, redactarea de scrisori către Kerch care cereau prelungirea împrumuturilor și întocmirea corespondenței pentru toată lumea, de la Mareșalul Insulei Rătăcitoare la amiralii marinei lui, care cereau fonduri pentru reparațiile flotei ravkane existente. Toate necesitau concentrare, finețe și o răbdare infinită – și toate erau mai puțin împovărătoare decât munca de a-și găsi o regină. Dar în cele din urmă veni seara și Nikolai fu obligat să dea piept cu Zoya și cu armata ei de mirese potențiale.

Nikolai și generalul lui lucrau singuri în salon, în timp ce focul trosnea în șemineul placat cu marmură. Încăperea continua să poarte amprenta tatălui său – impozantul vultur bicefal, covoarele grele, perdelele atât de întesate cu fir de aur, încât păreau că pot fi topite și transformate în monede.

Lista Zoyei era nesfârșită, fată după fată, o defilare de

fecioare disponibile.

— Miresele trebuie să fie paravanul întâlnirilor noastre cu kerchienii și zemeniții, spuse el. Poate că am putea face nu atât o logodnă, cât preludiul unei logodne.

Zoya aranjă documentele din fața ei.

— Mai bine împușcăm doi iepuri dintr-o lovitură, Înălțimea Ta. E o chestiune de eficiență. Și de așteptări. Ai nevoie de o mireasă și, în clipa asta, încă ești o partidă valoroasă.

— În clipa asta?

— Ești încă tânăr. Ai toți dinții în gură. Iar armata Ravkăi încă nu a fost complet zdrobită. Ezitarea ta nu e deloc regească. Nu te caracterizează deloc.

Așa era. Nikolai excela în luarea deciziilor. Îi plăcea asta. Era ca și cum ai fi curățat mărăcinișul unei păduri, ca să poți vedea o potecă. Dar când se gândea la alegerea unei soții, crengile se îngrămădeau în jurul lui, iar el se bucura să fie lăsat singur în întuneric. Poate nu tocmai singur. Îi plăcea foarte mult liniștea acestei camere, căldura focului și harpia cu coloană vertebrală de oțel din fața lui.

Zoya pocni din hârtia pe care o ținea în mână, ca să-i atragă atenția.

— Prințesa Ehri Kir-Taban.

— A doua în ordinea succesiunii la tronul shuhan, da?

— Da, și una dintre cele mai bune partide. E tânără, plăcută și extrem de populară în rândul shuhanilor de rând. Foarte talentată la *khatuur.*

— Cu 12 sau 18 coarde?

— Ce contează asta?

— E important să ai standarde, Nazyalensky. Ești sigură că Shu Hanul o s-o trimită aici?

— Invitația va fi către familia regală. Dar, dat fiind faptul că poporul o adoră pe prințesa Ehri, bănuiesc că surorii ei mai mari n-o să-i pară rău s-o vadă plecată din țară. Dacă o să trimită una dintre surorile mai mici...

Zoya dădu din umeri.

— Atunci o să știm că nu se gândesc serios la o alianță. Dar o mireasă shuhană ne-ar elibera de nevoia de aur din Kerch.

— Și cât crezi că ar mai rămâne Ravka independentă după o astfel de căsătorie? Shuhanii nici n-ar mai trebui să ne invadeze. Le trimitem noi o invitație prin curier.

— Nu există variantă perfectă, spuse Zoya.
— Cine e următoarea?
Zoya oftă și îi întinse alt dosar.
— Elke Marie Smit.
— Are abia 16 ani! spuse Nikolai, uitându-se în dosar.
— Aparține uneia dintre cele mai puternice familii din Kerch. În plus, Alina era doar cu câțiva ani mai mare atunci când ai irosit smaraldul Lantsov pe ea.
— Nici eu nu eram tocmai vârstnic.
Întotdeauna îl durea să se gândească la Alina. Știa că fusese un neghiob că o ceruse în căsătorie. Dar la acel moment avea mai mare nevoie de un prieten decât de un aliat politic. Sau cel puțin așa i se păruse.
Zoya se lăsă pe spate și îi aruncă o privire lungă.
— Să nu-mi spui că încă jelești pierderea micii noastre Sfinte a Soarelui?
Bineînțeles că Nikolai o jelea. Îi plăcuse Alina, poate chiar începuse s-o iubească. Și poate că o anumită parte arogantă a lui se așteptase pur și simplu ca ea să accepte. Nikolai era rege, la urma urmei, și un dansator onorabil. Dar ea îl cunoscuse pe întunecat mai bine decât oricine altcineva. Poate simțise ce cocea în interiorul lui. Trecuseră anii, și totuși refuzul ei continua să-l usture.
— N-am avut niciodată talentul de a suferi de dorul cuiva, spuse Nikolai. Chiar dacă îmi place să privesc lung și jalnic pe ferestre, ca să-mi arăt profilul.
— Părinții lui Elke Marie Smit oricum vor s-o mărite, probabil cu vreun negustor. Sunt sigură că ea ar fi mai încântată de un rege.
— Nu. Următoarea?
— Natasha Beritrova, spuse Zoya.
— Baroneasa Beritrova?
Zoya studie atent foaia.
— Chiar ea.
— Are 50 de ani.
— E o văduvă foarte înstărită, cu pământuri lângă Caryeva care s-ar putea dovedi esențiale pentru o campanie în sud.
— Nu, Zoya.
Zoya își dădu ochii peste cap și luă altă foaie.
— Linnea Opjer.

— Nu.

— Ah, pe toți sfinții și toată suferința lor, Nikolai. Acum pur și simplu vrei să-mi faci în ciudă. Are 23 de ani și toți spun că e calmă și talentată la matematică...

Nikolai își scutură o scamă de pe manșetă.

— Nici nu m-aș aștepta la altceva de la sora mea vitregă.

Zoya încremeni. Strălucea ca o icoană pictată în *kefta* ei, cu lumina focului încadrând-o ca o aură. Nikolai ar fi putut să jure că nicio femeie nu arătase vreodată mai bine în albastru.

— Deci e adevărat?

— Cât se poate de adevărat, spuse Nikolai.

Zvonuri că el ar fi bastard circulaseră cu mult înainte de nașterea lui, iar Nikolai făcuse tot posibilul să se împace cu ele. Dar spusese adevărul despre descendența lui unei singure persoane – Alina Starkov. De ce îi spunea Zoyei acum? Când îi spusese Alinei, ea îl consolase, zicându-i că avea să fie un rege bun chiar și așa. Zoya nu avea să manifeste o astfel de bunătate. Totuși, Nikolai descuie sertarul de sus al biroului și scoase miniatura pe care i-o dăduse mama lui. I-o dăduse înainte să fie obligată să plece în exil, când îi spusese cine e tatăl lui adevărat – un magnat al navigației fjerdan care servise cândva drept emisar la Marele Palat.

— Pe toți sfinții, spuse Zoya, privind lung portretul. Ce asemănare...

— Izbitoare, știu.

Doar ochii erau diferiți – mici pete de albastru, în loc de căprui – și, bineînțeles, barba. Dar când te uitai la miniatură era ca și cum ai fi privit în viitor, la un Nikolai puțin mai în vârstă, puțin mai grav, cu riduri în colțurile ochilor.

Zoya îl aruncă în foc.

— Zoya! strigă Nikolai, repezindu-se spre vatră.

— Cât de neghiob poți fi? se răsti ea.

Nikolai întinse mâna, dar flăcările erau prea înalte și se trase înapoi, simțind cum crește furia în el la vederea micii pânze care se topea în rama ei. Nikolai se roti spre ea.

— Măsoară-ți cuvintele, spuse el.

— Portretul ăla era ca un pistol încărcat ațintit spre inima ta, spuse ea, împungându-l cu degetul în piept. Inima Ravkăi. Și tu vrei să riști totul pentru ce? Sentimente stupide?

Nikolai o prinse de mână, înainte ca ea să-l poată împunge

iar.

— Eu nu sunt unul dintre băiețandrii tăi, ca să-ți bați joc de mine și să-mi ții predici. Sunt regele tău.

Ochii albaștri ai Zoyei fulgerară, iar bărbia ei ridicată spunea: *Ce înseamnă un rege muritor pentru o regină care poate să invoce furtuna?*

— Ești regele meu. Și aș vrea să rămâi regele meu. Chiar dacă ești prea tâmpit ca să-ți protejezi dreptul la tron.

Chiar și așa, Nikolai nu voia să audă vorbele ei.

— N-aveai niciun drept, spuse el.

— Am jurat să te protejez, răspunse ea, smulgându-și mâna. Să protejez acest regat. Bineînțeles că aveam dreptul. Dacă Magnus Opjer venea în palatul ăsta? Sau era invitat la cine știe ce banchet în Kerch, împreună cu tine? Nu e nevoie decât de o privire pentru ca oamenii să-și dea seama...

— Oamenii știu deja, spuse Nikolai, simțind o oboseală subită. Ori au ghicit. Se șușotește despre asta dinainte să mă nasc eu.

— Ar trebui să luăm în considerare eliminarea lui.

Nikolai strânse pumnii.

— Zoya, nu vei face așa ceva. Îți interzic. Și dacă aflu că ai acționat fără acordul meu, o să-ți pierzi rangul și o să-ți poți petrece restul zilelor învățând copiii Grisha să deseneze animale din nori.

Pentru o clipă, Zoya păru că o să ridice mâinile și o să stârnească o furtună care să doboare întreg palatul. Dar în cele din urmă făcu o reverență perfectă, care reușea totuși să-i transmită disprețul.

— Bineînțeles, *moi tsar.*

— Chiar atât de necruțătoare ești, Zoya? E un om nevinovat. Singura lui crimă e că a iubit-o pe mama mea.

— Nu, crima lui a fost că s-a culcat cu mama ta.

Nikolai scutură din cap. Dacă cineva putea să treacă direct la adevăr, aceasta era Zoya. Bineînțeles, el nu avea cum să știe dacă existase iubire între mama lui și adevăratul lui tată, dar spera că existase ceva mai mult decât senzualitate și regret.

Nikolai își luă paharul de vin de pe tava de cină abandonată și îl bău până la fund.

— Într-o zi o să sari calul, iar eu nu o să mai fiu atât de înțelegător.

— În ziua aia poți să mă prinzi în fiare și să mă arunci în

temniță, spuse ea traversând camera, luându-i paharul din mâini și punându-l pe masă. Dar în noaptea asta tu porți lanțuri.

Zoya avea o voce aproape blândă.

— După tot ce a fost în seara asta, o să fie o ușurare, spuse el oftând.

Nikolai descuie dormitorul. Servitorii erau lăsați să intre pentru curățenie doar sub supravegherea lui Tolya și Tamar și doar o dată pe săptămână. Nikolai nu avea valet personal și se ocupa singur de baie.

Chiar dacă devenise închisoarea lui nocturnă, camera însăși era un sanctuar, poate singurul loc din palat care părea că îi aparține cu adevărat. Pereții erau zugrăviți în albastrul-închis al mării, iar harta de deasupra poliței de la șemineu fusese luată din cabana în care locuise el cândva drept Sturmhond, când se deghizase în pirat și navigase pe oceanele lumii la bordul lui *Volkvolny.* Lângă bancheta de la fereastră era un trepied cu un telescop lung. Nikolai nu vedea mare lucru prin el – stelele, casele din partea de sus a orașului –, dar simplul fapt că era acolo îi oferea o senzație de pace, ca și cum într-o zi avea să-și poată lipi ochiul de el și să vadă valurile unei imense mări cenușii.

— Avem apă sărată în vine, îi spusese un membru al echipajului său. Dacă stăm prea mult pe țărm, înnebunim.

Nikolai nu avea să înnebunească, cel puțin nu din cauză că era pe uscat. Se născuse să fie rege, chiar dacă sângele lui spunea o poveste diferită, și avea să-și ducă din nou țara spre victorie. Dar mai întâi trebuia să treacă de această noapte.

Se așeză pe marginea patului, își scoase cizmele, își prinse fiecare gleznă în cătușele de fier, apoi se întinse pe spate. Zoya așteptă, iar el îi fu recunoscător pentru asta. Era un lucru mărunt să se înlănțuiască singur, dar îi permitea să păstreze controlul puțin mai mult. Zoya se apropie abia după ce Nikolai își prinsese încheietura stângă în cătușă.

— Gata?

El dădu din cap. În aceste clipe, faptul că ea era necruțătoare făcea ca totul să fie puțin mai suportabil. Zoya nu l-ar fi compătimit niciodată, nu l-ar fi rușinat prin mila ei.

Zoya trase de lacătul special conceput de David. Trei lanțuri zburară pe deasupra trupului lui Nikolai, cu un zbârnâit metalic, în dreptul genunchilor, mijlocului și umerilor. Nikolai era puternic

atunci când îl copleșea bestia, ar fi trebuit să fie obișnuit cu experiența legării, și totuși, nu-și dorea altceva decât să se zbată.

În schimb, își păstră atitudinea degajată și întinse încheietura mâinii drepte spre Zoya.

— Și ce planuri ai pentru seara asta, dragă temniceră? Te duci la o întâlnire amoroasă tainică?

Zoya scoase un pufnet nemulțumit, în timp ce se apleca să prindă ultima cătușă și verifica siguranța lacătelor.

— De parcă aș avea timp, spuse ea.

— Știu că te duci undeva noaptea târziu, Zoya, o îmboldi el, curios, dar și dornic să se amuze. Ai fost văzută pe domeniu, chiar dacă nimeni nu pare să știe unde mergi.

— Mă duc într-o grămadă de locuri, Înălțimea Ta. Iar dacă mai continui să-ți bagi nasul în viața mea personală, aș putea să-ți sugerez un loc în care să te duci tu.

— De ce-ți ții flirtul secret? E stânjenitor?

Nikolai își flexă degetele, încercând să-și uniformizeze respirația. Zoya întoarse capul și lumina lămpii învălui semiluna pometului ei, poleindu-i valurile negre ale părului. Nikolai nu reușise niciodată să devină imun la frumusețea ei și era bucuros că are mâinile legate de pat, altfel ar fi putut să le întindă spre ea.

— Stai liniștit, se răsti ea. Ești mai rău ca un copil care a primit prea multe prăjituri.

Noroc cu limba ei ascuțită.

— Ai putea să rămâi, Zoya. Distrează-mă cu povești pline de culoare despre copilăria ta. Pizma ta mi se pare foarte alinătoare.

— Nu vrei să-l rog pe Tolya să-ți citească niște poezii ca să te aline?

— Iat-o. Atât de tăioasă și de acerbă. Mai bună decât orice cântec de leagăn.

În timp ce limba ultimului lacăt intra în lăcașul ei, mâneca Zoyei alunecă, lăsând să se vadă brățara care îi înconjura încheietura mâinii, făcută din bucăți de os sau dintr-un material ce părea să fie un amestec de dinți cu metal. Nikolai nu o văzuse niciodată fără ea și nu era sigur dacă poate fi dată jos. Știa câte ceva despre amplificatoare. Chiar o ajutase pe Alina să pună mâna pe câțiva solzi ai biciului mărilor, al doilea dintre

amplificatoarele legendare ale lui Morozova. Dar putea să recunoască faptul că exista un întreg univers pe care nu-l cunoștea.

— Spune-mi ceva, Nazyalensky. David a zis că încălcarea granițelor puterii Grisha are repercusiuni. Dar nu asta face un amplificator? *Parem*-ul e diferit în vreun fel?

Zoya își trecu degetele peste metal, cu o față gânditoare.

— Nu sunt sigură că *parem*-ul e foarte diferit de *merzost.* Ca și *merzost*-ul, drogul cere un sacrificiu teribil pentru puterea pe care o oferă – voința unui Grisha. Ba chiar viața lui. Dar amplificatoarele sunt altceva. Sunt făpturi rare, legate de plăsmuirea din inima lumii, sursa întregii existențe. Atunci când un amplificator își dăruiește viața, acesta este sacrificiul de care are nevoie universul. Se creează pentru totdeauna legătura cu acel Grisha care dă lovitura de moarte. E ceva groaznic, dar și frumos. *Merzost*-ul e...

— Abominabil. Știu. Ce bine că îmi place atât de mult de mine însumi.

— Toți Grisha simt atracția *merzost*-ului, dorința de a vedea ce am putea face dacă nu am avea limite.

— Chiar și tu?

Pe buzele Zoyei apăru un zâmbet ușor.

— Mai ales eu. Puterea înseamnă protecție.

Înainte ca Nikolai să apuce s-o întrebe ce voia să spună, ea adăugă:

— Dar prețul pentru acest tip de putere e prea mare. Atunci când Întunecatul a încercat să-și creeze și el amplificatoarele lui, rezultatul a fost Falia.

Zoya ridică brațul, iar mâneca sclipi în lumină.

— Mie asta îmi ajunge, continuă ea.

— Dinții de rechin pe care îi poartă gemenii, spuse Nikolai gânditor. Oasele de șoim ale Genyei. Am auzit poveștile din spatele unor astfel de amplificatoare. Dar nu mi-ai spus niciodată povestea amplificatorului pe care îl porți tu.

Zoya ridică o sprânceană. În intervalul unei respirații, fata contemplativă dispăru, iar generalul distant reveni.

— Oțelul trebuie câștigat, Înălțimea Ta, spuse ea ridicându-se. Și poveștile la fel. Și cred că tragi de timp.

— M-ai prins, răspunse el, părându-i rău că Zoya pleacă, chiar dacă își luase o mină aspră. Noapte bună, comandante.

— Noapte bună, Rege al Nenorocirii.

Nu avea s-o implore pe Zoya să stea. Nu era firea lui să se roage de nimeni, și nu ăsta era pactul dintre ei. Nu căutau consolare unul la celălalt. Se țineau reciproc în marș. Se țineau reciproc puternici. Așa că nu avea să caute încă un pretext ca s-o facă să vorbească. Nu avea să-i spună că se temea să fie lăsat singur cu acea creatură în care se putea transforma, și nu avea să-i ceară să lase veioza aprinsă, mica magie de alungat întunericul a unui copil.

Dar se simți ușurat când ea făcu asta.

7. Zoya

Cerul încă era întunecat când se trezi Zoya. Avea să-și rezolve treburile matinale înainte să se ducă la Marele Palat ca să-l dezlege pe Nikolai. Trecuse o săptămână de când se întorseseră în capitală și, spre ușurarea ei, monstrul regelui nu mai apăruse.

Tamar și Nadia așteptau deja în sala comună de lângă apartamentul ei, așezate la o masă rotundă care cândva aparținuse gărzii personale a Întunecatului. Nadia era încă în cămașa ei de noapte albastră, dar Tamar era în uniformă, cu brațele dezgolite și securile sclipitoare la solduri.

— Rapoartele despre încă două atacuri ale soldaților Kherguud, spuse Tamar, întinzând un teanc de foi umplute cu un scris mărunt.

— Am nevoie de ceai, spuse Zoya.

Cum putea lumea să se destrame înainte de răsăritul soarelui? Asta nu era civilizat. Își turnă un pahar din samovar și luă documentele din mâna lui Tamar. Pe masă erau întinse altele.

— Unde au lovit de data asta?

— Trei Grisha răpiți din Sikursk și încă opt de la sud de Caryeva.

— Atât de mulți? spuse Zoya, așezându-se.

Shuhanii se folosiseră de depozitele lor de *jurda parem* ca să creeze un nou tip de războinici: soldați croiți de Fabrikatori Grisha, perfecționați să aibă putere mai mare, dotați cu aripi, pumni grei, oase imposibil de rupt și simțuri ascuțite. Li se spunea Kherguud.

— Povestește-i și restul, spuse Nadia.

Zoya își aținti privirea asupra lui Tamar.
— Nu e tot?
— Suntem în Ravka, spuse Tamar. Grisha de lângă Sikursk călătoreau sub acoperire. Fie shuhanii au aflat de misiunea lor...
— Sau Nina a avut dreptate și acești noi soldați chiar pot să-i depisteze cumva pe Grisha, termină Nadia.
— Nina ne-a avertizat, spuse Tamar.
— Nu-i așa? răspunse Zoya cu înverșunare. Ce bine, atunci, că bunul nostru rege și-a trimis principala sursă de informații despre acești soldați shuhani la mii de kilometri distanță.
— Era timpul, spuse Tamar. Nina era copleșită de durere. O să-i facă bine să fie utilă.
— Ce consolare o să fie asta atunci când o să fie prinsă și executată, ripostă Zoya, prinzându-se de șaua nasului. Shu Hanul ne testează, intră tot mai mult în teritoriul nostru. Trebuie să-i respingem.
— Cu ce? întrebă Nadia. Cu avertismente severe?
— Ar fi ceva dacă i-am putea ataca acasă la ei, spuse Tamar. Dar sursele mele n-au reușit să descopere locurile în care îi creează și antrenează pe soldații Kherguud.
Zoya simți cum i se strânge stomacul când se gândi la acele baze, la „voluntarii” Grisha pe care shuhanii îi făcuseră dependenți de *părem,* ca să creeze acele monstruozități. Întinse mâna după un nou dosar.
— Astea sunt disecțiile?
Tamar aprobă din cap. Cadavrele a doi soldați Kherguud fuseseră recuperate din Ketterdam și aduse la Micul Palat pentru studiu. Tolya obiectase, susținând că era greșit să „profanezi” cadavrul unui soldat căzut în luptă. Dar Zoya nu avea răbdare cu sentimentele frumoase atunci când oamenii le erau furați chiar din interiorul granițelor ravkane.
— Metalul ăsta, spuse Zoya, arătând spre notele pe care David le făcuse pe marginea uneia dintre schițele anatomice detaliate întocmite de Corporalki. Cel pe care îl folosesc ca să placheze oasele. Nu e doar oțel Grisha.
— E un aliaj, spuse Nadia. Un amestec de oțel Grisha cu ruteniu. E mai puțin maleabil, dar mai durabil.
— N-am mai auzit de el până acum.
— E extrem de rar. Sunt doar câteva zăcăminte în lume.
— Dar shuhanii îl iau de undeva, spuse Tamar, aplecându-se

în față.

— Găsește sursa, spuse Zoya, bătând cu degetul în dosar. Urmărește transporturile. Așa o să ne dăm seama unde sunt făcuți soldații Kherguud.

Tamar își trecu degetele mari peste securi.

— După ce aflăm, eu conduc atacul, spuse ea.

— Iar eu o să fiu alături de tine, aprobă Zoya din cap.

— Iar eu o să vă admir din spate, zâmbi larg Nadia.

Zoya spera ca asta să se întâmple curând. Avea poftă de luptă. Se uită la ceasul de pe șemineu. Era timpul să-l trezească pe rege.

O ceață rece se furișase pe domeniu în timpul nopții, acoperind cu un văl de negură copacii și aleile de piatră. Zoya trecu prin pădure, pe sub bolta de crengi răsucite. În curând, la sosirea primăverii, aveau să se umple de flori albe, apoi roz, apoi roșii ca sângele, dar deocamdată nu se vedeau decât țepi și ramuri cenușii. Zoya ajunse la gardurile vii îngrijite și la pajiștile întinse din jurul Marelui Palat, unde felinarele aruncau cercuri neclare de lumină asupra terenului încă întunecat. Palatul semăna cu o mireasă înaintea nunții, cu terasele lui albe de piatră și statuile aurite învăluite în ceață. Această oră lină și cenușie dinaintea zorilor ar fi trebuit să fie una calmă. Dar Zoya nu se putea gândi la altceva decât la soldații Kherguud, la zemeniți, fjerdani și kerchieni.

În fiecare zi, lucra cu noi recruți la Micul Palat și se ocupa de treburile Armatei a Doua. Aceasta crescuse sub comanda ei, revenindu-și încet-încet de pe urma rănilor pe care i le făcuse Întunecatul – răni care fuseseră aproape lovituri de moarte. *Cum a putut să facă asta?* continua Zoya să se întrebe. Întunecatul consolidase de-a lungul mai multor generații puterea Armatei a Doua, sporind numărul soldaților, îmbunătățindu-le pregătirea, întărindu-și propria influență. Cultivase talentele tinerilor Grisha, îi ajutase să-și dezvolte abilitățile. Îi crescuse ca pe copiii lui. Iar când copiii lui se purtaseră urât? Când lovitura lui de stat eșuase, iar unii dintre Grisha îndrăzniseră să ia partea Alinei Starkov împotriva lui? Întunecatul îi ucisese. Fără ezitare sau remușcări. Zoya se uitase la ei cum cad. Aproape că fusese unul dintre ei.

Aproape, își aminti ea în timp ce urca scările palatului. *Dar am supraviețuit, ca să conduc armata pe care el a construit-o și tot*

el aproape că a distrus-o. Zoya jurase să facă iar din Armata a Doua o putere redutabilă. Intrase mai adânc în interiorul granițelor Fjerdei și Shu Hanului și străpunsese țărmurile Insulei Rătăcitoare și frontierele Novyi Zemului, căutând Grisha care ar fi dorit să învețe să lupte și care ar fi putut să jure loialitate Ravkăi. Era hotărâtă să profite de acea creștere, să strângă o forță mai mare chiar și decât cea ridicată de întunecat. Dar asta nu ar fi fost de ajuns. Intenționa să găsească o modalitate de a-i proteja pe Grisha din întreaga lume, astfel ca niciunul să nu mai trebuiască vreodată să trăiască în frică sau să-și ascundă darurile – un organism de conducere cu reprezentanți din partea fiecărei națiuni care să tragă la răspundere țările, o garantare a drepturilor și pedepse pentru oricine încerca să-i întemnițeze sau să-i vatăme pe semenii ei. Pentru ca acest vis să devină altceva decât o fantezie plăcută, Ravka trebuia să fie puternică – ca și regele ei.

În timp ce mergea prin sălile Marelui Palat spre apartamentul lui Nikolai, Zoya aruncă o privire spre doi servitori care stăteau în fața ușii lui, ceea ce îi făcu să se lipească de perete, ca niște anemone speriate.

Zoya cunoștea modul în care suspinau ei din cauza sărmanului rege. *După război n-a mai fost la fel,* șopteau ei, dându-se de ceasul morții și tamponându-și ochii de fiecare dată când el era în apropiere. Zoya nu-i putea învinovăți. Nikolai era bogat, arătos și hărțuit de un trecut tragic. Hrana perfectă pentru visarea cu ochii deschiși. Dar, cu norocul ei, regele avea să ignore miresele potențiale convenabile pe care le găsise ea, să se îndrăgostească de o cameristă obișnuită și să insiste să se căsătorească din dragoste. Era genul de absurditate năzuroasă și romantică la care era el predispus.

Zoya îl salută pe Tolya, ceru o tavă cu micul dejun, intră în dormitorul regelui și trase perdelele. Lumina dimineții devenise palidă și rozalie. Nikolai îi aruncă o privire otrăvită de unde stătea întins între perne.

— Ai întârziat, spuse el.

— Iar tu ești legat de pat. Poate că nu e cel mai bun moment să fii critic.

— E prea devreme ca să amenințí un rege, spuse el morocănos.

Ea se așeză lângă rege și începu munca de descătușare.

— Pe stomacul gol sunt cel mai ucigătoare.

Zoya era recunoscătoare că poate să facă conversație. Nu avea niciun sens, dar umplea tăcerea camerei. După potențialul dezastru din Ivets, reveniseră la o rutină degajată, dar ea nu se putea obișnui nicicum cu această intimitate – liniștea zorilor, cearșafurile mototolite, părul ciufulit care îl făcea pe Nikolai să arate mai puțin a rege și mai mult a băiat care trebuie sărutat.

Distrează-mă cu povești pline de culoare despre copilăria ta, îi spusese el. Zoya se îndoia că regele ar fi fost amuzat de poveștile ei. *Să-ți povestesc despre bătrânul cu care a încercat să mă mărite mama când aveam nouă ani? Să-ți povestesc ce s-a întâmplat în ziua nunții? Ce au încercat să-mi facă? Ce distrugeri am lăsat în urma mea?*

Zoya termină de desfăcut lanțurile, având grijă să atingă cât mai puțin posibil pielea lui caldă, apoi îl lăsă pe rege să se spele și să se îmbrace.

Peste o clipă, la ușa sufrageriei se auzi un ciocănit, după care intră un servitor cu ceai fierbinte și o tavă cu vase acoperite. Zoya nu rată privirea tainică pe care i-o aruncă servitorul în timp ce pleca grăbit. Poate că ar fi trebuit să cedeze pur și simplu zvonului că era amanta lui Nikolai și să-i lase pe oameni să vorbească. Atunci, cel puțin, ar fi putut să sară peste plecarea de la Micul Palat înainte de zori și să doarmă acolo.

Nikolai intră agale în sufragerie, cu părul auriu pieptănat îngrijit, cizme strălucitoare și veșminte impecabile ca întotdeauna.

— Pari bine odihnit, spuse ea acru.

— Abia dacă am dormit. Și m-am trezit cu un junghi în spate de parcă Tolya ar fi jucat tenis cu coloana mea. Dar un rege nu stă cocoșat, dragă Zoya. Îmi mănânci heringul?

Ea băgă ultima bucată în gură.

— Nu, ți-am mâncat heringul. Acum...

Înainte ca Zoya să poată începe ordinea de zi, ușa se dădu de perete și intră Tamar, urmată de fratele ei, cu ochii aurii sclipind, ambii înarmați până în dinți.

— Ce s-a întâmplat? spuse Nikolai, abandonând complet atitudinea degajată.

— Sunt probleme cu pelerinii care și-au făcut tabără lângă zidurile orașului. Aparatului nu-i place deloc acest nou cult. A chemat gărzile preoțești în orașul de jos.

Zoya se ridică instantaneu în picioare. Aparatul ar fi trebuit să fie consilierul spiritual al regelui, dar era categoric un trădător și un agitator.

Nikolai luă repede o gură de ceai și se ridică.

— Oamenii noștri sunt pe poziții?

Tolya aprobă din cap.

— Avem Sfâșie-Inimi în haine obișnuite presărați prin mulțime și lunetiști plasați pe ziduri și pe dealul din apropiere. Dar nu e cine știe ce acoperire.

— Știai că o să se întâmple asta? îl întrebă Zoya pe Nikolai, în timp ce îi urma pe toți trei pe coridoarele palatului.

— Am avut o presimțire.

— Și n-ai făcut nimic să-l împiedici?

— Cum? spuse Nikolai. Să-l baricadez în capelă?

— Am auzit și idei mai proaste. Aparatul n-are nicio autoritate.

— Dar are mijloace și știe că eu n-o să-l provoc direct, cu trupe armate.

— Gărzile preoțești ar fi trebuit desființate de mult, spuse Zoya încruntându-se.

Gărzile preoțești erau călugări războinici, deopotrivă savanți și soldați, și nu exista nicio îndoială că îi erau loiali Aparatului, nu regelui.

— Din nefericire, asta ar fi provocat revolte în rândul oamenilor obișnuiți, și mie nu îmi plac foarte mult revoltele. Dacă nu cumva implică dansul, dar cred că de obicei astea sunt numite petreceri. Asta ce fel de petrecere e, Tamar?

— Avem oameni care circulă în fiecare zi printre pelerini și ne raportează. În general au fost pașnici. Dar în dimineața asta unul dintre predicatorii lor i-a stârnit și probabil că Aparatului nu i-a plăcut ce a auzit.

Soldații regelui așteptau lângă fântâna cu vulturul bicefal. Veniseră cu cai suplimentari.

— Niciun soldat în uniformă nu trece de zidul de jos fără să spun eu, comandă Nikolai. Grisha se află acolo doar pentru controlarea mulțimii, dacă nu dau eu semnalul. Păstrați lunetiștii pe poziții, dar absolut nimeni nu trebuie să acționeze fără ordin direct de la mine, s-a înțeles?

Regele avea dreptul să comande forțele armate cum considera de cuviință, iar Zoya avea încredere că gemenii aveau să-i folosească în cel mai bun mod posibil pe Sfâșie-Inimi pentru

a proteja coroana, totuși o irită faptul că aceștia fuseseră puși într-o astfel de poziție. Nikolai ținea prea mult la compromis. Aparatul îi trădase pe toți cei care fuseseră suficient de nesăbuiți ca să aibă încredere în el. Era un șarpe, și dacă ar fi fost după ea, el și lacheii lui, gărzile preoțești, ar fi avut de ales între două variante după războiul civil – execuția sau exilul.

Încălecară și se îndreptau spre porți, când Nikolai spuse:

— Vreau să rămâi calmă, Zoya. În primul rând, Aparatul nu ține foarte mult la Triumviratul Grisha...

— Ce păcat.

— Iar o ostilitate directă din partea ta n-ar ajuta la nimic. Știu că nu ești de acord ca preotului să i se permită să rămână în capitală.

— Bineînțeles că ar trebui să-l ții aici. Preferabil împăiat, pe polița șemineului meu.

— Un tablou izbitor, fără îndoială, dar nu ne permitem să facem din el un martir. Are prea multă influență în rândul oamenilor.

Zoya scrâșni din dinți.

— E un mincinos și un trădător. A avut un rol crucial în detronarea tatălui tău. A încercat să ne țină pe mine și pe Alina captive sub pământ. Nu te-a sprijinit niciodată în timpul războiului.

— Toate acestea sunt adevărate. Dacă o să trebuiască vreodată să învăț pentru un examen la istorie, știu la cine să apelez.

De ce nu voia s-o asculte?

— Preotul e periculos, Nikolai.

— E mult mai periculos dacă nu putem vedea ce face. Rețeaua lui amplă și influența lui asupra oamenilor sunt lucruri pe care nu am cum să le combat în mod direct.

Ieșiră printre porți, pe străzile orașului de sus.

— După război, ar fi trebuit să organizăm un proces, spuse Zoya. Să facem cunoscute crimele lui.

— Tu chiar crezi că ar fi contat? Chiar dacă Alina Starkov însăși s-ar ridica din Falie, învăluită în lumina soarelui, ca să-l denunțe, Aparatul tot ar găsi o modalitate de a supraviețui. Ăsta e darul lui. Acum ia-ți cea mai evlavioasă față a ta, Zoya. Ești o eretică încântătoare, dar vreau să pari cucernică.

Zoya își luă o mină calmă, dar perspectiva de a avea de-a

face cu Aparatul o plasa întotdeauna undeva între furie și frustrare.

După război, Nikolai reconstruise capela regală pe domeniul palatului, iar ea fusese sfințită chiar de Aparat – un gest de reconciliere. Era locul încoronării lui Nikolai, locul în care îi fusese așezată pe cap coroana Lantsovilor, iar blana de urs roasă de molii, dar presupus sacră a lui Sankt Grigori îi fusese așternută pe umeri. Panourile tripticului care înfățișa sfinții fuseseră scoase de sub moloz și reasamblate, iar poleiala aurei lor lustruită bine – Ilya în Lanțuri, Lizabeta a Trandafirilor și toți ceilalți. Alina fusese adăugată grupului, cu părul ei alb și colierul din coarne de cerb, astfel că acum paisprezece sfinți vegheau asupra altarului, întruniți ca un cor senin.

Zoya rezistase cu greu încoronării. Nu putea să nu se gândească la noaptea în care vechea capelă căzuse, când Întunecatul măcelărise mare parte din Armata a Doua, adică tocmai pe Grisha, pe care susținuse întreaga viață că o să-i protejeze. Dacă n-ar fi fost Tolya și Tamar, războiul ar fi luat sfârșit în noaptea aceea. Iar Zoya putea să recunoască faptul că avuseseră rolul lor și forțele Aparatului – războinicii sfinți cunoscuți drept Soldat Sol, tineri și tinere dedicați venerării Sfintei Soarelui, dintre care mulți fuseseră înzestrați cu puterea ei în lupta finală cu Întunecatul din Falia Umbrei. Acel mic miracol cimentase moștenirea Alinei – și, din nefericire, consolidase și puterea Aparatului. Era greu să nu bănuiești că acesta avea ceva de-a face cu podul de oase din Ivets și cu seria de întâmplări stranii din întreaga Ravkă.

În timp ce traversau podul și intrau pe străzile orașului de jos, Zoya auzea mulțimile din afara zidului dublu, dar abia când descălecară și ajunseră la parapet reuși să vadă bine oamenii strânși dedesubt. Își auzi propriul icnet și simți cum șocul o străbate ca o săgeată. Nu erau pelerinii obișnuiți care traversau țara ca să aducă omagiu sfinților; nu erau adepți ai cultului soarelui crescut în jurul Alinei Starkov, adepți care veneau adesea la zidurile palatului ca s-o cinstească. Oamenii pe care îi vedea Zoya acum purtau negru. Stindardele pe care le înălțaseră ei aveau blazonul soarelui în eclipsă – simbolul Întunecatului.

Veniseră aici să-l venereze pe omul care distrusese viața Zoyei.

Un cleric tânăr stătea pe o stâncă. Avea părut lung și răvășit al gărzilor preoțești, dar purta negru, nu maro. Era înalt și osos, iar Zoya se îndoia că are mai mult de 20 de ani.

— Pornim din întuneric, striga el către mulțimea unduitoare, și în întuneric ne întoarcem. Unde altundeva sunt egali bogatul și săracul? Unde altundeva e judecat cineva doar pentru puritatea sufletului său?

— Ce sunt balivernele astea? întrebă Zoya.

— Ăsta e Cultul Sfântului Fără Stele, oftă Nikolai.

— Și îl venerează...

— Pe Întunecat.

— Și cam câți adepți au?

— Nu știm sigur, spuse Tamar. S-a vorbit despre un nou cult, dar nu știam că are asemenea proporții.

Aparatul îl zărise pe rege și își croia drum de-a lungul parapetului. Zoya vedea formația de gărzi preoțești din spatele lui, care purtau mantii cu soarele auriu al Alinei – și erau înarmați cu puști cu repetiție.

— Din ce în ce mai bine, murmură ea.

— Majestatea Voastră, spuse Aparatul, plecându-se adânc. Sunt onorat că v-ați făcut timp să-mi acordați susținerea voastră. Atât de rar vă văd la capelă. Uneori mă tem că ați uitat cum să vă rugați.

— Nicidecum, spuse Nikolai. Doar că nu-mi place foarte mult să îngenunchez. Îți distruge articulațiile. Ai adus oameni înarmați la zidurile orașului.

— Și vă puteți da seama de ce. Ați auzit această blasfemie? Această erezie dezgustătoare? Vor ca biserica să-l recunoască pe întunecat drept Sfânt!

— Cine e acest nou propovăduitor? îl cunoști? întrebă Zoya, încercând să păstreze un ton calm. A fost membru al gărzilor preoțești?

— E cea mai joasă speță de trădător.

Te cred, doar ești specialist în trădare, se gândi ea cu înverșunare.

— Deci să înțeleg că răspunsul e da? continuă ea.

— E călugăr, confirmă Tamar. Yuri Vedenen. A plecat din rândul gărzilor preoțești acum un an. Sursele mele nu știu de ce.

— Putem discuta altă dată despre proveniența băiatului, spuse Nikolai. Dacă asmuți gărzile preoțești asupra oamenilor,

riști să provoci o baie de sânge și să creezi o întreagă serie de noi martiri, ceea ce nu va face decât să le valideze cauza.

— Nu-mi puteți cere să îngădui această erezie…

— Eu nu cer nimic, spuse Nikolai cu o voce rece.

Fața ca de ceară a Aparatului păli și mai tare.

— Iertați-mă, Înălțimea Voastră. Dar trebuie să înțelegeți, asta nu e o chestiune pe care o decid regii. Este o luptă pentru însuși sufletul Ravkăi.

— Spune-le oamenilor dumitale să se retragă, preotule. Nu mai vreau vărsare de sânge în capitală.

Nikolai nu așteptă răspunsul Aparatului, ci coborî de pe parapet.

— Deschideți porțile, ordonă el. Regele iese afară.

— Ești sigur că e înțelept? murmură Tamar. Am auzit ce se vorbește în tabără. Pelerinii ăștia nu te îndrăgesc.

— Poate că doar n-au apucat să mă cunoască. Rămâneți aproape. Tolya, tu asigură-te că acelor gărzi preoțești nu le vin cine știe ce idei. Încearcă să-i ții la distanță de soldații mei. Nu trebuie să mai provoc și eu o revoltă.

— Vin cu tine, spuse Zoya.

Nikolai îi aruncă o privire lungă.

— Sunt complet în favoarea deciziilor nesăbuite, Zoya, dar asta e o chestiune delicată. Va trebui să-ți musti limba.

— Până sângerează.

Zoya voia să-i vadă mai de aproape pe oamenii care poleiau amintirea Întunecatului. Voia să le țină minte fețele.

Poarta se înălță, iar în timp ce regele ieșea din oraș călare și intra în mulțime se așternu tăcerea. Poate că pelerinilor nu le plăcea de tânărul rege al Ravkăi, dar existau suficienți oameni care veniseră în capitală cu alte treburi, pentru negoț sau în vizită în orașul de jos.

Pentru ei, Nikolai Lantsov nu era doar un rege sau erou de război. Era omul care restaurase ordinea după haosul războiului civil, care le oferise niște ani de pace, care le promisese prosperitate și care lucra pentru realizarea ei. Aceștia îngenuncheară.

Re'b Ravka, strigară ei. *Korol Rezni.* Fiul Ravkăi. Regele Cicatricilor.

Nikolai salută cu mâna înmănușată, senin la față și drept de spate, trecând într-o clipă de la rolul de comandant la cel de

aristocrat prin naștere.
Unii dintre pelerinii îmbrăcați în negru îngenunchează odată cu restul mulțimii, dar câțiva rămaseră în picioare, strânși în jurul profetului lor osos, care stătea sfidător pe o stâncă înaltă.
— Trădătorule! strigă el la apropierea lui Nikolai. Prefăcutule! Hoțule! Ucigașule!
Dar vocea îi tremura.
— Oho, ce de lucruri am făcut, comentă Nikolai.
Se mai apropiară puțin călare, obligându-i pe pelerini să se dea la o parte, până când călugărul rămase singur pe stâncă, ca să-l înfrunte pe Nikolai.
Poate că n-are nici 20 de ani, se gândi Zoya. Pieptul îngust al călugărului urca și cobora rapid. Avea o față lungă și pielea palidă, în afara celor două pete de roșeață de pe obraji, care îi dădeau aspectul unui bolnav de febră. Ochii lui erau de un verde melancolic, care distona cu fervoarea lor.
— Ce are pe bărbie? îi șopti Zoya lui Tamar.
— Cred că încearcă să-și lase barbă.
Zoya studie fața lungă a acestuia.
— I-ar fi mai ușor să-i crească un corn în mijlocul frunții, spuse ea.
Călugărul își flutură mânecile negre ca o cioară pe punctul de a-și lua zborul.
— Spune-i falsului tău preot să facă ceea ce trebuie și să-l recunoască pe Cel Fără Stele drept sfânt.
— O să mă gândesc la asta, spuse Nikolai blând. Dar mai întâi trebuie să te invit să iei micul dejun cu mine.
— Nu mă las curtat! Nu mă las mituit!
— Da, dar vrei să bei un ceai sau o cafea?
Din mulțime se înălță un hlizit, o foarte ușoară atenuare a tensiunii. Băiatul ridică mâinile spre ceruri.
— A venit Vremea Sfinților! Semnele apar din Sikurzoi până la permafrost! Crezi că o să fiu influențat de cuvintele tale mieroase și atitudinea ta prietenoasă?
— Nu, spuse Nikolai încet.
Descălecă, iar Zoya și Tamar schimbară o privire. Dacă era vorba de o tentativă de asasinat foarte elaborată, atunci regele își juca rolul foarte bine.
— Pot să vin alături de tine? întrebă Nikolai.
Tânărul călugăr clipi fâstâcit.

— Ăăă... cred că da? spuse el.

Nikolai se urcă pe stâncă.

— Nu mă aștept să te lași curtat, mituit sau influențat de atitudinea mea, ce-i drept, fermecătoare, spuse el atât de încet, încât doar călugărul, Zoya și Tamar puteau să-l audă. Dar s-ar putea să fii influențat de lunetistul poziționat în spatele acelui mic deal – îl vezi? Un loc excelent pentru picnic. Ei bine, are ordine să-ți sfărâme capul ca pe un pepene, dacă ridic mâna dreaptă.

Nikolai ridică mâna și băiatul tresări, dar regele nu făcu altceva decât să-și potrivească gulerul hainei.

— Mă las martirizat bucuros...

— Nu vei fi martirizat... Yuri, așa te cheamă? Vei fi o greșeală. Glonțul va șterge umărul meu, iar eu o să cad foarte dramatic la pământ. Trăgătorul o să depună mărturie că e asasin și că voia să-l ucidă pe regele Lantsov. Poate că o să spună chiar că era loial Sfântului Fără Stele.

— Dar asta... e absurd, bolborosi călugărul.

— E mai absurd decât ideea ca regele din Ravka să se pună el însuși în calea glonțului unui lunetist pentru a descotorosi regatul de un călugăr parvenit? Pentru că asta, prietene, e o poveste pe cinste.

Nikolai întinse mâna.

— Vino la micul dejun. Bucătarul meu face o spată de porc minunată.

— Eu nu mănânc carne.

— Bineînțeles că nu, spuse Zoya. Ai obiecții față de uciderea animalelor, nu a oamenilor.

— Întunecatul...

— Scutește-mă de predicile tale, șuieră ea. Doar loialitatea mea față de rege mă împiedică să scot aerul din tine și să-ți strivesc plămânii ca pe niște tărtăcuțe goale.

— Am văzut-o cum face asta, spuse Nikolai. Se aude un sunet ciudat când ți-i strivește.

— Ca un fel de pocnet? spuse Tamar.

— Ceva mai discret, spuse Nikolai. Mai degrabă ca un lipăit.

— Merg, spuse călugărul. Dar dacă nu mă întorc la adepții mei teafăr și nevătămat, va curge sânge pe străzi. O să fie...

— Te rog, lasă-mă să-i vin de hac, spuse Zoya. N-o să-i ducă nimeni dorul.

— Nu vorbi prostii, spuse Nikolai. Sunt sigur că are și el o mamă. Nu-i așa, Yuri? O femeie drăguță, care locuiește în Valchenko?

Yuri își atinse pieptul cu mâna, ca și cum regele l-ar fi lovit. Părea că spionii lui Tamar strânseseră o grămadă de informații despre acest băiat.

— Știu, spuse Nikolai, bătându-l pe umăr pe călugăr. E foarte derutant să-ți dai seama că riști și viețile altora, nu doar pe a ta. Mergem?

Yuri aprobă din cap, iar Nikolai se întoarse spre mulțime.

— Vom avea o întâlnire, declară el cu voce răsunătoare. Vom discuta.

Apoi Nikolai dădu din umeri.

— Poate ne vom certa. Dar ravkanii nu trebuie să fie toți de acord cu altceva decât cu ceaiul.

Printre oamenii încă îngenuncheați, dar acum recunoscători și ușurați, trecu un val de râsete. Tamar îi dădu călugărului calul ei și se întoarseră cu toții spre porți.

Imediat după ce intrară, Aparatul se grăbi spre ei, flancat de gărzi preoțești.

— Îl luăm noi în arest. Am multe întrebări pentru acest eretic...

— Yuri Vedenen e oaspetele meu, spuse Nikolai amabil.

— Insist să fiu de față la interogarea lui.

— Ce termen ciudat pentru micul dejun.

— Doar nu vreți să spuneți că...

— Tolya, spuse Nikolai, du-l pe oaspetele nostru în Apartamentul Iris și asigură-te că i se dă de mâncat și băut cum se cuvine. Vin și eu imediat.

Așteptară plecarea călugărului și a escortei lui. Era evident că Aparatul voia cu disperare să vorbească, dar înainte ca el să apuce să deschidă gura, Nikolai coborî de pe cal.

— Ascultă, preotule, spuse cu o voce acum plină de freamătul scăzut și furios al unei mânii abia ținute în frâu. Să nu crezi că dacă te-am lăsat să trăiești până acum, nu mă pot răzgândi. Accidente se mai întâmplă. Chiar și oamenilor sutanei.

— Iertați-mă, Înălțimea Voastră. Dar... nu puteți avea încredere într-o astfel de făptură.

— Te rog, continuă, spuse Zoya. Aș vrea să văd dacă excesul de ironie chiar poate să ucidă un om.

— De ce a plecat călugărul de la gărzile preoțești? întrebă Nikolai.

— Nu știu, recunoscu Aparatul. Era un învățat, unul bun. Chiar foarte bun. Avea teorii neortodoxe, dar sclipitoare. Apoi, acum un an, a dispărut fără nicio explicație. Până când ne-a apărut în fața ușii, predicând această doctrină absurdă.

— Știm de unde provine cultul?

— Nu, spuse Aparatul oftând. Dar cred că era inevitabil ca oamenii să încerce să-l facă sfânt pe întunecat.

— De ce? spuse Zoya. Oamenii de rând nu-l iubesc.

— În viață, nu. După moarte, un om poate să devină absolut orice. El poseda o mare putere și a avut o moarte măreață. Uneori asta e de ajuns.

N-ar trebui să fie. După tot ce a făcut.

— Foarte bine, spuse Nikolai. O să-i acordăm călugărului o audiență și o să vedem ce are de spus.

Aparatului îi ieșiră ochii din cap, într-un mod aproape comic.

— Nu puteți discuta cu el, nu puteți acorda o asemenea credibilitate cauzei lui! E culmea nesăbuinței!

Chiar dacă era perfect de acord cu preotul, Zoyei îi venea să-l ia de mantia lui murdară și să-l zguduie până își dădea seama că vorbește cu regele, nu cu vreun petiționar. Nu că *ea* ar fi fost foarte ascultătoare când venea vorba de Nikolai, dar era o chestiune de principiu.

Nikolai rămase imperturbabil, uitându-și furia.

— Liniștește-te, preotule. Nu am deloc intenția de a-l face sfânt pe întunecat. Dar dacă putem să ni-l facem prieten pe băiatul ăsta, ar trebui, iar eu intenționez ca în acest timp să scot de la el toate informațiile posibile.

— Adepților mei nu o să le placă asta, spuse Aparatul cu falsă părere de rău. Eu, bineînțeles, înțeleg nevoia de diplomație, dar ei s-ar putea să se teamă de coruperea spirituală a regelui lor.

— Asta ar fi o tragedie. Poate că există o modalitate de a-i împăciui și de a te compensa și pe dumneata pentru această zi dificilă.

— Sfinții nu au nevoie de aur, zise prompt Aparatul.

— Nu ceva atât de vulgar, spuse Nikolai, părând scandalizat.

— Păi, spuse Aparatul, străduindu-se să lase impresia că reflectează, Ulyosk și Ryevost au nevoie de biserici noi. Oamenii trebuie să știe că regele le împărtășește credința, iar un astfel

de gest ar ajuta la întărirea încrederii în stăpânitorul lor.

După un lung moment, Nikolai ridică bărbia.

— O să-ți primești bisericile, spuse el.

— Sunt bisericile sfinților, Înălțimea Voastră.

— Atunci te rog informează-i pe sfinți.

— Atât de ușor se înclină un rege în fața unui om care nu are niciun titlu? întrebă Zoya după ce toți ceilalți plecară călare.

Spusese că avea să-și muște limba, și o făcuse, dar asta o umpluse de o furie clocotitoare.

— Îl ajuți pe Aparat să-și consolideze rețeaua de spioni. Îl faci mai puternic.

— La un moment dat, te-ai putea gândi să mă tratezi și altfel decât ca pe un neghiob. Crede-mă, Zoya, s-ar putea să-ți facă plăcere.

— Asta a spus și Tamar despre absint.

— Și?

— Tot are gust de zahăr înmuiat în benzină.

Zoya aruncă o privire lungă peste umăr și îl văzu pe Aparat cum îi urmărește de la porțile orașului, cu ochii întunecați ca niște gropi. Nikolai nu avea decât să glumească, dar fiecare concesie pe care i-o făcea Aparatului părea un pas greșit. Fostul rege, Întunecatul, Alina Starkov – toți negociaseră cu preotul – și toți plătiseră asta cu sânge.

Zoya își petrecu restul zilei supraveghind un nou detașament de Furtunoși și trimițând ordine avanposturilor de la granița sudică. Spera ca forțele Grisha de acolo să o poată păzi de un posibil atac shuhan. Cină în Sala Domului Aurit, alături de Genya și David, ascultând cu o ureche planurile Genyei pentru sosirea oaspeților lor internaționali, în timp ce răsfoia un rezumat al muncii depuse de David alături de Kuwei Yul-Bo, tânărul Inferni care acum stătea la o masă, înconjurat de alți Grisha de-o seamă cu el. Răposatul lui tată crease *parem*-ul, iar Kuwei făcuse tot posibilul să împărtășească roadele muncii acestuia cu David și alți Fabrikatori care încercau să modifice efectele secundare ale drogului. Dar el era mai degrabă soldat decât om de știință. Chiar dacă Genya îl croise puțin, înzestrările de Interni ale lui Kuwei erau cea mai puternică deghizare a lui; nimeni din Shu Han nu îi descoperise capacitățile. Își alesese un nou nume atunci când venise la Micul Palat: Nhaban, care în

shuhană însemna „phoenix care renaște”. Băiatul era pe cât de înzestrat, pe atât de pretențios.

După cină, Zoya reuși să lucreze încă o oră, după care se duse la Marele Palat ca să-l încuie pe Nikolai pe durata nopții, apoi își îngădui să se retragă în apartamentul ei. Acesta aparținuse cândva Întunecatului. Genya și David îl refuzaseră atunci când își preluaseră sarcinile în cadrul Triumviratului, dar Zoya ocupase bucuroasă camerele spațioase. Era mulțumită să preia orice fusese cândva al lui, și ea dăduse prima lovitură de ciocan atunci când venise vremea distrugerii vechiului mobilier și renovării acelui spațiu conform gustului ei. Fusese doar un gest simbolic. Nu avea de gând să facă bătături la mâini, așa că lăsase efortul real în seama lucrătorilor. Fusese nevoie de luni de zile și de un considerabil meșteșug al Fabrikatorilor pentru a decora apartamentul pe gustul ei, dar acum prin tavanul boltit se vedea un cer acoperit cu nori, iar pereții fuseseră decorați în așa fel încât să semene cu o mare bântuită de furtună. Puțini oameni observau mica barcă pictată în unul dintre cele șase colțuri sau steagul înălțat pe ea, cu două stele minuscule. Iar cei care le observau nu aveau cum să știe ce înseamnă.

Zoya se spălă și se îmbrăcă pentru culcare. Fusese o vreme în care putuse să doarmă adânc sub cupolele Micului Palat, dar asta se întâmpla înainte de lovitura de stat a Întunecatului. Întunecatul îi sfărâmase credința că nimic nu putea să atingă acest loc, această casă care cândva fusese un refugiu. Acum dormea iepurește – și se trezi instantaneu când auzi un ciocănit în ușa ei.

Călugărul, se gândi ea. *Știam eu că n-ar fi trebuit să-l lăsăm să intre în palat.*

Dar când trase ivărul și deschise ușa, Tamar spuse:

— Nikolai a plecat.

— Imposibil, protestă Zoya.

Dar deja întindea mâna după cizme.

Tamar ridică din sprâncene atunci când Zoya își aruncă o haină peste cămașa de noapte – o pânză de păianjen din mătase argintie care licări precum fulgerele dintr-un nor de furtună atunci când lumina veiozei căzu pe stofa transparentă în unghiul potrivit.

— Pentru cine te-ai îmbrăcat în noaptea asta? întrebă ea.

— Pentru mine, se răsti Zoya. Știm încotro a luat-o?

— Tolya l-a văzut zburând spre vest, spre Balakirev.
— Altcineva?
— Nu cred. Nu s-a auzit nicio alarmă. Dar nu putem fi siguri. Avem noroc că nu s-a întâmplat vara.
Atunci când soarele nu apunea cu adevărat niciodată și oricine ar fi putut să vadă un monstru pe cer.
— Cum? întrebă Zoya.
Împinse un panou din perete și acesta culisă prompt, lăsând să se vadă un șir lung de trepte. Atunci când își renovase apartamentul, pusese să se sape un tunel care făcea legătura cu o rețea de coridoare de sub Os Alta.
— Lanțurile alea sunt întărite cu oțel Grisha, spuse ea. Dacă a devenit mai puternic...
— Nu erau rupte, spuse Tamar din spatele ei. Erau descuiate.
Zoya se împletici, cât pe ce să se rostogolească pe scări. *Descuiate?* Atunci cineva cunoștea secretul lui Nikolai? Și încercase să saboteze munca lor de a-l păstra ascuns? Implicațiile acestui lucru erau copleșitoare.
După câteva lungi momente, intrară în subsolul Mănăstirii Sankta Lizabeta. Tolya aștepta în grădină, cu trei cai.
— Povestește-mi, spuse Zoya după ce ea și Tamar încălecară.
— Am auzit zgomot de sticlă spartă, răspunse Tolya. Când am intrat, l-am văzut pe rege cum își ia zborul de pe tocul ferestrei. N-a intrat și n-a ieșit nimeni pe ușa lui.
La naiba. Atunci monstrul reușise cumva să descuie lacătele? Zoya dădu pinteni calului s-o ia la galop. Avea o mie de întrebări, dar puteau să-și facă griji pentru modul în care se eliberase Nikolai după ce îl recuperau.
Străbătură în mare viteză podul și străzile orașului de jos. Făcură un semn gărzilor și se năpustiră printre porțile celebrului zid dublu al Os Altei. Cât de departe ajunsese Nikolai? Cât de departe să se fi dus? Sperau că se îndepărtase de oraș, de orice zonă dens populată. Zoya întinse mâna spre curenții invizibili care zburau în jurul lor, tot mai sus, căutând acea perturbare a vântului care era Nikolai. Puterea ei nu simțea doar greutatea și mărimea lui, ci și că e ceva în neregulă cu el. *Merzost.* Puterea abominabilă. Contaminarea sângelui lui cu ceva monstruos.
— Se îndreaptă în continuare spre vest, spuse ea, simțind cum prezența lui i se revarsă asupra simțurilor. E în Balakirev.
Un loc foarte drăguț. În vremurile mai bune, fusese una dintre

destinațiile de vacanță preferate pentru Grisha, cu festivaluri și plimbări cu sania.

Când se apropiară de periferia orașului, iar drumurile de pământ lăsară locul drumurilor pietruite, își încetiniră caii. Tot Balakirevul dormea: case tăcute, ferestre întunecate. Ici-colo, Zoya vedea prin geam un felinar aprins, o mamă care îngrijea un prunc agitat, un funcționar care lucra până în zori. Își îndreptă atenția spre cer și le făcu semn gemenilor să avanseze. Nikolai mergea spre centrul orașului.

Piața centrală era tăcută, mărginită de tribunal, primărie și birourile grandioase ale guvernatorului regiunii. Alei de piatră iradiau dintr-o fântână mare, unde Zoya știa că femeile vin să spele. În centrul ei era o statuie a lui Sankt Juris, străpungând cu lancea un dragon mare, în timp ce de pe aripile bestiei se revărsa apa. Zoya detestase întotdeauna acea poveste. Mărețul războinic Juris semăna cu un mare bătăuș.

— Acoperișul, șopti ea, arătând spre primărie. Eu o să supraveghez perimetrul.

Tamar și Tolya descălecară silențios de pe cai, cu cătușe în mâini, și intrară în clădire. Dacă Nikolai își lua zborul, Zoya putea încerca să-l aducă pe pământ sau măcar să-l urmărească. Dar veneau zorile. Trebuiau să acționeze rapid.

Zoya așteptă în penumbră, cu ochii ațintiți asupra turnurilor primăriei. Noaptea părea prea nemișcată. Zoya avea senzația stânjenitoare că e privită, dar magazinele și clădirile din jurul pieței nu lăsau să se vadă niciun semn de viață. O umbră se desprinse de acoperiș, cu aripile desfăcute pe cerul luminat de lună. Zoya ridică mâinile, pregătindu-se să-l doboare pe Nikolai, dar acesta dădu un ocol și apoi se așeză pe sulița impunătoare care se înălța pe clopotnița bisericii.

— La naiba!

Tolya și Tamar aveau să urce în fugă scările primăriei doar ca să descopere că prada lor fugise. Dacă Zoya încerca să suie treptele bisericii, Nikolai putea foarte bine să facă un nou salt și să dispară cu mult înainte ca ea să ajungă în vârf. Cerul devenea deja cenușiu, iar dacă Nikolai ajungea în câmp deschis, era posibil să nu-l mai prindă niciodată. Nu era timp pentru ezitări.

Zoya zări fantele din zidul de piatră al clopotniței. Nici cu amplificatorul nu reușise vreodată să ajungă la controlul necesar

pentru zbor. Un Grisha nu putea face așa ceva decât dacă era sub influența *parem*-ului.

— O să doară, murmură ea.

Își învârti mâinile în cercuri strânse, invocând curentul, apoi arcui brațele. Pala de vânt o lovi din spate, ridicând-o de la sol. Avu nevoie de întreaga ei voință ca să se opună imboldului de a-și roti brațele și să lase vântul să o ducă mai sus. Împinse mâna în față și pala de vânt o aruncă spre deschizătura din piatră – prea tare, prea repede. Nu avea timp să ajusteze direcția.

Zoya își acoperi capul și fața, apoi gemu când umărul îi trosni de marginea unei coloane. Se rostogoli pe podeaua clopotniței, ca un sac lipsit de grație, și rămase pe spate, încercând să se orienteze.

Acolo, sus, zări în întuneric două licăriri – ochii monstrului cocoțat pe corniță. Abia dacă îi distingea conturul. Avea pieptul dezgolit, iar pantalonii sfâșiați îi alunecaseră în jos pe șolduri. Picioarele cu gheare erau prinse de grinzile clopotniței.

La Zoya ajunse un mârâit grav, care păru să reverbereze prin podele. În noaptea asta, ceva era altfel. *El* era altfel.

Ah, pe toți sfinții, își dădu ea seama. *I-e foame.*

În trecut, Zoya avusese nevoie de mai mult timp ca să-l găsească pe Nikolai, depistându-l după ce acesta vânase și se hrănise.

— *Până acum, nu a omorât niciun om,* își reaminti ea. Apoi se corectă*. Din câte știm noi.* Dar intuiția îi spunea că în noaptea asta ea era prada.

Mda, pe naiba!

Sări în picioare și icni, simțind zvâcnetul din umărul ei. Și-l dislocase, poate chiar își rupsese un os. Durerea o străbătea ca un val care îi făcea stomacul să fiarbă. Brațul ei drept devenise inutil. Îi rămăsese doar brațul stâng ca să invoce, dar dacă Adrik putea să facă asta, atunci putea și ea.

— Nikolai, spuse ea grav.

Mârâitul încetă, apoi începu iar, mai grav și mai puternic ca înainte. În stomacul ei înmuguri un lujer de teamă. Asta însemna să fii o făptură mică și neajutorată, prinsă la colț în pădure?

— Nikolai, se răsti ea, fără să lase ca vocea să-i trădeze groaza, deoarece credea că ar fi fost foarte rău dacă el ar fi știut că ei îi e frică. Vino aici, jos.

Mârâitul oscilă, apoi se termină cu o pufnitură. Aproape ca un

râset.
Înainte ca ea să-l poată interpreta, Nikolai se năpusti din vârful clopotniței. Zoya azvârli mâna în sus și o rafală de vânt lovi făptura, însă rafala avea doar jumătate din puterea ei obișnuită. Vântul îl împinse înapoi și îl izbi de perete, dar cu puțină forță.
Văzu cum monstrul conștientizează rana ei, slăbiciunea ei, apoi inspiră lung și își contractă mușchii. Câte nopți împiedicase ea monstrul să se distreze? De când aștepta el o ocazie de a-i face rău? Zoya avea nevoie de ajutor.
— Tolya! strigă ea. Tamar!
Dar puteau ei s-o audă de la o asemenea distanță? Zoya studie clopotul.
Monstrul se năpusti din nou. Zoya se aruncă în dreapta și țipă atunci când umărul ei rănit se lovi de stinghii, dar ridică celălalt braț cu toată forța pe care putu s-o strângă, implorând furtuna să răspundă. Vântul prinse clopotul și făcu cochilia lui imensă de metal să se legene. Limba lovi cu un zăngănit pătrunzător, care cutremură craniul Zoyei și îl făcu pe monstru să mârâie. Clopotul bătu încă o dată, mult mai slab, după care își încetini legănarea.
Zoya începuse să transpire, iar vederea i se întunecase la margini din cauza durerii. Se târî spre zid.
Nikolai – monstrul – se târa spre ea, aplecat pe vine. Picioarele cu gheare nu făceau zgomot pe șipcile podelei, iar mișcările lui aveau ceva straniu, profund inuman. Era și, în același timp, nu era Nikolai. Liniile elegante ale feței lui erau aceleași, dar ochii îi erau negri precum cerneala. Umbrele aripilor lui păreau să pulseze și să freamăte.
— Nikolai, spuse ea din nou. O să mă înfurii dacă încerci să mă mănânci. Și știi cum sunt eu când mă enervez.
Un zâmbet – nu exista alt termen pentru asta – desfăcu buzele monstrului, lăsând să se vadă colții ascuțiți care sclipeau ca niște așchii de obsidian.
Acel ceva care o pândea nu era regele ei.
— Căpitane, încercă ea. Sturmhond.
Nimic. Monstrul se târî mai aproape.
— Sobachka, spuse ea.
Cățeluș – porecla lui Nikolai din copilărie, pe care ea nu o mai folosise niciodată.

— Încetează, continuă Zoya.

Auzi undeva jos o ușă trântindu-se. Tolya? Tamar? Nu mai conta. Nu aveau să ajungă la timp. Zoya putea să invoce fulgerul, dar știa că, dacă nu controlează curentul cu ambele brațe, poate să-l ucidă.

Ridică iar brațul. Pala de vânt împinse făptura în spate, dar aceasta se agăță cu ghearele de podeaua de lemn și se năpusti înainte, cu aripile lipite de trup și privirea întunecată ațintită asupra Zoyei.

Îi izbi brațul sănătos, suficient de tare ca Zoya să se întrebe dacă nu-și rupsese și osul acela. Vântul scăzu și aripile monstrului se umflară.

Monstrul deschise gura – și vorbi.

— Zoya.

Zoya tresări. Monstrul nu vorbea. Nu putea. Dar ceea ce o speria atât de tare nu era șocul de a vedea buzele făpturii rostind cuvinte. Nu era vocea lui Nikolai – era o voce moale, rece ca sticla și familiară.

Nu! Nu era posibil. Frica îi încețoșă mintea.

Buzele făpturii se desfăcură, și dinții îi sclipiră. Monstrul o prinse de păr și îi dădu capul pe spate, în timp ce ea se zbătea. Avea să-i sfâșie beregata. Buzele monstrului atinseră pielea gâtului ei.

O mie de gânduri se îngrămădiră în mintea Zoyei. Ar fi trebuit să-și ia o armă. N-ar fi trebuit să se bazeze pe puterea ei. N-ar fi trebuit să creadă că nu se teme de moarte. N-ar fi trebuit să creadă că Nikolai nu avea să-i facă rău.

Ușa clopotniței se dădu de perete și Tamar apăru, cu Tolya în spatele ei. Securile lui Tamar zburară. Una se înfipse în umărul făpturii, cealaltă în carnea uneia dintre aripi. Creatura se întoarse spre ei, mârâind, iar mâinile lui Tolya zvâcniră.

Zoya privi – sfâșiată între o groază stăruitoare și fascinație – cum picioarele făpturii se îndoaie. Monstrul mârâi și apoi amuți, în timp ce Tolya îi încetinea inima și îl făcea să-și piardă cunoștința.

Zoya se ridică, ținându-se de brațul dislocat, și privi creatura de pe podea. Ghearele ei intrau înapoi, venele întunecate se retrăgeau și dispăreau, aripile se destrămau în zdrențe de penumbră. Regele Ravkăi rămase întins pe podeaua clopotniței, însângerat, cu părul auriu răvășit și o expresie copilăroasă.

— Ai pățit ceva? întrebă Tamar.
— Nu, minți Zoya.
Zoya. Sunetul vocii lui din acel moment, neted ca sticla, nici uman, nici inuman. Însemna asta oare că ceea ce era înăuntrul lui nu era un monstru lipsit de rațiune, așa cum presupuseseră ei? Nu îi era doar foame; dorința lui avusese în ea ceva răzbunător. Oare Nikolai avea să se trezească cu sângele ei pe buze?
— Știi ce înseamnă asta, spuse Tamar.
Nu-l puteau controla. Palatul nu mai era sigur, iar Nikolai nu mai era în siguranță înăuntrul lui. În clipa asta, ambasadori, demnitari, nobili și negustori bogați își împachetau cele mai frumoase haine și se pregăteau să călătorească spre Os Alta – nemaivorbind de prințesele eligibile și aristocratele pline de speranță care îi însoțeau.
— Am invitat emisari din toate țările ca să fie martori la oroarea asta, spuse Tolya.
Ca să-l vadă pe Nikolai cum e copleșit de pofta de sânge, să fie publicul unui rege care devine mai mult monstru decât om.
Zoya își dăruise viața Armatei a Doua, visului că puteau construi ceva mai bun. Crezuse că dacă țara ei era suficient de puternică, lumea s-ar fi putut schimba pentru cei ca ea. Acum, visul acela se prăbușea. Zoya se gândi la poveștile pe care li le spusese Nina despre închisoarea de la Curtea de Gheață. Se gândi la soldații Kherguud care apăreau din cer ca să-i fure pe Grisha din siguranța ținuturilor lor. Își aminti domeniul presărat cu cadavre al Micului Palat, în noaptea în care atacase Întunecatul. Nu avea să permită repetarea acestor lucruri. Refuza să facă asta.
Zoya trase aer în piept și își smuci umărul la loc, ignorând valul de greață care veni odată cu durerea.
— O să găsim un leac, spuse ea. Sau Ravka va cădea.

8. Nina

— Nu-mi place s-o las pe Leoni în urmă, spuse Adrik, cu vocea lui solemnă precum sunetul unui clopot foarte îndepărtat. Cei de la mănăstire nu sunt deloc prietenoși, iar ea nu știe limba.
Nina și Adrik ieșiseră din vale, cu sania trasă de cei doi cai și vânt puternic din spate. Nina călărea cu picioarele într-o parte și

fustele grele strânse în spatele ei. Oricum nu prea știa să călărească, iar această concesie față de sensibilitățile fjerdane era unul dintre cele mai dificile elemente ale clandestinității ei.

Pe măsură ce se îndepărtau de oraș, șoaptele din capul ei se înteţiră, ca un protest. Acum, când știa că morții o aduseseră în Gäfvalle, sunetul lor părea să devină mai clar, iar vocile ascuțite și dulci ale celor pierduți trăgeau de gândurile ei. Încă nu le spusese lui Adrik și Leoni despre mormintele de la fabrică. Incidentul de la poarta estică o zguduise prea tare.

— Leoni o să fie în regulă, spuse Nina, îndreptându-și atenția spre Adrik. E plină de resurse și știe cum să se facă nevăzută. În plus, mâine la amiază ne întoarcem.

Adrik nu spuse nimic, iar Nina adăugă:

— N-o să te ajute cu nimic dacă o răsfeți.

Răcoarea făcuse ca pielea pistruiată a lui Adrik să devină roz, iar acum semăna puțin cu un actor ursuz ai cărui obraji fuseseră dați cu ruj pentru o piesă.

— Leoni e un soldat aflat sub comanda mea, spuse el. N-aș încălca niciodată această linie de demarcație.

— Când misiunea asta o să se termine, n-o să mai fie sub comanda ta, Adrik, și e evident că îi place de tine.

— Da?

Știrea păru să-l nemulțumească. Nina nu se lăsă păcălită.

— Spre marea mea uimire, spuse ea, potrivindu-și chingile rucsacului.

— Și ție îți place de mine, Zenik. Probabil datorită dispoziției mele voioase.

— Adrik, dacă ar trebui să aleg între a primi ordine de la tine sau de la Zoya Nazyalensky, ai câștiga categoric.

Respirația lui Adrik se înălță în aerul rece.

— Cândva, am fost îndrăgostit până peste cap de ea.

— Ca noi toți. Și când te despică în două din câteva cuvinte bine alese, e greu să te gândești la altceva în afară de cât de bine arată în timp ce face asta.

— Groaznic, spuse Adrik gânditor. Odată, am văzut cum un elev își dă foc la păr pentru că era prea ocupat să se holbeze la Zoya. Ea nici măcar nu s-a uitat la el.

Nina îl fixă pe Adrik cu o privire disprețuitoare și spuse, cu cea mai batjocoritoare imitație a accentului tărăgănat al Zoyei.

— Să arunce cineva o găleată de apă peste prostul ăla, să nu

ardă cumva palatul.

— Mult prea convingător, spuse Adrik cutremurându-se.

Ajunseră la o răscruce, iar Adrik se uită pe hartă.

— Zoya arăta destul de atrăgător, spuse el, luând-o pe drumul spre vest. Dar e ceva mai mult de atât. Zoya a fost singura care m-a tratat la fel după ce mi-am pierdut brațul.

— Cum, groaznic?

— N-ar fi avut cum să-mi arate mai mult dispreț. Insultele ei erau mult mai ușor de suportat decât modul în care Nadia se agita întruna în jurul meu.

— Asta e ceea ce face o soră. Presupun. Și tu te-ai purtat ca o cloșcă atunci când ne-am întors toți din Falie.

De fapt, amândoi fuseseră niște copii. Nina era elevă la o școală Grisha atunci când fuseseră evacuați cu toții la un orfelinat din Keramzin. Dar Adrik implorase să fie lăsat să meargă cu sora lui, să lupte alături de Invocatoarea Soarelui. Nu fusese acolo atunci când Întunecatul îi luase ostatici pe Nina și pe ceilalți elevi.

— Nu-mi făceam griji pentru voi, spuse Adrik. Dacă ați fi murit toți și eu aș fi fost singurul care ar fi scăpat de la școală, îți poți imagina cât de obositor ar fi fost să trăiești cu vinovăția aceea?

Nina se forță să râdă, dar ea cunoștea foarte bine vinovăția. Se întrebase adesea de ce supraviețuise atât de multor lucruri – prinderea de către *drüskelle,* naufragiul, jafurile demente ale lui Kaz Brekker și chinul *parem*-ului. Era singura Grisha cunoscută care supraviețuise unei doze din acel drog. Ce făcuse posibil acest lucru? Acea tulpină anume de *jurda parem?* Dorința ei de a supraviețui și de a-i face astfel în ciudă lui Jarl Brum și vânătorilor lui de vrăjitoare? Șansă, noroc, soartă. Nina nu știa ce nume să-i dea. Uneori avea impresia că Matthias o ținuse în această lume prin simpla forță a voinței lui.

Te-am dezamăgit, Matthias. N-am fost suficient de puternică pentru a te salva.

Mică pasăre roșie, în fiecare zi hotărăști să lucrezi pentru cei vii. În fiecare zi hotărăști să mergi mai departe. Nu există niciun fel de dezamăgire, Nina.

— Zoya e un lider mai bun decât m-am așteptat eu, recunoscu Adrik. Chiar dacă ei nu i-am spus niciodată asta.

— Îți poți imagina așa ceva? Ai putea la fel de bine s-o întrebi dacă vrea să fie strânsă în brațe. Comandanta Zoya

Nazyalensky nu are nevoie de aprobarea ta.

Amuțiră amândoi, în timp ce soarele se înălța sus pe cer, iar sania huruia deasupra pământului. Dacă ningea trebuiau să înlocuiască tălpile, dar sperau să se întoarcă în Gäfvalle înainte ca vremea să se schimbe. Era o procesiune funerară săracă, iar Nina nu-și putea înfrâna gândul că Matthias merita mai mult. Ceva plin de pompă și ceremonie, o înmormântare pe potriva unui erou, chiar dacă poporul lui îl credea un trădător.

Am fost făcut să te protejez. Chiar și în moarte, o să găsesc o cale.

Vocea lui era acum prea clară, prea puternică. Pentru că asta era despărțirea lor finală. Pentru că, odată ce Matthias ajungea în pământ, avea să-i aparțină lui Djel.

Nina nu era sigură că poate să facă asta. Nu suporta gândul de a-i abandona trupul pământului rece, întunericului.

Lasă-mă să mă duc la zeul meu.

Nina și-ar fi dorit ca Inej să fie aici, lângă ea, ca undeva în toată această tăcere să fie și Fantoma. Nina tânjea după nemișcarea ei, după bunătatea ei. Îi era recunoscătoare lui Adrik, dar acesta nu-l cunoscuse pe Matthias. Și nici pe Nina nu o cunoștea cu adevărat. Cel puțin, nu acum.

Când ajunseră în sfârșit la confluența râului, își instalară tabăra, un cort simplu de pânză tapetat cu piei de animale, ca să țină de cald. Făcură focul, adăpară caii și se așezară să ia o masă simplă, ceai și cod sărat, pe care Nina se forță să-l înghită. Dacă trecea cineva, Adrik și Nina aveau de gând să spună că se îndreptau spre Malsk, ca să-și prezinte mărfurile. Sania era plină cu încărcătoare de pușcă. Dar Nina se îndoia că aveau să fie siliți să ofere vreo explicație. Ca mare parte a Fjerdei, locul acesta era pustiu, cu mici orașe ca niște flori, înmuguriri improbabile în zăpadă.

Adrik scoase o butelcă din buzunar și turnă o cantitate mică de fluid negru într-o cană de aramă, contemplând-o sceptic.

— Ce-i aia?

— Știu doar că e distilată din gudron de pin. Un pescar a spus că e bună pentru combaterea frigului.

Adrik luă o gură și începu imediat să tușească și să se bată în piept.

— Pe toți sfinții, ce dezgustătoare e, spuse el.

— Poate că vor doar să te omoare, ca să nu trebuiască să-ți

mai faci griji din cauza frigului.

— Sau poate vor doar să vândă turiştilor nefericire la suprapreţ.

Îi oferi şi ei butelca, pe care Nina o refuză imediat. O vreme rămaseră aşa, privind cum curge apa râului. În cele din urmă, Adrik spuse:

— Nu mi-ai zis niciodată cum a murit.

Nina nu ştia prea bine ce să spună. Sau dacă vrea să spună ceva. Detaliile licitaţiei din Ketterdam rămâneau necunoscute celor mai mulţi din Ravka, chiar şi printre Grisha, iar Nina se îndoia că Adrik ar fi încântat să descopere că ea umblase cu o bandă de infractori.

— Nu prea ştiu. Noi... lucram împreună în Ketterdam. Cea mai rea parte a misiunii trecuse. Credeam că suntem toţi în siguranţă. Dar apoi a apărut Matthias, sângerând. Fusese împuşcat.

Reuşise să ajungă la ea, în ciuda rănii fatale, în ciuda durerii pe care o simţea. Pentru un ultim sărut, pentru un ultim rămas-bun.

— În oraş erau *drüskelle,* care cu siguranţă aveau motive să-l vrea mort pe Matthias. Pe capetele noastre, ale tuturor, fusese pus un preţ. Oamenii erau însetaţi de sângele nostru, iar străzile erau foarte periculoase.

Nina încă vedea petele de sânge de pe cămaşa lui şi simţea sub vârful degetelor firele de păr moi de pe ceafa lui. Abia începuse să îi crească puţin părul, des şi auriu.

— N-a vrut să-mi spună cine îl împuşcase, spuse ea.

Matthias nu voise s-o împovăreze cu asta. Ştia că ea s-ar fi răzbunat, îndurerată. Dar ar fi trebuit să înţeleagă că misterul morţii lui avea s-o chinuie. Nina crezuse că noua ei misiune, lucrul cu Hringsa din Fjerda şi eliberarea de Grisha, avea să ajute la uşurarea suferinţei şi vinovăţiei ei, dar nu se simţea cu nimic mai bine decât la început.

— Mă roade.

— Cunosc senzaţia, spuse Adrik, luând încă o gură din butelcă şi strâmbându-se din cauza gustului. La sfârşitul războiului, răzbunarea era singurul lucru care mă mai mâna. Voiam ca Întunecatul să plătească pentru braţul meu, pentru vieţile prietenilor mei. Îl voiam mort.

— Şi ţi s-a împlinit dorinţa.

— Și totuși, brațul meu n-a crescut la loc. Niciunul dintre prietenii mei n-a înviat.

— Te-aș putea ajuta în privința asta, spuse Nina.

Se simți ușurată când Adrik râse în stilul lui chicotit, sec și reținut. Unii Grisha se albeau la față când auzeau despre noua putere a Ninei. Fusese cândva o Sfâșie-Inimi, simțise cum pulsul lumii bate alături de inima ei. *Parem*-ul o schimbase. Nina se simțise ca o impostoare în timp ce stătea sub cupola aurită a Micului Palat, cu *kefta* ei roșie. Nu mai putea să-i manipuleze pe cei vii, să le audă curgerea sângelui sau cântecul celulelor. Dar morții ascultau de voința ei – și probabil că și ea asculta de voința lor. La urma urmei, venise în Gäfvalle.

Nina termină ceaiul care îi mai rămăsese. Simțea că Adrik așteaptă. Știa că e timpul. Poate că înmormântarea lui Matthias avea să fie acel lucru care să ajute la eliberarea inimii ei de această povară. Știa doar că nu mai poate să continue așa.

Se ridică în picioare.

— Sunt pregătită, spuse ea, chiar dacă știa că nu era adevărat.

Părăsiră tabăra, pe lângă râu.

Spune-mi o poveste, Matthias. Voia să-l audă acum, voia să știe că o anumită parte a lui avea să rămână *cu ea. Povestește-mi despre familia ta.*

Povestește-mi tu despre familia ta, Nina. De ce nu vorbești niciodată despre ei?

Pentru că ea nu-i cunoscuse niciodată. Crescuse la un azil pentru copii găsiți, nu foarte diferit de orfelinatul din Keramzin. Nu exista nicio înregistrare despre părinții Ninei. Era încă un copil care sosise fără documente sau trecut. Keletchka, cum li se spunea, adică „din lădița de fructe”. Primise numele unuia dintre protectorii azilului și purtase haine donate care soseau împachetate în saci mari, mirosind a substanțe chimice de când fuseseră fierte pentru a le scăpa de păduchi.

Ai fost nefericită, Nina?

Nu, Matthias.

Nu asta era natura ta, nici măcar atunci.

Acum e, se gândi ea. Scânteia care arsese în ea nu era nici pe departe pe potriva acestei suferințe.

Dar pe vremea aceea nu fusese nefericită, în ciuda corvezilor, lecțiilor plictisitoare și meselor care constau de obicei din varză.

Existaseră întotdeauna agitație, tovarăși și jocuri. Se desemnase singură amfitrioană oficială a azilului. Îi întâmpina pe noii sosiți, ajuta la botezarea noilor copii și oferea păpușa ei de cârpă, Fedora, oricui ar fi putut avea nevoie de un prieten în prima noapte petrecută la cămin.

În plus, angajații o trataseră întotdeauna cu bunătate. *Haide, micuță Nina, spune-ne știrile,* îi zicea Baba Inessa, așezând-o pe Nina pe un taburet din bucătărie, unde ea putea să roadă o coajă de pâine și să se uite la femei cum lucrează.

Nina avea doar șapte ani atunci când îl întâlnise pe primul ei tiran. Îl chema Tomek și schimbase totul la azilul pentru copii. Nu era cel mai înalt sau cel mai puternic, era pur și simplu cel mai rău, dispus să-i lovească și să-i muște până și pe orfanii cei mai mici. Dacă cineva avea o jucărie, el o strica. Când un copil dormea adânc, Tomek îl ciupea să se trezească. Când angajații erau în preajmă, era numai maniere și zâmbete, dar imediat ce ei plecau, crudul Tomek revenea.

Ca și cum nu făcuseră altceva decât să aștepte un lider, un grup de bătăuși se strânsese în jurul lui – băieți și fete care păruseră întotdeauna destul de drăguți, până când începuseră să le placă urechile altora. Nina făcea tot posibilul să-i evite, dar era ca și cum Tomek i-ar fi adulmecat fericirea, ca pe un fum de la focul din bucătărie.

Într-o dimineață, imediat după sărbătoarea lui Sankt Nikolai, Baba Inessa i-a dat Ninei o portocală pe care s-o împartă cu ceilalți copii. Nina i-a avertizat să nu facă gălăgie, dar ei au chicotit și au strigat până când bineînțeles că Tomek a venit să vadă ce e și i-a smuls-o din mână.

Dă-ne-o înapoi! strigase ea, în timp ce el își înfigea degetele mari în coaja ceruită a portocalei. *E pentru toți!*

Dar Tomek și prietenii lui nu făcură decât să-și bată joc de ei. *Ești deja grasă,* spusese el, împingând-o atât de tare încât Nina căzuse în fund.

Tomek băgase portocala întreagă în gură și mușcase, râzând în timp ce pulpa și sucul i se prelingeau pe bărbie. Râse și mai tare atunci când Nina începu să plângă, spre marea ei rușine.

— Uită-te ce roșie ești, spuse Tomek cu gura încă plină. Arăți ca un măr stricat.

El și prietenii lui se strânseseră în jurul Ninei, înghiontind-o în burtă, brațe și picioare.

— Uite ce putredă e!

Ninei îi fusese frică, dar, mai presus de orice, se înfuriase. Se ghemuise pe podea și simțise cum ceva dinăuntrul ei se schimbă, se întindea prelung și voluptuos, ca o pisică tânjind după o rază de soare. Gâfâiala și frica o părăsiră imediat și parcă ar fi simțit cum plămânii lui Tomek se dilată și se contractă. Strânsese tare din pumni.

— Uite cum... sughiță Tomek.

Apoi și prietenii lui sughițară. Era amuzant. La început. Încetară s-o mai înghiontească pe Nina. Se uitară unii la alții, chicotind întrerupt din cauza micilor icnete uimite.

Continuară să sughițe.

— Doare, spuse altul, îndoindu-se de mijloc.

Continuară așa, sughițând cu toții și gemând până târziu în noapte, ca un ansamblu de broaște nemulțumite.

Nina descoperi că putea să facă tot felul de lucruri. Putea să liniștească un bebeluș care plângea. Putea să aline propria ei durere de burtă. Putea să-l facă pe Tomek să-i curgă nasul la nesfârșit, până când cămașa lui devenea plină de muci. Uneori, Nina trebuia să se oprească de la a face ceva prea groaznic. Nu voia să devină și ea un tiran. Peste doar câteva luni, la azilul pentru copii găsiți veniseră Examinatorii Grisha, iar Nina fusese dusă la Micul Palat.

— La revedere! strigase ea în timp ce alerga pe coridoare ca să-și ia rămas-bun. La revedere! Să-mi scrieți o grămadă de scrisori, vă rog.

Iar pe Tomek îl avertizase:

— Să fii cuminte.

— E un copil voios, îi spusese Baba Inessa femeii Grisha cu *kefta* roșie. Încercați să n-o schimbați.

Nimeni n-a făcut asta, Nina. Și nimeni n-o s-o facă.

Nu sunt atât de sigură, Matthias. Războiul n-a reușit să facă asta, nici captivitatea, nici tortura. Dar pierderea cuiva era ceva diferit, pentru că ea nu putea să-i vadă sfârșitul, doar orizontul îndepărtat, care se prelungea la nesfârșit.

Nina recunoscu locul imediat ce-l văzu – un crâng de lângă malul râului, un loc în care se puteau odihni călătorii și în care apa se învolbura, ca și cum râul s-ar fi odihnit și el. *Aici,* își spuse ea în timp ce descăleca și dezlega o lopată și un târnăcop de pe sanie. *Aici.*

Avu nevoie de ore întregi ca să sape. Adrik n-o putea ajuta în îndeplinirea acestei sarcini, dar își folosi puterea pentru a împiedica vântul să-i smulgă hainele și pentru a adăposti felinarul, atunci când cerul începu să se întunece.

Nina nu știa prea bine cât de adânc să sape, dar continuă până când începu să transpire în haina ei, până când mâinile i se bășicară, apoi până când bășicile se sparseră. Când Nina se opri, gâfâind, Adrik nu așteptă semnalul ei, ci începu să dezlege prelata saniei. Nina se convinse să-l ajute, forțându-se să dea la o parte cutiile și echipamentul care ascunde adevărata lor încărcătură. *Aici.*

Matthias era învelit în pânzeturi tratate de Fabrikatorii de la Micul Palat astfel încât să nu se descompună, și întărite de meșteșugul lui Leoni. Nina se gândi să dea la o parte pânzeturile, să mai zărească o dată fața lui îndrăgită. Dar nu suporta ideea de a-i vedea trăsăturile reci și nemișcate, iar pielea – cenușie. Era suficient de rău că rămăsese pentru totdeauna cu amintirea sângelui său pe mâinile ei, a rănii sub palmele ei, în timp ce inima încă bătea. Moartea ar fi trebuit să fie prietena și aliata ei, și totuși moartea îl luase pe el. Putea cel puțin să și-l amintească așa cum fusese.

Nina și Adrik rostogoliră stângaci cadavrul pe la marginea căruței. Era imens și greu. Matthias căzu în mormânt cu un bufnet oribil.

Nina își acoperi fața cu mâinile. Nu fusese niciodată atât de recunoscătoare pentru tăcerea lui Adrik.

Cadavrul lui Matthias, care zăcea în puțul mormântului, părea o crisalidă, ca și cum ar fi fost la începutul a ceva, și nu la sfârșitul a ceva. El și Nina nu făcuseră niciodată schimb de cadouri sau inele; nu avuseseră niciun fel de bunuri în comun. Fuseseră nomazi și soldați. Chiar și așa, ea nu putea să-l lase fără nimic. Scoase din buzunar o crenguță subțire de frasin și o lăsă să cadă în mormânt, urmată de câteva petale roșii ofilite de la lalelele pe care compatrioții lui i le puseseră pe piept, când își luaseră rămas-bun de la el în Ketterdam.

— Știu că nu ți-au plăcut niciodată dulciurile, spuse ea cu voce tremurată, în timp ce lăsa să cadă niște praline, care scoaseră un răpăit dogit. Dar în felul ăsta eu sunt împreună cu tine, iar tu le poți păstra pentru mine, pentru când ne vom vedea data următoare. Știu că nu o să le mănânci tu.

Nina știa ce urmează acum. O mână de pământ. Încă una. *Te iubesc,* îi spuse ea, încercând să nu se gândească la sunetul lipsit de grație al pământului, asemănător cu explozia unui șrapnel, cu izbucnirile subite ale ploii. *Te iubesc.*

Ochii i se încețoșară. Nu îl mai vedea. Pământul se înălța tot mai mult. În curând avea să ningă, poate chiar în noaptea asta. Avea să îi acopere munca, asemenea unui linţoliu alb și imaculat. Iar când venea primăvara, zăpada avea să se topească și să-și croiască drum prin pământ, purtând spiritul lui Matthias spre râu, spre Djel. În sfârșit, Matthias avea să fie împreună cu zeul lui.

— Vrei să duci sania în tabără? îl întrebă ea pe Matthias.

Mai erau niște lucruri pe care trebuia să le spună, însă doar lui Matthias.

Adrik dădu din cap și ridică privirea spre cerul care se întuneca.

— Dar nu sta prea mult, spuse el. Vine furtuna.

Bine, se gândi ea. *Să vină ninsoarea curând. N-are decât să acopere munca noastră de aici.*

Nina îngenunche pe pământul rece, ascultând cum sunetul făcut de copitele calului lui Adrik se stinge. Auzea iureșul râului și simțea umezeala pământului prin lâna groasă a fustelor. *Apa aude și înțelege. Gheața nu uită.* Cuvinte fjerdane. Cuvintele lui Djel.

— Matthias, șopti ea.

Apoi își drese vocea și încercă încă o dată.

— Matthias, spuse ea mai tare.

Voia ca el s-o audă, voia să creadă că el putea să facă asta.

— Pe toți sfinții, nu vreau să te părăsesc aici. Nu vreau să te părăsesc niciodată.

Dar nu ăsta era necrologul de erou pe care îl merita el. Nina putea să-l onoreze cum se cuvine. Inspiră prelung și tremurat.

— Matthias Helvar a fost un soldat și un erou. M-a salvat de la înec. Mulțumită lui, am supraviețuit amândoi în nordul înghețat. A îndurat un an în cea mai rea închisoare din lume pentru o crimă pe care nu o comisese. M-a iertat pentru trădarea mea. A luptat alături de mine și, chiar dacă ar fi putut să mă abandoneze, a preferat să întoarcă spatele singurei țări pe care a cunoscut-o vreodată. Pentru asta, a fost declarat trădător. Dar nu a fost așa ceva. A crezut că țara lui poate fi mai mult decât

era. A trăit onorabil și așa a și murit.

Vocea Ninei se frânse, iar ea se strădui să se liniștească. Voia să fie demnă în acest moment. Voia să-i ofere asta lui Matthias.

— Nu a fost întotdeauna un om bun, dar avea o inimă bună. O inimă puternică și mare, care ar mai fi trebuit să bată ani și ani de zile.

Mică pasăre roșie, lasă-mă să plec.

Nina își șterse lacrimile de la ochi. Se achitase de prima jumătate a datoriei sale. Îl adusese acasă, în ținutul pe care el îl iubise. Era un moment care ar fi trebuit marcat cumva, prin sunetul unui clopot, un cântec al unui cor dedicat lui, ceva astfel încât ea să știe că era timpul să-și ia ultimul adio.

Dar încă n-ai terminat, iubirea mea.

— Tu și simțul tău al datoriei, spuse ea cu un râs amar.

Șoaptele din capul ei se întețiră. Nina nu voia să le audă acum, aici.

Ascultă, Nina.

Ea nu voia să asculte, dar știa că nu se mai poate ascunde de ele – de vocile morților care o strigau, lângă munte, în oraș, pe gheață. Vocile femeilor și fetelor, cu sufletul copleșit de suferință. Ceva li se întâmplase pe acel vârf de deal.

Ajută-ne, strigau ele. *Ascultă-ne, în sfârșit.*

Acum, cuvintele erau clare și înecau vocea lui Matthias. *Încetați,* le spuse ea. *Lăsați-ne singuri. Lăsați-mă în pace.*

Dar morții nu renunțau. *Dreptate,* cereau ei, *dreptate.*

Nu era o halucinație. Și nici nebunie. Corul era real și o adusese aici pentru un motiv. Nina sperase ca misiunea ei împreună cu Adrik și Leoni să fie suficientă pentru începutul vindecării. Nu fusese. Dar fetele de pe munte nu se lăsau refuzate.

Dreptate. O aduseseră până aici – și voiau ca Nina să le asculte, nu să asculte ecoul unei iubiri pe care nu putuse să o păstreze.

Atunci Nina își duse mâna la inimă, pe măsură ce suferința dinăuntru scădea, iar gheața ceda. Dedesubt era doar apă întunecată, durerea teribilă de a ști că el dispăruse cu adevărat, groaznica înțelegere că nu avea să-i mai audă vocea niciodată.

Deoarece corul era real.

Dar vocea lui Matthias nu era reală. Nu fusese niciodată.

— N-ai fost niciodată aici, șopti Nina, cu lacrimile curgându-i

puternic acum. N-ai fost niciodată aici.

În tot acest timp, Nina voise să creadă că el e încă alături de ea, dar fusese doar vocea ei, vorbind de una singură în tăcere, forțându-se să facă munca celor vii, când singurul lucru pe care și-l dorea de fapt era să lase totul să treacă.

Adio, Matthias.

Nimeni nu răspunse. Era singură, în tăcere.

9. Nikolai

— Putem să-i chemăm înapoi, spuse Genya, umblând într-o parte și-n alta în fața focului. Nu e prea târziu. Trimitem mesageri și le spunem pur și simplu fetelor și familiilor lor că planurile s-au schimbat.

Se strânseseră în dimineața aceasta în sala de război, iar Nikolai ceruse cafea, în loc de ceai. Începuse să-i placă în perioada petrecută la universitatea din Ketterdam. Însă, din cauza epuizării și a durerii de cap care începuse să-l chinuie după incidentul din Balakirev de noaptea trecută, nu l-ar fi deranjat să aibă ceva mai tare în ceașcă.

Incidentul. Ce expresie generoasă. Tolya îl informase până în cele mai crunte detalii despre mica lui manifestare din clopotniță. Aproape ucisese unul dintre cei mai prețuiți generali ai lui, unul dintre adevărații lui prieteni, persoana care îl ajutase timp de doi ani să cârmuiască această corabie blestemată a țării, care îi păstrase secretele și în care Nikolai avusese încredere necondiționată că va face asta. Aproape o ucisese pe *Zoya.*

— O să le spunem că regele nu se simte bine... continuă Genya.

— Ăsta e ultimul lucru pe care o să li-l spunem, adăugă Tamar.

— Atunci le spunem că a avut loc o epidemie de holeră sau o scurgere masivă a canalizării, spuse Tolya.

Tamar ridică mâinile în aer.

— Deci variantele noastre sunt indecise și slabe. Sau că ni se scaldă capitala în excremente?

Zoya tăcuse până acum în cadrul întâlnirii, stăruind în apropierea samovarului, cu brațele încrucișate. Se ținea la distantă. Nikolai știa că trebuie să-i ceară scuze, dar, pentru

prima oară în ridicola lui viață, nu-și găsea cu niciun chip cuvintele. Și, înainte ca el să se poată lupta cu acest neajuns, apăru problema petrecerii pe care el o plănuise în mod atât de inteligent – cea la care demonul dinăuntrul lui părea hotărât să apară neinvitat.

Nikolai mai luă o gură de cafea amară, sperând că avea să-i limpezească mintea.

— Cred că e posibil să avem o resursă pe care nu o aveam înainte, spuse el.

Ca și cum i-ar fi putut citi gândurile, privirea Zoyei se înfipse în a lui.

— Dacă o să spui că resursa e călugărul ăla sfrijit și oribil, o să...

— O să te minunezi de ingeniozitatea mea? O să mă săruți cu drag pe obraz? O să montezi o plăcuță dedicată geniului meu?

— O să montez pe zidul palatului o plăcuță care comemorează această dată drept dimineața în care Nikolai Lantsov și-a pierdut mințile. Băiatul e un nebun, un fanatic. Se prosternează la picioarele unui om care a pornit un război civil și care a ucis jumătate din Armata a Doua.

— Se prosternează în fața unui ideal. Toți ne-am făcut vinovați de asta la un moment dat.

Zoya se întoarse cu spatele, dar nu înainte ca el să vadă durerea de pe fața ei. Zoya Nazyalensky nici nu clipi, dar suferința ei era evidentă. Nikolai ar fi vrut să pună capăt întâlnirii și să... nu știa exact ce să facă, dar știa că reacția corectă după ce încercai să omori pe cineva nu era ca a doua zi să faci pe deșteptul față de persoana aceea.

— Atunci de ce nu? spuse Zoya. Să primim un fost membru al gărzilor preoțești în sala de război și să ne punem viitorul în mâinile lui murdare.

— Nu vi se pare că e minunată când e de acord cu tine? întrebă Nikolai, savurând încruntarea Zoyei.

Era mult mai bine decât să vadă acea privire dezolantă și rănită și să știe că el o provocase. Dar peste o clipă, lui Nikolai îi păru rău atunci când Tolya îl introduse în sala de război pe călugăr, iar expresia încrâncenată a Zoyei deveni uluită.

— Înălțimea Voastră, spuse Yuri rigid.

Era atât de înalt că trebui să se aplece ca să intre în cameră și atât de slab încât părea că, dacă s-ar întoarce pe lateral, l-ar

putea lua curentul.

— Am fost avertizat că ai o limbă mieroasă, spuse el. Vorbești despre mâncat împreună, dar eu mi-am petrecut noaptea închis în ceva ce poate fi considerat o celulă...

— Apartamentul Iris? Mătușa mea Ludmila l-a decorat personal. Îi place prea mult maroul-roșcat, dar celulă... pare puțin cam crud.

— *Culoarea* nu are nimic. Gărzile înarmate sunt cele care îmi rănesc sensibilitatea. Așa îți tratezi toți oaspeții?

— Tolya, șopti Nikolai, mi se pare că spune că ești o companie neplăcută.

Nikolai se lăsă pe spate, sprijinindu-și coatele de brațele fotoliului.

— Yuri, tu ai dușmani. Gărzile acestea se aflau acolo ca să te protejeze.

— Adepții mei nu vor accepta așa ceva, spuse el, pufnind.

Acesta fusese motivul pentru care Nikolai trimisese pâine, cod afumat și niște cvas foarte bun celor care își făcuseră tabără lângă oraș, din partea coroanei – oamenii cu burta plină se plâng mai puțin. De fapt, Nikolai voise să se ocupe de Yuri ieri, dar treburile de după-amiază îi ocupaseră timpul. Iar în ce privește noaptea, ei bine, asta cu siguranță îl ținuse ocupat.

— Yuri, pot să ți-i prezint pe...

— Nu, nu poți. Vreau să discut despre chestiunea Celui Fără Stele și...

Dintr-odată, Yuri se îndreptă de spate. Ochii i se măriră, iar mandibula i se lăsă în jos, în timp ce el privea în jur, părând să-și dea seama în sfârșit unde e. Își împreună mâinile, ca o soprană pe punctul de a începe să cânte.

— Ah, icni călugărul. Ah. Tu ești. Voi toți. Eu...

Se întoarse spre membrii Triumviratului și făcu o plecăciune adâncă.

— *Moi soverenye,* e o onoare.

Făcu încă o plecăciune.

— O onoare absolută.

Se aplecă iar.

— Un vis, într-adevăr.

Nikolai își înăbuși un geamăt. Ce își pusese în cap? Zoya și Genya schimbară o privire uimită, și până și David ridică privirea de la lucrul său suficient de mult ca să se poată încrunta,

nedumerit.

— Încetează, te rog, spuse Zoya. Semeni cu o sondă de petrol.

— Comandanta Zoya Nazyalensky, spuse Yuri dintr-o răsuflare. Ieri... Nu mi-am dat seama. Am crezut că ești doar...

— Unul dintre lacheii regelui?

Zoya ignoră protestele lui Yuri și continuă:

— Cred că îți dai seama că fiecare membru al acestui Triumvirat a luptat împotriva iubitului tău Sfânt Fără Stele în războiul civil?

— Da, da, bineînțeles, spuse călugărul, împingându-și mai sus pe nasul său lung ochelarii cu ramă metalică. Îmi dau seama. Și David Kostyk, marele Fabrikator care a creat primul amplificator purtat de Sankta Alina însăși.

David îl privi inexpresiv și își reluă lectura.

— Zoya Nazyalensky, cea care a fost unul dintre soldații preferați ai Întunecatului.

Zoya își răsfrânse buzele.

— Și, bineînțeles, Genya Safin, care poartă semnele binecuvântării Întunecatului.

— Binecuvântare? spuse Genya, tresărind.

— Poftim? spuse Zoya.

Deja ridica mâinile, fie pentru a invoca o furtună, fie pentru a-i suci gâtul lui Yuri. Tamar duse mâinile după securi. Tolya mârâi. Nikolai răpăi cu nodurile degetelor în masă.

— Ajunge, spuse el. Încetați, cu toții. Yuri, pătrunzi pe un teritoriu pe care nu îl înțelegi sub nicio formă.

În ciuda înălțimii lui, călugărul părea doar un copil stângaci care spărsese vaza preferată a mamei lui.

— Eu... Iertați-mă. N-am vrut să jignesc pe nimeni.

Genya se ridică încet în picioare, iar în jurul ei se așternu tăcerea.

— Câți ani ai, Yuri?

— Optsprezece, *moi soverenyi.*

— Când aveam un an mai mult decât tine, Întunecatul și-a pus monștrii pe mine, făpturi născute din puterea pe care tu o venerezi atât de mult. Le plăcea carnea de om. Întunecatul a trebuit să-i oblige să înceteze.

— Atunci nu a fost atât de crud...

Genya ridică mâna, iar Nikolai se bucură să vadă că Yuri tace.

— Întunecatul nu voia ca eu să mor. Voia să trăiesc – așa.

— A fost un mare neghiob, spuse Nikolai încet, să lase în viață un asemenea soldat.

Genya dădu foarte încet din cap.

— Gândește-te mai bine înainte de a folosi cuvântul binecuvântare, călugăre, spuse ea, așezându-se și încrucișându-și brațele. Continuă.

— O clipă doar, spuse David, punând degetul pe pagină, ca să marcheze până unde ajunsese cu cititul. Cum ai zis că te cheamă?

— Yuri Vedenen, *moi soverenyi.*

— Yuri Vedenen, dacă o mai superi pe soția mea încă o dată, te ucid pe loc.

— Da, *moi soverenyi,* spuse călugărul înghițind în gol.

— Ah, David, spuse Genya, luându-i de mână. Până acum n-ai mai amenințat că omori pe nimeni pentru mine.

— Nu? murmură el distrat, depunând un sărut pe nodurile degetelor ei și reluându-și lectura.

— Eu... iertați-mă, sunt copleșit, spuse Yuri, așezându-se, apoi ridicându-se, ca și cum nu s-ar fi putut abține. Când te gândești că mă aflu în încăperile construite chiar de Cel Fără Stele.

Yuri atinse cu degetele dârele negre care marcau pe hartă Falia Umbrei.

— E prea... e prea frumoasă pentru a fi contemplată, spuse Yuri. E din piele de vițel?

— Cred că de ren, spuse Nikolai.

— Remarcabil!

— Stai puțin, spuse Zoya, cu ochii îngustați. Ai spus chiar Cel Fără Stele. Nu strămoșii lui.

Yuri se întoarse dinspre hartă, cu un zâmbet înfumurat pe buze.

— Da, așa am spus. Știu că a existat un singur întunecat, un om cu mare putere, care și-a înscenat moartea de multe ori. O precauție față de mințile înguste care ar fi putut să se teamă de extraordinara lui putere și lunga lui viață.

— Și cum ai ajuns tu la această teorie? întrebă Nikolai.

— Nu e o teorie, spuse Yuri clipind. Știu. Întunecatul mi-a dezvăluit asta în cadrul unei viziuni.

Zoya ridică din sprâncene, iar Nikolai trebui să-și stăpânească dorința de a-și da ochii peste cap. În schimb, își împreună vârfurile degetelor și spuse:

— Înțeleg.

Dar zâmbetul lui Yuri nu făcu decât să se accentueze.

— Știu, crezi că sunt nebun, dar eu am văzut miracole.

Era exact motivul pentru care Nikolai îl adusese aici.

— Ieri ai spus ceva, că a venit Vremea Sfinților. Ce voiai să spui?

— Cum altfel îți explici miracolele care au loc în întreaga Ravkă?

— Acum începe, murmură Zoya.

— Am auzit poveștile, spuse Nikolai blând. Dar există explicații raționale pentru aceste evenimente. Trăim într-o perioadă dificilă, iar oamenii caută în mod firesc miracole.

Spre surpriza lui Nikolai, tânărul călugăr se așeză la masă și se aplecă spre el, cu o expresie serioasă.

— Înălțimea Ta, știu că nu ești credincios. Dar oamenii cred că aceste întâmplări nu sunt doar fenomene care își așteaptă explicația. Ei cred că acestea sunt opera sfinților.

— Sunt opera Grisha, spuse Zoya. Sau poate a celor din Shu Han. Poate a dragului tău prieten, Aparatul.

— Ah, spuse Yuri. Dar unii oameni cred că toate vechile miracole au fost opera Grisha.

— Atunci spune-i Știința Mică și dispensează-te de toate aceste superstiții.

— Așa ar fi mai ușor de acceptat divinul? întrebă Yuri, cu ochelarii sclipind. Dacă numesc aceste lucrări „plăsmuirea din inima lumii”, asta ar ajuta la ceva? Și eu am studiat teoria Grisha.

Ochii Zoyei erau duri ca niște pietre prețioase.

— Eu n-am venit aici ca să dezbat teologie cu o coadă de mătură, spuse ea.

Yuri se lăsă pe spate, cu o mină exaltată.

— Sfinții se întorc în Ravka, spuse el. Iar Cel Fără Stele va fi printre ei.

— Întunecatul e mort, spuse Genya.

Nikolai observă nodurile albite ale degetelor ei strânse.

— I-am văzut cadavrul arzând, continuă Genya.

Yuri aruncă o privire nervoasă spre David și spuse:

— Există unii oameni care cred că Întunecatul nu a murit în Falie și așteaptă pur și simplu ocazia de a reveni.

— Am fost și eu acolo, călugăre, spuse Zoya. L-am văzut cum arde și se transformă în cenușă, pe un rug funerar alimentat de flăcările Infernilor.

Călugărul închise pentru scurt timp ochii, îndurerat.

— Da, spuse el. Bineînțeles. Acesta a fost martiriul lui, iar trupul lui a fost distrus. Dar puterea Întunecatului era extraordinară, străveche. Poate că a dispărut, sau poate că încă mai trăiește pe lume, împreună cu spiritul lui.

Zoya strânse buzele și își încrucișă brațele cu putere pe lângă trup, ca și cum i-ar fi fost frig.

Lui Nikolai nu-i plăcea ce auzea. O fărâmă din acea putere străveche încă rezida în trupul lui – iar dacă ar fi fost să se ia după ultima noapte, devenea pe zi ce trecea tot mai puternică.

— Crezi că toate aceste incidente separate, aceste presupuse miracole, au legătură cu Întunecatul? întrebă el.

— Nu! exclamă călugărul, aplecându-se în față până când bărbia lui aproape atinse masa. *Știu* că au.

Yuri se ridică în picioare și arătă spre harta din spatele lor.

— Îmi dați voie?

Privi în jur, plimbându-se nervos într-o parte și alta, cu mantia fluturând precum aripile unei păsări înnebunite.

— Așa arată adepții Întunecatului? șopti Zoya. Dacă i-am fi lăsat cadavrul intact, s-ar fi răsucit în mormânt.

— Aha! spuse Yuri când găsi micile stegulețe care se puteau înfige în piele.

Hărțile erau împestrițate cu găuri minuscule, acolo unde liderii anteriori plănuiseră campanii militare.

— Cutremurul din Ryevost, statuia din Tsemna, acoperișul de smirnă din Arkesk, pereții care sângerează din Udova, trandafirii din Adena.

Yuri enumera presupusele miracole, în timp ce înfigea ace în hartă. Apoi se trase în spate.

— Au început aici, la mare distanță de țărmuri, munți și granițe, dar aceste evenimente au devenit zi de zi tot mai frecvente și au început să se apropie de…

— Falie, spuse Nikolai.

Modelul era clar, niște raze cu centrul exact în Nemare.

— Pe toți sfinții, șopti Zoya.

— Acolo a... începu Genya.

— Da, spuse Nikolai, chiar dacă nu-și amintea prea multe din bătălia finală.

Fusese deja infectat cu monstrul și se lupta cu el pentru controlul conștiinței sale. Și câștigase mult mai des decât acum. Fusese lucid în lungi străfulgerări, chiar și în starea lui transformată, și ceruse ajutorul Alinei. Încercase chiar să ajute forțele lor în timpul acelei ultime confruntări.

Locurile miracolelor se apropiau de același punct central, locul în care fusese cândva Falia, acolo unde Întunecatul opusese ultima oară rezistență – unde o înfruntase pe Alina Starkov și murise de mâna ei. Victorie. Cel puțin așa păruse la acel moment – o țară unită, posibilitatea păcii, iar Nikolai curățat subit și rapid de demonul care se luptase cu el pentru a dobândi controlul. Crezuse că întunericul dinăuntrul lui fusese învins în momentul morții Întunecatului. Crezuse că războiul se terminase.

Și totuși, monstrul venise pentru a pune iar stăpânire pe el. Oare demonul fusese întotdeauna acolo, tulburându-i visele, ca un însoțitor constant care își aștepta momentul? Sau îl trezise ceva?

Nikolai se uită la acele răspândite pe hartă. Exista un model sau Yuri vedea ce voia el să vadă? Oare acest fanatic aparent inocent făcea un joc mai subtil?

— Iartă-mă, Yuri, spuse Nikolai. Dar obiectivul tău e ca biserica ravkană să-l recunoască pe întunecat drept sfânt. Ai toate motivele să încerci să legi aceste evenimente de Cel Fără Stele.

— N-am niciun motiv să mint, spuse Yuri. Cu doar câteva zile în urmă, a apărut un semn în Falie, un lac de piatră neagră, un soare în eclipsă.

Zoya pufni, exasperată.

— Sau e o anomalie geologică, spuse ea.

Yuri arătă cu degetul lui osos spre hartă.

— Acesta nu este doar locul în care Întunecatul s-a petrecut din viață. E și locul unei puteri străvechi, chiar locul în care Întunecatul a sfâșiat prima oară lumea și a creat Falia.

— N-ai de unde să știi asta, spuse Zoya, dând din mână disprețuitor.

— A fost tema studiilor mele cât am fost gardă preoțească. E

în toate textele.

— Care texte? întrebă ea.

Nikolai se întrebă dacă Zoya încerca în mod deliberat să-l ațâțe pe călugăr.

— Cartea lui Alyosha. Psalmii Sikurieni. Și e ilustrat în Istorii Sankt’ya.

— Într-o carte de copii?

— A fost un loc sfânt, insistă Yuri. Locul în care Sankt Feliks a fost străpuns cu ramuri de măr, un loc străvechi de vindecare și putere glorioasă în care oamenii veneau ca să fie purificați.

Nikolai se îndreptă de spate.

— Purificați de ce, mai exact?

Yuri deschise gura, apoi o închise.

— M-am exprimat greșit...

— Ba nu, spuse Tolya. Vorbea despre *obisbaya.* Nu-i așa, călugăre?

— Eu... eu...

— Nu-mi place să-mi recunosc ignoranța, spuse Nikolai. E mult mai amuzant ca oamenii s-o descopere de unii singuri. Dar ce anume e *obis... bătaia?*

— Habar n-am, spuse Zoya.

Genya dădu din umeri, și până și David scutură din cap. Spre surpriza lui Nikolai, Tamar fu cea care vorbi.

— Obisbaya, spuse ea. Ritualul Salcâmului în Flăcări. Știi cum au fost create gărzile preoțești?

— Astea sunt povești pentru copii, spuse Zoya batjocoritor.

— Se poate, recunoscu Tolya.

— Atunci spune-mi o poveste, interveni Nikolai.

— Nu vrei să faci tu onorurile, călugăre? spuse Tamar, încrucișându-și brațele.

Yuri ezită, apoi spuse:

— Totul începe cu primul rege Lantsov, Yaromir cel Hotărât.

Yuri închise ochii, iar vocea lui căpătă o cadență mai încrezătoare și egală.

— Înaintea lui, teritoriul care avea să devină Ravka era doar o colecție de provincii aflate în război, conduse de regi gâlcevitori. El i-a supus și i-a adus laolaltă, sub stindardul vulturului bicefal. Dar invaziile dinspre Fjerda la nord și Shu Han la sud erau asidue și puneau noul regat în stare de război permanentă.

— Sună cunoscut.

Nikolai știa această poveste de la școala din copilăria lui. I se păruse întotdeauna demoralizant că Ravka se aflase în război încă de la nașterea lui.

— Pe atunci nu exista Armata a Doua, continuă Yuri. Soldații Ravkăi au luptat și au murit ca oricare alții. Dar legenda spune că Yaromir a construit un altar în vârful unui deal din Os Alta...

— Locul primei capele regale, spuse Tolya.

Yuri aprobă din cap.

— Tânărul rege s-a rugat la toți sfinții care îl auzeau și, a doua zi, un grup de călugări a sosit la poarta lui și s-au oferit să lupte alături de el. Aceștia nu erau călugări obișnuiți. Când se duceau la luptă puteau să ia formă de animale. Luptau nu ca oameni, ci ca tot felul de făpturi – lupi, dragoni, ulii, urși. Regele auzise povești despre acești călugări, dar nu-i venise să creadă că sunt adevărate până când nu văzuse el însuși aceste miracole.

— Mereu cu miracolele, bombăni Zoya.

— Da, spuse Yuri deschizând ochii, în care fervoarea ardea ca o torță. Mereu. Călugării au acceptat să lupte pentru rege. Nu au cerut nici aur, nici pământ, ci doar ca unul dintre ei să rămână mereu alături de rege, astfel încât Ravka să fie dedicată pentru totdeauna venerării sfinților. Călugării s-au aruncat în luptă și i-au împrăștiat pe inamicii Ravkăi, respingându-i și creând granițe care aveau să dureze aproximativ neschimbate mii de ani.

Vocea lui Yuri deveni mai puternică, prinsă în spunerea poveștii lui, acum fără nicio ezitare.

— Dar lupta a durat atât de mult încât, atunci când ea s-a terminat și a venit timpul ca ei să revină la formă umană, nu au mai putut. Liderul lor i-a dus la locul unui salcâm străvechi, iar acolo ei au trebuit să suporte un ritual periculos: *obisbaya.* Cei care au supraviețuit au devenit din nou oameni, iar liderul lor și-a ocupat locul alături de Yaromir. În cele din urmă, preotul care deținea cea mai apropiată funcție de rege a primit titlul de Aparat, iar soldații sfinți care îl înconjurau au devenit gărzile preoțești.

— Unii susțin că primele gărzi preoțești au fost Grisha, spuse Tolya.

Tamar atinse cu degetele dintele de rechin de la gâtul ei.

— În varianta asta, animalele în care s-au transformat ei au fost primele amplificatoare. Spiritele lor făceau ca puterile călugărilor să fie mai mari.

Nikolai îl studie pe Yuri. Povestea era stranie, fără îndoială, și probabil mai mult ficțiune decât realitate. Chiar și așa...

— Un ritual care purifica animalul din om. Ce anume implica el?

Yuri își împinse ochelarii pe nas în sus, iar savantul sigur pe el dispăru dintr-un singur gest.

— Nu știu sigur. Au existat... există texte contradictorii.

— Tu nu prea ești un mare instigator, nu-i așa, Yuri?

Peste buzele călugărului trecu un zâmbet.

— Presupun că nu, spuse el.

— Și totuși, ai ajuns la porțile mele, m-ai făcut trădător și hoț.

Yuri avu cel puțin bunul-simț de a se foi.

— Ce te-a adus aici? întrebă Nikolai.

— Sfinții. Eu cred în ei.

Nikolai se îndoia de acest lucru.

— Povestește-mi despre acest ritual, spuse el.

— De ce? întrebă Yuri, cu fruntea brăzdată.

— Eu sunt regele. Tânjesc după divertisment.

Călugărul se trase de barba lui rară.

— Nu cunosc detaliile. Există relatări contradictorii în texte, iar eu nu... nu-mi mai e îngăduit să...

— Astea sunt texte religioase, nu-i așa? spuse Nikolai. Din biblioteca gărzilor preoțești. Nu mai ai acces la ele.

— Nu.

Durerea din vocea lui era palpabilă. Nikolai credea că îl înțelege. Existase o vreme în care cuvintele fuseseră singurul loc în care el putea găsi alinare. Nicio carte nu-și pierdea vreodată răbdarea cu el și nu-i spunea să stea cuminte. Atunci când profesorii lui ridicau din mâini, iritați, biblioteca era cea care îl învăța pe Nikolai istorie militară, strategie, chimie, astronomie. Fiecare cotor fusese o ușă deschisă care șoptea: *Vino înăuntru, vino înăuntru. Iată un tărâm pe care nu l-ai mai văzut niciodată. Iată un loc în care poți să te ascunzi când ți-e frică, să te joci când ești plictisit, să te odihnești atunci când lumea pare nedreaptă.* Yuri cunoștea această alinare. Fusese cândva un învățat. Poate că voia să devină din nou.

Nikolai se ridică în picioare.

— Mulțumesc, Yuri. Ai fost de mare ajutor.

Yuri se ridică încet.

— Da? spuse el. Atunci ne vei susține pledoaria cu numele

tău, Înălțimea Ta? Aparatul nu poate să ignore vocea regelui. Dacă îi solicitați să...

— O să mă gândesc la asta, Yuri. Ai susținut o argumentație interesantă. Deocamdată, o să pun să fii condus la apartamentul tău.

— Atunci sunt în continuare prizonier?

— Ești un oaspete bine-venit, de care eu nu vreau să mă îndepărtez prea mult. Și poate că o să fac în așa fel încât să-ți parvină niște materiale de lectură.

Yuri făcu o pauză, ca și cum nu ar fi fost sigur dacă auzise bine.

— Cărțile... mele?

— Poate.

— Asta ar fi... Nu, trebuie să mă întorc la ceilalți credincioși de lângă oraș. Nu poți să mă ții...

— O să te întorci. Dar trebuie să te rugăm să te mai bucuri puțin timp de ospitalitatea noastră. Până când vom lua în considerare argumentele pledoariei tale.

— Pentru Cel Fără Stele pot aștepta o eternitate, spuse Yuri, înălțând bărbia. Dar nu face jocuri cu mine, Înălțimea Ta. N-am venit în capitală ca să se râdă de mine și să fiu purtat de colo-colo.

— Purtat de colo-colo nu, poate doar întreținut o vreme, spuse Nikolai.

Zoya își dădu ochii peste cap, iar Tolya îl conduse pe Yuri la ușă, dându-i în grija a două gărzi ale palatului.

După plecarea lui Yuri, Nikolai se ridică, pentru a se uita mai atent la acele din hartă. În absența călugărului, în încăpere se așternuse o tăcere grea, ca și cum o altă prezență ar fi pătruns înăuntru, ceva vechi și fără nume.

— Băiatul e nebun, spuse Zoya.

— E un credincios, spuse Tolya. Nu e același lucru.

— Iar eu prefer un credincios adevărat în locul unui om precum Aparatul, adăugă Genya.

— Cum poți să spui asta? întrebă Zoya. Venerează un tiran, un ucigaș, omul care te-a torturat pe tine.

— Putem să-l învinovățim pentru că e atras de puterea Întunecatului? spuse Genya oftând. Cu toții am fost.

— Atunci nu știam ce e Întunecatul.

— Nu? întrebă Genya, potrivindu-și petecul pentru ochi. Yuri e

un băiat speriat care caută ceva mai important decât el care să dea sens vieții lui. Peste tot în Ravka există oameni ca el.

— Asta e ceea ce mă îngrijorează.

Tolya se așeză lângă sora lui, iar Nikolai surprinse privirea pe care o schimbară cei doi. Nu era momentul potrivit pentru a începe să țină secrete.

— Ce e? întrebă el.

Tolya își înălță umerii mari.

— S-ar putea ca povestea lui Yuri să conțină un anumit adevăr. Gărzile preoțești nu au fost întotdeauna lacheii Aparatului. Erau războinici sfinți care serveau și coroana. Când eram mai tânăr, nu-mi doream altceva decât să mă înrolez la ei.

— Și ce te-a oprit? întrebă Nikolai.

Nu era tocmai surprins. Atât Tolya, cât și Tamar fuseseră crescuți de biserică, iar Nikolai știa foarte bine că, dacă Alina Starkov nu l-ar fi binecuvântat ca rege, gemenii nu s-ar fi oferit să fie gărzile lui.

— Nu m-au lăsat să mă înrolez, spuse Tamar. Femeile nu sunt primite.

Tolya aprobă din cap.

— A trebuit să pun la îndoială un ordin care susținea că vrea războinici, dar refuza o luptătoare precum Tamar, zise el.

Tamar puse mâinile pe securile ei.

— Sfinții pregătiseră alt plan pentru noi, spuse ea.

— Ah, răspunse Nikolai. Dar ce plan au sfinții pentru noi acum? Zoya, când am scăpat de pe domeniul ducelui Radimov din Ivets, m-ai găsit unde?

— La o fermă de gâște de pe drumul spre Varena.

Nikolai atinse harta cu degetul.

— E o direcție nord-estică. Dar de fiecare dată când am scăpat din palat, m-am îndreptat spre nord-vest. De fiecare dată am urmat același drum, doar că am mers puțin mai departe. Dacă făptura încearcă să ajungă la acel loc din Falie? Dacă vrea să se elibereze de mine la fel de mult pe cât vreau eu să mă eliberez de ea?

— Sau dacă aceste presupuse miracole sunt un plan de a te ademeni în afara palatului? spuse Zoya.

— Către Falie? De ce?

— Nu știu, spuse Zoya, ridicând mâinile în aer.

— „Miracolele” încep atunci când demonul din interiorul meu

se trezește. E posibil să aibă legătură cu puterea Întunecatului sau e posibil ca Yuri să vorbească prostii, dar modelul e real. Ceva se întâmplă și are legătură cu acest loc din Falia Umbrei.

— Nu ești în siguranță dacă ieșim din palat... protestă Zoya.

— Nicăieri nu sunt în siguranță, de acum încolo.

Nikolai demonstrase asta noaptea trecută.

— Genya o să-mi prepare o poțiune mai puternică, spuse el. David va face lanțuri mai groase. Plec în pelerinaj.

— La cine știe ce salcâm mistic? spuse Zoya. Chiar dacă a existat cândva, Falia a distrus totul în calea ei. Nu mai există nimic acolo.

Tolya rosti un șir lung de cuvinte, din care Nikolai distinse doar câteva. Apoi spuse:

— Credința pierdută e rădăcina unei păduri uitate, care așteaptă să crească iar.

— Am căzut de acord ca la întâlnirile astea să nu fie poezie, spuse Zoya, îngustând ochii.

— E ravkană liturgică, obiectă Tolya. E din *Cartea lui Alyosha,* pe care ai cunoaște-o și tu dacă ai fi mers vreodată la biserică.

— E o minune că am supraviețuit atât de mult fără o astfel de cunoaștere.

— Tolya, îi întrerupse Nikolai. Vreau să găsești orice text poți posibil despre *obisbaya* și orice are legătură cu ea. Nu vreau ca Yuri să fie singurul învățat pe care mă pot baza.

— Eu nu sunt învățat, protestă Tolya.

— Ai fi putut să fii, într-o altă viață, spuse Nikolai.

— Ce vrei să spui prin singurul învățat? spuse Zoya. Doar nu vrei să spui că o să călătorești împreună cu călugărul.

— Ar părea că acorzi sprijin Cultului Celui Fără Stele, spuse Genya, foindu-se pe scaunul ei. Nu-mi place mesajul pe care l-ar transmite asta.

— O să ne asigurăm că Yuri e deghizat, iar eu nu am de gând să urmez ruta directă către Falie, spuse Nikolai. S-ar putea să aflăm unele lucruri la locurile celorlalte miracole, iar vizitarea lor îmi va da ocazia de a mă plimba printre supușii mei, înainte de a-mi alege mireasa. Avem armate masate la ambele granițe, noi pretendenți Lantsov apar ca să revendice tronul. Cuferele noastre sunt goale, iar aliații puțini. Nu-mi permit să pierd sprijinul oamenilor obișnuiți. Vom avea nevoie de el în zilele următoare.

— Și dacă toate astea n-o să ducă la nimic? întrebă Genya. Dacă Întunecatul ți-a lăsat blestemul ăsta și nu există răspuns care să poată fi găsit?

Zoya își așeză degetele întinse pe masă.

— Și dacă Yuri descoperă adevărul despre monstru? întrebă ea.

— Atunci ne rugăm să-i pot închide gura și să păstrăm acest secret suficient de mult pentru a asigura viitorul Ravkăi. Chiar și fără moștenitor, s-ar putea să existe o modalitate de a proteja tronul și de a ne asigura că țara nu rămâne vulnerabilă.

— Și care ar fi modalitatea asta? întrebă Zoya.

— Sigur nu vrei să încerci să ai încredere în mine, Zoya? E ceva absolut amețitor.

Ideea îi venise atunci când se întorseseră de la contele Kirigin și fuseseră întâmpinați de Truhin și Isaak.

— Nu-mi place nimic din toate astea, spuse Zoya, țuguindu-și buzele. E prea mult loc pentru dezastru.

Nikolai știa asta. Timpul se scurgea, iar călătoria aceasta către Falie mirosea a disperare. Nikolai nu putea nega teama care se agăța de el, îndoiala pe care i-o sădea ea în inimă. Ce avea să fie dacă mintea lui se destrăma, iar odată cu ea și voința lui? Dacă îl ataca iar pe unul dintre prietenii lui și nu mai era nimeni care să-l oprească? Ce rău ar fi putut să abată asupra oamenilor pe care îi iubea? Asupra lumii?

Nikolai nu putea să nege aceste temeri, dar refuza să cedeze în fața lor. Nu avea să acorde pur și simplu monstrului victoria.

Se întoarse spre oamenii întruniți în fața lui – sfătuitorii lui, soldații lui, familia lui. Voia ca ei să creadă, dacă nu în poveștile lui Yuri, atunci în Nikolai însuși, în persoana care fusese el înainte de Întunecatul și de război. Își îndreptă reverele hainei de catifea și făcu cu ochiul.

— Nu e palpitant dacă lucrurile nu pot să meargă prost.

Simțea cum monstrul dă înapoi. Acțiune. Decizie. În astfel de clipe, se simțea aproape ca vechiul lui sine. Dacă monstrul ăsta voia să-i revendice sufletul, Nikolai avea de gând să opună o rezistență înverșunată – iar lupta aceea începea aici și acum, cu refuzul de a renunța la orice parte cât de mică a spiritului său în favoarea terorii care încerca să-l târască spre întuneric. Avea să facă ceea ce făcuse întotdeauna: să se arunce înainte și să se roage că speranța ar putea aștepta precum rădăcinile unui

salcâm – nevăzută, dar foarte aproape.

10. Nina

Când ea se ridică în picioare, deja se lăsase înserarea.

Cerul părea mai degrabă gri decât vinețiu, rănit ca o vânătaie adâncă, iar aerul îi lăsa o senzație de umezeală pe obraji. Ninsoarea începuse să cadă blând.

Dar nu rămase blândă prea mult timp.

Nina nu mai văzuse un viscol care să vină cu atâta repeziciune. Vântul bătea tare, iar zăpada încețoșa totul în jur. *Gruzeburya.* Până și ravkanii aveau un nume pentru acest vânt. *Bruta.* Nu pentru frigul pe care îl aducea el, ci pentru modul în care te orbea, te lua prin surprindere ca un golan care luptă murdar. Nina era sfâșiată între a urma brațul râului până la tabără și teama că ar putea să se apropie prea mult de mal și să cadă în apă.

Înaintă anevoie, mijind ochii prin ninsoare. La un moment dat, i se păru că aude vocea lui Adrik strigând-o și că întrezărește steagul galben pe care îl înălțaseră deasupra cortului, dar peste o clipă acesta dispăru.

Stupid, stupid, stupid. Nina nu fusese făcută pentru astfel de locuri. Nu avea să supraviețuiască o noapte pe vremea asta, fără adăpost. Nu avea de ales decât să meargă mai departe.

Apoi, ca prin miracol, vântul încetă, perdelele de ninsoare părură să se dea la o parte și ea văzu o formă întunecată în depărtare. *Tabăra.*

— Adrik! strigă ea.

Dar când se apropie, nu văzu niciun steag, niciun cort, doar trupurile unduitoare ale unui pâlc de copaci – iar în zăpada dintre ei, o mică scobitură. Mersese în cerc. Se întorsese la mormântul lui Matthias.

— Bravo, Zenik, oftă Nina.

Avea doar 18 ani, atunci de ce se simțea atât de obosită? De ce totul în spatele ei părea atât de strălucitor, iar totul în fața ei, atât de sumbru? Poate că nu venise aici ca să-l îngroape pe Matthias și să-și găsească noul țel. Poate că venise aici, pe gheață, în acest loc friguros și necruțător, ca să moară.

Nu avea să fie niciun sfânt care s-o întâmpine pe un țărm mai luminos. Grisha nu credeau în viața de apoi. Când mureau, se

întorceau la plăsmuirea din inima lumii. Era un gând care îi aducea puțină alinare.

Nina se întoarse spre tabără. Nu avea altceva de făcut decât să înceapă să mărșăluiască din nou. Dar, înainte să poată face un pas, îi văzu – cinci forme masive în zăpadă. Lupi.

— Bineînțeles, spuse ea. Matthias, țara ta poate să mă pupe pe fundul meu mare de Grisha.

Lupii îi dădeau târcoale, înconjurând-o și tăindu-i căile de fugă. Din piepturile lor se auzeau mârâituri grave. Lupii erau sacri pentru *drüskelle.* Poate că simțiseră prezența lui Matthias. Sau poate că o simțiseră pe Nina – o Grisha, o inamică. *Sau poate că au simțit o masă bună și suculentă.*

— Plecați de-aici, le spuse ea în fjerdană. Nu vreau să vă fac rău.

Nu vreau să mor.

În timpul anului petrecut la Poarta Iadului, Matthias fusese obligat să lupte împotriva lupilor. Djel avea un simț al umorului ciudat. Nina își flexă degetele, pipăind pumnalele de os care așteptau să fie chemate. Aveau să lucreze la fel de bine pe animale ca și pe oameni. Își aruncă mantia, simțind mușcătura frigului, dar eliberându-și armura de os de la spate. Era o sfântă înconjurată de relicvele ei.

Doi lupi săriră. Mâinile Ninei zvâcniră, iar așchiile de os zburară, străpungând trupurile animalelor prin două lovituri precise și puternice. Lupii schelălăiră și aterizară în zăpadă, nemișcați. Zgomotul frânse inima Ninei. Cel puțin fusese o moarte ușoară. În cele din urmă, poate că ăsta era singurul lucru la care puteai spera.

Dar ceilalți deja se apropiau. Felul în care se mișcau avea ceva ciudat. Ochii lor sclipeau aproape portocaliu, înaintând tupilați și spasmodici, ca și cum ar fi fost animați de ceva mai mult decât foamea. Ce era în neregulă cu ei? Nina nu avea timp să gândească.

Lupii se repeziră. Nina lovi. De data asta, ținta ei fu mai puțin sigură. Un lup căzu, dar celălalt se năpusti și ateriză pe ea, cu o greutate care o făcu să se rostogolească în zăpadă.

Nina auzi un mârâit puternic și știu că urmează să moară. *Toate acele cuvinte frumoase pentru Matthias. Cine va vorbi pentru mine?*

Apoi, ca prin ceață, ceva izbi trupul lupului, eliberând-o de

greutatea acestuia. Nina se rostogoli și își duse brațul însângerat la piept, chinuindu-se să respire. Îl băgă în zăpadă, încercând să curețe rana. Trupul începu să-i tremure. Era ca și cum mușcătura lupului ar fi fost otrăvită.

Nina simți cum o străbate un iureș care îi îngheță inima. Peste tot în jurul ei vedea moarte – cadavrul lui Matthias în pământul de sub ea, un cimitir din nord, o epidemie de ciumă ceva mai departe, atotputernicia morții, descompunerea din toate. Corul din capul ei țipa.

Își lipi zăpadă de obraji, tremurând, și încercă să-și limpezească gândurile, dar când deschise ochii se întrebă dacă nu cumva otrava îi frânsese mintea. Doi lupi se luptau în zăpadă – unul cenușiu, celălalt alb, mult mai mare. Se rostogoleau, iar lupul alb prindea între maxilare gâtul celui cenușiu, dar fără să muște. În cele din urmă, cenușiul se lăsă în jos, scâncind. Lupul alb îi dădu drumul, iar lupul mai mic se trase și se îndepărtă furișat, cu coada între coapse.

Lupul alb se întoarse spre Nina, cu sânge pe bot. Animalul era imens și zvelt, dar nu se răsucea și nu tremura precum cei cenușii. Erau infectați cu ceva – ceva care intrase în fluxul sanguin al Ninei, dar făptura asta se mișca cu grația naturală a animalelor sălbatice.

Lupul alb se apropie de ea. Nina se ridică în genunchi, întinzând brațele ca să-l tină la distantă și căutând o nouă așchie de os cu puterea ei.

Apoi văzu cicatricea de lângă ochiul lui galben.

— Trassel?

Urechile lupului tresăriră.

Lupul lui Matthias? Nu era posibil. Matthias îi spusese cândva că, atunci când un *drüskelle* murea, frații lui înapoiau pădurii *isenulf*-ul acestuia. Oare Trassel venise să îl găsească pe băiatul pe care îl iubea, să fie unit cu el chiar și în moarte?

— Trassel, spuse Nina blând.

Lupul își înclină capul mare.

Nina auzi zgomot de copite. Înainte ca ea să-și poată da seama ce se întâmplă, o fată intră călare în luminiș.

— Pleacă! strigă ea, băgându-se cu calul în galop între Nina și lupul alb.

Nina avu nevoie de un moment ca să înțeleagă ceea ce vedea – fata înaltă de la mănăstire. De data asta, fata purta pantaloni

de piele și blănuri, iar coama de păr maro-roșcat îi cobora pe spate, ținută la distanță de față prin două șnururi lungi. Fata arăta ca o regină războinică – o silfidă de gheață coborâtă dintr-o legendă fjerdană.

Fata ridică pușca.

Trassel se dădu în spate, mârâind.

— Nu! țipă Nina.

Aruncă o așchie de os spre fată, lovind-o în umăr. Focul de pușcă se abătu mult.

— Fugi! îi strigă Nina lui Trassel în fjerdană.

Lupul clămpăni din fălci, ca și cum s-ar fi opus.

— Djel commenden! strigă Nina.

Cuvinte de *drüskelle.* Trassel pufni o dată, apoi se întoarse și plecă în salturi spre viscol, aruncându-i o ultimă privire trădată, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că Nina îi ceruse să abandoneze o luptă.

— Ce faci? vru să știe fata înaltă, smulgându-și săgeata de os din umăr și aruncând-o în zăpadă.

Nina își urlă furia. Lupul lui Matthias, care îi făcea mereu probleme. Trassel al lui reușise cumva să ajungă la ea, iar gafa acestei neghioabe îl alungase. Nina prinse piciorul fetei și o trase din șa.

— Hei! spuse fata.

Încercă să o împingă pe Nina, evident surprinsă de forța acesteia. Dar Nina avea pregătire de soldat. Poate că nu avea constituția unui războinic fjerdan, dar chiar era puternică.

— L-ai alungat!

— Era un lup, îi strigă fata în față. Știi asta, nu-i așa? Te-a mușcat deja o dată. Doar pentru că ascultă unele comenzi ale tale...

— Nu m-a mușcat, tâmpito. Celălalt lup m-a mușcat!

— Celălalt... ești nebună? Și, oricum, de unde știi tu comenzi *drüskelle*?

Nina își dădu seama că pe obraji i se preling lacrimi fierbinți. Poate că nu avea să-l mai vadă pe Trassel niciodată. Dacă îl trimisese Matthias? Dacă îl chemase aici, ca s-o ajute pe ea?

— Nu aveai niciun drept!

— N-am vrut...

— Nu contează ce-ai vrut! strigă Nina, îndreptându-se cu pași mari spre ea. Neglijent, neghiob, nechibzuit.

Nina nu știa dacă vorbește cu fata sau cu ea însăși, și nici nu-i păsa. Era prea mult.

O împinse tare pe cealaltă fată și îi seceră piciorul prin spatele gleznei.

— Termină! mârâi fata, în timp ce cădea.

Dar Nina nu se putea opri. Voia să fie lovită. Voia să lovească și ea. O prinse pe fată de guler.

Nina gemu atunci când o durere bruscă îi cuprinse pieptul. Avea senzația că un pumn îi strânge inima. Fata ridicase mâinile, cu ceva între groază și jubilare în ochii ei arămii. Nina simți cum trupul îi devine greu, iar vederea i se încețoșează. Cunoștea senzația de la pregătirea ei de Corporalnik. Cealaltă fată îi încetinea ritmul bătăilor inimii.

— Grisha, icni Nina.

— Eu nu am... nu...

Nina împinse propria ei putere împotriva puterii fetei și simți cum forța vie și energică a acesteia șovăie. Nina zvâcni din degete, cu ultima ei fărâmă de putere, și o așchie de os zbură din teaca de pe coapsa ei. Așchia lovi fata în coaste, dar nu tare – apoi căzu în zăpadă. Dar fu suficient ca să-i perturbe concentrarea.

Nina se dădu în spate, împleticindu-se și încercând să-și tragă respirația, cu degetele lipite de stern. Trecuseră ani de zile de când fusese folosită ultima oară asupra ei puterea Sfâșie-Inimilor. Uitase cât de înspăimântător putea fi.

— Ești Grisha, spuse ea.

Fata sări în picioare, cu cuțitul scos.

— Nu e adevărat.

Interesant, se gândi Nina. *Are puterea, dar nu o poate controla. Are mai multă încredere în cuțit.*

Nina ridică palmele, ca să facă pace.

— Nu o să-ți fac rău, spuse ea.

Acum fata nu mai dădea niciun semn de ezitare. Avea trupul relaxat și destins, ca și cum se simțea mai în voie cu oțelul în mână.

— În urmă cu o secundă părea că vrei neapărat să-mi faci rău.

— Așa e, dar acum mi-am venit în fire.

— Încercam să-ți salvez viața! Oricum, de ce-ți pasă mai mult de un lup? Ești mai rea ca *drüskelle.*

Ei, Nina nu s-ar fi așteptat să audă asta vreodată.

— Lupul ăla m-a apărat de un atac. Nu știu de ce. Dar n-aș fi vrut ca tu să-l rănești.

Fata era Grisha, iar Nina aproape o omorâse.

— Am… reacționat exagerat, continuă ea.

Fata înaltă băgă cuțitul înapoi în teacă.

— Reacție exagerată e să faci scandal atunci când cineva mănâncă ultima prăjitură, spuse ea, arătând acuzator cu degetul spre Nina. Tu voiai sânge.

— Ca să fiu sinceră, aș fi în stare să ucid pentru ultima prăjitură.

— Unde ți-e haina?

— Cred că mi-am scos-o, începu Nina, căutând un motiv care să nu implice destăinuirea armurii ei osoase, așa că spuse: Cred că am înnebunit din cauza zăpezii.

— Există așa ceva?

Nina găsi haina, deja aproape îngropată în fulgii albi și umezi.

— Absolut, spuse ea. Cel puțin în satul meu.

Cealaltă fată își frecă mușchiul coapsei.

— Și cu ce m-ai lovit?

— O săgeată.

— Ai aruncat spre mine o săgeată? spuse ea, uluită. E ridicol.

— Dar a funcționat, nu-i așa?

O săgeată făcută din os de om, dar era mai bine ca unele detalii să fie evitate. Era timpul să treacă în ofensivă. Nina dădu din umeri pe sub haina umedă.

— I-ai adormit pe paznicii de la mănăstire, spuse ea. Așa te-ai furișat afară.

Toată încrederea de sine a fetei se dezintegră. Frica îi stingea înflăcărarea nestăvilită.

— N-am rănit pe nimeni, spuse ea.

— Dar ai fi putut s-o faci, spuse Nina. E o lucrare foarte delicată. Puteai să bagi pe cineva în comă.

Fata rămase nemișcată, în timp ce vântul urla în jurul lor.

— De unde știi?

Dar Nina nu vorbise fără să gândească. În țara asta, puterea de Grisha era ca o condamnare la moarte, sau mai rău.

— Sora mea era Grisha, minți ea.

— Ce… ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu e o poveste potrivită pentru mijlocul unui viscol.

Fata descleștă pumnii. Pe toți sfinții, cât de înaltă era – dar

avea constituție de dansatoare, un arc lung de mușchi tari.

— Nu trebuie să spui nimănui ce sunt eu, spuse ea. O să mă omoare.

— N-o să-ți fac rău și n-o să ajut pe nimeni să-ți facă rău.

Fața fetei era precaută. Vântul se întețise și urla.

— Dar asta nu va mai conta dacă o să murim amândouă aici, continuă ea.

Fata înaltă se uită la Nina ca și cum aceasta chiar înnebunise din cauza zăpezii.

— Nu vorbi prostii, spuse ea.

— Vrei să spui că poți găsi drumul prin chestia asta?

— Nu, spuse fata, bătând calul pe coaste. Dar Helmut poate. Nu departe de aici e o cabană de vânătoare.

Ezită din nou, iar Nina putea să ghicească gândurile din capul ei.

— Te gândești să mă lași aici, în voia zăpezii, spuse ea.

Ochii fetei alunecară într-o parte, vinovați. Deci avea ceva milostiv în ea. Cumva, asta o făcu pe Nina s-o placă și mai mult.

— S-ar putea să nu supraviețuiesc, spuse ea. Dar s-ar putea și să supraviețuiesc. Apoi, tu nu poți fi sigură că n-o să spun primei persoane pe care o întâlnesc despre Grisha Sfâșie-Inimi care locuiește în secret cu Femeile Fântânii.

— Eu nu sunt Grisha.

— Atunci imiți una foarte bine.

Fata își trecu mâna înmănușată prin coama calului.

— Știi să călărești?

— Dacă trebuie.

— Sau urci pe cal, sau adormi în zăpadă.

— Știu să călăresc.

Fata sări în șa dintr-o singură mișcare fluidă, apoi îi întinse mâna Ninei, iar ea se lăsă trasă pe cal.

— Nu-ți place să sari peste mese, nu-i așa? spuse fata cu un geamăt.

— Doar dacă trebuie neapărat.

Nina înconjură talia fetei cu mâinile și în curând înaintau prin troienele tot mai mari.

— Știi că ai putea să fii biciuită pentru folosirea acelor comenzi, spuse fata. *Djel commenden.* E considerată blasfemie, dacă cel care vorbește nu e *drüskelle*.

— O să zic mai multe rugăciuni la noapte.

— Nu mi-ai mai spus de unde știi acele comenzi.

Noi minciuni, deci.

— Un băiat din orașul meu era în armată.

— Cum îl chema?

Nina își aduse aminte de lupta de la Curtea de Gheață.

— Lars. Cred că a murit de curând.

Și nimeni nu vrea ca el să se întoarcă.

Lars înfășurase un bici în jurul ei și o pusese să îngenuncheze, înainte de venirea lui Kaz Brekker.

Lumea albă se întindea în fața lor, înghețată și amorfă. Acum, când nu mai mergea, Nina simțea frigul mai profund, ca o greutate care se lăsa asupra ei. Chiar în timp ce începea să se întrebe dacă fata știe încotro merge, Nina văzu prin ninsoare o formă întunecată, iar calul se opri. Fata descălecă.

Nina făcu la fel, cu picioarele amorțite și dureroase, și îl conduseră pe Helmut către un spațiu adăpostit de lângă cabană.

— Se pare că nu suntem singurele care au avut ideea asta, spuse ea.

La ferestrele micii cabane era lumină, iar Nina auzea înăuntru voci zgomotoase. Cealaltă fată răsuci frâiele în mâini și își scoase mănușa ca să mângâie botul calului.

— Nu mi-am dat seama că atât de mulți oameni știu despre locul ăsta. Probabil că înăuntru sunt niște bărbați care au venit să aștepte trecerea furtunii. N-o să fim în siguranță aici.

Nina reflectă.

— Fustele tale sunt în desaga șeii?

Fata trase de o curea cu noduri de la talie, iar faldurile hainei sale se transformară într-o fustă care îi căzu peste pantaloni. Nina trebuia să recunoască faptul că era impresionată.

— Ce trucuri mai ascunzi? Sau ce fuste?

— Destule, spuse fata, cu un zâmbet trecător pe buze.

Ușa adăpostului se dădu de perete și conturul unui bărbat cu pușcă apăru în lumină.

— Cine e?

— Ia-te după mine, murmură Nina.

Apoi începu să strige:

— Ah, ce bine. Ne temeam că n-o să fie nimeni aici. Repede, Inger!

— Inger? murmură fata.

Nina tropăi către ușă, ignorând pușca ațintită asupra ei, în

speranța că bărbatul care o ținea era prea beat sau plictisit ca să tragă într-o fată neînarmată – sau o fată care părea neînarmată.

Nina urcă treptele și îi zâmbi dulce bărbatului masiv, în timp ce cealaltă fată venea în urma ei.

— Slavă lui Djel că am găsit adăpost pentru noapte.

Nina privi peste umărul lui în cabană. Camera era ticsită cu bărbați, cel puțin zece, toți strânși în jurul unui foc. Simți cum creste tensiunea în interiorul ei. Era un moment în care s-ar fi bucurat să vadă *drüskelle.* Aceștia nu beau și trebuiau să respecte un cod strict în ce privește femeile. Nu era altceva de făcut decât să înfrunte situația.

— Și printre domni care să ne protejeze! continuă ea.

— Cine sunteți? spuse bărbatul, suspicios.

Nina trecu pe lângă el ca și cum ar fi fost acasă la ea.

— Nu-i așa că avem noroc, Inger? Hai să ne așezăm la foc. Și închide ușa...

Nina puse mâna pe pieptul bărbatului.

— Scuză-mă, cum spuneai că te cheamă? îl întrebă ea.

— Anders, răspunse el clipind.

— Fii un drăguț și închide ușa, Anders.

Intrară înăuntru, iar Nina întâmpină privirile fixe ale bărbaților cu un zâmbet.

— Știam că Djel o să ne îndrume, Inger. Fără îndoială că tatăl tău o să aibă o răsplată sănătoasă pentru toți acești oameni de treabă.

Timp de o clipă, fata păru nedumerită, iar Nina se gândi că sunt pierdute. Dar apoi fața ei se lumină.

— Da! Da, într-adevăr! Tatăl meu e extrem de generos când vine vorba de siguranța mea.

— Și cum ești logodită cu cel mai bogat om din Overüt, spuse Nina, făcând cu ochiul spre bărbații strânși lângă foc. Ei, bănuiesc că Djel v-a adus și vouă puțin noroc în noaptea asta, domnilor. Acum, care din voi va sta de pază pentru noi?

— Să stea de pază? spuse un bărbat cu sprâncene stufoase și portocalii de lângă foc.

— Noaptea asta.

— Drăguțo, cred că nu-ți dai seama...

— Tatăl lui Lady Inger e extrem de generos, dar nu vă puteți aștepta ca el să acorde 10.000 de *krydda* fiecăruia dintre voi,

așa că trebuie să alegeți cine e beneficiarul.

— 10.000 de *krydda?*

— Ăsta a fost prețul ultima oară, nu-i așa? Când ne-am rătăcit în locul ăla amuzant din sud. Deși presupun că acum, când ești logodită cu cel mai bogat om din Overüt, s-ar putea să fie dublu.

— Cine e logodnicul de care vorbești? întrebă bărbatul cu barbă.

— Ai auzi de Bernhard Bolle, care a făcut avere din păstrăv afumat? Și de Ingvar Hals, care are păduri din Elbjen până în Isenvee? Ei, Lennart Bjord îi domină de departe.

— Lennart Bjord? repetă bărbatul cu barbă.

— Sună cunoscut, spuse cineva de lângă vatră.

Nina se îndoia de asta, dat fiind că inventase numele în urmă cu doar câteva secunde.

— Eu le-am întâmpinat primul, spuse bărbatul solid cu pușcă. E normal ca eu să primesc recompensa.

— Nu e corect! S-a întâmplat doar să fii lângă ușă!

— Ei, nu vă enervați prea tare, spuse Nina cu un țâțâit de guvernantă în voce, în timp ce bărbații începeau să dezbată cine să preia paza. Lennart Bjord o să dea ceva fiecăruia.

Nina și „Inger” se așezară în colț, cu spatele la perete, în timp ce bărbații se certau.

— A fost ceva penibil, spuse fata clocotind, cu coatele pe genunchi și trăgându-și fusta peste vârfurile cizmelor.

— Poftim?

— Din cauza ta acum părem slabe. De fiecare dată când ne purtăm așa, asta îi ajută pe bărbați să vadă doar moliciune atunci când se uită la noi.

— Nu e nimic în neregulă cu moliciunea, spuse Nina, cu nervii tot mai întinși.

Era epuizată și înfrigurată, după ce tocmai săpase mormântul iubitului ei.

— În clipa asta, se uită la noi ca la doi saci cu bani, în loc de două fete singure și vulnerabile, spuse ea.

— Nu eram vulnerabile. Eu am pușca și cuțitul. Tu ai săgețile alea ridicole.

— Ai cumva și 12 brațe ascunse sub haina aia? Suntem depășite numeric.

De fapt, Nina presupunea că ar fi putut să le facă fată tuturor, însă doar dacă voia să-și dezvăluie adevărata putere, ceea ce ar

fi însemnat ca la noapte să o îngroape și pe fata aceasta.

— Sunt beți. Ne-am fi descurcat.

— Nu intri într-o luptă pe care nu o poți câștiga, răspunse Nina iritată. Presupun că a trebuit să te pregătești în secret și probabil nu ai avut niciodată un instructor de luptă adevărat. A fi puternic nu e același lucru cu a fi neglijent.

Fata cea vinoasă își strânse haina mai bine.

— Nu suport asta, spuse ea. Nu suport modul în care ne văd ei. Tatăl meu e la fel. El crede că o femeie care luptă, vânează sau se descurcă singură e ceva nenatural, pentru că le refuză bărbaților șansa de a fi protectorii noștri.

— Ce tragedie pentru ei, spuse Nina pufnind. Ce crede mama ta?

— Mama mea e soția perfectă, mai puțin faptul că nu i-a oferit tatălui meu niciun fiu. Așa că face ce dictează el.

Fata oftă. Dintr-odată părea frântă, după ce însuflețirea luptei și furtunii dispăruse. Părul ei – de acea culoare extraordinară, asemenea pădurii toamna, castaniu, roșu și auriu – îi cădea pe obrajii maronii, udat de furtună și încâlcit.

— Eu nu pot s-o judec, spuse ea. Așa funcționează lumea. E îngrijorată că o să devin o proscrisă.

— Și atunci te-au trimis la o mănăstire de la mama naibii?

— Unde n-aș putea să dau de bucluc sau să-i fac de râs în fața prietenilor. Nu te preface că gândești altfel. Am văzut cum te-ai uitat la mine atunci când te-am găsit în luminiș.

— Erai îmbrăcată în soldat. Aveam dreptul să fiu puțin surprinsă.

Și fusese hotărâtă să nu se deconspire, nu să se împrietenească cu o Grisha – una care ar fi putut-o ajuta să se apropie mai mult de fabrică.

— Dacă n-ai observat, călătoresc pe cont propriu, trăiesc de una singură.

— Asta e altceva. Tu ești văduvă.

— Nu e nevoie s-o spui cu atâta invidie.

Fata își frecă fruntea cu mâna.

— Îmi pare rău, spuse ea. Am fost insensibilă.

Nina o studie. Trăsăturile ei aveau ceva implacabil – pomeții ascuțiți, nasul de o rectitudine riguroasă. Doar buzele pline și ieșite în afară sugerau moliciune. Era o față provocatoare, cu linii încăpățânate. Minunată.

— Nu suntem chiar atât de diferiți pe cât ai putea crede, spuse Nina, arătând cu capul spre bărbații care acum făceau skanderbeg pentru dreptul la recompensa generoasă pe care niciunul dintre ei nu avea s-o vadă vreodată. Frica e cea care îl face pe tatăl tău să se poarte așa, care îi face pe bărbați să scrie reguli neghioabe care spun că nu poți să călătorești singură sau să călărești cum vrei tu.

Cealaltă fată își înăbuși râsul.

— De ce le-ar fi frică lor? spuse ea. Lumea le aparține.

— Dar gândește-te la toate lucrurile pe care noi le-am putea realiza dacă ni s-ar permite să facem ceea ce fac ei.

— Dacă le-ar fi cu adevărat frică, tu n-ar mai trebui să zâmbești prostește și să te dichisești.

— M-ai văzut zâmbind prostește, spuse Nina, făcând cu ochiul. Dacă o să mă decid vreodată să mă dichisesc, atunci ar fi bine să mă urmărești cu atenție.

Fata își înăbuși un chicotit.

— Eu sunt Hanne.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Nina. Eu sunt Mila.

Spusese nenumărate minciuni în seara asta, dar, cumva, avu o senzație neplăcută când îi dădu acestei fete un nume fals.

— Cred că nu vrei cu adevărat să dormim, nu-i așa, Mila? spuse Hanne, cu o expresie de înțelegere.

— Nicio șansă. Tu ține-ți mâna pe pumnal, eu fac prima de veghe.

Nina își duse mâna la mânecă și pipăi prezența liniștitoare a oaselor cu care era căptușit materialul. Privi pâlpâitul focului.

— Odihnește-te, îi spuse ea lui Hanne.

Și își dădu seama că, pentru prima oară după luni de zile, zâmbea.

11. Zoya

Pregătirile pentru marele tur al lui Nikolai la locurile miracolelor necesitau zile întregi de planificare din partea personalului regelui. Trebuiau asigurate provizii, pregătite vehicule pentru vremea schimbătoare, împachetate haine adecvate și trimise scrisori nobililor și guvernatorilor orașelor pe care intenționau să le viziteze. Zoya se trezi că se răstește la toată lumea încă și mai mult ca de obicei. Știa că se vorbește că

e în una din dispozițiile ei, dar printre avantajele conducerii se număra și permisiunea de a nu-și scălda vorbele în miere. Își îndeplinea misiunea. Și o făcea bine. Dacă elevii, servitorii și colegii ei Grisha nu puteau suporta câteva răspunsuri tăioase, atunci se aflau în țara greșită, fir-ar a naibii.

Poate că ar fi putut să se relaxeze, dacă toată lumea nu s-ar fi mișcat atât de *încet.* Dar în cele din urmă căruțele fură încărcate, trăsura pregătită, iar călăreții însoțitori trimiși înainte, să cerceteze starea drumurilor pentru procesiunea regală. Itinerarul anume al călătoriei avea să fie ținut secret, dar în curând oamenii lui Nikolai aveau să afle că regele lor călătorește și aveau să iasă în forță, să îl vadă pe minunatul lor erou de război.

Zoya nu știa prea bine ce să creadă despre poveștile cu salcâmul auzite de la călugăr sau despre spusele gemenilor referitoare la gărzile preoțești și *obisbaya.* O parte a ei spunea că era nesăbuit ca ei să-și agațe speranțele de o astfel de misiune, de balivernele unui fanatic care, în mod evident, credea în sfinți și în toată pompa și aberațiile care îi însoțeau pe aceștia.

Zoya își spunea că această călătorie avea să facă bine coroanei și poziției lui Nikolai, indiferent ce găseau. Își spunea că, dacă nu se alegea nimic de ea, aveau să găsească altă modalitate de a trece de următoarele câteva luni, de a-și liniști aliații și de a-și ține inamicii la distanță. Își spunea că adevăratul Nikolai era cel care deținea în continuare controlul, nu monstrul pe care îl văzuse ea în noaptea aceea în clopotniță.

Dar Zoya supraviețuise pentru că fusese onestă cu ea însăși și trebuia să recunoască faptul că în interiorul ei pândea și o altă temere – dedesubtul neliniștilor care însoțeau pregătirile pentru această călătorie, dedesubtul chinului de a privi demonul în ochi și de a-i vedea foamea. Se temea de ceea ce puteau să găsească în Falie. Dacă idioții care se prosternau și îl venerau pe Cel Fără Stele chiar aveau dreptate, iar aceste evenimente bizare anunțau întoarcerea Întunecatului? Dacă acesta găsea cumva o cale de a se întoarce?

— De data asta o să fiu pregătită să-l întâmpin.

Zoya șoptise aceste cuvinte în întuneric, sub acoperișul apartamentului pe care îl ocupase cândva Întunecatul, din palatul construit de el din nimic. Nu mai era o fată naivă, care

încerca cu disperare să-și dea măsura la fiecare ocazie. Era un general cu o listă de victime lungă și o memorie încă și mai lungă.

Frica e un phoenix. Cuvinte pe care i le spusese Lilyana cu ani în urmă și pe care Zoya le repetase de multe ori altora. *Poți să-l vezi cum arde de o mie de ori și totuși să se întoarcă.* Nu avea să se lase guvernată de frică. Nu avea acest lux. *Se poate,* se gândi ea, *dar asta nu te-a împiedicat să-l eviți pe Nikolai după acea noapte din clopotniță.* Zoya nu suporta această fragilitate a ei, nu suporta faptul că acum îi ținea pe Tolya sau Tamar aproape atunci când îl înlănțuia pe rege de pat în fiecare noapte, că până și în sălile de reuniune își dădea seama că e vigilentă, ca și cum s-ar fi așteptat să privească de cealaltă parte a mesei de negociere și să vadă cum ochii lui căprui sclipesc negru. Frica ei era inutilă și neproductivă – și Zoya bănuia că era un lucru pe care monstrul ar fi putut să-l savureze.

Atunci când, în sfârșit, sosi dimineața plecării lor, Zoya își pregăti un cufăr mic. Spre deosebire de bagajele pe care servitorii le pregătiseră pentru *kefta* și hainele ei de călătorie, acesta avea să fie încuiat. În el erau lanțurile lui Nikolai, întărite de două ori și cu un mecanism de încuiem nou, pentru a cărui stăpânire Zoya avusese nevoie de ore întregi. Greutatea lor în mâinile ei era liniștitoare, dar chiar și așa Zoya respiră ușurată atunci când Genya și David sosiră în apartamentul ei.

Zoya studie sticluța mică pe care i-o întinse Genya și care avea un dop de sticlă.

— E de ajuns? întrebă ea.

— Mai mult decât de ajuns, spuse Genya. Dă-i o picătură imediat înaintea somnului, și încă una dacă ai probleme. Dacă îi dai mai mult, e foarte posibil să-l omori.

— E bine de știut. Regicidul nu se află pe lista cu infracțiunile mele preferate.

Pe buzele Genyei zvâcni un zâmbet.

— Vrei să spui că n-ai vrut niciodată să-l omori pe Nikolai? întrebă ea.

— A, ba da. Doar că nu vreau să fie adormit când o fac.

Genya îi dădu încă o sticluță, de data asta una rotundă și roșie.

— Dimineața trezește-l cu asta. Destup-o și pune-i-o sub nas.

— Ce anume e?

— Un distilat de *jurda* și amoniac. Practic, un stimulent cu acțiune foarte rapidă.

— Nu e o descriere deloc exactă, spuse David. Substanța folosește...

— E suficient de exact, spuse Zoya, ridicând mâna.

Genya își trecu degetele peste suprafața sculptată a cufărului.

— Nu o să fie o acțiune ușoară pentru el. O să semene puțin cu un înec în fiecare seară și cu readucerea la viață în fiecare dimineață.

Zoya înfășură sticluțele în bumbac și le puse cu grijă în cufăr, dar când dădu să încuie capacul, Genya puse mâna pe mâinile ei.

— Am făcut sedativul cât de tare era posibil, spuse ea. Dar de fapt nu înțelegem ce încercăm să controlăm. Zoya, s-ar putea să nu fii în siguranță cu el.

Zoya știa asta mai bine decât oricine. Văzuse oroarea care pândea în interiorul lui Nikolai prea îndeaproape ca să o poată nega.

— Ce îmi sugerezi să fac?

Spre surpriza ei, Genya spuse:

— Aș putea să merg eu.

David strânse din buze până când din ele rămase doar o linie fermă, iar Zoya își dădu seama că cei doi discutaseră despre asta, că Genya vorbea serios. În gât i se puse un nod nedorit, dar nu făcu altceva decât să ridice o sprânceană.

— Pentru că ești atât de bună la luptă? spuse ea. Nikolai are nevoie de războinici cu el.

— *Nichevo'ya* și-au lăsat amprenta și asupra mea, Zoya. Înțeleg forța de atracție a acestei întunecimi.

Zoya scutură din cap, își trase mâna și băgă cheia în buzunar.

— Nu ești pregătită pentru genul ăsta de luptă.

Se auzi un ciocănit și ei se întoarseră ca să vadă cum trupul imens al lui Tolya umple cadrul ușii către sala comună.

— Trăsura e pregătită, spuse el.

Apoi se întoarse și strigă peste umăr:

— Iar Tamar întârzie!

— Nu întârzie, spuse ea din spatele lui. Dar soția mea e îmbufnată.

Zoya se uită pe lângă umărul lui Tolya și văzu că Tamar o

ținea de mână pe Nadia, în mod evident încercând s-o scoată din posomorala ei.

— Am dreptul să fiu îmbufnată, spuse Nadia. Tu pleci. Fratele meu e undeva în Fjerda, iar mie mi se cere să construiesc un prototip de submersibil care nu funcționează, pentru o petrecere la care eu nu vreau să merg.

— O să mă întorc cât ai zice pește, spuse Tamar. Și o să-ți aduc un cadou.

— Sper să fie niște ochelari de protecție noi, spuse Nadia.

— Eu mă gândeam la ceva mai romantic.

— Ce e mai romantic decât ochelarii de protecție? întrebă David, încruntându-se.

— Suntem gata, spuse Zoya, înmânându-i cufărul lui Tolya. Genya, să mă informezi frecvent despre răspunsurile pe care le primim de la aspirante și despre pregătirile pentru securitate. Eu o să trimit mesaje prin rețeaua noastră de pe drum.

Zoya ezită. Simți o nevoie extraordinară de a o îmbrățișa pe Genya... și, măcar o dată, îi dădu curs. Simți privirea uluită a lui Tolya și modul în care Genya se crispează, surprinsă, apoi o îmbrățișează și ea.

— Ai grijă de siguranța ta, șopti Zoya.

Ai grijă de siguranța ta. Ca și cum acele cuvinte ar fi putut să arunce cine știe ce vrajă.

— Pentru mine, singurul pericol o să fie un exces de planificare a meniului, spuse Genya râzând.

Se trase înapoi, iar Zoya fu deopotrivă îngrozită și mișcată să vadă lacrimi în ochii chihlimbarii ai Genyei.

— Chiar crezi că un leac e posibil? întrebă Genya.

— Trebuie. Ravka nu mai poate suporta încă o acaparare a puterii, încă o lovitură de stat, încă un război. Nikolai e insuportabil, dar e singura variantă pe care o avem.

— E un rege bun, spuse Genya. Eu știu care e diferența. Adu-ni-l înapoi întreg.

— Așa o să fac, promise Zoya, chiar dacă era o promisiune pe care nu știa dacă poate s-o țină.

— Și fii atentă, Zoya. Ravka are nevoie și de tine.

Zoya simți în spatele urechilor o furnicătură suspectă și se grăbi să iasă pe ușă, înainte ca situația să devină mai sentimentală decât putea suporta.

Călătoreau luxos, înconjurați de călăreți și soldați care purtau steagul cu vulturul bicefal. Yuri era ținut în trăsură, sechestrat, împreună cu Tolya. Răsfoiau pergamente vechi și texte religioase, căutând informații despre *obisbaya.* O altă trăsură fusese dedicată cărților pe care le strânseseră din bibliotecile Marelui și Micului Palat – și câteva pe care Tamar le obținuse pe furiș din catacombele gărzilor preoțești: tratate savante legate în piele, cărți de rugăciuni vechi și fărâmicioase, chiar și cărți pentru copii, cu pagini îngălbenite la ale căror margini se învârtejeau ilustrații cu ceva ce ar fi putut să fie un salcâm.

Chiar dacă Yuri își frânsese mâinile și protestase pe tonuri plângărețe, îl convinseseră să lase mantia lui neagră în favoarea mantiei aspre maro a unui călugăr obișnuit, ca să poată călători cu ei anonim. Yuri cedase destul de ușor. Credea că agenda secretă a acestei călătorii – vizite la locurile miracolelor și la Falie – era de a stabili dacă Cel Fără Stele trebuia făcut sfânt și dacă pe locul martiriului său trebuia construită o biserică.

— Dar, pentru ca asta să se întâmple, avertizase Nikolai, trebuie să aflu tot ce poți stabili despre *obisbaya* – ritualul, amplasamentul salcâmului, tot conceptul ăsta de purificare.

La ultimul cuvânt, ochii lui Yuri se aprinseseră.

— Purificare, repetase el. Întoarcerea la crezul adevărat. Refacerea credinței oamenilor.

Zoya știa că Nikolai spera ca toate cercetările călugărului să-l ducă la un ritual care l-ar fi putut purifica de monstru, dar chiar dacă ar fi reușit cumva să facă asta, nu putea să nu se întrebe unde aveau să sfârșească toate acestea.

— Ce o să faci cu el după ce se va termina totul? îl întrebase ea pe Nikolai. Oamenii o să se revolte imediat dacă chiar vei încerca să faci din Întunecatul un sfânt. Poți să declanșezi un război sfânt și să-i oferi Aparatului ocazia perfectă de a te contesta direct – și o s-o facă sub stindardul Alinei.

— O să găsim o modalitate de compromis, spusese Nikolai. O să-l instalăm pe Yuri într-o mănăstire drăguță și confortabilă ca să pregătească un tratat despre lucrurile bune făcute de Întunecatul, cu toate cărțile pe care o să și le dorească el. O să-i spunem că această chestiune trebuie adusă în fața oamenilor. O să-l trimitem pe Insula Rătăcitoare, ca să răspândească învățătura Celui Fără Stele.

— Seamănă suspect de mult cu un exil.

— Tu îi spui exil, eu îi spun vacanță prelungită.
— Ar trebui să-l trimitem la Ketterdam, să le predice lui Kaz Brekker și celorlalți păcătoși, sugeră Zoya.
Nikolai tresări.
— Atunci cu siguranță și-ar obține martiriul, spuse el.
Regele făcuse ultima oară turul țării imediat după înfrângerea Întunecatului, când ocupase locul lăsat liber de părinții lui exilați și urcase pe tron. În loc să rămână în capitală, așa cum se așteptase aristocrația, Nikolai se dedicase drumurilor și cerurilor, călătorind fără odihnă. Pe vremea aceea, Zoya abia îl cunoștea pe rege și cu siguranță nu avea încredere în el. Înțelesese că el era cea mai bună speranță de supraviețuire a țării lor fărâmițate și putea să recunoască faptul că Nikolai dăduse dovadă de ingeniozitate în timpul războiului civil, dar în același timp era un Lantsov, și tatăl lui nu adusese decât nefericire Ravkăi. Din câte știa Zoya la acel moment, noul rege putea foarte bine să fie doar o catastrofă arătoasă și guralivă în devenire.
Dar Nikolai făcuse ceea ce atât de mulți oameni nu reușiseră să facă: o surprinsese. Întărise granițele Ravkăi, negociase noi împrumuturi cu Kerchul, reînființase avanposturile militare și folosise flota pe care o construise în viața lui secretă de pirat, sub numele de Sturmhond pentru a continua obstrucționarea fjerdanilor pe mare. Vizitase orașe și orășele, distribuise mâncare, discutase cu liderii și nobilii locali, folosind fiecare fărâmă a farmecului său pentru a le câștiga sprijinul și pentru a cimenta opinia publică în favoarea lui, după distrugerea Faliei. Atunci când se întorsese în sfârșit în Os Alta, Nikolai crease un nou steag, cu soarele la răsărit în spatele vulturului bicefal al familiei Lantsov și fusese încoronat de către Aparat în capela regală nou construită. Zoya simțise o emoție care ar fi putut să fie speranță.
Ea lucrase din greu împreună cu Triumviratul, încercând să recompună Armata a Doua și să facă un plan pentru viitorul ei. În unele zile, se simțea mândră și plină de însuflețire, dar în altele se simțea ca un copil care se dădea drept lider. Fusese chinuitor și entuziasmant să afle că stăteau cu toții pe buza a ceva nou.
Dar acum, în timp ce călătoreau dintr-un oraș în altul, Zoya înțelese că sarcina unificării Ravkăi și a construirii unei noi

fundații pentru Armata a Doua fusese partea ușoară. Tragerea țării spre viitor se dovedea a fi mai dificilă. Nikolai își petrecuse viața așteptând să guverneze și învățând cum să facă asta, dar în timp ce el tânjea după schimbare, Ravka se opunea acesteia. Reformele lui referitoare la zeciuială și legile proprietății asupra pământului duseseră la bombăneli în rândul nobilimii. *Bineînțeles că șerbii ar trebui să aibă drepturi,* protestaseră ei, *dar mai încolo.* Regele mergea prea departe și prea repede.

Zoya știa că Nikolai era conștient de opoziția care crescuse împotriva lui și intenționa să se folosească de această călătorie pentru a o învinge. Zilele erau dedicate călătoriei și câștigării oamenilor de rând cu ajutorul spectacolelor și darurilor constând în bani sau mâncare. Seara, grupul lor se instala în casele nobililor și guvernatorilor locali și participa la cine grandioase care se prelungeau până târziu în noapte. După-masă, Nikolai se retrăgea cu stăpânul casei și discuta cu el despre reforme, îi cerea ajutorul și aplana iritările produse de pericolul schimbării. Uneori, Nikolai îi cerea Zoyei să li se alăture, când singurul lucru pe care și l-ar fi dorit ea era să se prăbușească în pat.

— De ce să mă mai deranjez și eu? bombăni ea în conacul baronului Levkin din Kelink. Dispui de suficient farmec ca să ai câștig de cauză.

— Trebuie să-mi vadă generalul, spuse el.

Era destul de adevărat. Nobilii erau încă entuziasmați de război și de forța Armatei a Doua. Dar Zoya știa și că prezența ei – oricât de acră și caustică ar fi fost – modifica atmosfera din încăpere, făcând conversația să pară mai puțin o negociere și mai mult un dialog prietenos. Era încă un motiv pentru care Nikolai avea nevoie disperată de o regină. Așa că Zoya făcuse tot posibilul să-și lipească un zâmbet pe față și să fie plăcută, iar uneori, dacă cineva se gândea să întrebe, spunea câteva cuvinte despre Grisha. Era epuizant.

— Cum reușești să faci asta? se răstise ea la Nikolai într-o seară, în timp ce plecau de la o ședință deosebit de productivă cu un duce din Grevyakin.

Acesta începuse conversația hotărât să respingă sugestia lui Nikolai de a-i folosi câmpurile pentru cultivarea bumbacului, cerând o revenire la vechile obiceiuri. Toată casa lui era plină de obiecte sculptate în lemn de țărani și textile țesute de mână, recuzita unor vremuri mai simple în care puteai conta pe un

șerb să creeze obiecte frumoase pentru stăpânul lui și să facă foamea politicos, în tăcere. Dar după două ore și mai multe pahare de băutură tare, bătrânul duce mugea de râs la glumele lui Nikolai și acceptase să își convertească încă două ferme la bumbac. Mai trecuse o oră și ducele promise să îngăduie ca pe proprietatea lui să fie construite o nouă moară și o mașină de egrenat (A separa de semințe (cu ajutorul unor mașini speciale) pentru obținerea pufului de bumbac.) bumbacul.

— Cum îi faci să se răzgândească și să-ți mulțumească pentru această experiență?

Nikolai dădu din umeri.

— Are disprețul nobililor față de comerț, dar îi place ideea că e un mare binefăcător. Așa că n-am făcut decât să subliniez că lucrătorii lui o să aibă mai multe ore de dedicat ornamentațiilor care îi plac atât de mult, pentru că vor economisi timp și bani. Domeniul lui ar putea deveni un far călăuzitor pentru artiști și meșteșugari – noua lume o susține pe cea veche, în loc s-o înlocuiască.

— Tu chiar crezi asta?

— Nicidecum. Șerbii lui o să prindă gustul banilor și educației și o să înceapă să se gândească să-și edifice o viață și o afacere a lor, în loc să se roage pentru bunăvoința stăpânului lor. Dar atunci va fi deja prea târziu. Progresul e un râu. Nu poate fi adus înapoi după ce s-a ridicat peste mal.

— Oricum, nu la asta mă refeream, spuse Zoya în timp ce Tolya îi conducea către apartamentul în care stătea Nikolai. Cum reușești să faci asta?

Zoya flutură mâna de la coroana lui de păr auriu la cizmele lustruite perfect.

— După zile de drum și somn aproape deloc, continuă ea în șoaptă. Ești tranchilizat în fiecare noapte și faci pe gazda pentru un fel de rău nemuritor din interiorul tău.

Dar tot reușești să pari proaspăt și mulțumit. Pariez că, dacă ți-ar fi cerut ducele, ai mai fi putut să joci cărți și să spui povești de război încă o oră.

— Asta cere slujba, Zoya. Domnia nu se reduce doar la victorii militare. Nici măcar la crearea de legi corecte și aplicarea lor. Ci la aceste momente, bărbați și femei care decid să-și pună viața și bunăstarea în mâinile tale.

— Recunoaște că ai nevoie să fii iubit la fel de mult pe cât au

ei nevoie să te iubească.

— Din fericire, sunt foarte ușor de iubit.

— Din ce în ce mai puțin, cu fiecare secundă. Nu arăți deloc obosit. Nu e normal.

— Cred că oboseala pe tine te prinde, Zoya. Paloarea. Umbrele de sub ochii tăi. Arăți ca o eroină de roman.

— Arăt ca o femeie gata să te calce pe picior.

— Ei, ei. Te descurci remarcabil de bine. Și faptul că zâmbești încă nu te-a ucis.

— Încă.

Tamar aștepta la ușa apartamentului lui Nikolai.

— A fost vreo problemă în seara asta? o întrebă Nikolai.

La anterioara oprire, Tamar prinsese un servitor care se furișa prin apartamentul regelui și îi căuta prin lucruri, probabil la porunca stăpânului său.

— Nimic, spuse ea. Dar o să mai verific o dată casa, pentru orice eventualitate, și mai târziu o să arunc o privire în biroul ducelui.

Bătrânul duce părea să fi fost convins, dar dacă lua legătura cu adversarii lui Nikolai din Ravka de Vest sau cu unul din pretendenții Lantsov, ei trebuiau să știe asta.

După ce Nikolai își scoase cizmele și se instală în patul de sub un tablou grotesc cu Sankta Anastasia vindecând ciumați, Zoya scoase sticluța din buzunar.

— Nu știu ce au preparat David și Genya, spuse Nikolai cutremurându-se, dar parcă e un pumn în gură, nu somn.

Zoya nu spuse nimic. Sedativele pe care i le dăduseră în trecut fuseseră simple poțiuni care îl făceau să se simtă ușor confuz și, adesea, să înceapă să sforăie înainte ca Zoya să iasă din cameră. Dar cu această nouă soluție, Nikolai își pierdea cunoștința în intervalul unei respirații – și nu părea că doarme. Nemișcarea lui era atât de absolută, încât Zoya se trezea că pune degetele pe scobitura de sub falca lui, căutând bătăile lente ale pulsului său. Administrarea soluției era ca și cum s-ar fi uitat la el cum moare în fiecare noapte.

— Tot ce știu e că e suficient de tare ca să-ți închidă gura, spuse ea ridicând sticluța, dar astfel încât el să n-o poată ajunge. Spune-mi cum reușești. Cum supraviețuiești la toată prietenia asta exagerată și reprezentațiile nesfârșite?

— Și tu faci asta în fiecare zi la Micul Palat, Zoya. Cu toate

vociferările tale, eu știu că nu te simți întotdeauna deșteaptă sau puternică, dar te străduiești să lași impresia asta.

Zoya își aruncă părul peste umăr.

— Poate. Dar eu sunt întotdeauna eu. Tu te schimbi ca lumina deasupra apei. Momentele astea, interacțiunile astea, par doar să te alimenteze și mai mult. Care e secretul tău?

— Secretul... spuse Nikolai gânditor.

Întinse mâna, iar Zoya lăsă să cadă fiola de argint în palma lui.

— Presupun că secretul e că nu suport să fiu singur, continuă el, destupând amestecul. Dar există unele locuri în care nimeni nu poate să meargă împreună cu noi.

Lipi sticluța de limbă, iar Zoya i-o smulse din mână. Nikolai căzu pe spate, afundându-se în întuneric încă înainte de a atinge perna cu capul.

Zoya mergea cu călăreții. Nikolai mergea uneori în trăsură, împreună cu Tolya și Yuri, dar cel mai adesea era călare pe unul din caii lui albi, încadrat de gărzi, urmat de Tamar la o distanță discretă. Nu purta toate însemnele regale și eșarfa care îi plăcuse tatălui său, ci prefera haina oliv simplă care constituia uniforma soldaților Armatei întâi. Câștigase respectul armatei pentru că servise în infanterie înainte să devină ofițer, iar medaliile pe care le purta la piept nu erau ceremoniale, ci câștigate în luptă.

În fiecare sat și oraș, Zoya se uita la rege cum își pune magia la lucru. Până și modul în care stătea pe cal se schimba în funcție de mulțimea pe care o saluta. Uneori era relaxat și degajat în șa, cu soarele aurindu-i părul și cizmele perfect lustruite, zâmbind și făcând cu mâna iubiților lui supuși. Alteori era sumbru și eroic și stătea pe scene sau la balcoane ca să se adreseze mulțimilor care se rugau în biserici și se adunau în piețe. Chiar dacă el și Zoya făceau eforturi să ascundă urgența misiunii lor, călătoreau în forță în fiecare zi și nu petreceau niciodată mai mult de o noapte într-un loc. Alocaseră trei săptămâni pentru această călătorie. Indiferent de ce descopereau în Falie, aveau să se întoarcă în capitală din timp, ca să se pregătească pentru festival.

În Ryevost, acolo unde lovise marele cutremur, Nikolai se dezbrăcă la cămașă ca să lucreze alături de oamenii din oraș la

mutarea molozului și ridicarea grinzilor. Stătu pe locul în care marele sigiliu de piatră al lui Sankt Lubov se despicase, revărsând un val de colibri argintii minusculi care dăduseră ocol pieței orașului, un nor zumzăitor care zburase timp de două săptămâni înainte de a se risipi. Nikolai jurase să construiască o biserică nouă acolo, cu bani din aurul familiei Lantsov.

— Și de unde o să vină de fapt toți banii ăștia? îl întrebase Zoya în noaptea aceea.

— Din Kerch? De la noua și bogata mea mireasă? Poate că Aparatul ar putea să vândă un altar elegant.

Dar Zoya înțelegea acum ce intenționase el atunci când cedase în fața cererii Aparatului de noi biserici. Aparatul avea să primească aceste locuri de rugăciune noi în care să-și plaseze spionii și loialiștii, dar oamenii nu aveau să se gândească la preot atunci când își spuneau rugăciunile și când auzeau clopotele bătând. Aveau să se gândească la regele lor cu păr auriu și să povestească în șoaptă despre ziua în care acesta venise în satul lor.

— Și eu am copilărit într-un loc ca ăsta, spuse Zoya când intrară în următorul sat izolat și mohorât. Lipsit de speranță. Înfometat. Disperarea îi face pe oameni să comită lucruri urâte, iar primele care au de suferit sunt întotdeauna fetele.

— De aia insiști atât de mult pentru noile fabrici pe care le construim?

Zoya dădu foarte ușor din umeri.

— Ca să ridici un topor sau să muți o piatră trebuie să ai spatele lat, dar nu e nevoie de forță ca să tragi de o manetă sau să apeși pe un buton.

Zoya simțea privirea cercetătoare a lui Nikolai.

— N-am știut că ai atâta compasiune pentru oamenii obișnuiți, spuse el.

Cândva am fost foarte obișnuită. Lilyana și Lada erau obișnuite.

— N-are nimic cu compasiunea. Pentru ca Grisha să prospere, avem nevoie de o Ravkă puternică.

— A, deci erai doar practică, bineînțeles.

Zoya auzi scepticismul din vocea lui și nu-i plăcu deloc. Dar îi era greu să se uite la ulițele noroioase, la casele cenușii cu acoperișuri strâmbe și pridvoare înclinate, la clopotnița aplecată a bisericii și să nu se gândească la Pachina, orășelul pe care îl

lăsase ea în urmă. Refuza să îl numească acasă.

— Știi ce a schimbat totul în orașul meu? spuse ea, continuând să rămână cu ochii ațintiți asupra drumului plin de gropi și pietre sparte de la ploaia din noaptea anterioară. Recrutarea. Când războiul a ajuns atât de crunt încât coroana a fost obligată să ia la luptă și fete, nu doar băieți.

— Credeam că recrutarea a fost văzută ca un blestem.

— De către unii, recunoscu Zoya. Dar altora dintre noi le-a oferit o cale de scăpare, șansa a ceva diferit decât să fii soția cuiva și să mori la naștere. Când eram mică, înainte să apară puterile mele, visam să fiu soldat.

— Micuța Zoya cu baioneta ei?

— Am avut întotdeauna aptitudini de general, spuse ea pufnind.

Dar mama ei văzuse numai valoarea frumuseții fiicei sale. Fața Zoyei devenise zestrea ei la frageda vârstă de nouă ani. Dacă n-ar fi fost Lilyana, Zoya ar fi fost dată la schimb ca un vițel. Dar putea ea s-o învinovățească pe mama ei? își amintea mâinile jupuite ale Sabinei, ochii ei obosiți, liniile supte ale trupului ei – mereu obosit și lipsit de speranță. Și totuși, după toți acești ani, Zoya nu reușea să găsească nicio fărâmă de iertare pentru disperata ei mamă sau slabul ei tată. Nu aveau decât să putrezească. Trase de frâie.

Zoya și restul grupului lui Nikolai trecură călare printre câmpuri de orz și inspectară noua fabrică de armament, suportară cântecele unui cor de copii și apoi luară ceaiul cu consiliul local și dirijorul corului.

— Ar trebui să-l otrăvești pe dirijorul corului pentru că ne-a supus la atrocitatea asta, bodogăni Zoya.

— Au fost adorabili.

— Au fost insipizi.

Zoya fu obligată să facă o mică demonstrație de invocare pentru grupul femeilor din localitate, luptând împotriva impulsului de a-i zbura peruca magistratului orașului.

În sfârșit, li se permise să se ducă împreună cu guvernatorul ca să vadă marea întindere de pădure care se presupunea că fusese doborâtă într-o singură noapte. Mirosul de sevă plutea greu în aer, iar copacii căzuseră în șiruri perfecte până pe coama unui deal care dădea spre o capelă minusculă închinată lui Sankt Ilya înlănțuit. Copacii zăceau toți în aceeași direcție,

asemenea unor trupuri din cimitir, ca și cum le-ar fi indicat vestul, spre Falie. Îl lăsară pe Yuri să iasă din trăsură, ca să-și dezmorțească picioarele și să vadă locul presupusului miracol. Tolya îl domina prin statura lui, asemenea singurului copac care refuzase să cadă. Potrivit lui Tolya, începuseră să asambleze împreună un text care putea foarte bine să fie descrierea originală a ritualului *obisbaya.*

— Te-ai gândit vreodată, spuse Zoya, privindu-l pe călugărul slăbănog care îi vorbea cu însuflețire lui Tolya, în ciuda expresiei hărțuite a acestuia, că toate astea sunt o viclenie? Că Aparatul și călugărul nu sunt deloc dușmani? Că amândoi vor ca tu să pleci din siguranța capitalei și că exact asta au obținut în schimbul eforturilor lor?

— Bineînțeles că m-am gândit, spuse Nikolai. Dar astfel de manifestări întrec chiar și puterea considerabilă a Aparatului. Mândria mea are de suferit când spun asta, dar aici s-ar putea să lucreze ceva mai mare decât noi amândoi.

— Vorbește în numele tău, spuse ea.

Dar când privea copacii doborâți, Zoya simțea că o mână invizibilă îi îndrumă și nu-i plăcea asta.

— Nu am încredere în el, spuse ea. În niciunul dintre ei.

— Aparatul e un om ambițios, ceea ce înseamnă că poate fi controlat.

— Și prietenul nostru călugăr? Și Yuri e ușor de controlat?

— Yuri e un credincios adevărat. Sau asta, sau e cel mai bun actor care a trăit vreodată, ceea ce știu că e imposibil.

— Cum poți să fii atât de sigur?

— Pentru că am reușit să zâmbesc în timpul concertului acelui cor, deci, evident, eu sunt cel mai bun actor care a trăit vreodată.

Nikolai își îmboldi calul cu călcâiele.

— Către următorul orășel, Nazyalensky. Fără speranță, șovăim.

Zoya avu o senzație de recunoștință când intrară în Adena, ultima lor oprire înaintea Faliei. În curând aveau să aibă răspunsuri sau aveau să o ia spre casă. Cel puțin ea avea să fie eliberată de nesiguranța și frica față de ce îi putea aștepta atunci când ajungeau la Nemare.

Satul era asemănător tuturor celorlalte, cu excepția lacului

frumos spre care dădea. De data asta fură întâmpinați de o orchestră dezacordată și de o paradă a animalelor domestice și a legumelor gigantice.

— Dovlecelul ăla e la fel de lat pe cât sunt eu de înalt, spuse Nikolai în șoaptă, în timp ce zâmbea și făcea cu mâna.

— Și de două ori mai arătos.

— Pe jumătate la fel de arătos, protestă el.

— Ah, spuse Zoya, dar dovlecelul nu vorbește.

În sfârșit, se ridicară de pe locurile lor de pe estradă și o luară spre biserică. Măcar de data asta, localnicii nu-i urmară. Zoya, Nikolai, Yuri și gemenii rămaseră să iasă din oraș însoțiți doar de preotul satului.

— Nu există pelerini? îl întrebă Tolya, în timp ce treceau de periferia satului.

— Pelerinii sunt ținuți în interiorul localității, spuse preotul.

Era un bărbat mai în vârstă, cu barbă albă îngrijită și ochelari asemănători cu ai lui Yuri.

— Vizitatorilor li se permite accesul la acest loc doar sub supraveghere și la anumite ore. Catedrala e în reparație, iar noi vrem să prezervăm munca Sanktei Lizabeta.

— E atât de fragilă? întrebă Yuri.

— E extraordinară, nu e ceva din care să fie luate bucăți drept suvenir.

Zoya simți cum o acoperă o răceală. Aerul de aici era diferit. Insectele amuțiseră. Nu auzi niciun țipăt de pasăre în copacii din jur, în timp ce străbăteau umbrele răcoroase ale pădurii, îndepărtându-se tot mai mult de oraș. Întâlni privirea lui Tamar și își făcură reciproc semn din cap. Chiar și într-un loc despre care se presupunea că e sfânt, regele putea fi expus riscului asasinării.

Ajunseră pe vârful unui deal înalt și rotunjit, lângă o catedrală înconjurată de schele, cu cupole aurii sclipind în soarele de sfârșit de după-amiază. În fața intrării era o statuie a Sanktei Lizabeta. Prin piatră explodase un val de trandafiri roșii, crăpându-i craniul înfășurat cu voal. Florile se revărsau peste statuie cu o abundență nestăpânită, înconjurând cu un cerc larg fustele de marmură ale acesteia, ca o baltă de sânge. Mirosul lor dulce pulsa, ca un val gros și siropos care părea să ardă odată cu arșița verii.

Fata lui Yuri era extatică.

— Am vrut să cred, spuse el. Am crezut, dar așa ceva...

Zoya își dădu seama că Yuri plângea.

— Taci, spuse ea mușcător. Sau te arunc în trăsură eu însămi.

— Uitați, spuse Tolya.

Zoya auzi în vocea lui o venerație inedită.

Din ochii Lizabetei curgeau lacrimi negre care sclipeau dur, asemenea obsidianului, ca și cum ar fi încremenit acolo sau ar fi fost și ele sculptate în piatră.

În valea de dedesubtul lor, Zoya întrezărea în depărtare orașul Kribirsk și licărul nisipurilor albe moarte care fuseseră cândva Falia Umbrei. Erau aproape.

Nikolai inspiră șuierat, iar Zoya îl privi tăios. Ochii celorlalți erau fixați asupra statuii, dar înainte ca Nikolai să apuce să-și tragă la loc marginea manșetei, Zoya întrezări venele întunecate de la încheietura lui pulsând negru, ca și cum... ca și cum ceea ce era în interiorul lui recunoscuse ceva familiar aici și se trezise. O parte a ei ar fi vrut să se retragă, temându-se că va vedea cum apare demonul, dar Zoya era soldat și nu avea să șovăie.

— Care a fost povestea Lizabetei? întrebă Nikolai.

Avea o voce încordată, dar ceilalți nu părură să observe.

— E deopotrivă minunată și tragică, spuse Yuri entuziast.

Zoyei îi venea să-i dea un brânci în trandafiri.

— Nu așa sunt făcute să pară toate martiriile? întrebă ea.

Dar Yuri o ignoră, sau pur și simplu n-o auzi.

— Avea doar 18 ani când pe țărmul Ravkăi de Vest au apărut călăreții care jefuiau și incendiau fiecare sat întâlnit în drum. În timp ce bărbații din satul ei se ascundeau, Lizabeta i-a înfruntat pe soldați pe un câmp de trandafiri albi și i-a implorat să dea dovadă de milă. Atunci când ei s-au repezit spre ea, Lizabeta a căzut în genunchi, rugându-se, iar cele care au răspuns au fost albinele, care s-au înălțat din flori și i-au atacat roind pe soldați. Satul Lizabetei a fost salvat.

— Acum spune-i regelui nostru cum au răsplătit-o oamenii pe tânăra Lizabeta pentru acest miracol, zise Zoya încrucișându-și brațele.

— Ei bine, spuse Yuri, jucându-se cu un fir răzleț de la mâneca lui, sătenii din nord au cerut ca Lizabeta să repete acest miracol și să salveze și satul lor, dar ea n-a putut.

Yuri își drese vocea.

— Au tăiat-o în patru bucăți, continuă el. Se spune că trandafirii au devenit roșii din cauza sângelui ei.

— Și această femeie e cea care se presupune că răspunde rugăciunilor oamenilor, spuse Zoya.

Rupse un trandafir, ignorând icnetul îngrozit al preotului satului. Trandafirul răspândea un miros dulceag. Locul ăsta avea ceva care o făcea pe Zoya să scrâșnească din dinți. I se părea că cineva o privește de pe cupolele catedralei, din umbrele copacilor.

— De ce trebuie să fie martirizați toți sfinții voștri? întrebă ea.

— Pentru că... spuse Yuri clipind. Pentru că asta arată dorința de sacrificiu.

— Tu crezi că Lizabeta a dorit să fie sfârtecată? Dar Demyan, care a fost ucis prin lapidare? Sau Ilya, înlănțuit și aruncat într-un râu ca să se înece?

Zoya se săturase de aceste miracole, de groaza care o însoțea în fiecare zi, și se săturase până peste cap de poveștile care se terminau cu suferința celor care îndrăzneau să fie curajoși, stranii sau puternici.

— Dacă eu aș fi Lizabeta, nu mi-aș pierde timpul ascultând lamentațiile...

O mișcare de pe acoperișul catedralei atrase atenția Zoyei. Ridică privirea la timp ca să vadă cum ceva imens se repede spre ea și se izbește de statuia Lizabetei, aruncând în toate părțile petale și cioburi de piatră. Niște mâini imense prinseră umerii Zoyei, înfigându-i-se în carne, și o ridicară de la pământ. Ea dădu din picioare, cu senzația teribilă că sub ea nu mai e nimic.

Zoya țipă în timp ce era trasă spre cer, continuând să strângă în mână trandafirul.

12. Nikolai

— Zoya!

Ceva o prinsese – ceva cu aripi, iar pentru o clipă Nikolai se întrebă dacă nu cumva demonul sărise din propria lui piele. Dar nu, aripile răpitorului erau niște minuni mecanice ale ingineriei care băteau aerul, în timp ce se înălțau tot mai sus.

Alt soldat înaripat se abătea asupra lui Nikolai – acesta era femeie, cu păr negru legat într-un coc în creștet și bicepși cu

armură din fâșii de metal gri. Soldați Kherguud. Shuhanii îndrăzniseră să atace procesiunea regală.

Tolya și Tamar se puseră în fața lui Nikolai, dar ținta soldatului nu era regele – venise după gărzile Sfâșie-Inimi ale regelui. Venise să vâneze Grisha. Dintr-o mișcare, Kherguudul lansă în aer o rețea metalică sclipitoare, apoi se prăbuși asupra gemenilor cu suficientă greutate cât să-i doboare la pământ. Kherguudul începu să-i târască pe jos, prinzând viteză ca să-i ridice la cer.

Nikolai nu ezită. Existau momente potrivite pentru subtilitate și momente în care nu aveai altceva de făcut decât să ataci. Alergă drept spre Kherguud, cățărându-se peste trupurile agitate ale lui Tolya și Tamar, care gemură când cizmele lui îi loviră. Nikolai deschise focul cu ambele pistoale.

Kherguudul abia tresări, deoarece pielea lui era ranforsată cu acel aliaj extraordinar de eficient de oțel Grisha și ruteniu. Nikolai avea să rezolve această problemă mai târziu.

Aruncă armele, dar nu încetini pasul. Scoase pumnalul și se aruncă spre spatele Kherguudului. Soldatul se cabră cu forța unui cal sălbatic. Nikolai citise dosarele. Știa că forța și praful de pușcă nu erau pe potriva acestui tip de putere. Așa că trebuia să fie precizia.

— Sper că o anumită parte a ta e în continuare din carne și oase, spuse Nikolai sarcastic.

Prinse gulerul Kherguudei și îndreptă pumnalul spre șanțul dintre falca și gâtul soldatului, rugându-se să aibă precizie în timp ce înfigea lama.

Kherguuda se împletici, își pierdu elanul și încercă să smulgă pumnalul. Nikolai nu cedă și răsuci pumnalul și mai adânc, simțind cum sângele fierbinte îi împroașcă mâinile. În sfârșit, soldatul se prăbuși.

Nikolai nu așteptă să vadă cum se eliberează Tolya și Tamar; deja cerceta cerut, în căutarea Zoyei și a răpitorului ei.

Cei doi erau prinși în luptă mult deasupra pământului, iar Zoya dădea din picioare și se lupta cu Kherguudul care o ținea. Soldatul îi încercui gâtul cu un braț imens. Urma să o supună prin sufocare.

Dintr-odată, Zoya rămase nemișcată – prea repede totuși ca să-și fi pierdut cunoștința. Nikolai simți cum aerul din jurul lui pârâie. Kherguudul presupusese că Zoya era asemenea

celorlalți Grisha, care nu puteau să invoce cu brațele legate. Dar Zoya Nazyalensky nu era o Furtunoasă obișnuită.

Deasupra aripilor de metal ale soldatului shuhan pârâi fulgerul. Kherguudul se cutremură, iar trupul lui deveni inert. El și Zoya se prăbușiră la pământ. *Nu, nu, nu.* Nikolai alergă spre ei, în timp ce mintea lui construia și renunța la tot felul de planuri. Inutil. Disperat. Nu avea cum să ajungă la ea la timp. Din pieptul lui ieși un mârâit. Nikolai sări, cu aerul izbindu-i-se de față, și apoi o cuprinse în brațe. *Imposibil. Fizica nu permite...*

Nikolai zări sub el propria lui umbră – foarte departe sub el, o pată întunecoasă încadrată de aripile care ieșeau din spatele lui. *Monstrul sunt eu și eu sunt monstrul.* Nikolai zvâcni, ca și cum ar fi putut să scape de sine însuși, și văzu cum umbra monstrului zvâcnește.

— Nikolai?

Zoya se uita la el, iar el văzu groaza de pe fața ei.

— Eu sunt, încercă el să spună.

Dar din gură îi ieși doar un mârâit. În următoarea secundă, trupul lui fu traversat de un șoc – puterea Zoyei vibra în oasele lui. Nikolai scoase un țipăt care se auzi ca un mârâit neclar și simți cum aripile i se înfășoară și dispar.

Cădea. Urmau să moară amândoi.

Zoya își aruncă brațul liber în jos și sub ei apăru o pernă de aer, care le opri avântul cu o smucitură. Se rostogoliră de pe ea și căzură grămadă la pământ, fără nicio grație. Zoya se depărtă de el într-o suflare, cu brațele ridicate și ochii albaștri măriți.

El ridică mâinile, cu un gest de predare.

— Eu sunt, repetă el.

Când auzi cum de pe buze îi ies cuvinte umane, întregi, lui Nikolai îi veni să plângă de recunoștință. Nu gustase niciodată ceva mai dulce decât revenirea limbajului în gura lui.

Zoya își umflă nările, apoi își îndreptă atenția spre Kherguudul care o atacase, stând deasupra trupului său și căutând un loc în care să-și dezlănțuie furia. Căderea ar fi trebuit să-l ucidă, dar soldatul se ridica deja în picioare. Zoya întoarse palmele în sus și un tunet răsună, iar din vârfurile degetelor ei scânteie fulgerul. Șuvițele părului i se zvârcoliră ca o aură de șerpi în jurul feței. Zoya lovi cu mâinile pieptul soldatului, care fu cuprins de convulsii. Carnea lui se înroși, din trunchi începu să-i iasă fum și trupul lui se aprinse, arzând din interior.

— Zoya! strigă Nikolai.

Se ridică împleticit în picioare, dar nu îndrăzni s-o atingă, când ea era străbătută de tipul ăla de curent.

— Zoya, uită-te la mine, fir-ar a naibii.

Ea înălță capul. Pielea ei era palidă și ochii feroce de furie. Pentru o clipă, Zoya păru să nu-l recunoască. Apoi buzele ei se desfăcură, iar umerii ei se lăsară în jos. Zoya își trase mâinile, iar cadavrul carbonizat al Kherguudului se prăbuși. Ea se lăsă în genunchi și inspiră prelung.

Mirosul care emana din cadavrul prăjit al Kherguudului era grețos de dulceag. Puteau să-și ia adio de la interogatoriu.

Tolya și Tamar se eliberaseră din plasă. Erau lângă Yuri, care tremura atât de tare, încât Nikolai crezu că are un fel de atac. Băiatul ăsta nu mai văzuse lupte? Fusese un schimb brutal, dar scurt, și nu era ca și cum Yuri ar fi fost ținta lui. Apoi Nikolai își dădu seama...

— Tu... el... bolborosi Yuri.

— Înălțimea Ta, spuse Tolya.

Nikolai se uită la mâinile lui. Degetele erau în continuare pătate cu negru și încovoiate ca niște gheare. Sfâșiaseră mănușile. Nikolai inspiră adânc. Un lung moment trecu, apoi încă unul. În cele din urmă, ghearele se retraseră.

— Știu, Yuri, spuse el cât de calm putu. E un truc dat naibii. O să leșini?

— Nu. Poate. Nu știu.

— O să fii în regulă. Toți o să fim în regulă.

Cuvintele erau atât de evident neadevărate, încât Nikolai se strădui să nu râdă.

— Aș vrea ca tu să nu spui nimic. Tolya, Tamar, sunteți nevătămați?

Amândoi aprobară din cap. Nikolai se obligă să privească spre Zoya.

— Nu ești rănită?

Ea inspiră tremurat. Aprobă din cap, își flexă degetele și spuse:

— Câteva vânătăi. Dar preotul...

Zoya arătă cu bărbia spre locul în care zăcea bărbatul, cu tâmpla sângerându-i în barba albă ca zăpada. Fusese doborât de o bucată din voalul de piatră al Lizabetei și își pierduse cunoștința.

Nikolai îngenunche lângă el. Pulsul preotului era regulat, chiar dacă probabil suferise un traumatism puternic la cap.

— Dinspre sat nu se aud țipete, spuse Tamar, care își folosi puterea pentru a verifica semnele vitale ale preotului. Nu s-a dat alarma. Dacă cineva i-ar fi zărit pe soldații Kherguud, ar fi venit în fugă.

Era de sperat că atacul avusese loc suficient de departe de sat pentru a nu atrage atenția.

— Nu vreau să încerc să explic ce e cu soldații cu aripi mecanice, spuse Nikolai. Va trebui să ascundem cadavrele.

— Dosește-le în trandafiri, spuse Tamar. O să trimit doi călăreți să le ia după apus.

După ce cadavrele fură ascunse în grămezile de trandafiri roșii ai Lizabetei, aranjară zona din jurul statuii așa cum le convenea, apoi Tamar îl readuse în simțiri pe preot. Ca întotdeauna, întreprinderea unei acțiuni oarecare contribuia la atenuarea tensiunii care zbârnâia în Nikolai. Dar el știa că nu se poate baza pe această iluzie a controlului. Era un balsam, nu un leac. Monstrul venise la lumina zilei. Și îi permisese să o salveze pe Zoya. Nikolai nu știa ce înseamnă asta. Nu îl comandase el pe demon. Acesta ieșise în față. Sau cel puțin așa credea Nikolai. *Dar dacă se va întâmpla iar?* Mintea lui părea un teritoriu inamic.

Preotul își reveni tresărind, apoi gemu și își duse degetele la umflătura tot mai mare de la tâmplă.

— Ai primit o lovitură destul de puternică la cap, spuse Nikolai blând.

— Au fost soldați! spuse preotul icnind. Pe cer!

Nikolai și Tamar schimbară o privire preocupată teatrală.

— Un bărbat... a ieșit din nori. Avea aripi! Și altul a venit de pe acoperișul catedralei.

— Mă tem că s-ar putea să ai un traumatism, spuse Nikolai, ajutându-i pe preot să se ridice în picioare.

— L-am văzut! Statuia... Vedeți, a sfărâmat statuia, statuia noastră a Sanktei Lizabeta!

— Nu, spuse Nikolai.

Apoi arătă spre grinda pe care reușiseră să o smulgă din streașina catedralei.

— Nu vezi grinda sfărâmată? S-a desprins de căpriori și te-a lovit pe tine și statuia. Ai noroc că n-ai fost ucis.

— Miraculos, spuse Zoya sec.
— Frate, îl imploră preotul pe Yuri. Spune-mi că n-ai văzut ce-am văzut eu!
Yuri se trase de barba rară, iar Nikolai așteptă. De la atacul soldaților Kherguud, călugărul nu încetase să se holbeze la el. În cele din urmă, Yuri spuse:
— Eu... eu n-am văzut nimic pentru care să nu existe explicație.
Preotul pufni neajutorat și nedumerit, iar Nikolai simți un junghi de vinovăție.
— Vino, spuse el. Dacă nu te doare capul, o să te doară în curând. Hai să găsim pe cineva care să te ajute.
Se întoarseră pe drumul din pădure în oraș, unde mulți localnici continuau să sărbătorească în piața orașului, și îl lăsară pe preot în grija lor.
— Nu-mi place să mint un preot, spuse Tolya în timp ce încălecau ca să meargă la casa parohială unde aveau să înnopteze.
— Sunt de acord, adăugă Yuri încet.
— Adevărul ar fi fost mai greu de suportat pentru el, spuse Tamar. Gândește-te cât de nefericit ar fi să privească tot timpul peste umăr și să creadă că din cer o să vină ceva care o să-l smulgă de pe pământ așa cum uliul smulge o hermelină.
— Tot minciună e, spuse Tolya.
— Atunci va trebui să îndeplinești o anumită penitență, spuse Nikolai, tot mai exasperat.
Îi era recunoscător lui Tolya. Respecta credința gemenilor și importanța acesteia pentru ei, dar nu putea să-și facă griji pentru conștiința lui Tolya atunci când mintea lui încerca să se lupte cu un atac shuhan asupra procesiunii regale și un demon care nu mai voia să aștepte căderea întunericului.
— Poți începe prin masarea picioarelor mele, îi spuse Zoya călugărului.
— Ăsta nu e deloc un act de căință sfântă, spuse Yuri.
— Tu nu i-ai văzut picioarele, spuse Nikolai.
Zoya își aruncă părul peste umăr.
— Un bărbat s-a oferit cândva să treacă pe numele meu casa lui de vacanță din Polvost, dacă îl lăsam să se uite în timp ce călcam peste un morman de afine.
— Și l-ai lăsat? întrebă Tamar.

— Bineînțeles că nu. Polvost e o văgăună.

— Preotul o să fie în regulă, îl liniști Nikolai pe Yuri. Și apreciez tactul tău.

— Am făcut ce am crezut că e bine, spuse călugărul mai încet și reținut decât îl văzuse vreodată Nikolai, cu falca înclinată într-un unghi încăpățânat. Dar aștept o explicație, Înălțimea Ta.

— Ei bine, spuse Zoya în timp ce îl priveau pe Yuri cum o ia la trap în fața grupului, și acum?

— Vrei să spui acum când ai prăjit complet o sursă inestimabilă de informații?

Vocea lui avea o ascuțime pe care Nikolai nu o regreta în întregime. O astfel de greșeală era necaracteristică pentru Zoya.

— E posibil să nu fi deținut pe de-a-ntregul controlul, spuse ea, îndreptându-se de spate. Presupun că ți-e familiară senzația.

Pentru că nu doar atacul soldaților Kherguud o tulburase, ci și amintirea acelei nopți din clopotniță, cu un alt monstru înaripat. Unul care astăzi își arătase iar ghearele.

— Uneori, murmură el.

— Și nu mă refeream la Kherguud, spuse ea, depășind răceala subită dintre ei. Ce ai de gând să faci în privința călugărului?

— Am câteva ore la dispoziție ca să-mi dau seama ce să-i spun. O să găsesc eu ceva.

— Tu chiar ai o înclinație către absurd, spuse Zoya, dând pinteni calului la galop. Și țării ăsteia blestemate pare să-i placă asta.

Trecuse de mult de apusul soarelui când Nikolai putu, în sfârșit, să se retragă de la cină și să li se alăture celorlalți în locuința pe care le-o pusese la dispoziție guvernatorul.

Camera era în mod evident cea mai bună din casă și, oriunde ar fi întors privirea Nikolai, erau simboluri ale Sanktei Lizabeta – piatra hexagonală a podelei, trandafirii sculptați ai șemineului, până și pereții camerei înseși fuseseră scobiți și transformați în cufere, ca să semene cu un mare stup. În vatră ardea focul, scăldând pereții de gresie într-o lumină aurie, a cărei strălucire voioasă era cumva nepotrivită cu evenimentele cumplite ale zilei.

Imediat după căderea nopții, Tamar se întorsese la catedrală, ca să recupereze cadavrele soldaților Kherguud și să aranjeze

transportarea lor în capitală, pentru studiu. Reticența lui Tolya față de profanarea cadavrului unui soldat căzut în luptă scăzuse considerabil din cauza ambuscadei, iar Nikolai nu avea niciun fel de scrupule. Gărzile lui fuseseră atacate. Zoya fusese aproape răpită. În plus, o parte din el avea să rămână pentru totdeauna pirat. Dacă shuhanii voiau să poarte genul acesta de război, nu aveau decât să culeagă consecințele.

Lui Tolya i se ordonase să îl supravegheze pe călugăr și să se asigure că acesta nu trimitea adepților lui niciun mesaj referitor la ceea ce văzuse. Acum Yuri stătea lângă foc, continuând să pară zguduit. Tolya și Tamar jucau șah la o masă joasă, iar Zoya stătea pe pervazul ferestrei, încadrată de tocul acesteia, ca și cum ea era cea care ar fi putut să-și ia zborul.

Nikolai închise ușa, neștiind prea bine cum să înceapă. Se gândi la cadavrul soldatului shuhan despicat pe o masă. Văzuse dosarele disecțiilor, desenele detaliate făcute de Fabrikatori și Corporalki. Oare așa ceva necesita problema asta? Ca cineva să-l despice și să-l desfacă în bucăți? *Aș face-o bucuros,* se gândi el. *Dacă chestia asta ar putea fi izolată și excizată ca o tumoare, m-aș întinde sub bisturiu și aș îndruma eu însumi mâna chirurgului.*

Dar monstrul era mai șiret de atât.

Yuri fu cel care vorbi primul, de lângă foc.

— El ți-a făcut asta, nu-i așa?

— Da, spuse simplu Nikolai.

Se gândi la ce minciuni ar fi putut născoci pentru a potoli frica și curiozitatea călugărului. Dar, în cele din urmă, știa că adevărul – sau, cel puțin, o parte a lui – ar fi avut cel mai bun efect. Yuri voia să creadă în sfinți, iar sfinții aveau nevoie de martiriu.

Însă acum, când venise vremea să vorbească, Nikolai nu voia să spună povestea aceasta. Nu voia ca ea să fie povestea *lui.* Crezuse că războiul se afla în trecut, dar el refuzase să rămână acolo.

Scoase o sticlă de coniac din bufet, alese un scaun și își întinse picioarele în fața focului. Era o poză de relaxare și siguranță de sine, una pe care o adoptase de multe ori. Acum i se părea falsă.

— În timpul războiului, spuse el trăgându-și mănușile din mâini, am fost capturat de Întunecatul. Ai auzit, fără îndoială, că

am fost torturat de Sfântul tău Fără Stele.

Ochii lui Yuri coborâră spre ornamentația liniilor negre care se întindeau pe degetele și articulațiile lui Nikolai.

— *Korol Rezni,* spuse el încet. Regele Cicatricilor. Am auzit poveștile.

— Și le-ai pus pe seama unei propagande regale? O campanie de denigrare împotriva unui erou căzut?

Yuri tuși.

— Păi... spuse el.

— Dă-mi coniacul ăla, spuse Zoya. Nu suport nivelul ăsta de prostie cu mintea trează.

Nikolai își turnă în pahar, după care îi dădu sticla, dar știa că zeflemisirea lui Yuri nu-l ajuta cu nimic. Oare rostirea adevărului n-ar fi trebuit să fie eliberatoare? Un fel de poțiune a sufletului? Din experiența lui, Nikolai știa că onestitatea e ca un ceai de ierburi – un lucru pe care oamenii bine intenționați îl recomandau atunci când nu aveau variante mai bune.

— Întunecatul are darul de a provoca nefericire, continuă el. Știa că durerea sau întemnițarea ar fi fost prea ușor de suportat pentru mine. Așa că și-a folosit puterea ca să mă infecteze cu o întunecime vie. A fost răsplata pentru că am ajutat-o pe Invocatoarea Soarelui să scape din ghearele lui. Am devenit... nu știu exact ce am devenit. Parțial monstru, parțial om. Mi-e poftă de carne de om. Nevoia asta aproape că m-a lipsit de rațiune. Aproape. O parte suficientă a conștiinței mele a continuat să trăiască în mine ca să pot duce lupta împotriva impulsurilor monstrului și chiar să strâng volcrele pentru a-l înfrunta pe întunecat în Falie.

La acel moment, Nikolai nu știuse dacă avea vreun rost să continue lupta, dacă avea să mai fie vreodată el însuși. Nu știuse nici măcar dacă Întunecatul putea fi ucis. Dar Alina reușise asta, înarmată cu o lamă de umbră înfășurată în puterea Întunecatului și umezită cu sângele propriei lui stirpe.

— Înainte să moară, Invocatoarea Soarelui l-a ucis pe întunecat, iar întunecimea din interiorul meu a pierit odată cu el, spuse Nikolai, luând o gură mare de coniac. Sau cel puțin așa am crezut eu.

Se prăbușise la pământ și ar fi murit dacă Zoya nu i-ar fi atenuat căderea cu ajutorul vântului, așa cum făcuse și azi.

— Cu mai multe luni în urmă, cineva a început să-mi ia în

stăpânire mintea subconștientă. În unele nopți dorm cât de bine te-ai putea aștepta – doar un monarh leneș se odihnește bine. Dar în alte nopți, devin monstrul. Mă controlează complet.

— Nu complet, spuse Zoya. N-ai luat nicio viață umană.

Nikolai simți un elan de recunoștință că ea era cea care rostise aceste cuvinte, dar se forță să adauge:

— Din câte știm noi. Atacurile sunt din ce în ce mai rele. Vin tot mai frecvent. Poțiunile și lanțurile pe care le-am folosit ca să le țin la distanță sunt soluții temporare. S-ar putea să fie doar o chestiune de timp până când mintea mea cedează bestiei și poftelor ei. E posibil…

Acum cuvintele nu-i mai veneau, erau ca o otravă în gura lui.

— E posibil ca bestia să preia complet controlul asupra mea, iar eu să nu mai pot reveni la forma mea umană.

În cameră se așternu tăcerea, ca la o înmormântare. De ce să nu mai arunce puțin pământ pe coșciug?

— Azi, monstrul a ieșit la lumina zilei, în timp ce eram treaz. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată până acum.

— A fost ceva deliberat? întrebă Yuri. Ai decis să…

— Nu am decis nimic. S-a întâmplat pur și simplu. Cred că șocul pe care l-a trimis Zoya prin trupul meu mi-a permis să redevin eu însumi.

Nikolai luă o gură lungă din pahar.

— Nu se poate ca această chestie să mă ia în stăpânire pe câmpul de luptă sau în mijlocul unui eveniment de stat. Poziția Ravkăi e precară, la fel și poziția mea. Oamenii abia au început să-și revină după război. Vor stabilitate și conducere, nu un monstru născut din coșmaruri.

Pace. Șansa de a se reface, de a-și edifica viața fără teama permanentă de luptă, de amenințarea foametei. Nikolai văzuse cu propriii ochi, în această călătorie, progresele pe care le făcuse Ravka. Țara lui nu-și putea permite să poarte iar război, și el făcuse totul pentru ca ei să nu fie siliți să treacă prin asta. Dar dacă monstrul apărea, dacă Nikolai lăsa să se vadă prezența lui întunecată, atunci putea să devină chiar acel lucru care trimitea țara lui înapoi pe drumul spre violență.

— Poate ai o părere prea proastă despre oameni, spuse Yuri.

— Da? spuse Zoya din locul în care se cocoțase. Oamenii care continuă să numească Grisha vrăjitoare, în ciuda anilor în care ele au protejat țara asta? Care le interzic să dețină proprietăți în

orașele lor...

— E ilegal, spuse Nikolai.

Zoya ridică paharul, prefăcându-se că toastează.

— O să-i anunț neapărat data viitoare când o familie Grisha e alungată din casa ei la miezul nopții, spuse ea.

— Oamenii caută întotdeauna pe cineva pe care să dea vina pentru suferința lor, spuse Yuri grav. Ravka a cunoscut prea multă vrajbă. E firesc ca...

Dar situația nu avea nimic firesc.

— Yuri, spuse Nikolai. Putem să dezbatem despre prejudecățile Ravkăi altă dată. Ți-am spus că am venit în această călătorie ca să investigăm locurile miracolelor, să analizăm sanctificarea Întunecatului.

— E cât de cât adevărat?

Nikolai nu avea de gând să răspundă direct la această întrebare.

— E posibil ca Întunecatul să merite să-și ocupe locul printre sfinți, dar asta nu se poate întâmpla până când eu nu scap de această năpastă.

Yuri dădu din cap, apoi mai dădu din cap o dată și privi spre mâinile lui osoase.

— Dar e ceva de care ar trebui să scapi? întrebă el.

— Yuri crede că ai fost binecuvântat de Sfântul Fără Stele, spuse Zoya cu un râs amar.

Yuri își împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Binecuvântare și blestem sunt cuvinte diferite pentru același lucru.

— Se prea poate să ai dreptate, spuse Nikolai.

Se forța să găsească diplomația care îl servise întotdeauna foarte bine. Dacă ascultai cuvintele unui om, puteai să afli care sunt dorințele lui. Șmecheria era să privești în inima lui și să-i descoperi nevoile.

— Dar, Yuri, continuă Nikolai, Întunecatul nu are cum să fie considerat sfânt înainte ca martiriul lui să fie complet.

Ochii Zoyei se îngustară. Nikolai o ignoră. Avea să spună ceea ce era necesar și avea să facă ce trebuia ca să scape de această boală.

— Ceea ce te-a adus la porțile palatului nu a fost o coincidență. Ai fost menit să fii martorul ultimei rămășițe a puterii Întunecatului. Ai fost menit să ne duci la salcâm. Ai fost

menit să ne eliberezi pe noi amândoi.

— Eu? spuse Yuri.

Avea o voce șoptită, dar Nikolai înțelegea că Yuri ar fi vrut să creadă. *Nu asta vrem toți?* Cine nu voia să creadă că soarta are un plan pentru el, că eșecurile și chinurile lui au fost doar prologul unei povești mai mărețe? Un călugăr care devine războinic sfânt. Un bastard care devine rege.

— Eu? repetă Yuri.

În spatele lui, Zoya își dădu ochii peste cap. Nici Tolya, nici Tamar nu păreau fericiți.

— Doar tu poți desăvârși martiriul Întunecatului, spuse Nikolai. Vrei să mă ajuți? Vrei să-l ajuți pe el?

— Da, spuse Yuri. Bineînțeles că da. O să te duc la salcâm. O să fac un rug sfânt.

— Stai așa puțin, spuse Zoya din locul în care era cocoțată. Vrei să spui că vrei să-l pui pe regele Ravkăi pe un rug funerar?

— Adică, ai prefera să fie un rug simplu? spuse Yuri clipind.

— O distincție liniștitoare și esențială, spuse Nikolai, chiar dacă n-ar fi putut spune că această posibilitate îl încânta. Asta necesită *obisbaya?*

Tolya luă o tură de șah, răsucind-o în mână.

— Nu e perfect clar, dar asta par să indice majoritatea textelor, spuse el.

— Da, spuse Yuri, acum foarte concentrat. Există unele sugestii că Sankt Feliks ar fi putut să fie de fapt membru al gărzilor preoțești și există textul unui ritual care trebuie citit în timpul acestui proces. Tolya și cu mine am încercat să ne asigurăm că limbajul e intact.

— Sankt Feliks? spuse Nikolai, ridicând din sprâncene. Nu a fost înfipt într-un proțap și gătit ca o frigăruie sfântă?

— E posibil ca timpul și traducerea să fi alterat faptele.

— Să sperăm că au fost foarte alterate, spuse Nikolai. Poate până la a deveni de nerecunoscut.

Dar acum Tamar luă ea tura.

— Ramurile lui Feliks sunt înfățișate întotdeauna pline de spini, nu prea seamănă cu crengile de măr, spuse ea. S-ar putea să aibă sens cumva. Dacă avem dreptate referitor la locul salcâmului.

— Dacă a mai rămas ceva din el, adăugă Zoya.

— Dacă putem găsi suficient lemn cât să facem un rug, spuse

Tolya.

— Și mai rămâne mica problemă de a supraviețui flăcărilor, spuse Zoya.

— O să supraviețuiești, spuse Yuri. O să supraviețuiești, iar Cel Fără Stele își va primi adevăratul martiriu.

— Mâine călărim către Falie, spuse Nikolai.

— Vino, Tolya, spuse Yuri, cu fața aprinsă de fervoare. Am niște idei despre traducerea pasajului al treilea. Trebuie să fim pregătiți.

Tolya dădu din umeri și își dezdoi trupul imens.

— E un fel de poezie, spuse el.

Nikolai își goli paharul.

— Nu așa e totul? spuse el.

Tamar dădu să iasă din cameră în urma lor, dar înainte de asta se întoarse spre Nikolai. În lumina focului, brațele ei bronzate sclipeau roșiatic, cu liniile negre ale tatuajelor ei cu soarele conturate clar pe piele.

— Știu că ai spus lucrurile alea din cauza efectului pe care l-ar avea asupra călugărului, dar Tolya și cu mine nu am crezut niciodată în coincidențe, spuse ea. S-au întâmplat prea multe în viața noastră ca să credem că soarta și credința nu și-au jucat și ele rolul lor. Poate că își joacă rolul și acum.

Tamar se înclină.

— Noapte bună, Înălțimea Ta.

Zoya sări de pe pervaz, pregătită să-i dea băutura pentru noapte. Nikolai fu îndurerat să-și dea seama că, după evenimentele zilei, abia aștepta puțină uitare.

— Soarta, spuse el în timp ce deschidea ușa dormitorului. Soarta. Mă tem că ne aflăm pe un teritoriu neexplorat, Nazyalensky. Credeam că o să protestezi mai energic față de tragerea mea în țeapă.

— Ce e de obiectat aici? întrebă Zoya, rearanjând piesele de șah lăsate în dezordine de gemeni. Dacă salcâmul nu mai e, speranțele noastre se prefac în pulbere, ne întoarcem la palat cu mâna goală și o să trecem prin această petrecere sau reuniune sau cum vrei să-i spui cât de bine o să putem.

Nikolai se așeză pe marginea patului său și își scoase cizmele.

— Și dacă salcâmul există? Dacă în tot acest timp ne-a îndrumat soarta?

Zoya ridică o sprânceană.

— Atunci ar fi bine să speri că soarta crede că o să fii un rege bun.

Lui Nikolai i se spusese că speranța e periculoasă, fusese avertizat de multe ori. Dar el nu crezuse niciodată asta. Speranța era vântul care venea de nicăieri ca să-ți umfle pânzele și să te ducă acasă. Indiferent dacă ceea ce îi ghida mai departe era destinul sau simpla disperare, cel puțin după ce ajungeau în Falie, Nikolai urma să aibă niște răspunsuri.

— O să trimitem o trăsură capcană în Keramzin, spuse el, și o să călătorim deghizați. Dacă chiar avem de gând să săpăm o groapă în mijlocul Faliei, nu vreau ca asta să se facă sub stindardul Lantsov.

— Crezi că shuhanii au știut cine suntem? Un atac asupra regelui...

— E un act de război, termină Nikolai. Dar nu mă vizau pe mine. Nu cred că aveau idee cine suntem. Vânau Grisha și au găsit trei la număr.

— Atât de departe de graniță, spuse Zoya, zăbovind în ușa dormitorului. Am impresia că ne întărâtă.

Nikolai își puse cizmele lângă pat.

— Îți datorez scuze, spuse el.

— Îmi datorezi o grămadă de scuze. De ce să începi acum?

— Mă refeream la noaptea trecută, din Balakirev. Pentru clopotniță.

Nikolai ar fi trebuit să spună ceva mai devreme, dar rușinea de a-i fi făcut rău fusese mai profundă decât și-ar fi putut imagina.

— Zoya, îmi pare rău. Pentru ce ți-am...

— Nu erai tu, spuse ea, făcând un gest de respingere cu mâna. Nu fi prost.

Dar rămase în cadrul ușii.

— Nu putem lucra împreună dacă ți-e frică de mine.

— Nu mi-e frică de tine, Nikolai.

Dar cât timp avea să mai rămână Nikolai el însuși?

Zoya se duse la pat și se așeză pe un colț al lui. Degetele ei elegante făcură un pliu îngrijit din mătasea albastră a *keftei* sale.

— Te-am întrebat cum faci toate astea, dar nu te-am întrebat niciodată de ce.

Nikolai se sprijini de tăblia patului și își întinse picioarele,

studiindu-i profilul.

— Presupun că din aceleași motive pentru care și tu faci asta.

— Mă îndoiesc foarte tare.

Nikolai își frecă fața cu mâinile, încercând să-și alunge epuizarea. Fusese o zi cu prea multe revelații, dar dacă Zoya era dispusă să stea singură cu el aici, în liniștea acestei camere, și dacă ceea ce spunea el putea să vindece ruptura dintre ei, atunci el nu avea să irosească această șansă.

Dar cum să răspundă? De ce conta pentru el ce se alegea de Ravka? Ravka cea zdrobită, nevoiașă și enervantă. Marea doamnă. Copilul plângăreț. Omul care se îneca și care prefera să te tragă și pe tine la fund decât să fie salvat. Țara asta care lua atât de mult și nu dădea nimic înapoi. Poate din cauză că știa că el și țara lui erau la fel. Nikolai voise întotdeauna mai mult. Mai multă atenție, mai multă afecțiune, ceva nou. Fusese prea obositor pentru profesorii, bonele, servitorii și mama lui. Nimeni nu știa prea bine ce să facă cu el. Indiferent cum îl ademeneau sau ce pedepse inventau, Nikolai nu stătea liniștit. Îi dădeau cărți, iar el le citea într-o noapte. Nikolai asista la o lecție de fizică, apoi încerca să arunce o ghiulea de tun de pe acoperișul castelului. Demontase un superb ceas de aur și îl reasamblase pentru a crea un dispozitiv înfiorător care huruia și piuia fără încetare, iar când mama lui se plânsese din cauza moștenirii ei distruse, Nikolai se uitase la ea cu ochi căprui nedumeriți și spusese:

— Dar… dar acum arată și data, nu doar ora!

Singura persoană care îl putea face pe tânărul prinț să se poarte frumos era fratele lui mai mare. Nikolai îl adulase pe Vasily, care putea să călărească și să manevreze sabia și căruia i se îngăduia să asiste la evenimentele de stat mult după ce Nikolai era trimis la culcare. Vasily era *important.* Vasily avea să fie rege într-o bună zi.

Orice făcea fratele lui, Nikolai voia să facă și el. Dacă Vasily călărea, Nikolai voia să călărească. Atunci când Vasily începu să ia lecții de scrimă, Nikolai pledă și imploră până când i se permise să participe și el. Dat fiind că Vasily trebuia să studieze arta guvernării, geografia și istoria militară, Nikolai insistă că și el era pregătit pentru acele lecții. Nikolai nu voia altceva decât atenția fratelui său. Dar, pentru Vasily, Nikolai era doar un scaiete cu păr vâlvoi care flecărea întruna și insista să se agațe

de haina regală. Atunci când Vasily îi făcea lui Nikolai favoarea unui zâmbet sau a unei oarecare atenții, apele erau liniștite. Dar cu cât Vasily îl ignora mai mult pe fratele lui mai mic, cu atât Nikolai se purta mai urât.

Profesorii se duceau să predea în sălbăticia din Tsibeya. *Nervii mei,* spuneau ei. *Liniștea o să le facă bine.* Bonele renunțau la posturile lor ca să aibă grijă de mamele lor bolnave de pe coastă. *Plămânii mei,* explicau ele. *Aerul de mare o să fie ca un tonic.* Servitorii plângeau, regele se înfuria, regina se ducea la culcare cu prafurile ei de durere de cap.

Într-o dimineață, când avea nouă ani, Nikolai sosi în sala de clasă însuflețit din pricina șoarecelui închis în borcan căruia avea de gând să-i dea drumul în servieta profesorului, doar ca să descopere că fuseseră aduse încă un scaun și un pupitru, la care stătea un băiat.

— Vino să faci cunoștință cu Dominik, spuse profesorul, în timp ce băiatul cu păr închis la culoare se ridica și se înclina adânc. O să primească și el puțină educație împreună cu tine.

Nikolai era surprins, dar încântat, deoarece nu avea niciun tovarăș de vârsta lui la palat – însă deveni din ce în ce mai iritat, pe măsură ce Dominik tresărea întruna atunci când Nikolai încerca să vorbească cu el.

— Nu trebuie să fii atât de agitat, îi șopti Nikolai. Mitkin nu e deloc amuzant, dar uneori spune povești frumoase despre vechii regi și nu omite părțile sângeroase.

— Da, *moi tsarevich.*

— Poți să-mi spui Nikolai, dacă vrei. Sau ne putem inventa nume noi. Tu ai putea fi Dominik cel... nu știu sigur. Ai făcut vreo faptă eroică?

— Nu, *moi tsarevich.*

— Nikolai.

— Liniște, băieți, spuse Mitkin, iar Dominik tresări din nou.

Dar, măcar o dată, Nikolai rămase tăcut. Era preocupat să născocească o modalitate de a-l face pe Dominik să vorbească mai mult.

Atunci când Mitkin ieși din clasă ca să aducă un glob mai detaliat, Nikolai alergă în fața clasei și băgă șoarecele pe care îl găsise în aripa de est sub căciula de blană pe care Mitkin o lăsase pe catedră.

Dominik părea complet îngrozit, dar Nikolai era prea însuflețit

ca să observe.

— Stai să auzi cum țipă Mitkin, spuse el. Parcă e un ceainic scandalizat.

Într-adevăr, profesorul Mitkin țipă, iar Nikolai, care voise să rămână cu fața împietrită, nu se putu abține să nu râdă – până când Mitkin îi spuse lui Dominik să vină în fața sălii și să întindă mâinile.

Profesorul luă o nuia suplă de mesteacăn de pe catedră și, în timp ce Nikolai privea îngrozit, pocni palmele lui Dominik, care scoase un scâncet slab.

— Ce faci? țipă Nikolai. Trebuie să încetezi!

Nikolai chemă gărzile și strigă pe hol după ajutor, dar Mitkin nu se opri. Pocni de zece ori mâinile și antebrațele lui Dominik cu nuiaua, până când carnea băiatului deveni o masă de umflături roșii, iar fata i se boți și i se udă de lacrimi.

— De fiecare dată când îți faci de cap sau te porți urât, Dominik o să fie bătut, spuse Mitkin punând jos nuiaua.

— Nu e drept! Nu e corect – pedeapsa ar fi trebuit să-mi revină mie!

Dar nimeni nu ar fi ridicat nuiaua la un prinț regal.

Nikolai protestă la mama lui, la tatăl lui, la oricine voia să-l asculte. Nimănui nu părea să-i pese.

— Dacă faci ce-ți spune profesorul Mitkin, nu o să mai fie nicio problemă, zise regele.

— L-am auzit pe acel cățelandru cum se smiorcăia, spuse Vasily. Au fost doar câteva lovituri. Nu știu de ce faci așa mare scandal.

A doua zi, Nikolai stătu în tăcere pe scaunul lui. Își întrerupse tăcerea doar o dată, când Mitkin ieși din clasă.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat ieri, îi spuse el lui Dominik. Nu o să mai las să se întâmple iar.

— Pentru asta sunt eu aici, *moi tsarevich.* Te rog să nu te simți prost.

— Ești aici ca să înveți să citești și să scrii și să faci adunări, asta e tot, spuse Nikolai. O să fac mai mult. Promit.

Nikolai își ținu promisiunea. Tăcu în fiecare zi după aceea. Nu se furișă în bucătărie să fure pastă de migdale. Nu demontă nimic de valoare, nu alergă pe coridorul cu portrete, nu porni niciun incendiu. Toți se minunau de schimbările produse în tânărul prinț și aplaudară ingeniozitatea profesorului Mitkin.

Ce nu știau ei era faptul că, pe fundalul acestei cumințenii, Nikolai și Dominik reușiră cumva să devină prieteni. Își inventară un cod de comunicare prin manualele lor și construiră bărci de jucărie cu pânze funcționale, pe care le lansară într-o grădină acvatică părăsită în care nu se aventura nimeni niciodată. Își dădeau unul altuia titluri care se schimbau în fiecare zi, unele grandioase – Dominik cel îndrăzneț, Nikolai cel Drept –, și unele mai puțin grandioase: Dominik Bășinosul, Nikolai Fricosul de Păianjeni. Învățară că, atâta timp cât nu tulburau ordinea calmă a palatului, nimănui nu-i păsa ce făceau ei și că dacă păreau că își dau silința la învățătură, nimeni nu se obosea să verifice dacă ei memorau date sau încercau să-și dea seama cum să construiască o bombă.

La 12 ani, Nikolai ceru materiale suplimentare la chimie și istoria kaelish, și se retrăgea în fiecare după-amiază la bibliotecă, unde studia câteva ore în tăcere. De fapt, lectura și eseurile îi ocupau puțin timp și, imediat după ce le termina în viteză, se deghiza în haine aspre țărănești și ieșea pe furiș din palat ca să viziteze familia lui Dominik de la țară. Lucra la câmp, învățând să repare roabe și unelte agricole, să mulgă vaci și să domesticească caii, iar la 13 ani luă prima lui gură de băutură făcută în casă, dintr-o cană de tablă uzată.

În fiecare seară cădea în pat epuizat, fericit că, pentru prima oară în viața lui, avea o ocupație, iar dimineața le prezenta profesorilor teme impecabile, care îi făceau pe aceștia să se întrebe dacă nu cumva Nikolai avea să devină un mare învățat. Se dovedea că prințul nu era un copil rău; dar nu avea darul de a sta degeaba.

Nikolai era fericit, dar nu orb. Familiei lui Dominik îi fuseseră acordate privilegii speciale, din cauza situației de la palat a fiului lor, dar chiar și așa abia supraviețuia din recoltele culese de pe pământul lor. Văzu modul în care vecinii acestora sufereau sub povara taxelor, atât din partea regelui lor, cât și a ducilor care le dețineau pământurile. O auzi pe mama lui Dominik cum plânge atunci când fiul ei cel mare fu luat în armată, iar în timpul unei ierni foarte grele îi auzi cum șoptesc despre dispariția copilului vecinei lor, Lușa.

— Ce s-a întâmplat cu bebelușul Lușei? întrebă Dominik.

— Un *khitka* a venit să-l ia, răspunse mama lui.

Dar Nikolai și Dominik nu mai erau copii și știau că nu trebuie

să dea atenție vorbelor despre spiritele rele ale pădurii.

— L-a înecat chiar ea, îi spuse Dominik lui Nikolai a doua zi. Nu mai avea lapte, pentru că familia ei face foamea.

Chiar și așa, lucrurile ar fi continuat astfel dacă Vasily nu l-ar fi surprins pe Nikolai în timp ce se întorcea la palat într-o noapte. Nikolai avea deja 15 ani, iar după ce îi înșelase pe toți atât de mult timp, devenise neglijent.

— Deja tăvălești fete de țărani, spusese Vasily batjocoritor. Ești mai rău decât tata.

— Te rog, îl implorase Nikolai. Nu spune nimănui. Dominik o să fie pedepsit pentru asta. Ar putea să-l alunge.

Dar Vasily nu-și ținuse gura și a doua zi la fiecare ușă fuseseră postate gărzi noi, iar Dominik dispăru, făcut de rușine și interzicându-i-se să mai vină la palat.

Nikolai îl prinsese pe Vasily în salonul de lapislazuli.

— Îți dai seama ce-ai făcut? îl întrebase el, furios.

Fratele lui dăduse din umeri.

— Prietenul tău n-o să mai poată învăța cu alții mai buni decât el, iar tu n-o să mai poți să cutreieri câmpurile ca un om de rând. V-am făcut amândurora o favoare.

— Familia lui o să piardă stipendiul. Fără el, s-ar putea să nu se mai poată hrăni. Și Dominik n-o să mai fie scutit de recrutare la anul.

Nikolai își vedea fața furioasă reflectată în dalele albastre sclipitoare, cu vine aurii.

— Bine. Coroana are nevoie de soldați. Poate că așa o să-și învețe locul.

Nikolai se uită la fratele pe care cândva îl adorase atât de mult și cu care încercase să rivalizeze în toate.

— Ar trebui să-ți fie rușine, spusese el.

Vasily era în continuare mai înalt decât Nikolai și avea în continuare o greutate mai mare. Îl împunse pe Nikolai în piept cu degetul și spuse:

— Nu-mi spune mie ce să fac și ce să nu fac, Sobachka. Eu o să fiu rege și tu o să rămâi întotdeauna Nikolai Nimic.

Dar, dacă Vasily exersase cu instructori care nu îl forțau niciodată prea tare și care se asigurau că îl lasă întotdeauna pe viitorul rege să câștige, Nikolai își petrecuse timpul încăierându-se cu țărani care nu știau al cui nas îl însângerează.

Nikolai prinse degetul lui Vasily și-l răsuci. Fratele lui scânci și

căzu la podea. Părea imposibil de mic.

— Un rege nu îngenunchează niciodată, frate.

Îl lăsase pe Vasily oblojindu-și degetul luxat și mândria rănită.

Din nou, Nikolai jură să îndrepte situația lui Dominik, chiar dacă de data asta avea să fie mai greu. Începu prin a inventa modalități de a dirija bani spre familia prietenului său. Dar pentru a face mai mult avea nevoie de influență, ceva ce fratele lui poseda pur și simplu în virtutea faptului de a se fi născut primul.

Deoarece el nu putea fi *important,* Nikolai își dedică mintea ageră sarcinii de a deveni fermecător. Mama lui era vanitoasă, așa că el îi făcea complimente. Se îmbrăca impecabil, în culori potrivite gusturilor ei, și de fiecare dată când o vizita se asigura că îi aduce un mic cadou – o cutie cu dulciuri, orhidee din seră. Le încânta pe prietenele ei cu bârfe amuzante, recita fragmente de cântecele și îi imita pe miniștrii tatălui său cu o precizie uimitoare. Deveni favoritul saloanelor reginei, iar când nu apărea, doamnele obișnuiau să exclame: „Unde e acel scump băiat?”

Cu tatăl său, Nikolai discuta despre vânătoare și carne de cal, subiecte care pe el nu îl interesau deloc, dar pe care știa că tatăl lui le îndrăgește. Lăuda conversația spirituală și observațiile perspicace ale tatălui său și își creă talentul de a-l face pe rege să se simtă deopotrivă înțelept și monden.

Nu se opri la părinții lui. Nikolai se prezentă singur membrilor din cabinetul tatălui său și le puse întrebări măgulitoare despre finanțe și arta guvernării. Le scrise comandanților militari ca să-i laude pentru victoriile lor și să-i întrebe despre strategiile folosite. Corespondă cu armurierii și constructorii de nave și se dedică studiului limbilor – singurul lucru la care nu prea excela – ca să se poată adresa acestora în propriile lor limbi. Atunci când celălalt frate al lui Dominik fu trimis pe front, Nikolai își folosi întreaga influență pentru a-l redistribui într-un loc în care luptele erau ușoare. Iar la acel moment avea deja o influentă considerabilă.

Făcu asta deoarece îi plăcea să învețe enigma fiecărei persoane. Făcu asta pentru că era o senzație plăcută să simtă cum influența și înțelegerea lui sporesc. Dar, mai presus de orice, făcu asta pentru că știa că trebuie să-și salveze țara. Nikolai trebuia să salveze Ravka de propria lui familie.

Conform tradiției nobilimii, Vasily acceptă ridicarea la rang de ofițer și își trata serviciul militar drept simbolic. Nikolai se înrolă în infanterie. Suportă instrucția de bază împreună cu Dominik, la Poliznaya, și călătoriră împreună către prima lor misiune. Dominik era acolo atunci când Nikolai încasă primul lui glonț, iar Nikolai era acolo atunci când Dominik căzu la Halmhend, fără să se mai ridice vreodată.

Pe câmpul de luptă plin de fum negru și de mirosul înțepător de praf de pușcă, Nikolai strigase după medic, un vindecător Grisha, oricine putea să-l ajute. Dar nu veni nimeni. În acel moment nu era un fiu al regelui, ci doar o voce care striga în mijlocul măcelului.

Dominik îl puse pe Nikolai să promită că avea să aibă grijă de familia lui, că mama lui avea să afle că murise onorabil, apoi spuse:

— Știi povestea lui Andrei Zhirov?

— Revoluționarul?

Zhirov fusese un radical din epoca bunicului lui Nikolai.

Pe buzele stropite de sânge ale lui Dominik trecu umbra unui zâmbet.

— Când au încercat să-l spânzure pentru trădare, funia s-a rupt și el s-a rostogolit în groapa pe care soldații o săpaseră ca să-i fie mormânt.

Nikolai încercă să zâmbească.

— N-am mai auzit povestea asta, spuse el.

Dominik dădu din cap.

— Ce țară, a strigat Zhirov. Nu pot nici să spânzure un om cum trebuie.

— E adevărat? întrebă Nikolai, scuturând din cap.

— Nu știu, spuse Dominik, chinuindu-se să respire și scoțând un sunet clipocit din piept. Știu doar că l-au împușcat oricum.

Soldații nu plângeau. Prinții nu plângeau. Nikolai știa asta. Dar lacrimile curseră oricum.

— Dominik cel Curajos. Mai rezistă puțin.

Dominik strânse mâna lui Nikolai.

— Țara asta se va alege până la urmă cu tine, frate. Să nu uiți asta.

— Să nu uităm, spuse Nikolai.

Dar Dominik deja nu mai era.

— O să fac mai mult, promise Nikolai, așa cum făcuse cu atât

de mulți ani în urmă, în clasa lui Mitkin. O să găsesc o cale.

De atunci asistase la o mie de morți. Coșmarurile lui fuseseră chinuite de nenumărate alte câmpuri de luptă. Și totuși, promisiunea către Dominik era cea care îl bântuia în orele de trezie. Dar cum putea să explice aceste lucruri Zoyei, care continua să stea răbdătoare pe colțul patului și să se tină la distantă?

Nikolai se uită la tavanul hexagonal și expiră prelung.

— Cred că pot să îndrept lucrurile, spuse el în cele din urmă. Am știut dintotdeauna că Ravka e distrusă și am văzut modul în care, la rândul ei, îi distruge pe oameni. Războaiele nu încetează niciodată. Necazurile nu încetează niciodată. Dar nu mă pot împiedica să cred că voi găsi, cumva, o modalitate de a-i întrece pe toți regii dinainte și de a pune la cale țara asta.

Nikolai scutură din cap și râse.

— Asta e culmea aroganței, continuă el.

— Nici nu mă aștept la altceva din partea ta, spuse Zoya, dar nu cu o voce crudă. De ce ai trimis-o de aici pe Nina?

— Ce?

Întrebarea îl luă prin surprindere – și, în și mai mare măsură, modul rapid și gâfâit în care rostise Zoya cuvintele, ca și cum le-ar fi obligat să-i iasă din gură.

— Era cât pe ce s-o pierdem mai devreme, spuse ea fără să-l privească. Abia se întorsese și ai trimis-o iar la pericol.

— E soldat, spuse el. Tu ai făcut-o soldat, Zoya. Nu i-ar fi prins bine să stea degeaba la palat, fără altceva care să-i ocupe mintea în afara durerii ei.

— Dar era în siguranță.

— Și toată siguranța asta o ucidea, spuse Nikolai privind-o atent. Poți să mă ierți că am trimis-o de aici?

— Nu știu.

— N-o să-ți cer să mă ierți pentru ce s-a întâmplat în clopotniță.

— Ai vorbit, spuse ea încet. În noaptea aia din Balakirev. Mi-ai rostit numele.

— Dar...

Nikolai se îndreptă de spate. Până acum, bestia nu mai dispusese niciodată de limbaj, nici când Nikolai fusese infectat în timpul războiului, din câte știa el, și nici atunci când monstrul revenise. După ce Întunecatul îl infectase, chiar și în momentele

în care putuse să-și împingă propria stare de conștiență în față, Nikolai nu putuse să citească, nu putuse să comunice. Era unul dintre cele mai dureroase elemente ale transformării lui.

— Poate că e un lucru bun, spuse el. Poate conștiința mea încerca să găsească o modalitate de străpungere. Spune-mi, azi...

— Nu părea că vorbești tu, răspunse ea scuturând din cap.

— Păi, în forma aia...

— Părea că e el.

Nikolai făcu o pauză.

— Aș fi tentat să spun că te lași copleșită de frică sau imaginație...

Zoya se uită urât la el.

— Dar prefer să nu fiu pălmuit, continuă Nikolai.

— Știu că nu are niciun sens, spuse Zoya, încleștându-și pumnii pe lângă coapse. Poate a fost din cauza reacției de fugă sau apărare, dar chiar mi s-a părut că vrei să mă omori. Nu-ți era doar foame. Erai dornic. Îți plăcea să mă înspăimânți.

Nikolai ar fi vrut să spună că nu i-ar fi făcut rău, că ar fi oprit creatura aia dinăuntrul lui înainte ca ea să poată face asta. Dar refuză, pentru ei amândoi, dezonoarea acestei minciuni.

— Este oare posibil? întrebă el. Ar fi putut să supraviețuiască conștiința Întunecatului, odată cu puterea lui?

— Sper că nu, spuse Zoya descleștând pumnii. Sper că, dincolo de nisipurile Faliei, ne așteaptă un salcâm. Sper că toate discuțiile astea despre ritualuri magice și preoți războinici se vor dovedi a fi ceva mai mult decât o poveste fantezistă. Dar dacă nu există leac, iar creatura asta din tine e mai mult decât un blestem lăsat în urmă de Întunecatul, dacă el încearcă să se folosească de tine ca să găsească o cale de întoarcere în lume...

Zoya se uită la el, cu ochi albaștri aprigi în lumina veiozei. Nikolai simți sentimentul adânc de pierdere din interiorul ei, pe care ea se străduia atât de tare să-l ascundă.

— Înainte ca asta să se întâmple, eu o să-ți trag un glonț în cap, Nikolai.

Bărbații care conduseseră Ravka iubiseră puterea mai mult decât își iubiseră poporul. Era o boală. Nikolai știa asta și jurase că el nu avea să fie genul acela de lider, că nu avea să cedeze. Și totuși, nu fusese niciodată sigur că, atunci când avea să vină momentul, avea să se poată da la o parte și să cedeze tronul,

lucrul pentru care luptase atât de mult timp, cu atât de mult efort. Dacă îngăduia transformarea lui în ceva mai mult monstru decât om, asta însemna că eșuase. Așa că avea să-și lase îndoielile și dorințele la o parte. Avea să se străduiască să fie mai bun. Iar femeia din fața lui avea să se asigure că el apără Ravka. Chiar și de sine însuși.

Nikolai o luă de mână, îi sărută încheieturile degetelor și spuse:

— Necruțătoarea mea Zoya, o să încarc eu însumi pistolul.

13. Nina

Nina și Hanne moțăiră cu schimbul, cu umerii lipiți, prefăcându-se că dorm în timp ce „gardienii” lor stăteau în apropiere. Atunci când erau amândouă în pericol de a ceda în fața epuizării, își puneau întrebări: dulciurile preferate, cartea preferată, distracția preferată. Nina află că lui Hanne îi plăceau chiflele cu cremă de vanilie, avea o pasiune secretă pentru romanele de groază care erau populare în Ketterdam, cât mai sângeroase posibil, chiar dacă era greu să găsești traduceri, și că îi plăcea foarte mult... cusutul.

— Cusutul? șoptise Nina uluită, amintindu-și cum intrase aseară Hanne călare în luminiș, cu pușca pregătită. Credeam că îți place să vânezi, să sari la bătaie și...

Nina își încreți nasul.

— Natura, încheie ea.

— E o deprindere utilă, spuse Hanne defensiv. Cine cârpea ciorapii soțului tău?

— Eu, bineînțeles, minți Nina.

Chiar dacă soldații trebuiau să învețe să manevreze acul și ața, ea nu reușise niciodată. Prefera să umble cu găuri în ciorapi.

— Dar nu era o distracție pentru mine, continuă ea. Măicuței Fântânii trebuie să-i placă asta.

Hanne își sprijini capul de perete. Părul i se uscase în onduleuri groase, roz-maronii.

— Așa ai crede, nu? Dar se pare că brodatul e pentru doamne, iar cusutul ar trebui lăsat în grija servitoarelor. La fel și împletitul și prăjiturile.

— Știi să faci prăjituri? spuse Nina. M-ai făcut atentă.

A doua zi dimineața, Nina le zâmbi bărbaților îngrămădiți în cameră și insistă ca ei să viziteze casa lui Lennart Bjord, atunci când treceau prin Overüt.

— Nu putem să vă însoțim acolo chiar acum? întrebă bărbatul cu barbă.

— Am fi încântate, bineînțeles, spuse Nina printre dinții încleștați.

Spre surpriza ei, Hanne interveni și ea:

— Nu ne-am gândit că ați vrea să vă opriți cu noi pentru penitența Femeilor Fântânii. Dar e minunat! înțeleg că surorilor de acolo le face plăcere să săvârșească *skad* în prezența oricărui vizitator masculin, în schimbul unei mici taxe.

Nina citise despre *skad.* Suportarea lui era marca masculinității fjerdane, dar și, uneori, o condamnare la moarte. Necesita un legământ de celibat de trei ani și purificarea ritualică cu leșie, pentru curățarea spiritului.

Bărbatul cu barbă albi.

— O să vă ducem la periferia lui Gäfvalle, dar apoi noi avem obligații... ăăă... altundeva.

— Da, adăugă bărbatul cu sprâncene stufoase. Multe obligații.

— Unde anume găsim casa lui Lennart Bjord? întrebă altul, în timp ce ieșea afară în urma lor.

Un strat gros de zăpadă acoperise pământul, dar Nina vedea deja cum o parte a ei se topește în soarele care se înălța. Vântul puternic scăzuse, devenind o adiere ușoară. Probabil că Bruta obosise.

— Mergeți drept în piața principală din Overüt, spuse Nina. E cea mai impunătoare casă de pe bulevard.

— Uitați-vă după cea cu cel mai mare fronton, adăugă Hanne. Și cel mai ascuțit din oraș.

— Ăsta e calul tău? spuse bărbatul. Unde e șaua de călărit într-o parte?

— Probabil s-a pierdut în zăpadă, spuse Nina, bucuroasă că Hanne călărea pe spinarea goală a calului și nu trebuiau să dea explicații pentru o șa bărbătească. O să mergem pe lângă el până în Gäfvalle.

După ce ieșiră cu mult în afara razei vizuale a cabanei, încălecară pe calul lui Hanne.

— *Skad?* întrebă Nina, punând ușor mâinile pe talia subțire a lui Hanne, în timp ce coapsele lor stăteau lipite.

Hanne privi peste umăr, aruncându-i Ninei un zâmbet surprinzător de pervers, și spuse:

— Educația mea religioasă ar trebui să fie și ea bună la ceva.

Se întoarseră ocolit spre tabără, iar acum, când ninsoarea încetase, zăriră cu ușurință steagul galben și cortul lui Adrik.

El le făcu cu mâna, iar Nina își dădu seama că ușurarea lui că ea supraviețuise furtunii era reală. Adrik se strădui să pară scandalizat de pantalonii lui Hanne.

— Credeam că zemeniților nu le pasă de lucrurile astea, bombăni Hanne.

— Soția lui e zemenită. El e kaelish, și îl preocupă motivul pentru care umblai de una singură. De fapt… chiar, ce făceai aici ieri?

Hanne ridică fața spre cer și închise ochii.

— Trebuia să călăresc. Când vremea e pe punctul de a se schimba, e cel mai bun moment. Atunci câmpurile sunt goale.

— N-o să ai probleme dacă îți petreci o noapte altundeva decât la mănăstire?

— M-am oferit să aduc apă proaspătă. Măicuța o să se bucure că nu trebuie să-i spună tatălui meu că fiica lui a murit din cauza stihiilor, în mijlocul unei furtuni.

— Și prietenele tale? N-au venit cu tine?

Hanne rămase cu privirea ațintită asupra orizontului alb.

— Pentru ele e un joc, spuse ea. Puțină costumare copilărească, șansa de a fi cutezătoare. Pentru mine…

Hanne dădu din umeri. Era vorba de supraviețuire. Hanne avea ceva solitar. Nina n-ar fi putut pretinde că înțelege cu adevărat. Ei îi plăceau compania, zgomotul, agitația unei camere aglomerate. Dar pentru o fată ca asta? Să fii închisă pentru totdeauna la mănăstire, urmărită de surori și obligată în permanență să joace feminitatea fjerdană evlavioasă? Era un gând deprimant. Chiar și așa, prezența lui Hanne la mănăstire însemna că aceasta putea fi o sursă de informații despre fabrică. Chiar dacă era doar novice, trebuia să fi auzit despre vizitele Fecioarelor Primăverii pe munte.

— Mai mergi cu noi puțin, îi spuse Nina lui Hanne, în timp ce încăleca pe calul ei.

Hanne părea că ar fi vrut s-o întindă, dar Nina știa că cealaltă fată nu voia să riște să jignească, în condițiile în care încă dorea cu disperare să-și asigure tăcerea Ninei.

— Haide, o îndemnă Nina blând. N-o să te țin prea mult.

Plecară într-un pas moderat, în timp ce Adrik le urma cu sania.

— Câți ani ai? întrebă Nina.

Hanne strânse din maxilar, cu profilul clar detașat pe cerul argintiu.

— Nouăsprezece. Da, e mult pentru o novice.

Deci Nina avusese dreptate; aveau aproape aceeași vârstă.

— Nu ești pregătită să te călugărești.

Hanne scutură scurt din cap.

— Dar nu poți să te duci nici acasă.

Încă un scuturat din cap.

— Și atunci?

Hanne nu spuse nimic, cu privirea fixată în zăpadă. Nu voia să vorbească sau poate i se părea că deja spusese prea mult.

— Îmi dau seama că tânjești după o ultimă ocazie de a călări, înainte de a te întoarce.

— E atât de evident?

— Se vede din modul în care ochii îți rătăcesc spre orizont, din modul în care ții frâul.

Nina ezită, apoi adăugă:

— Șmecheria jucării unui rol e să crezi tu însăți minciuna, măcar un pic. Jocul începe în trup. Dacă vrei să convingi pe cineva de ceva, începi prin modul în care ți se mișcă trupul. Trupul spune o mie de povești înainte ca tu să apuci să deschizi gura.

— Și ce povești spun eu?

— Ești sigură că vrei să știi?

Era un lucru să vezi adevărul cuiva, și cu totul altceva să i-l spui.

— Zi, spuse Hanne, dar cu mâinile strânse pe frâu.

— Ești puternică, dar te temi ca altcineva să vadă asta, așa că te apleci de spate și încerci să te faci mică. Ești în largul tău doar atunci când crezi că nu te vede nimeni. Dar atunci...

Nina întinse mâna și o bătu pe Hanne pe coapsă.

— Atunci ești superbă.

— Știu cum arăt, spuse Hanne, aruncând o privire prudentă.

Chiar știi? Ninei i-ar fi plăcut să-i spună lui Hanne că putea să intre în Os Alta, cu cei 1,80 metri ai ei, părul castaniu ca siropul de căpșuni și ochii ca niște monede de aramă, și o mie de

curteni ravkani ar fi scris poezii despre frumusețea ei. Era posibil ca Nina să fie prima care ar fi făcut asta. Dar acest lucru ar fi dus la câteva întrebări.

Dar cel puțin putea să-i ofere lui Hanne ceva.

— N-o să spun nimănui cine ești.

Ochii lui Hanne deveniră duri.

— De ce? Te-ar răsplăti pentru asta. Informațiile despre Grisha aduc o grămadă de argint. De ce vrei să fii atât de bună?

Nu sunt bună. Îți câștig încrederea. Dar nu o să te condamn la moarte, dacă am de ales.

— Pentru că te-ai repezit să-mi salvezi viața, când ai fi putut să treci mai departe, spuse Nina.

Apoi făcu saltul.

— Și pentru că nu cred că puterea de Grisha te face să fii malefică.

— E un păcat, șuieră Hanne. E otravă. Dacă aș putea scăpa de ea, aș face-o.

— Înțeleg, spuse Nina, chiar dacă îi venea să protesteze din toată ființa. Dar nu poți. Așa că întrebarea e dacă vrei să urăști ceea ce ești și să te expui riscului de a fi descoperită sau accepți chestia asta din tine și înveți s-o controlezi.

Sau părăsești definitiv țara asta uitată de sfinți.

— Dar dacă... dacă nu fac altceva decât s-o întăresc?

— Nu cred că așa merg lucrurile, spuse Nina. Dar ceea ce știu e că, dacă Grisha nu-și folosesc puterile, în cele din urmă încep să se îmbolnăvească.

— Mie îmi place s-o folosesc, spuse Hanne înghițind în gol. Mă urăsc de fiecare dată, dar pur și simplu îmi vine să fac asta iar.

— Unii oameni cred, spuse Nina prudent, că o astfel de putere e un dar de la Djel, nu cine știe ce calamitate.

— Astea sunt șoaptele ereticilor și păgânilor.

Când Nina nu răspunse, Hanne continuă:

— Nu mi-ai mai zis ce s-a întâmplat cu sora ta.

— A învățat să-și stăpânească puterea și a găsit fericirea. Acum e căsătorită și trăiește la granița ravkană, cu arătosul ei soț.

— Serios?

Nu, de fapt nu. O soră a mea nu ar putea fi altceva decât o Sfâșie-Inimi care se războiește cu guvernul vostru ignorant și miop.

— Da, minți Nina. Îmi amintesc multe lucruri din lecțiile pe care le primea ea. Exista o anumită îngrijorare că s-ar putea să am și eu o... corupție latentă, așa că am fost învățată și eu împreună cu ea. S-ar putea să pot să te învăț și pe tine să-ți controlezi puterea.

— De ce ți-ai asuma un astfel de risc?

Pentru că am de gând să te golesc de informații în timp ce fac asta și, totodată, să-ți bag mințile în cap. La urma urmei, Nina reușise deja să ajungă la o fjerdană încăpățânată. Poate dovedea că are un talent pentru asta.

— Pentru că, demult, cineva a făcut asta pentru sora mea, spuse ea. Măcar atât pot face și eu. Dar vom avea nevoie de un pretext ca să ne petrecem timpul împreună la mănăstire. Ce părere ai despre învățarea limbii zemenite?

— Părinții mei ar prefera să continui să lucrez la limba din Kerch.

— Nu știu limba asta, minți Nina.

— Nu vreau să-ți fiu foarte îndatorată, protestă Hanne.

Se teme de puterea ei, se gândi Nina. *Dar eu îi pot înlătura temerea asta.*

— Vom găsi o modalitate prin care să te revanșezi, spuse ea. Promit. Acum du-te, mai călărește o dată înainte să vină următoarea ninsoare.

Hanne părea uimită, aproape șocată. Apoi își înfipse călcâiele în coastele calului și porni în galop întins, cu trupul aplecat și fața întoarsă în vânt, ca și cum ea și animalul ar fi fost una, o făptură hibridă născută în sălbăticie. Cât de puțini oameni fuseseră buni cu Hanne, astfel ca ea să fie atât de surprinsă de un mic gest de generozitate?

Numai că tu nu ești generoasă, își reaminti Nina, în timp ce își îmboldea și ea calul mai departe. *Nu ești bună.* Avea s-o folosească pe Hanne. Dacă avea s-o poată ajuta în timp ce făcea asta, foarte bine. Dar datoria Ninei era față de fetele pierdute de pe munte, față de femeile din mormintele lor. *Dreptate.*

Tot ce putea să facă Nina era să-i arunce fetei o frânghie. Hanne avea să fie cea care trebuia s-o prindă.

Peste o oră, Nina și Adrik intrară în grajdurile mănăstirii. Fuseseră plecați o noapte, dar Ninei i se părea că trecuse un lung anotimp. Mintea ei se simțea împovărată de emoție și de noi informații. Matthias. Trassel. Hanne. Femeile îngropate de la

fabrică. Înțepăturile care îi pulsau pe piele. Fusese atacată de lupi, pentru numele sfinților! Avea nevoie de o baie fierbinte, o farfurie cu clătite și vreo 12 ore de somn.

Când îi văzu, Leoni le făcu cu mâna. Stătea pe un taburet scund, într-un colț întunecat al grajdurilor, ascunsă de ochii curioși ai trecătorilor prin câteva din lăzile pe care Nina și Adrik le lăsaseră în urma lor. Montase o mică sobă de campanie, iar spațiul din jurul ei era presărat cu oale și fiole de sticlă pe care probabil le folosise pentru analizarea mostrelor de apă.

— Am crezut că o să vă întoarceți mai repede, spuse ea zâmbind.

Adrik își duse calul într-o boxă.

— Nina a hotărât să aibă o aventură, spuse el.

— Una bună? întrebă Leoni.

— Una informativă, spuse Nina. Cât timp ai lucrat la asta?

— Toată noaptea, recunoscu Leoni, care nu arăta prea bine.

— Să mergem în oraș să luăm prânzul, spuse Nina. Nu mai suport încă o masă cu terci de la mănăstire.

Leoni se ridică, apoi își propti mâna în perete.

— Eu...

Își dădu ochii peste cap și se clătină accentuat.

— Leoni! strigă Nina.

Se repeziră amândoi spre ea, reușind să ajungă lângă ea înainte să se prăbușească. O întinseră încet lângă soba de campanie. Leoni era scăldată în transpirație, iar pielea ei ardea ca focul.

Ochii lui Leoni se deschiseră agitat.

— Nu mă așteptam la asta, spuse ea.

Apoi avu tupeul să zâmbească.

— Nu e momentul pentru bună dispoziție, spuse Adrik. Pulsul îți bate nebunește și arzi toată.

— Dar nu sunt moartă.

— Încetează să mai privești partea pozitivă și spune-mi când a început asta.

— Cred că am dat-o în bară cu analiza, spuse Leoni cu voce firavă. Încercam să extrag poluanții din mostre, să-i izolez. E posibil ca o parte a lor să se fi absorbit în corpul meu. V-am spus că otrăvurile sunt lucruri sensibile.

— Te duc la dormitor, spuse Nina. Pot să aduc apă curată...

— Nu. Nu vreau ca Fecioarele Primăverii să devină

suspicioase.

— Putem să avem grijă de ea aici, spuse Adrik. Instalează-o în spatele saniei. Eu pot să fac focul și să fierb apă curată pentru ceai.

— În trusa mea e o tinctură de cărbune, spuse Leoni. Pune câteva picături. O să absoarbă toxinele.

Nina făcu un pat din pături pentru Leoni, într-un loc care nu se vedea din curtea principală, și încercă s-o facă să se simtă confortabil.

— Mai e ceva, spuse Leoni în timp ce se întindea.

Ninei nu-i plăcea nuanța cenușie a pielii ei și nici felul în care i se zbăteau pleoapele.

— Odihnește-te, spuse ea. Mai poate să aștepte.

— Măicuța Fântânii a venit să mă vadă.

— Ce s-a întâmplat? spuse Adrik, îngenunchind lângă ea cu o ceașcă aburindă de ceai. Uite, ia o înghițitură. A spus vreuna din novice că ne-a văzut în pădure?

— Nu, una din ele a murit.

— Fata care a căzut de pe cal? întrebă Nina, încremenind.

— Nu mi-am dat seama că rănile ei sunt atât de grave, spuse Adrik.

— Nici nu erau, spuse Leoni, sorbind încet. Cred că a fost din cauza râului. A stat în apă o vreme și avea o rană deschisă.

— Pe toți sfinții, spuse Adrik. Ce naiba fac la fabrica aia?

— Nu știu, dar...

Nina ezită, apoi continuă:

— Dar sunt morminte peste tot pe muntele ăla. În spatele rezervorului, peste tot în curțile fabricii. Le-am simțit pretutindeni.

— Ce? se miră Adrik. De ce nu ne-ai spus? Cum ți-ai dat seama?

Leoni închisese ochii. Pulsul ei accelerat părea să mai fi încetinit puțin – un semn bun.

— Mai e apă curată? întrebă Nina. Ar trebui să încercăm să-i micșorăm febra. Vrei să te uiți dacă e fenol în trusa ei?

— De ce? întrebă Adrik, în timp ce aducea gamela și dezinfectantul. E rănită?

— Nu, eu sunt. M-a mușcat un lup noaptea trecută.

— Normal.

Nina își scutură haina de pe umeri, lăsând să se vadă mâneca

sfâșiată și însângerată.

— Stai puțin, spuse Adrik. Tu vorbești serios?

Adrik se așeză lângă Leoni, frecându-și tâmplele cu degetele.

— Un soldat otrăvit, altul atacat de lupi. Misiunea asta merge ca pe roate.

Nina scoase o bucată de pânză din sanie și o rupse în două. Dintr-o jumătate făcu o compresă pentru Leoni, iar cu cealaltă curăță și legă rana de la brațul ei.

— Atunci fata aia, Hanne, te-a salvat de un atac al lupilor? o întrebă Adrik.

— Ceva de genu' ăsta.

Încă nu era pregătită să discute despre Trassel. Ultimul lucru de care avea nevoie era scepticismul lui Adrik.

— Cred că e posibil ca în mușcătura aia să fi fost *parem.*

— Ce?

Nina privi spre Leoni, ale cărei pleoape zvâcneau.

— Nu pot să fiu sigură, dar lupii nu se purtau normal. Senzația a fost de *parem.*

— Atunci dependența ta...

— Până acum sunt în regulă, spuse ea dând din cap.

Asta nu era pe de-a-ntregul adevărat. Până și sugestia *parem*-ului era de ajuns să o facă să simtă atracția acelei foame animalice. Dar ascuțișul dorinței părea mai tocit decât s-ar fi așteptat ea.

— Pe toți sfinții, spuse Adrik, aplecându-se în față. Dacă e în apă și Leoni l-a îngurgitat...

— Leoni nu se comportă ca o Grisha expusă la *parem.* Ar zgâria pereții, disperată după o nouă doză.

Nina știa asta prea bine.

— Dar celelalte simptome ale ei sunt similare expunerii, iar o cantitate suficientă de *parem* poate să ucidă pe cineva care nu are puteri Grisha, cum ar fi novicea.

— N-a fost *parem,* murmură Leoni. Nu cred.

— Credeam că dormi.

— Dorm, spuse Leoni. Nu era nimic coroziv în apă.

— Poți să mai bei niște ceai? o întrebă Adrik.

Leoni dădu din cap și reuși să se ridice pe coate.

— Încă n-am izolat-o. De ce nu ne-ai spus despre morminte atunci când le-ai găsit, Nina?

— Ești sigură că nu vrei să mai dormi puțin? o întrebă Nina.

Apoi oftă și privi spre compresa împăturită din mâinile ei.

— Nu știu de ce, continuă ea. Cred... M-au condus spre intrarea estică.

— Cine te-a condus?

Nina își drese vocea și bătu încet în fruntea lui Leoni cu cârpa.

— Am auzit morții... vorbind. Îi aud încă din Elling.

— Bun, spuse Leoni prudent. Ce anume au spus?

— Au nevoie de ajutorul nostru.

Ajutorul meu.

— Morții, repetă Adrik. Au nevoie de ajutorul nostru.

— Îmi dau seama, pare că m-am tâmpit, dar trebuie să intrăm în fabrica aia. Și cred că știu pe cineva care poate să ne ajute.

Nina o duse pe Leoni în dormitor înainte de căderea nopții și o băgă în pat. Febra scăzuse și ea se simțea deja mai bine – încă o dovadă că ceea ce găsise în apă nu era *pārem.* Atunci ce aveau acei lupi, și ce fusese în mușcătura lor? Și ce o ucisese pe novice?

Nina se duse în pădure cu o farfurie cu resturi de la bucătărie și le puse la baza unui copac, în speranța neghioabă că Trassel și-ar fi putut croi drum către ea. Probabil că resturile aveau să fie mâncate de cine știe ce rozător nerecunoscător.

Din marginea pădurii, Nina ridică privirea spre fabrică, spre luminile ei care sclipeau auriu în înserarea tot mai deasă și spre ferestrele aripii estice întunecate. Se gândi la rădăcinile răsucite ale frasinului lui Djel, sculptate în pereții rezervorului.

Locul ăsta conține otravă. Aproape că îi simțea gustul amar pe limbă. *Dar până la ce adâncime ajunge*?

A doua zi dimineață, Nina fu încântată să vadă că pe sub ușă îi fusese strecurată o convocare în biroul Măicuței Fântânii. După rugăciunea de dimineață, Nina trebuia să se întâlnească cu ea și cu Hanne, pentru a discuta despre posibilitatea unor lecții la limbi străine. Deci Hanne voia să afle mai multe despre darurile sale de Grisha – fie și doar pentru a le controla.

Bineînțeles, Adrik fusese sceptic față de planul ei.

— Mai bine ne folosim timpul ca să strângem informații de aici și din orășelele învecinate, se plânse el. Fjerda se pregătește pentru ceva. Dacă au informațiile adecvate, forțele noastre ar putea fi în măsură să acosteze o căruță sau un transport sau să închidă fabrica asta complet, dar nu și dacă fjerdanii află despre

ce facem noi și își mută activitatea. Nici nu știi cât de ușor e să te deconspiri, Nina. E un joc periculos.

Ninei îi venea să țipe. Făcuse spionaj pentru Zoya Nazyalensky pe Insula Rătăcitoare. Petrecuse un an de una singură în Ketterdam, lucrând una și alta pentru Kaz Brekker. Se infiltrase la Curtea de Gheață ca fată de la Menajerie. Poate că juca jocul ăsta de puțin timp, dar îl jucase de suficiente ori pe mize foarte mari.

— Mă descurc, Adrik, spuse ea cât mai calm posibil. Știi că Hanne e cel mai bun activ posibil al nostru. Putem afla noi ce se întâmplă în fabrica aia. Nu avem nevoie de altcineva care să facă asta.

— Ce știm, în realitate, despre fata asta?

— E Grisha și e nefericită. Nu ne aflăm aici tocmai ca să-i salvăm pe cei asemenea ei?

— Din ce mi-ai spus, nu vrea să fie salvată.

— Poate o fac să se răzgândească. Și, între timp, pot să am acces la restul mănăstirii.

Nina și Leoni erau cazate într-o cameră de lângă bucătărie, izolată de marea majoritate a clădirii și dormitoarelor.

— Fecioarele Primăverii sunt singurele localnice cărora li se permite să intre în fabrică. S-ar putea chiar să găsesc o modalitate prin care să intrăm înăuntru.

— Nu vei întreprinde nimic fără acordul meu, îi aminti Adrik. Iar mai întâi trebuie să treci de Măicuța Fântânii.

Nina îi lăsă pe Adrik și Leoni la grajduri și traversă curtea către capelă, trecând pe lângă poarta grea plină de noduri complicate din crengi de frasin. Aroma dulce și lutoasă a pereților de cherestea o învălui, iar Nina se opri o clipă ca să permită ochilor ei să se adapteze la semiîntuneric. Aerul era rece și nemișcat, iar stranele luminate de licărul felinarelor și lumina slabă a celor câteva ferestre zvelte plasate mult deasupra transeptului. Nu exista altar și nici scene pictate cu sfinți – în schimb, un copac imens se întindea peste absidă, cu rădăcinile ajungând până la primele rânduri de strane. Frasinul lui Djel, alimentat de Fântâna Primăverii.

Ale cui rugăciuni le auzi? se întrebă Nina. *Auzi cuvintele soldaților? Sunt Grisha fjerdani întemnițați în celulele lui Jarl Brum?* Șoaptele din capul ei părură să ofteze – a regret? A dor? Nina nu știa. Își netezi fusta și o luă grăbită pe coridor spre

biroul Măicuței.

— Enke Jandersdat, spuse femeia mai în vârstă atunci când Nina intră înăuntru, adresându-i-se cu titlul de văduvă. Hanne îmi spune că ești dispusă să-i oferi lecții de zemenită. Sper că îți dai seama că mănăstirea nu poate oferi plată unui meditator.

Hanne rămase tăcută, îmbrăcată cu sortul ei albastru-deschis și bluza albă curată, cu ochii ațintiți asupra papucilor ei nepractici de fetru. Părul ei maro-roșcat fusese împletit cu grijă și răsucit într-o coroană strânsă pe cap. Uniforma nu i se potrivea. Nina simți imboldul de a scoate acele din cozile lui Hanne și de a vedea cum acel păr splendid cade la loc.

— Bineînțeles, spuse Nina. Nu aș cere plată. Nu cer decât să ne lăsați să profităm puțin mai mult de ospitalitatea dumneavoastră și, dacă aveți o oală de aramă, angajatorii mei să o poată împrumuta.

Leoni era sigură că își poate continua experimentele în siguranță, acum când știa cu ce are de-a face, dar instrumentele de aramă ar fi fost de ajutor.

— Pare o ofertă prea generoasă, spuse Măicuța Fântânii, țuguindu-și suspicios buzele.

— M-ați prins, spuse Nina.

Văzu cum ochii lui Hanne se măresc. Pe toți sfinții, dacă Hanne avea de gând să continue să trăiască în această țară nenorocită, avea să aibă nevoie de niște cursuri de viclenie. Poate un post de intern în Ketterdam. Nina nu fusese prinsă cu nimic, dar își dădea seama că măicuței i se pare că ea are un interes ascuns, așa că se gândi să-i ofere unul.

— Adevărul e că nu mai pot continua prea mult cu munca mea de ghid, spuse ea. Să călătorești e greu și, la un moment dat, va trebui să-mi caut o slujbă mai permanentă din care să-mi câștig existența.

— Noi nu angajăm din afara ordinului...

— A, sigur că nu, înțeleg. Dar o referință din partea Măicuței Fântânii din Gäfvalle ar însemna foarte mult pentru alți fjerdani care caută un profesor pentru copiii lor.

Măicuța ridică afectat bărbia. Evlavia ajuta prea puțin împotriva flatării.

— Da, înțeleg că asta ar putea fi un avantaj. Să vedem ce poți face cu Hanne a noastră. E puțin târziu pentru ea să se apuce de o nouă limbă. Dar, ca să fiu sinceră, e o ușurare să văd că o

interesează ceva care nu implică o hârjoneală în noroiul din pădure.

Măicuța Fântânii le escortă într-o sală de clasă goală și le spuse că erau libere să lucreze până la ora prânzului.

— Mă aștept să ții pasul cu celelalte sarcini ale tale, Hanne. Tatălui tău n-o să-i placă dacă devii o povară pentru această instituție.

— Da, măicuță, răspunse ea supus.

Dar după ce femeia mai în vârstă plecă, Hanne aruncă o privire neagră spre ușă și se prăbuși în una din bănci.

— A fost de acord cu lecțiile, spuse Nina. Putea fi și mai rău.

— Mă consideră unul dintre eșecurile ei. Necăsătorită la 19 ani, fără nicio perspectivă și niciun semn de adevărată chemare față de Djel.

— Toate Fecioarele Primăverii trebuie să aibă chemare? întrebă Nina.

Luă o bucată de cretă și începu să conjuge un verb zemenit pe tabla de ardezie care acoperea mare parte a unui perete.

— Nu știu. Unele spun că au, ba mai mult, pretind că li se întâmplă viziuni. Dar eu nu sunt sigură că Djel e interesat de fete ca mine. Chiar vrei să renunți la viața de ghid?

— Nu, spuse Nina, străduindu-se să scrie drept. Încă nu sunt dispusă să trăiesc într-un singur loc.

Abia când rosti cuvintele își dădu seama că asta putea să fie adevărat. În Ravka fusese agitată, iar acum se întreba dacă era posibil să fie agitată în orice loc ar fi încercat să se stabilească.

Nina scoase din buzunar un teanc de hârtii.

— Astea sunt lecții de zemenită rudimentare. Va trebui să le copiezi în caiet, ca să pară că lucrăm cu adevărat.

— Vrei să spui că va trebui să învăț zemenită cu adevărat?

— Puțin, nu trebuie să fii foarte bună, spuse Nina, făcând un gest spre tablă. O să începem cu acest verb: *bes adawa.*

Nina ridică mâinile și își înfipse picioarele, adoptând prima postură pe care o învăța fiecare Grisha.

— A lupta.

Lecția durã două ore. Nina începu așa cum începuse propria ei educație, la Micul Palat: învățând-o pe Hanne să-și folosească puterea de Sfâșie-Inimi asupra ei înseși.

— Ai încercat vreodată? întrebă Nina.

— Nu... nu sunt sigură. Uneori, când nu pot să dorm, mă gândesc că inima mea încetinește...

Nina tresări.

— Ai noroc că nu te-ai băgat singură în comă.

Nina îi explică tehnicile rudimentare de respirație și posturile de luptă principale. O puse pe Hanne să-și încetinească inima, apoi s-o facă să accelereze. Atinse doar în treacăt teoria Grisha și modul în care funcționau amplificatoarele și evită cu grijă orice discuție despre *jurda parem.*

— De unde știi toate astea? spuse Hanne, cu obrajii înroșiți din cauza folosirii puterii ei, cu părul scăpat din cozi și ondulat pe tâmple. Chiar ai învățat totul de la profesorul surorii tale?

Nina se întoarse cu spatele, ca să șteargă tabla și să-și ascundă expresia. Era posibil să o fi luat valul. *Nici nu știi cât de ușor e să te deconspiri, Nina.* Parcă auzea vocea cântată a lui Adrik. *Ce ți-am spus eu?*

— Da, spuse ea. Am fost foarte atentă. Dar tu ai un talent natural. Deprinzi foarte rapid ce trebuie făcut.

Asta, cel puțin, era adevărat. Ușurința lui Hanne de a-și folosi puterea era specială. Dar fața ei era tulburată.

— Ce e? întrebă Nina.

— Cuvântul ăsta, natural.

Hanne își trecu degetul peste una din foile pe care scrisese conjugarea altui verb zemenit. Caligrafia ei era dezastruoasă.

— Când eram mai mică, tatăl meu mă ducea peste tot. Să călăresc. Să vânez. Era neobișnuit, dar el tânjea după un fiu și cred că nu vedea niciun rău în asta. Mie îmi plăcea la nebunie. Luptă, călărie, să alerg liber. Dar când am crescut mai mare și a venit vremea să fiu prezentată la curte... Nu m-am putut dezbăra de asta.

Și de ce să fii obligată să faci asta? se gândi Nina. Ea nu iubea prea mult caii și prefera să nu alerge deloc, în afara cazului în care era fugărită, dar cel puțin avea posibilitatea să facă aceste lucruri.

Hanne își încrucișă brațele, cu umerii lăsați, părând că îi vine să se prăbușească în sine.

— Spuneau că sunt nenaturală, continuă ea. Trupul unei femei trebuie să fie moale, al meu era tare. O doamnă trebuie să facă pași mici și grațioși, eu umblam cu pași mari. Eram obiect de batjocură.

Hanne ridică privirea spre tavan.

— Tatăl meu se învinovățea că mă corupsese. Nu știam să cânt sau să pictez, dar știam să jupoi o căprioară și să încordez arcul. Știam să construiesc un adăpost. Nu voiam decât să fug în pădure. Să dorm sub stele.

— Pare... mă rog, pare oribil, recunoscu Nina. Dar cred că pot să înțeleg atracția asta.

— Am încercat să mă schimb, spuse Hanne, dând din umeri. Chiar am încercat. Am eșuat. Dacă voi eșua din nou...

Privirea ei era mohorâtă, iar Nina se întrebă ce viitor cumplit întrevede ea.

— Ce se întâmplă dacă vei eșua din nou?

— Școala ar fi trebuit să mă facă prezentabilă. Material de căsătorie de bună calitate. Dacă măicuța nu poate să mă pună la punct, n-o să mi se permită niciodată să mă întorc acasă, să fiu prezentată la curte. Asta ar fi trebuit să se întâmple acum doi ani.

— Ar fi atât de rău să nu te întorci?

— Și să nu-mi mai văd niciodată părinții? Să trăiesc ca o exilată?

— Astea sunt variantele?

— Sau găsesc o modalitate de a mă integra, sau mă călugăresc și trăiesc tot restul vieții aici, în slujba lui Djel, printre Femeile Fântânii, spuse Hanne încruntându-se. Mi-aș dori să fiu Inferni, în loc de Sfâșie-Inimi.

— Asta e ridicol, spuse Nina fără să se gândească, cu mândria rănită.

Cum putea cineva să-și dorească să fie Invocatoare, în loc de Corporalki? *Toți știu că suntem cel mai bun Ordin.*

— Vreau să spun... de ce și-ar putea dori cineva să fie Inferni?

Ochii strălucitori ai lui Hanne fulgerară, ca și cum ar fi fost provocată.

— Ca să pot topi Curtea de Gheață din interior. Să arunc toată oroarea asta în mare.

Cuvinte periculoase. Și poate că Nina ar fi trebuit să se prefacă scandalizată. În schimb, ea zâmbi larg.

— Cea mai mare baltă din lume, spuse ea.

— Exact, spuse Hanne zâmbindu-i și ea, cu acea nuanță perversă a ei pe buze.

Dintr-odată, Ninei îi veni să-i spună lui Hanne totul. *Prietenii*

mei și cu mine am dat o gaură în peretele Tribunalului de Gheață! Am furat un tanc fjerdan! Pe toți sfinții, oare voia să se laude? Nina scutură din cap. *Asta e șansa de a-i câștiga încrederea,* își spuse ea. *Folosește-o.*

Nina se așeză în bancă, lângă Hanne, și spuse:

— Dacă ai putea să mergi oriunde și să faci orice, ce ai alege pentru tine?

— Novyi Zem, spuse Hanne instantaneu. Mi-aș lua o slujbă, aș câștiga bani, m-aș angaja ca trăgătoare de precizie.

— Ești atât de bună?

— Da, spuse ea fără urmă de ezitare. Mă gândesc la asta de fiecare dată când călăresc. Să dispar pur și simplu. Să-i fac pe toți să creadă că m-am pierdut într-o furtună sau că am fost luată de râu.

Bestială idee. Vino în Ravka.

— Și de ce n-o faci? De ce nu pleci, pur și simplu?

Hanne o privi lung, șocată.

— N-aș putea să le fac asta părinților mei. N-aș putea să-i fac de rușine așa.

Nina fu cât pe ce să-și dea ochii peste cap. *Fjerdanii, cu onoarea lor.*

— Bineînțeles că nu, spuse ea rapid.

Dar nu se putu abține să nu se gândească la Hanne intrând călare în luminiș, cu pușca ridicată și cozile fluturând, o războinică înnăscută. Nina își dădea seama că Hanne are aur în ea, a cărui strălucire era întunecată de anii în care i se spusese că modul în care era ea făcută avea ceva greșit. Acele întrezăriri ale adevăratei Hanne, ființa care era ea menită să fie, îi distrăgeau atenția. *Nu ești aici ca să-ți faci o nouă prietenă, Zenik,* se mustră Nina. *Ești aici pentru informații.*

— Și dacă măicuța te alungă? întrebă ea.

— N-are cum. Tatăl meu face donații generoase.

— Și dacă te prinde cum te zbânțui în pantaloni bărbătești? o incită Nina.

— Nu o să facă asta.

— Dacă eu și prietenii mei am fi fost mai puțin generoși, ar fi putut s-o facă.

Acum, Hanne se lăsă pe spate și zâmbi larg, cu o siguranță de sine relaxată. *Iată-te,* se gândi Nina.

— Ar fi fost cuvântul vostru împotriva cuvântului meu. Eu aș fi

ajuns înapoi între zidurile mănăstirii, îmbrăcată îngrijit, în șorțul meu, înainte ca tu să bați la ușa măicuței.

Interesant. Nina puse în tonul ei toată condescendența pe care o putea strânge și spuse:

— Bineînțeles că ai fi făcut asta.

Hanne se îndreptă de spate și împunse cu degetul în suprafața băncii.

— Știu fiecare treaptă care scârțâie din mănăstirea asta, spuse ea. Știu exact unde pune bucătăreasa cheia ușii de vest a bucătăriei și am șorțuri și haine de schimb ascunse peste tot, din capelă până pe acoperiș. Eu nu sunt prinsă.

Nina ridică palmele, ca să facă pace.

— Mă gândeam doar că ai putea fi mai precaută, spuse ea.

— Asta o spune fata care îmi predă abilități Grisha în sălile lui Djel.

— Poate că am mai puțin de pierdut decât tine.

Hanne ridică o sprânceană.

— Sau poate doar crezi că te pricepi mai bine să fii îndrăzneață, spuse ea.

Încearcă-mă, se gândi Nina. Dar nu spuse decât:

— Să ne reapucăm de lucru. Să vedem dacă poți să-mi faci inima să bată mai repede.

14. Zoya

După război, Zoya petrecuse puțin timp în Kribirsk. Nu avea de ce s-o facă și o legau prea multe amintiri neplăcute de el. În zilele în care Falia Umbrei despărțise Ravka de țărmul ei vestic, Kribirsk servise drept ultim loc de adăpost, un oraș în care negustorii și călătorii îndrăzneți se echipau pentru călătoriile lor și în care soldații puteau să petreacă o ultimă noapte bând ca să alunge frica sau plătind pentru alinarea brațelor unei amante, înainte de a se îmbarca pe o navă de nisip și a se lansa spre întunericul nefiresc al Faliei. Mulți nu se mai întorceau niciodată de acolo.

Kribirskul fusese port, dar acum teritoriul întunecat cunoscut drept Nemarea dispăruse, iar Kribirskul era doar un mic orășel care avea puține de oferit, în afara unei povești triste.

Vestigiile fostei glorii a orașului rămăseseră – închisoarea și garnizoana, clădirea care adăpostise cândva ofițerii Armatei

întâi și în care Triumviratul se întâlnise prima oară cu noul rege al Ravkăi. Dar campamentul întins cu corturi, cai și soldați nu mai exista. Se spunea că încă puteai să găsești cartușe în praf și, uneori, bucăți de mătase din pavilionul negru în care stătuse cândva Întunecatul.

Chiar dacă întunericul Faliei și monștrii care îl populau dispăruseră, nisipurile erau încă acolo, iar terenul nesigur putea să fie dificil pentru căruțe. Negustorii care traversau Ravka continuau să vină la docurile uscate ca să-și rezerve locuri pe navele de nisip, dar acum erau angajați paznici care să apere marfa de jefuitori și hoți, nu de amenințarea volcrelor care se hrăneau cu carne de om și care îi terorizase cândva pe călători. Monștrii dispăruseră și nu mai rămăsese decât o întindere lungă și pustie de nisip cenușiu, stranie prin pustietatea ei. Nimic nu creștea pe terenul lipsit de viață pe care îl lăsase în urmă puterea Întunecatului.

Afacerile din Kribirsk erau la fel ca întotdeauna – hanuri, bordeluri, magazine de provizii –, însă erau mai puține. Doar biserica se schimbase. Clădirea simplă zugrăvită în alb, cu cupolă albastră, îi fusese cândva închinată lui Sankt Vladimir. Acum, un soare auriu în flăcări atârna deasupra intrării, semn că edificiul fusese resfințit în cinstea Sanktei Alina a Faliei.

Zoya avusese nevoie de mult timp ca să se poată gândi la Alina altfel decât ca la o rivală. O iritau înzestrările fetei orfane și îi invidia poziția pe lângă Întunecatul. Nu înțelesese atunci ce însemna puterea sau prețul pe care amândouă aveau să fie forțate să-l plătească. După război, Alina alesese o viață în pace și anonimitate, cumpărată cu șarada morții ei, dar numele și legenda ei nu făcuseră decât să crească. Zoya era surprinsă să-și dea seama că îi plăcea să vadă numele Alinei pe biserici, îi plăcea să-l audă rostit în rugăciuni. Ravka oferise prea mult din dragostea ei unor bărbați precum Întunecatul.

Aparatul, chiar și regii Lantsov. Datora puțină dragoste și unei fete orfane care nu știa deloc să se îmbrace.

Chiar dacă simbolul de deasupra intrării în biserică se schimbase, pereții exteriori rămăseseră la fel. Erau acoperiți cu numele morților, victime ale măcelului Întunecatului din Novokribirsk, orașul frate al Kribirskului, cel care se aflase cândva aproape direct peste Falia Umbrei. Soarele și timpul șterseseră scrisul cu vopsea, astfel că pentru cei care nu purtau

în inimă numele celor pierduți era aproape ilizibil.

Într-o bună zi, cuvintele astea o să se șteargă de tot, se gândi Zoya. Cei care îi jelesc pe morți o să dispară și ei. *Eu o să dispar. Cine își va mai aminti de ei atunci?* Zoya știa că, dacă se ducea la colțul de sud-vest, avea să găsească numele Lilyanei Garin și al elevei ei. Dar Zoya nu avea să se ducă acolo, nu avea să urmărească cu vârfurile degetelor acele litere stângace.

După tot acest timp, încă nu reușise să ajungă la capătul suferinței ei. Era o fântână întunecată, un loc rezonant în care ea aruncase cândva o piatră, convinsă că aceasta avea să lovească fundul și durerea ei va înceta. În schimb, piatra continua să cadă întruna. Zoya uita de piatră și de fântână, uneori zile întregi sau săptămâni la rând. Apoi se gândea la numele Lilyanei, sau ochii ei zăboveau asupra micii bărci pictate pe peretele dormitorului său, cu steagul ei cu două stele încremenit în vânt. Se așeză să scrie o scrisoare și își dădea seama că nu are cui să-i scrie, iar liniștea din jurul ei devenea tăcerea fântânii, a pietrei care continua să cadă.

Nu, nu avea să dea acel colt al bisericii. Nu avea să atingă acele nume cu degetele. Nu azi. Zoya împboldi cu călcâiele coastele calului și îl întoarse iar spre oraș.

Zoya, Tamar și Nikolai se cazaseră într-o pensiune purtând numele de rău augur de Epava, construită astfel încât să arate ca un vas mare eșuat. Zoya își aminti de vremurile de glorie în care pensiunea era plină de soldați și negustori și de acordeonistul groaznic care cânta de dimineața până seara pe verandă, ca să îmbie călătorii de pe drum. Măcar el dispăruse.

Tolya era încartiruit vizavi, împreună cu călugărul. Împreună, gemenii atrăgeau prea mult atenția, iar acest popas de pe itinerariul regal era ținut secret. Trimiseseră în Keramzin marea trăsură aurie și călăreții ei sclipitori. Acolo, grupul avea să fie întâmpinat de soții care conduceau orfelinatul și în care ei aveau încredere să le încredințeze secretele coroanei.

Zoya descoperi că apa din baia ei e călâie, iar masa constând din tocană de nap și veveriță, neapetisantă, dar era prea obosită ca să se plângă. Se culcă și visă monștri.

A doua zi dimineață, îl trezi pe Nikolai cu ajutorul sticluței roșii de stimulent și rămaseră în sufrageria lui ca să abordeze problemele zilei. Mai târziu, poate că aveau să descopere un salcâm străvechi îngropat în nisipuri, dar Ravka necesita atenție

permanentă, iar în această dimineață asta însemna chestiuni de stat care nu puteau să aștepte.

Zoya petrecu câteva ore trecându-și în revistă corespondența. Le trimise Genyei și lui David o misivă codată cu datele esențiale ale atacului soldaților Kherguud și instrucțiuni să dubleze misiunile de patrulare aeriană din jurul Os Altei. Capitala era expusă, iar Zoya nu suporta să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă soldații Kherguud atacau școala Grisha. Orice atac asupra Micului Palat ar fi fost considerat un act fățiș de război și se îndoia că shuhanii ar fi îndrăznit asta, dar nu avea de gând să-și asume riscul.

Trimise misive similare către Grisha postați în întreaga Ravkă, cu instrucțiuni să fie vigilenți zi și noapte și cererea ca ofițerii lor de legătură din Armata întâi să posteze soldați suplimentari în turnuri și în observatoarele înalte. Ar fi fost mai eficient ca Grisha din avanposturi să facă cererea în mod direct, dar așa era protocolul. Unei părți a ei avea să-i displacă întotdeauna acest dans, dar menirea acestor gesturi era de a prezerva demnitatea celor implicați. Grisha nu voiau să fie vulnerabili, iar Armata întâi voia să-și păstreze autoritatea.

După ce Nikolai luă micul dejun, lucrară împreună, în mare parte în tăcere, consultându-se din când în când unul cu altul.

— Una dintre sursele lui Tamar susține că există zvonuri că un membru al gărzii regale shuhane vrea să dezerteze, spuse Zoya, citind din dosarul pe care i-l lăsase Tamar.

— Un membru al Tavgharad? Asta ar fi o lovitură de teatru.

Zoya aprobă din cap.

— Petrecerea va fi ocazia perfectă pentru a intra în contact cu el, spuse ea.

— Vrei să spui că Festivalul Prostiilor de Toamnă propus de mine a fost, la urma urmei, o idee strălucită?

— N-am spus așa ceva. Dar o să ne asigurăm că ai timp suficient ca să flirtezi cu prințesa shuhană și că Tolya și Tamar o să aibă ocazia de a interacționa cu garda regală.

— Pentru perspectiva acestui tip de informații, cu siguranță pot să-mi creez o pasiune pentru cântatul la *khatuur.*

— Și dacă e doar cu 12, nu cu 18 coarde?

— O să mă străduiesc să-mi ascund disprețul.

— Vrei ca Pensky să rechiziționeze mai mulți soldați din Arkesk pentru observatoare? spuse ea, punând dosarul jos.

Pensky era generalul Armatei întâi cu care Zoya avea cel mai mult de-a face.

— Cred că ele ar fi deosebit de expuse la atacurile soldaților Kherguud.

— De ce nu-i scrii chiar tu?

— Pentru că în ultima lună i-am trimis două cereri de trupe, așa că ar fi mai bine ca asta să vină din partea ta.

Nikolai mormăi, cu un creion între dinți, apoi îl scoase și spuse:

— O să-i scriu lui Pensky. Dar asta înseamnă că ar trebui să redistribuim Grisha de lângă Halmhend? Și ai putea să rechiziționezi pentru mine un șervețel? Am vărsat ceai peste biletul ăsta către ambasadorul kaelish.

Zoya făcu două șervețele să fluture pe deasupra măsuței și le trânti grămadă lângă cotul lui Nikolai. Era recunoscătoare pentru liniștea din dimineața asta, pentru revenirea relaxată la rutină.

Existau astfel de momente în care lucrau împreună, când ritmul dintre ei era atât de relaxat, încât mintea ei o trăda. Se uita la părut auriu ciufulit al lui Nikolai, cum stătea aplecat deasupra corespondenței, sau la degetele lui lungi care rupeau un sul și se întreba cum urma să fie când Nikolai avea, în sfârșit, să se căsătorească, când avea să aparțină altcuiva, iar ea avea să piardă aceste momente de pace.

Zoya avea să continue să fie generalul lui, dar știa că avea să fie altfel. El avea să aibă pe altcineva pe care să tachineze și să conteze și cu care să se certe din cauza heringului. Ea făcuse unii bărbați să se îndrăgostească de ea, când era tânără și crudă și îi plăcea să-și încerce puterile. Zoya nu dorea; era dorită. Și așa îi plăcea să fie. Era enervant să recunoască faptul că nu era deloc sigură că putea să-l facă pe Nikolai să o dorească, și încă și mai enervant să se gândească la faptul că o parte a ei tânjea să încerce, să afle dacă el era atât de impermeabil la frumusețea ei pe cât părea să fie, să afle dacă cineva precum el, plin de speranță, lumină și optimism, putea să iubească pe cineva ca ea.

Dar chiar în timp ce mintea ei juca aceste jocuri nemiloase, Zoya știa că nu e bine să le lase să meargă prea departe. Tratativele ei atente cu Armata întâi, monitorizarea chestiunilor Grisha din întreaga Ravkă făceau să fie clar faptul că – chiar

dacă Nikolai vedea în ea ceva mai mult decât un comandant capabil – Ravka nu ar fi acceptat niciodată o regină Grisha. Alina fusese altfel, o sfântă prețuită de oameni, un simbol al speranței pentru viitor. Dar pentru oamenii de rând din Ravka, Zoya avea să fie întotdeauna o vrăjitoare cu păr ca pana corbului care stăpânea furtuna. Periculoasă. Nedemnă de încredere. Nu aveau să-și dea niciodată prețiosul fiu auriu după o fată născută din fulgere, tunete și sânge de rând. *Și nici n-aș vrea să fie altfel.* O coroană era un lucru foarte bun, iar din sentimente ieșeau melodrame mișcătoare, dar Zoya învățase cu mult timp în urmă puterea fricii.

Un ciocănit brusc la ușă o smulse din reveria ei. În hol îi găsi pe Tamar și Tolya – cu uniformele ascunse sub niște haine groase și banale –, încadrându-l pe Yuri, a cărui față gravă era ascunsă pe jumătate de o eșarfă. Toți călătoreau către Falie deghizați: haine cu guler înalt și mantale aspre de țărani.

— De ce nu puteam lucra niciodată sub acoperire ca oameni bogați? se plânse Zoya, luând mantaua hidoasă adusă de Tamar și încheind-o deasupra *keftei* sale.

— Un negustor de mătase și superbul lui model? întrebă Nikolai.

— Da. Eu aș putea să joc negustorul. Tu poți să fii arătoasa mea muză.

— Zoya, mi-ai spus cumva că sunt arătos?

— Face parte din joc, Înălțimea Ta.

Nikolai duse mâna la inimă, simulând disperarea, și se întoarse spre ceilalți.

— O să luăm cu încetișorul prima noastră călătorie, spuse el. Știm exact încotro mergem? Falia nu are prea multe repere.

— Adepții Sfântului Fără Stele o să aștepte, spuse călugărul, practic dansând. Ei știu unde a căzut el. Își amintesc.

— Zău? replică Zoya. Eu nu-mi amintesc ca vreunul dintre ei să fi fost acolo. Dacă ar fi fost, și-ar aminti toate numele morților, nu doar de prețiosul tău întunecat.

— Mai devreme am fost la docurile uscate, spuse Tamar rapid. Se vorbește despre un nou campament la aproximativ 20 de kilometri spre vest.

— V-am spus, comentă Yuri.

Nikolai trebuie să fi simțit dorința Zoyei de a rupe toate oasele din trupul călugărului, pentru că se băgă între ei și spuse:

— Atunci de acolo vom începe. Yuri, tu o să rămâi cu noi și nu o să interacționezi cu pelerinii.

— Dar...

— Nu vreau să te recunoască. Nu vreau ca nimeni dintre noi să fie recunoscut. Nu uitați care e miza.

Nikolai puse mâna pe umărul lui Yuri și adăugă, fără nicio rușine:

— Însuși sufletul unei națiuni.

Dacă Zoya ar fi vomitat, măcar ar fi făcut-o în mantaua asta groaznică.

O navă fusese pregătită pentru ei la docurile uscate – un vas larg și plat pe tălpici groase de sanie, gândite să susțină greutatea mărfii peste nisipuri. Aceste vehicule vechi erau construite să fie silențioase, dat fiind că sunetul risca să atragă atenția volcrelor – și construite ieftin, dat fiind că erau distruse atât de des. Nava era aproape doar o platformă cu pânză.

Doi Furtunoși tineri stăteau pregătiți lângă catarg, părând nerăbdători și ridicol de tineri în *keftele* lor albastre. Era o misiune ușoară pentru elevii care se pregăteau de absolvire – departe de lupte, dar într-un loc în care își puteau exersa limbile străine și se obișnuiau să asculte ordine. Tolya stătea la provă. La pupă, Zoya și Yuri îl flancau pe Nikolai. Tamar stătea de pază în cealaltă parte a călugărului, în caz că acesta simțea nevoia de a încerca să comunice cu semenii lui fanatici.

Zoya stătea cu șalul ridicat, dar îi urmărea cu atenție pe Furtunoșii care ridicau brațele și invocau curenți de aer care să umple pânzele. Îi venea greu să nu se gândească la primele ei zile din Armata a Doua, la groaza primei ei traversări, înconjurată de întuneric, ținându-și respirația și așteptând să audă țipetele volcrelor, fâlfâitul aripilor lor, în timp ce își căutau prada.

— Înclină spre stânga, îi murmură ea lui Nikolai în timp ce nava țâșnea înainte peste nisipuri.

— Se străduiesc cât pot, Zoya.

Cât pot ei n-o să-i țină în viață, ar fi vrut ea să se răstească.

— Am văzut cum îmi mor prietenii pe nisipurile astea. Cel mai mic lucru pe care pot să-l facă nerozii ăștia e să învețe să piloteze o navă pe jumătate goală peste ele.

Pe toți sfinții, cât ura să fie aici. Trecuseră aproape trei ani de la distrugerea Faliei, dar la granița ei rămânea o liniște stranie,

nemișcarea unui câmp de luptă pe care căzuseră soldați pricepuți. Navele de sticlă pe care le folosise Întunecatul ca să intre în Falie fuseseră de mult prădate și demontate, dar epavele celorlalte vase zăceau împrăștiate de-a lungul numeroșilor kilometri ai Faliei. Unii oameni tratau catargele rupte și carenele sparte drept altare ale morților. Dar alții strângeau ce puteau din ele – cherestea, pânză, marfa diversă pe care o purtaseră navele pierdute.

Și totuși, în timp ce intrau tot mai adânc printre nisipurile cenușii, Zoya se întrebă dacă liniștea reverențioasă de la marginile Nemării fusese pură imaginație, fantome ale trecutului ei care îi întunecau percepția. Pentru că, pe măsură ce avansau tot mai departe spre vest, Falia se trezea la viață. Oriunde s-ar fi uitat, vedea altare închinate Sfintei Soarelui. Construcții și dughene dărăpănate răsăriseră ca niște bube deasupra nisipului: hanuri și restaurante, capele, negustori care vindeau leacuri sfinte, bucăți din oasele Alinei, perle din *kokoshnik*-ul ei, bucăți din *kefta* ei. Zoya simți cum o furnică pielea.

— Întotdeauna le-a plăcut mai mult de noi după ce murim, spuse ea. Nu știe nimeni ce să facă cu un sfânt viu.

Dar privirea lui Nikolai era ațintită asupra orizontului.

— Ce e aia? întrebă el.

În față, departe, Zoya văzu o pată întunecată. Semăna cu umbra aruncată de o masă de nori groși, dar cerul de deasupra era senin.

— Un lac? spuse ea.

— Nu, spuse Yuri. Un miracol.

Zoya se gândi că ar putea să-l împingă peste parapet.

— Dacă aș arăta spre un robinet care picură, tu ai zice că e un miracol, spuse ea.

Dar când se apropiară, Zoya văzu că forma de la orizont nu era o apă, ci un disc negru și sclipitor de piatră de cel puțin doi kilometri diametru, perfect rotund și lucios ca o oglindă.

În jurul cercului de piatră crescuse un sat dărăpănat, cu corturi și adăposturi improvizate. Aici nu se vedea niciun semn al Sfintei Soarelui, nicio imagine sau icoană aurită a Alinei, cu părul ei alb și colierul din coarne de cerb. Zoya văzu doar steaguri negre pe care erau pictate cele două cercuri care reprezentau eclipsa de soare. Simbolul Întunecatului.

— Asta e locul în care a căzut Cel Fără Stele, spuse Yuri cu

voce reverențioasă.

Oare? Zoya nu era sigură. Lupta era o amintire de frică și flăcări violet. Harshaw sângerând la pământ, cerul plin de volcre.

— Cu secole în urmă, continuă Yuri, Cel Fără Stele a stat chiar pe acest loc și a contestat regulile cărora le e supus universul. Doar el a îndrăznit să recreeze experimentele Făurarului de Oase, Ilya Morozova. Doar el a privit spre stele și a cerut mai mult.

— A îndrăznit, spuse Zoya. Iar rezultatul eșecului lui a fost sfâșierea lumii.

— Falia Umbrei, spuse Nikolai. Singurul loc în care puterea lui a devenit insignifiantă. Sfinților le place foarte mult ironia dramatică.

Iritată, Zoya despică aerul cu mâna.

— Nu sfinților, spuse ea. Asta nu e pedeapsă divină.

Yuri își întoarse ochii imploratori spre ea.

— Cum poți să fii sigură? spuse el. Cum poți să știi că Falia nu a fost o provocare pusă de sfinți în fața Întunecatului?

— Ai spus-o chiar tu. El a sfidat regulile cărora le e supus universul, care guvernează puterea noastră. A violat ordinea naturală.

— Dar cine a produs ordinea naturală? insistă Yuri. Cine e responsabil pentru plăsmuirea din inima lumii?

Cât putea să invidieze certitudinea acestui băiat, viziunile lui, crezul lui ridicol că durerea avea un scop, că sfinții aveau un fel de plan.

— De ce trebuie să fie cineva? vru să știe Zoya. Poate că, pur și simplu, ăsta e modul în care funcționează, în care merge lumea. Ce contează e că atunci când Grisha își depășesc puterea, există un preț. Lecția asta e încorporată în toate poveștile noastre, până și în basmele spuse micilor copii *otkazat'sya* ca tine.

Yuri scutură din cap, îndărătnic.

— Ereticul Negru a ales acest loc cu grijă. Trebuie să existe un motiv.

— Poate îi plăcea priveliștea, replică ea.

— Totuși... spuse Nikolai.

Zoya își puse mâinile în șolduri.

— Nu începe și tu, zise ea.

— Există locuri asemănătoare cu ăsta în toată Ravka, spuse Nikolai pe un ton împăciuitor. Locuri care au servit vechilor zei și noilor sfinți, care au fost construite, ruinate și reconstruite, pentru că oamenii se întorceau iar și iar la ele ca să se roage.

Nikolai dădu din umeri.

— Poate că sunt atrași de putere, continuă el.

— Sau de vremea bună sau materialele de construcție ieftine, spuse Zoya exasperată.

Se săturase. Imediat ce nava se opri, sări de pe parapet.

— Asigurați-vă că Yuri rămâne aici, îl auzi ea pe Nikolai ordonându-le gemenilor, în timp ce sărea jos în urma ei.

— Bun venit, frați pelerini! spuse un bărbat cu mantie neagră și un zâmbet magnific.

— Ei, mulțumim, spuse Zoya.

Nikolai îi aruncă o privire de avertizare, pe care Zoya fu bucuroasă să o ignore.

— Tu ești la conducere aici? îl întrebă ea pe bărbat.

— Sunt doar unul dintre credincioși.

— Și îți pui credința în Întunecatul?

— În Sfântul Fără Stele.

Pelerinul arătă spre discul de piatră strălucitor care nu lăsa să se vadă nicio imperfecțiune, mai negru decât toate nopțile.

— Iată semnele întoarcerii lui, continuă el.

Bărbatul zâmbi iar, evident jubilând din cauza acestei ocazii.

— El iubea Ravka. A vrut doar să ne facă mai puternici și să ne salveze de regii slabi.

— Regii slabi, spuse Nikolai gânditor. Aproape la fel de enervanți precum ceaiul slab.

Dar Zoya nu avea chef de prostii.

— El iubea Ravka, repetă ea. Dar ce e Ravka? Cine e Ravka?

— Noi toți. Țărani și prinți deopotrivă.

— Bineînțeles. Oare Întunecatul a iubit-o pe mătușa mea, care a murit alături de nenumărați civili nevinovați în Novokribirsk, pentru ca el să-și poată arăta lumii puterea?

— Lasă-i în pace, murmură Nikolai, punându-i mâna pe braț.

— A iubit-o pe fata pe care a obligat-o să comită aceste crime? continuă ea, smulgându-și mâna. Dar pe fata pe care a aruncat-o în patul fostului rege pentru obiectivele lui, apoi a mutilat-o atunci când ea a îndrăznit să-l conteste? Sau pe femeia pe care a orbit-o pentru că nu i-a oferit devotamentul ei

neabătut?

Cine avea să vorbească în numele Lilyanei, Genyei, Alinei și Baghrei, dacă nu ea? *Cine o să vorbească în numele meu?*

Dar pelerinul rămase neclintit, cu un zâmbet statornic, blând și înnebunitor.

— Marii oameni sunt adesea victimele minciunilor spuse de dușmanii lor. Ce sfânt s-a aflat printre noi fără să înfrunte greutățile acestei vieți? Am fost învățați să ne temem de întuneric...

— O lecție pe care tu nu ai asimilat-o.

— Dar în întuneric suntem toți la fel, spuse pelerinul. Bogați, săraci.

— Un bogat își permite să țină lumina aprinsă, spuse Nikolai blând.

O smuci puternic pe Zoya de braț, trăgând-o către navă, departe de pelerin.

— Dă-mi drumul, spumegă ea. Unde e altarul închinat mătușii mele? Sfântului Harshaw? Lui Serghei, Marie sau Fedyor? Cine se va ruga la ei și va aprinde lumânări în numele lor?

Zoya simți în gât usturimea nedorită a lacrimilor și se strădui să le înghită. Oamenii ăștia nu meritau lacrimile ei, doar furia ei.

— Zoya, șopti Nikolai. Dacă vei continua să atragi atenția, am putea fi recunoscuți.

Avea dreptate; Zoya știa asta. Dar locul acesta, vederea acelui simbol pe acele steaguri... Era prea mult. Se roti spre Nikolai.

— De ce îl iubesc?

— Iubesc forța, spuse el. A trăi în Ravka a însemnat atât de mult timp a trăi în frică. El le oferă speranță.

— Atunci noi trebuie să le oferim mai mult.

— Așa o să facem, Zoya, spuse el, înclinând capul într-o parte. Nu-mi place când te uiți la mine așa. Ca și cum ai fi încetat să mai crezi.

— Toate acele vieți pierdute, toate strădaniile noastre, iar neghiobii ăștia sunt atât de grăbiți să rescrie istoria.

Zoya scutură din cap, dorindu-și să poată alunga amintirile, să le smulgă pentru totdeauna.

— Tu nu știi, Nikolai. Lupta de la Vârtelniță. Când am văzut cum îi e smuls brațul lui Adrik. Sângele lui... a udat puntea. N-am putut să-l ștergem. Oamenii pe care i-am pierdut aici. Pe

nisipurile astea. Tu nu-ți amintești. Tu erai demonul atunci. Dar eu îmi amintesc totul.

— Îmi amintesc suficient, spuse el.

Vocea lui avea o tonalitate pe care ea nu o mai auzise până atunci. Nikolai puse mâinile pe umerii ei și strânse tare.

— Îmi amintesc, Zoya, și îți promit că nu o să las lumea să uite. Dar am nevoie ca tu să te întorci la mine. Am nevoie ca generalul meu să fie acum alături de mine.

Zoya inspiră tremurat, încercând să găsească puțin calm, să oprească imaginile să mai vină. *Nu te uita. Nu te uita la mine.* Văzu ceașca de ceai a Lilyanei pe tejgheaua atelierului ei, simți aroma caldă de portocală a bergamotei.

Nu putea să respire. Își simțea capul greu și confuz și îl lăsă pe Nikolai să o tragă sus pe navă. Furtunoșii tineri își părăsiseră deja posturile ca să se ducă să vadă piatra neagră. Niciun fel de disciplină.

Nikolai le făcu semn gemenilor.

— Tolya, Tamar, adunați-i pe Furtunoșii ăia și aduceți-i înapoi. Apoi plasați-vă pe flancurile acestei porcării mari și strălucitoare și patrulați. Aflați ce puteți despre când a apărut și câți oameni vin în acest loc în fiecare zi. O să trebuiască să avem de-a face cu ei dacă vrem să săpăm în apropiere. Zoya și cu mine o să ducem nava mai spre vest, cu Yuri. Peste o oră ne reîntâlnim ca să decidem care sunt următorii pași.

— Pot să ajut și eu, protestă Yuri, privindu-i pe Tolya și Tamar cum sar pe nisip. Pot vorbi cu pelerinii...

— Tu rămâi cu noi. O să mergem puțin mai departe și o să decidem ce facem. Nu știu cum o să săpăm aici fără ca oamenii ăștia să se implice.

Yuri își împinse ochelarii pe nasul său lung, iar Zoyei îi veni să i-i rupă în două.

— Poate că ar trebui să-i implicăm, spuse el. Sau putem să pretindem că săpăm după relicve ale luptei pentru un muzeu...

— Asta ar putea să-i ațâțe și mai mult, spuse Nikolai. O să pretindă că locul ăsta e sfânt și nu poate fi atins sau o să vrea să sape chiar ei, ca să găsească obiecte pentru altarele lor.

Zoyei nu-i păsa ce vor pelerinii. Simțea că, dacă mai trebuia să-i privească – pe ei și steagurile lor – încă un minut, ar putea să-și piardă mințile.

Își ridică mânecile, simțind greutatea amplificatorului de la

încheietură.

— Ajunge cu politica, spuse ea. Ajunge cu diplomația. Vor întuneric? O să le dau eu.

— Zoya... o avertiză Nikolai.

Dar furia ei scăpase din lesă, iar Zoya simțea cum furtuna creste. Nu fu nevoie decât de o răsucire ușoară a încheieturilor și nisipul se mișcă, formând valuri și apoi dune care creșteau tot mai mult. Zoya o văzu pe Genya încotoșmănată în șalul ei negru, cu brațele pline de cicatrici. Îl văzu pe Harshaw mort în nisip, cu părul lui roșu ca un steag doborât. Nările Zoyei erau pline de mirosul de bergamotă și sânge. Vântul urlă, ca și cum i-ar fi rostit furia.

— Zoya, încetează, șuieră Nikolai.

Pelerinii strigau unii la alții, se adăposteau și se îngrămădeau laolaltă. Zoyei îi plăcea frica lor. Lăsă nisipul să prindă forme, un soare strălucitor, fața unei femei – fața Lilyanei, chiar dacă nimeni de acolo n-o cunoștea. Vântul țipă și nisipurile urcară ca o maree, astupând soarele și aruncând tabăra în întuneric.

Pelerinii fugiră și se împrăștiară.

— Uitați-l pe sfântul vostru, spuse Zoya cu o satisfacție înverșunată.

— Ajunge, Zoya, spuse Nikolai din umbra adâncă aruncată de puterea ei. Îți ordon.

Zoya lăsă nisipurile să cadă. O lovi un val de amețeală și, timp de o clipă, lumea păru să pâlpâie și să se încovoaie. Genunchii îi cedară și ea căzu brusc pe puntea navei, speriată de unda de greață care o copleșise.

Nikolai o prinse de braț.

— Ești...?

Apoi și el păru să se împleticească și să-și dea ochii peste cap.

— Nikolai?

Yuri voma peste parapet.

Zoya se întoarse lent. Tabăra pelerinilor, corturile și piatra sclipitoare dispăruseră. Cerul albastru se transformase într-un apus cenușiu.

— Unde sunt Tolya și Tamar? spuse Nikolai.

Tolya, Tamar, Furtunoșii, toți cei care se aflaseră lângă navă dispăruseră și ei.

— Unde sunt? spuse Yuri. Ce li s-a întâmplat? Ce-ai făcut?

— Eu n-am făcut nimic, protestă Zoya. A fost o mică furtună.

Nimeni nu s-a aflat în pericol.

— Am eu un fel de criză? spuse Nikolai privind în depărtare. Sau și tu vezi asta?

Zoya se întoarse spre vest. Deasupra lor plutea un palat făcut din același nisip de culoarea osului ca și Falia. Dar nu era atât un palat, cât un oraș, o structură imensă care se înălța prin arcade și vârfuri, cu nori fierbând în jurul turnurilor celor mai înalte. Construcția lui și scara ei copleșitoare aveau ceva care îi amintea Zoyei de podul din Ivets.

De undeva din depărtare se auzi un țipăt. *Volcre,* se gândi Zoya, chiar dacă știa că nu e posibil.

— E un miracol, spuse Yuri căzând în genunchi.

Se auzi încă un țipăt, apoi încă unul, urmat de un huruit de tunet, în timp ce din palat păreau să se desprindă niște forme întunecate care avansau spre ei cu o viteză incredibilă.

— Nu e un miracol, spuse Nikolai ducând mâinile spre revolvere. E o capcană.

Vrăjitoarea din pădure

15. Nikolai

Nikolai văzuse multe lucruri uluitoare – poneii de ceață de la granița zemenită, despre care se spunea că sunt atât de rapizi, că atunci când alergau deveneau invizibili; un șarpe de mare care avansa zvârcolindu-se prin gheața nordului; lumea care se desfășura în fața lui în timp ce el călărea vânturile, cu aripi de monstru în spinare –, dar ochii lui nu puteau să înțeleagă ceea ce vedea în fața lui pe cer, năpustindu-se spre ei.

Yuri stătea în genunchi și se ruga. Zoya ținea brațele ridicate, iar Nikolai simțea deja nisipul care zbura în jurul navei, în timp ce ea invoca vântul în apărarea lor.

Imediat ce auzise acel țipăt din aer, Nikolai își scosese revolverele și se pregătise să înfrunte volcrele. Se așteptase la monștri de umbră sau la cine știe ce nouă întrupare a puterii Întunecatului. La naiba, poate că o anumită parte a lui se așteptase ca Întunecatul însuși, Sfântul Fără Stele reînviat, să vină să-i chinuie cu carisma și reaua lui voință.

În schimb, Nikolai văzu... albine, un roi imens de albine care avansau pe cerul de culoarea terciului, preschimbându-se și

strângându-se în ceva ce ar fi putut să fie forma unei femei. În spatele roiului, o paiață sărea peste nisip, un trup imens care continua să se alcătuiască și realcătuiască – două capete, apoi trei, o mie de brațe, un spate cocoșat, cu o coloană vertebrală răsucită în creste sinuoase, zece, douăzeci, treizeci de picioare lungi și subțiri care se mișcau în tandem. Formele erau acum umane, iar în clipa următoare animale – pline de blană și colți ascuțiți. Iar mult deasupra lor era o a treia monstruozitate, cu aripi largi și solzi sclipitori...

— Zoya, spune ceva plin de pizmă.

— De ce? întrebă ea slab.

— Pentru că sunt destul de sigur că halucinez, și în visele mele ești mult mai drăguță.

— Ești un prost, Nikolai.

— Nu e prea reușit.

— Scuză-mă că nu pot să fac jocuri de cuvinte mai bune în clipa asta. Se pare că sunt paralizată de frică.

Vocea îi tremura – iar dacă Zoya cea necruțătoare și imposibil de zdruncinat era atât de înfricoșată, atunci tot ce vedea el era real: albinele, paiața și, da, chiar dacă era imposibil, dragonul imens, era totuși acolo, cu aripi rugoase și arcuite și solzi care sclipeau negru, verde, albastru și auriu în lumina cenușie și inertă.

— Zoya, orice ai făcut ca să abați asta asupra noastră, acum ar fi momentul s-o alungi.

— Dacă aș putea, aș face-o, mârâi ea, aruncând un zid de vânt în sus.

Albinele se loviră de el, precum apa care se desparte în jurul unei stânci din râu. Bâzâitul lor puternic umplea urechile lui Nikolai.

— Fă ceva! spuse Zoya.

— Cam ce?

— Tu ai pistoale!

— N-am de gând să trag în albine.

— Atunci trage în chestia aia.

Nikolai deschise focul spre paiață. Gloanțele lui loviră trupul ei schimbător – un cap, un braț, încă un braț, un piept umflat. Acum, când creatura era mai aproape, Nikolai îi întrezări ghearele și fălcile groase, cu canini, și blana deasă și maronie a ceva ce semăna cu un urs. Toate gloanțele lui fură absorbite de

trupul paiaței, ieșind peste o secundă afară, ca și cum carnea aceea zvârcolită le-ar fi scuipat.

Sus de tot, dragonul mugi și își întinse aripile enorme. Din gura bestiei explodă spre ei o fântână de flăcări.

Mâinile Zoyei zvâcniră în sus, și deasupra capetelor lor se formă o cupolă de aer. Flăcările se izbiră de barieră, iar Nikolai simți cum arșița îi pârlește sprâncenele.

Flăcările scăzură și dragonul țipă iar, rotindu-se deasupra lor.

— Cred că putem spune că suntem depășiți, spuse Nikolai.

— Lăsați jos armele, spuse paiața pe un cor de voci ieșit dintr-o sută de guri.

— Imediat, răspunse Nikolai. În clipa asta, armele mi se par foarte liniștitoare. Yuri, ridică-te naibii din genunchi și încearcă măcar să pari că ai putea lupta și tu.

— Nu înțelegi, spuse Yuri, cu ochii plini de lacrimi.

— Într-adevăr, așa e.

— O să ridic iar nisipurile, spuse Zoya. Dacă aduc o furtună suficient de puternică, o să fim adăpostiți ca să putem ajunge... undeva. Voi va trebui să vă ocupați de pânze; eu n-o să pot să controlez furtuna și să cârmuiesc nava.

— Fă-o, spuse Nikolai.

Studie frânghiile. Erau primitive, dar el navigase și pe mări mai agitate decât asta.

Nikolai deschise focul, încercând s-o acopere pe Zoya. Ea își abătu brațele în față și nisipurile Faliei se înălțară vâjâind. Acum nu mai era nicio subtilitate, nicio nevoie de a-și masca acțiunile ca să-i păcălească pe pelerini. Furtuna prinse viață tresărind, ca un om care se trezește dintr-un vis urât, un zid subit de forță care împinse făpturile înapoi. Nisipurile formau un zid învârtejit care ascundea fuga navei.

Nikolai băgă revolverele în toc, prinse frânghiile și eliberă pânza care pocni, umplându-se de aer și ducându-i spre est, spre ceea ce el spera că e în continuare granița Faliei. Indiferent ce erau făpturile acestea, puterea lor trebuia să fie legată de acest loc.

Dintr-odată, pământul de sub ei păru să cedeze. Nava se înclină periculos la tribord, în timp ce una dintre tălpile ei se desprindea de nisip. Zoya și Yuri își pierdură echilibrul, dar Zoya nu șovăi. Și întinsă pe spate, reuși să păstreze vânturile în mișcare. Nikolai ținea strâns de frânghii, încercând să folosească

furtuna ca să îndrepte nava. Dar pământul se cabra ca un animal sălbatic, ca și cum înseși nisipurile de sub ei ar fi fost vii.

Nava se înclină și mai mult pe singura ei talpă lipită de nisip.

— O să ne răsturnăm! strigă Nikolai.

Avu senzația stranie că o mână gigantică îi varsă deliberat pe nisipuri.

Aterizară grămadă, fără nicio ceremonie. Nikolai se ridică instantaneu în picioare, prinzându-i pe Zoya și Yuri ca să-i tragă la adăpost. Dar nava căzu inofensiv pe cealaltă parte, iar nisipurile se liniștiră imediat.

În lipsa furtunii puternice a Zoyei, cerul se limpezi iar. Din nisipul din fața lor ieși o formă, apoi încă una și încă una – un regiment de soldați de nisip. Erau lipsiți de față, dar uniformele lor aveau detalii minuțioase. Arătau precum tablourile cu soldați ravkani străvechi, armata lui Yaromir cel Hotărât, îmbrăcați în blănuri și bronz, însă toate făcute din nisip. Zoya ridică mâinile și trimise o rafală aprigă de vânt spre șirurile soldaților, dar aceștia rămaseră trainici și nemișcați.

— Ce sunt? întrebă ea.

Soldații continuau să apară ca un val unduitor, o armată care se întindea până la orizont, acolo unde încă se ițea castelul.

— Cred că ni se arată doar cât de depășiți suntem, spuse Nikolai.

— De către cine?

Soldații de nisip pășiră în față ca unul, cu un sunet ca de foc de pușcă. Zoya și Nikolai se puseră spate în spate, înconjurați. Lângă ei, Yuri rămase în genunchi, cu fața plină de un fel de exaltare maniacală.

— Nu știu cum să lupt împotriva lor, spuse Zoya.

Reușise să-și calmeze vocea, dar Nikolai simți oricum frica din ea.

— Asta e partea în care murim frumos? continuă ea.

Dragonul se rotea deasupra lor. Dacă aceste făpturi îl voiau pe Nikolai mort, aleseseră un mijloc foarte complicat pentru asta, așa că trebuia să mai fie și altceva în joc – la modul ideal, ceva ce i-ar fi permis lui Nikolai să negocieze siguranța Zoyei și a lui Yuri.

— Nu, asta e partea în care regele Ravkăi se predă, iar iubirea de care n-am avut parte niciodată supraviețuiește în balade și cântece.

— Nikolai, se răsti Zoya, să nu îndrăznești.

— Oferă-mi altă variantă, Nazyalensky. Unul dintre noi trebuie să supraviețuiască.

Nikolai coborî vocea.

— Întoarce-te în capitală și strânge-i pe Grisha.

Asta presupunând că ea putea să se întoarcă în Os Alta de aici.

Nikolai își aruncă revolverele în nisip și ridică mâinile, cercetând șirurile de soldați de nisip, siluetele de pe cer și trupul ca un munte al paiaței care plutea în spatele șirurilor lor.

— Nu știu prea bine cui mă predau...

Dragonul viră brusc în aer și se abătu asupra lor. Poate că, la urma urmei, chiar aveau de gând să-l ucidă.

— Zoya, lasă-te jos! strigă Nikolai, repezindu-se spre ea.

— Pe naiba, murmură ea.

Îl doborî și se așeză în fața lui, cu picioarele înfipte în nisip și brațele ridicate.

Dragonul își slobozi flăcările, iar Zoya dădu drumul furtunii. Timp de o clipă, păru că cele două forțe erau egale – o cascadă aurie de flăcări stopată de un zid de vânt. Apoi Zoya descrise o buclă cu brațele și le aruncă în lateral, ca un dirijor care încheie simfonia. Timp de o clipă, Nikolai nu înțelese, dar apoi flăcările căzură. Dragonul se trase în spate, cu un horcăit sufocat ieșindu-i din gât. Zoya îi furase răsuflarea; alungase aerul din foc, lipsindu-l de combustibil, și lăsase dragonul icnind.

Nikolai sări după pistoalele lui, gata să folosească ocazia oferită de ea, dar înainte ca el să poată ținti, dragonul scoase un muget asurzitor, deschise fălcile și aruncă flăcări. De data asta, flăcările ardeau albastru, mai strălucitor și fierbinte ca înainte, suficient de fierbinte ca să topească piatra – sau nisipul.

— Zoya! strigă Nikolai.

Dar Zoya strânsese deja pumnii și îi ridica iar, trimițând un vânt înghețat împotriva atacului dragonului.

Un foc albastru îi lumină fața. Părul ei se înălță, ca o coroană neagră în jurul capului, iar ochii ei sclipiră asemenea cobaltului, ca și cum și ea ar fi ars odată cu focul dragonului.

Zoya țipă atunci când flăcările dragonului se izbiră de forța ei. Strânse din dinți, iar Nikolai văzu cum pe fruntea ei apar broboane de transpirație. Nikolai deschise focul asupra dragonului, dar gloanțele lui păreau să se topească încă înainte

să ajungă în apropierea solzilor făpturii. Pe nava căzută se cristaliză o gheață care acoperi și mâinile lui Nikolai, și rândurile de soldați de nisip din jurul lor.

Apoi Zoya se prăbuși. Căzu în genunchi, iar viscolul se evaporă, lăsând în urma lui doar o cochilie subțire de gheață care se topea.

Nikolai se împletici spre ea, convins că o s-o vadă cum e mistuită de flăcări. Dar dragonul își retrase focul și pluti în aer, privind.

— Zoya, spuse Nikolai.

Îngenunche lângă ea și o prinse în brațe, înainte ca ea să ajungă la pământ. Pielea ei era aprinsă de lumina puterii Grisha, dar nasul ei sângera și trupul tremura.

Dragonul ateriză în fața lor și își împături aripile imense. Poate că voia să se joace cu mâncarea lui.

— Stai aici, spuse Nikolai.

Dar nu avea niciun mijloc de a împiedica avansarea bestiei. Armele lui erau ca niște jucării. Yuri stătea în continuare în genunchi, legănându-se ca un bețiv care nu se poate hotărî dacă merită efortul să încerce să se ridice în picioare.

— Băiatul rege, spuse dragonul, avansând și sfichiuind din coadă, cu o voce gravă și huruită, ca un tunet de pe un pisc îndepărtat. Eroul de război. Prințul cu un demon ghemuit în inimă.

Nikolai nu știa prea bine dacă era mai uimit de faptul că făptura poate să vorbească sau că știa ce îi făcuse să vină în această călătorie blestemată.

Dragonul se aplecă înainte. Avea ochi mari și argintii, cu pupile ca niște fante negre.

— Dacă aș fi vrut să-i fac rău, ar fi fost deja cenușă, băiete, spuse el. Și voi toți.

— Cam așa pare, că ai vrut să-i faci rău, spuse Nikolai. Sau așa arată un salut prietenesc pentru neamul vostru?

Dragonul făcu să huruie ceva ce ar fi putut să fie râs.

— Am vrut să văd ce poate să facă, spuse el.

Zoya scoase un urlet de suferință pură. Era un sunet atât de disperat, atât de brut, că lui Nikolai nu-i veni să creadă că ieșise din gura generalului său.

— Ce e? spuse el rugător, strângând-o mai tare cu brațul în timp ce îi examina trupul în căutarea unor răni sau a sângelui.

Dar ea îl împinse la o parte, bâjbâind prin nisip. Din pieptul ei se smulse un nou tânguit de furie și durere.

— Pe toți sfinții, Zoya, ce s-a întâmplat?

Zoya apucă ceva care sclipi în mâna ei și îl duse la piept, suspinând într-un mod pe care Nikolai nu-l mai auzise niciodată. Dură puțin până când o forță să deschidă degetele. Văzu, în palma ei, jumătățile rupte ale brățării de argint. Amplificatorul ei fusese sfărâmat.

— Nu, suspină Zoya. Nu.

— Ba da, șuieră dragonul.

— Juris, încetează, spuse o femeie care apăru dintre șirurile de soldați.

Purta o rochie din trandafiri care înfloreau și mureau pe lujerii din jurul trupului ei. Părul ei auriu era o masă zumzăitoare de albine care roiau și se strângeau în jurul feței ei radioase.

— Ai avut parte de luptă, spuse ea. Acum și-au dat seama cu ce se confruntă.

— E prima întâmplare palpitantă după ani de zile, Elizaveta, și tu pari hotărâtă să-mi refuzi această distracție. Foarte bine.

Dragonul dădu greoi din umeri, apoi, în fața ochilor uluiți ai lui Nikolai, păru să se schimbe și să se micșoreze, transformându-se într-un bărbat impunător cu cămașă de zale frumos lucrată, care sclipea ca niște solzi negri. Soldații de nisip se dădură la o parte pentru a lăsa să se vadă paiața, al cărei trup continua să se schimbe și să se prefacă, acum plin de ochi, ca pentru a studia mai bine fiecare părticică a lor.

— Ce e asta? vru să știe Nikolai. Cine sunteți?

— Oare oamenii nu se roagă la sfinți? întrebă bărbatul pe nume Juris.

— În sfârșit, plânse Yuri, în continuare îngenuncheat. În sfârșit.

— Veniți, spuse Elizaveta întinzând mâna, în timp ce albinele bâzâiau încet în jurul ei, cu un zumzet aproape liniștitor. O să vă explicăm totul.

Dar mintea lui Nikolai sărise deja peste o prăpastie către un teritoriu absurd. Sankta Lizabeta, care fusese martirizată pe un câmp de trandafiri. Sankt Juris, care...

— Tu ai ucis dragonul, spuse Nikolai. Apare... apare în toate poveștile.

— Uneori poveștile sunt nedrepte cu detaliile, spuse Juris cu

un zâmbet strălucitor. Vino, băiete rege. E timpul să discutăm.

16. Isaak

Isaak se străduia din răsputeri să nu transpire în uniformă, iar efortul acesta îl făcea să transpire și mai tare. Ceea ce îl afecta nu era atât durerea transformării, ci proximitatea Genyei Safin, care își trecea degetele pe deasupra nasului și frunții lui. Fusese izolat împreună cu ea timp de aproape două zile într-o sală de exerciții de regulă ocupată de Corporalki. Sala nu avea ferestre, iar singura ei ușă era păzită încontinuu de unul dintre gemenii Bataar. Lumina pentru munca atentă a Genyei venea de la imensul luminator de deasupra, cu un geam atât de transparent, încât nu putea fi făcut decât de Grisha.

Isaak nu avea altceva de făcut decât să stea cât mai nemișcat posibil, să o privească fix pe Genya și să-și lase mintea să cutreiere pe calea care îl adusese la această situație incomprehensibilă. Începuse oare odată cu moartea tatălui său? Cu recrutarea? începuse în timpul campaniei din nord, atunci când el servise sub comanda lui Nikolai Lantsov? Prințul lui tocmai împlinise 18 ani, cu doar câteva luni mai mare decât Isaak însuși. Isaak venise să-și admire comandantul, nu doar pentru bravura lui, ci și pentru modul inteligent în care putea să găsească o ieșire dintr-o situație dificilă. Nu uita niciodată un nume și întreba întotdeauna despre o rudă bolnavă sau despre vindecarea unei răni.

După lupta de la Halmhend, prințul făcuse o vizită la infirmerie, ca să vorbească cu răniții. Stătuse acolo trei ore, discutând lângă patul fiecărui bolnav, fermecând fiecare infirmieră, ridicând moralul. Atunci când se așezase lângă patul lui de campanie, îi umpluse paharul cu apă și mersese până la a-l duce la buzele lui, ca să poată bea, Isaak fusese atât de copleșit, încât trebuise să-și reamintească modul în care trebuia să înghiți apa.

Discutaseră despre copilăria lui Isaak și despre surorile lui, iar Isaak se trezise spunându-i prințului totul despre tatăl său, care fusese profesor particular în casa baronului Velchik. Isaak nu mai vorbise despre moartea tatălui său de ani de zile și nu spusese nimănui despre faptul că viața lui se schimbase în urma acelei tragedii, iar familia lui fusese obligată să plece de pe

domeniul baronului și să locuiască într-o cămăruță închiriată de deasupra atelierului unei croitorese, unde mama lui se străduise din răsputeri să-i hrănească și să-i îmbrace pe Isaak și pe surorile lui, lucrând la bucată.

Prințul lăudase talentul lui Isaak pentru limbi străine și îi sugerase să și-l cultive, acum când era timpul ca el să părăsească frontul.

— Nu sunt sigur că familia mea și-ar permite asta, recunoscuse Isaak, cu oarecare rușine. Dar cu siguranță mă voi gândi la asta, Înălțimea Voastră.

Se întorsese acasă și începuse să-și caute de lucru imediat ce devenise apt. Trecuseră luni de zile în care el făcuse tot felul de munci, așteptând ca trupul să i se vindece ca să poată reveni în serviciul activ și să primească plata de care familia lui avea nevoie cu atâta disperare. Apoi, într-o seară, ajunse acasă și o găsise pe mama lui așteptându-l cu o scrisoare. Fusese o zi grea de curățat bălegar, pentru care Isaak primise nu mai puțin de șase ouă, pe care le adusese acasă cu grijă într-un pliu al cămășii. Fu cât pe ce să le scape când văzu că scrisoarea din mâna mamei lui era ștampilată cu ceara albastru-deschis a sigiliului cu vulturul bicefal al prințului.

Dragă Isaak,

Sunt încântat să văd că am supraviețuit amândoi conducerii mele. Dacă vrei să pleci din satul tău și să faci o călătorie anevoioasă la Os Alta, te așteaptă o slujbă la garda regală de la Marele Palat. Slujba necesită mult stat în picioare, a nu părea plictisit în timpul celor mai exasperante evenimente inventate de om, deschiderea ușilor și lustruirea nasturilor propriei haine, așa că n-o să-ți port pică dacă vei prefera orice altă ocupație. Dar dacă ai curajul de a înfrunta astfel de orori, vei descoperi și că profesorii mei particulari te vor învăța cu plăcere orice limbi străine preferi. Sper să alegi limbile shuhană, kerchiană și zemenită, deoarece ele ar servi cel mai bine un prinț sau rege, dar fără îndoială ești bine-venit să îți satisfaci înclinația către poezia kaelish. Eu așa am făcut, și de atunci mă doare stomacul întruna.

Călduroase salutări,
Nikolai Lantsov,

Mare Duce de Udova,
Prinț de Ravka etc.

Mama și surorile lui Isaak se strânseseră să atingă hârtia fină și grea și să apese cu degetele ornamentația sigiliului de ceară. Mama lui plânsese, atât pentru că fiul ei pleca, cât și pentru că prințul le făcuse această mare onoare. De regulă, posturile din garda palatului erau rezervate pentru eroii de război și fiii nobililor de rang inferior.

Iar Isaak își petrecuse restul săptămânii dregând găurile din acoperiș pe care proprietarul lor refuza să le repare, iar după ce termină, le sărută pe mama și surorile lui mai mici și promise că avea să le scrie cât mai des posibil. Își luase cizmele militare și haina mult cârpită și plecase spre capitală.

Îi plăcuse munca de la palat, liniștea Os Altei după haosul războiului și greutățile de acasă și bucuria de a învăța limbi străine în timpul liber. Cu salariul pe care îl trimitea acasă în fiecare lună, familia lui putu să se mute într-o căsuță confortabilă, cu o grădină suficient de mare pentru cultivarea legumelor și o fereastră spre est unde mama lui putea să coasă la lumina soarelui.

Nu era întotdeauna ușor. Isaak nu cunoscuse altceva decât granițele înguste ale orășelului său și rutina armatei și nu știa bine ce i se părea mai intimidant: farfuriile cu filigran aurit, doamnele pline de bijuterii sau pur și simplu priveliștea soldaților Armatei a Doua, cu *keftele* lor roșii, albastre și purpurii, deplasându-se prin curte. Dar cu timpul își găsise locul și se adaptase ritmurilor și cerințelor vieții de la palat. Atunci când Întunecatul declanșase atacul asupra tronului, Isaak pornise la luptă ca să apere numele de Lantsov. Iar când prințul Nikolai devenise regele Nikolai, stătuse în poziție de drepți în capela proaspăt reconstruită și privise cu mândrie cum e încoronat regele lui.

Viața mersese mai departe. Isaak învățase să vorbească fluent shuhană, zemenită, kerchiană și suli. Câștiga bani suplimentari ca traducător al coroanei și, în ciuda avertismentelor regelui, ajunsese să guste poezia de toate tipurile.

Apoi venise convocarea. Isaak era de serviciu la intrarea aripii sudice atunci când Tamar Kir-Bataar îl căutase. Fusese derutat

și foarte speriat. Nu se întâmpla în fiecare zi să fii chemat în fața Triumviratului Grisha – chiar dacă Isaak fusese ușurat să afle că Zoya Nazyalensky continua să călătorească cu regele, astfel că putea evita măcar privirea ei nimicitoare și disprețuitoare. Putea să sfrijească boașele unui bărbat prin simpla ridicare a unei sprâncene.

Isaak petrecuse puțin timp în Micul Palat și nu se aventurase niciodată mai departe de Sala Domului Aurit, dar Tamar îl condusese printre ușile duble imense inscripționate cu mănunchiul de săgeți al Triumviratului și pe niște coridoare șerpuite până la o cameră mică tapetată cu hărți complicate ale Ravkăi și ale lumii.

Acolo erau Genya Safin și David Kostyk, împreună cu fratele geamăn al lui Tamar, Tolya, care era atât de înalt încât capul lui aproape atingea tavanul și cu care Isaak făcuse uneori schimb de cărți de poezie. Fu surprins să-i vadă pe amândoi gemenii – de obicei, puteai conta pe faptul că unul dintre ei e în compania regelui.

— Căpitane Andreyev, vrei să iei loc? întrebase Genya Safin.

Spre uluirea lui, Genya îl servise cu ceai și îl întrebase de sănătate, și abia apoi rostise cuvintele care aveau să-i schimbe cursul vieții:

— Regele a dispărut.

Povestea care urmase fusese într-adevăr stranie, iar Isaak știa că i se spun doar detaliile minime: regele Nikolai și comandanta Nazyalensky călătoreau împreună cu gemenii Bataar, când dispăruseră în nisipurile Nemării. Deși gemenii căutaseră cât de amplu le permitea discreția, nu găsiseră nici urmă de ei.

— Încă nu știm dacă regele are nevoie să fie salvat sau nu mai e în viață, spuse Genya. Dar știm că dacă inamicii noștri află de dispariția lui, vor profita cu siguranță de vulnerabilitatea noastră. Nu există o linie a succesiunii clară la tronul ravkan și e esențial ca nimeni să nu descopere că nu avem conducător până când nu îl găsim pe rege sau putem alcătui o strategie.

— Bineînțeles, murmură Isaak, gândindu-se că în rândul oamenilor s-ar fi putut instala panica.

Genya inspiră adânc.

— Dar peste două săptămâni, șaptesprezece prințese, aristocrate și doamne de ținută vor sosi în Os Alta, înconjurate de servitori și însoțitori, toate în speranța de a se întâlni cu

Nikolai Lantsov și de a deveni regina Ravkăi. Din păcate, nouă ne lipsește monarhul. De asta avem nevoie de tine.

— De mine?

— Să joci rolul regelui.

Isaak zâmbi, pentru că nu se putea gândi la nici o altă reacție. Chiar dacă nu înțelegea gluma, era dispus să le facă jocul. Dar Genya Safin nu zâmbi la rândul ei.

— E un plan de urgență conceput chiar de rege, pentru cazul în care el este rănit sau... indisponibilizat, spuse Genya blând, chiar dacă nu aveam niciun motiv să credem că va trebui să-l aplicăm atât de devreme sau cu atât de puțină pregătire. Tu erai pe lista candidaților.

Ai aproximativ înălțimea necesară. Vorbești mai multe limbi. Cred că pot să te croiesc ca să semeni cu regele suficient pentru a păcăli gărzile care au trebuit să-l păzească ani de zile.

— Cel puțin când stai liniștit, spuse Tolya.

— Așa e, spuse Genya. Să semeni cu Nikolai va fi doar prima provocare. Să vorbești ca el, să umbli ca el și toate celelalte... ei bine, asta depinde de tine.

— Eu... nu puteți vorbi serios ca eu să mă prefac că sunt el, spuse Isaak.

Era de negândit. Absurd.

— Ba da, spuse Tolya, cu brațele lui imense încrucișate. Asta facem.

— Fără îndoială că lucrurile pot fi amânate, dacă regele trebuie să-și aleagă o regină...

— Miresele pot fi amânate, spuse Tamar. Dar unele chestiuni de siguranță națională, nu. Avem informații care sugerează că un membru al Tavgharad ar putea fi dispus să dezerteze. S-ar putea să fie singura noastră șansă de a intra în contact cu ea și de a afla amplasamentele unor active militare shuhane valoroase.

Tavgharad. Traducerea exactă era „pumn de piatră”, dar Isaak știa că acest cuvânt se referă la soldații de elită care păzeau și serveau familia regală shuhană. Dacă unul dintre ei era dispus să devină trădător, era greu de spus ce informații ar fi putut să fie strânse.

Tamar Kir-Bataar îl privise cu ochii ei aurii duri și spusese:

— Tara ta are nevoie de tine.

Dar Genya, cu gura ei plină de cicatrici, fusese cea care îl

convinsese, atunci când adăugase:

— Și regele tău de asemenea.

Isaak spusese da. Bineînțeles că spusese da. Era datoria lui de soldat și cel mai mic lucru pe care îl putea face pentru regele care făcuse atât de mult pentru el și familia lui.

Și așa începuse – lecțiile de conduită și elocvență, cum să stea corect așezat și în picioare. Nu trebuia doar să se prefacă a fi un om cu avere și posibilități, trebuia să se prefacă a fi *rege.* Și nu doar un rege, ci un băiat rege care devenise legendar. Nikolai era complet diferit de Isaak. Încrezător, sigur pe el, cosmopolit. Singurul dar al lui Isaak era aptitudinea pentru limbi străine – și chiar și asta devenise un risc, dat fiind că vorbea shuhana mai bine decât regele și avea un accent zemenit clar.

Dar cel mai straniu dintre toate era timpul petrecut aici, sub această cupolă de sticlă, transpirând prin haine în prezența Genyei Safin, cu singurul ei ochi chihlimbariu și părul ca asfințitul. Chiar dacă știa că ea nu face altceva decât să îndeplinească o sarcină, lui Isaak îi era greu să nu aibă impresia că Genya îl studiază și își revarsă atenția asupra lui, și se îndrăgostise puțin de ea. Era o pasiune prostească. În mod evident, ea era îndrăgostită de David Kostyk, strălucitul Fabricator care asista în tăcere la multe din ședințele lor, citind teancuri de documente și mâzgălind pe un blocnotes uriaș cu hârtie de scris. Dar aparenta ei înclinație către bărbați modești îl făcea pe Isaak să o placă și mai mult. Una dintre cicatricile ei îi ridica ușor colțul stâng al gurii, iar Isaak se surprindea visând cu ochii deschiși că o sărută acolo. Era readus la realitate rapid de împunsătura ascuțită în umăr a degetului ei. „Stai drept, Isaak”, îi spunea ea, sau: „Îmi blochezi lumina, Isaak”.

Uneori veneau ceilalți să-i citească dintr-o carte de istorie a Kerchului sau să-l chestioneze despre rutele comerciale, în timp ce Genya lucra. Alteori discutau despre strategie, iar Isaak nu trebuia să facă altceva decât să stea nemișcat, ca un bulgăre de lut.

— Putem să-l scoatem din palat prin tuneluri, după căderea întunericului, spuse Tamar, rotindu-și una dintre securi într-un mod care îl făcu pe Isaak să transpire și mai tare, apoi să înscenăm a doua zi întoarcerea regelui din pelerinaj. O să pară că s-a oprit pur și simplu la domeniul contelui Kirigin.

— Cum explicăm absența Zoyei? întrebă Tolya.

Genya se lăsă pe spate, ca să-și examineze opera de pe bărbia lui Isaak.

— O să spunem că a rămas în urmă, ca să se ducă în Os Kervo, spuse ea.

Se frecă la ochi și întinse mâna după ceașca de ceai.

— Nu înțeleg, continuă ea. Nimeni nu dispare așa, pur și simplu.

— Dacă cineva poate să facă imposibilul, ăsta e Nikolai, spuse Tolya.

— Poate că doar a vrut o vacanță, spuse Tamar.

— Poate că Zoya s-a săturat în sfârșit de el și l-a îngropat sub un morman de nisip, mormăi Tolya.

Dar Genya nu râse.

— Sau poate că e mâna Aparatului, care s-a apucat iar de organizat lovituri de stat, spuse ea.

— Dacă e așa, spuse David, după aia o să ne atace pe noi.

— Mulțumesc, iubitule. E foarte încurajator.

Tamar încetini rotirea securii.

— Dacă Aparatul a orchestrat asta, spuse ea, m-aș fi așteptat să fi făcut deja ceva prin care să expună dispariția regelui.

— Oricum ar fi, zise Tolya, va trebui să-l ținem la distanță de Isaak. Preotul e prea șiret ca să nu-și dea seama că regele... nu e el însuși.

Genya se lăsă jos pe un scaun și își odihni capul pe mâini. Isaak nu o mai văzuse niciodată atât de înfrântă, iar asta îi îndurera inima.

— Pe cine păcălim noi? spuse ea. N-o să meargă.

— Ba da, spuse Tamar. Trebuie.

— Deja e aproape identic cu regele, spuse David, studiind fața lui Isaak. Aș spune că e cea mai frumoasă operă a ta.

Genya respinse complimentul cu o fluturare a mâinii.

— Nu e vorba doar de trăsături, spuse ea. E vorba de modul în care Nikolai le locuiește, de unghiul gurii lui, de înclinarea capului. Poate că o să-i păcălim pe oaspeți, poate chiar și pe câțiva curteni, dar pe servitori? Miniștri? Oamenii care îl văd în fiecare zi, care au cinat cu el și au dansat cu el? Nicidecum. E imposibil.

— Îmi pare rău, spuse Isaak.

Nu suporta gândul că își dezamăgește țara și regele, ca și pe talentata fată din fața lui. Genya își aruncă mâinile în sus.

— Asta voiam să spun, continuă ea. Nikolai nu ar apleca niciodată capul în modul ăsta și nu și-ar cere scuze cu atâta sinceritate.

— Îmi pare rău, spuse Isaak iar, fără să se gândească și tresărind.

— Nu mai avem nicio variantă, spuse Tamar. Sau anulăm petrecerea și riscăm ca absența lui Nikolai să fie descoperită, sau ne asumăm acest risc.

— Și dacă suntem prinși? întrebă Tolya.

— Nici nu sunt sigur de ce ne-am face vinovați, spuse 1) avid meditativ. A juca rolul unui rege se consideră trădare, dacă faci asta în beneficiul lui?

Isaak înghiți în gol. Trădare. Nici nu se gândise la asta.

— S-ar putea să-i oferim Aparatului o modalitate facilă de a elimina întreaga conducere Grisha dintr-o singură mișcare, spuse Tamar.

— Isaak, spuse Genya oftând, știu că faci tot ce poți, dar am cerut prea mult de la tine. A fost o nebunie de la bun început.

Isaak nu suporta să vadă că acești oameni curajoși își pierd speranța. Și-l aminti pe Nikolai Lantsov stând pe patul lui de la infirmerie și se gândi la zâmbetul mamei lui și la obrajii durdulii ai surorilor sale, ultima oară când fusese acasă.

Se lăsă pe spate, își aruncă brațul peste spătarul scaunului și spuse, cu toată aroganța degajată și tărăgănată pe care o putea strânge:

— Genya, scumpa mea, sună după coniac. Nu vă puteți aștepta să suport atâta tristețe treaz.

Ceilalți se holbară la el.

David se bătu pe buze cu degetul pătat de cerneală.

— Mai bine, spuse el.

— Mai bine? strigă Genya, împreunându-și mâinile voioasă. A fost perfect! mai fă o dată.

Isaak simți o panică trecătoare, apoi își arcui o sprânceană.

— Acum tu dai ordine? spuse el. Asta înseamnă că îmi pot permite un pui de somn regesc.

Tamar zâmbi larg. Tolya răcni de bucurie. Genya se aplecă și depuse un sărut apăsat pe obrazul lui Isaak – iar acesta făcu ceea ce Nikolai Lantsov n-ar fi făcut niciodată.

Roși.

17. Nikolai

Nava fu abandonată, iar nisipurile îi purtară pe Nikolai, Zoya și Yuri la palatul gigantic. Dunele alunecau pe sub picioarele lor într-un mod care făcea stomacul lui Nikolai să se smucească. Nikolai se mândrea cu faptul că se adapta ușor, dar să implementezi o nouă tehnologie, să adopți un nou combustibil sau să îndrăznești să te duci fără sacou la cină era un lucru, și era cu totul altceva să vezi cum înțelegerea pe care o ai despre lumea naturală e sfărâmată într-o după-amiază.

— Nu arăți prea bine, băiete rege, hurui Juris, care își reluase forma de dragon.

— E un mijloc de transport nou. Presupun că nu vrei să ne cari în spinare.

— Doar dacă vreți să faceți și voi la fel, pufni dragonul.

Nikolai trebui să întindă gâtul ca să contemple palatul, în timp ce se apropiau. Nu mai văzuse niciodată o construcție atât de imensă. Un regiment de ingineri trebuia să fi lucrat o mie de ani ca să imagineze o astfel de creație, nemaivorbind de construirea ei. Palatele și bastioanele erau grupate în jurul a trei turnuri principale: unul din piatră neagră, unul care semăna cu chihlimbarul incandescent și celălalt făcut din ceva ce nu putea fi altceva decât os. Dar ceva nu era în regulă. Nikolai nu văzu semne de viață, nicio pasăre dând ocol, nicio mișcare la numeroasele ferestre, nicio siluetă traversând nenumăratele poduri. Avea forma unui oraș, dar aducea a mormânt.

— Nu mai e nimeni aici? întrebă el.

— Nimeni, spuse paiața schimbătoare pe un cor de voci de bariton, punctat de mârâitul unui urs. De aproape patru sute de ani încoace.

Patru sute de ani? Nikolai se uită la Zoya, dar ea avea o privire distantă și își ținea mâna strânsă în jurul încheieturii stângi.

Nisipul se înălță, ridicându-i mai sus, iar Nikolai văzu că cele trei turnuri înconjurau o structură cu cupolă, o masă de terase, palate și cascade de nisip care licăreau în lumina cenușie a apusului.

Trecură pe sub o arcadă mare și intrară într-o cameră largă și circulară, cu pereți cu mica sclipitoare. Nisipul de sub picioarele lor se transformă în piatră, iar din podea răsări o masă rotundă,

cu o geodă lăptoasă în mijloc. Elizaveta le făcu semn să se așeze pe scaunele de piatră care apărură lângă masă.

— Mă tem că nu pot să vă ofer nici mâncare, nici băutură, spuse ea.

— O să ne mulțumim cu răspunsuri, spuse Nikolai.

Yuri îngenunche pe podeaua de piatră, cu capul plecat, bodogănind ceva ce Nikolai credea că era ravkană liturgică, dat fiind că înțelegea doar câte un cuvânt disparat – *promis, prevestit, întuneric.*

— Te rog încetează, spuse Elizaveta, ale cărei albine zumzăiau tulburate. Și te rog, ia loc.

— Lasă-l în pace, spuse Juri. Se umilește și îi face plăcere.

Apoi își împături aripile și se așeză pe podea, la ceva distantă de Yuri.

— De unde să începem? continuă el.

— Obiceiul spune că începem cu cine naiba sunteți?

— Speram că am terminat deja cu asta, băiete rege.

— Da. Dar sfințenia necesită martiriu. Voi păreți toți foarte vii. Dacă nu cumva suntem în viața de apoi, caz în care sunt mult prea prost îmbrăcat. Sau prea elegant îmbrăcat. Presupun că depinde de cum vede fiecare raiul.

— Totdeauna vorbește atât de mult? o întrebă Juris pe Zoya.

Dar ea nu spuse nimic, mulțumindu-se să ridice privirea spre întinderea monotonă a cerului incolor de deasupra.

— Cu toții murim, la un moment dat, și apoi renaștem, spuse Elizaveta. Uneori nu exact cum am fost. Puteți să ne spuneți cum vreți, Grisha, sfinți...

— Relicve, zise Juris.

Elizaveta își țuguie buzele.

— Nu-mi place deloc termenul ăsta, spuse ea.

Yuri scoase un ușor suspin extatic.

— Totul e așa cum a fost promis, îngăimă el. Tot ce mi s-a spus că pot spera...

Elizaveta trimise o ramură de trandafir care îi înconjură umerii, ca un braț alinător.

— Ajunge, spuse ea blând. Acum ești aici și trebuie să te liniștești.

Yuri prinse ramura și își lipi fața de frunzele ei, plângând. Se zisese cu marele învățat.

— Unde suntem, mai exact? întrebă Nikolai.

— În Falia Umbrei, spuse una dintre gurile paiaței.

Aceasta se prezentase drept Grigori. Sankt Grigori. Dacă Nikolai își amintea corect, acesta fusese sfâșiat de urși, dar asta nu îi explica deloc starea prezentă.

— Mai exact, o variantă a ei, continuă ea. Una din care nu putem scăpa.

— Ce importanță au toate acestea? spuse Zoya monoton. De ce ne-ați adus aici? Ce vreți?

Juris își întoarse ochii înguști spre ea, mișcându-și coada într-un hârșâit lung și sinusoidal pe podea.

— Ia uite cum jelește mica vrăjitoare, spuse el. De parcă ar ști ce a pierdut sau ce ar putea să câștige.

Nikolai se așteptase să vadă cum ochii Zoyei se aprind de furie, dar ea continuă doar să privească apatic cerul. Să o vadă astfel, lipsită de energia ghimpată și periculoasă care o însuflețise întotdeauna, era mai tulburător decât oricare dintre priveliștile bizare cu care se întâlniseră. Ce avea? Oare amplificatorul însemnase atât de mult pentru ea? Continua să fie puternică și fără el. Ar fi fost puternică și cu brațele legate la spate și un sac cu bile de plumb atârnat de ea.

— Mi-aș fi dorit să vă putem aduce altundeva, tânără Zoya, spuse Elizaveta. Noi am avut putere încă dinaintea primei rostiri a cuvântului Grisha, când ceea ce era extraordinar încă era numit miracol și magie. Am dus vieți atât de lungi că ar face istoria Ravkăi să pară neînsemnată. Dar locul acesta, acest punct anume din Falie, a fost întotdeauna sfânt, un loc sacru în care puterea noastră era cea mai mare și în care eram cel mai conectați cu plăsmuirea din inima lumii. Aici orice e posibil. Și aici am fost noi legați atunci când Întunecatul a creat Falia.

— Ce? întrebă Zoya, cu o sclipire de interes apărându-i în sfârșit în ochi.

— Noi suntem țesuți în stofa lumii într-un mod diferit de oricare alți Grisha. Firele sunt întinse de numărul anilor și de folosirea puterii noastre. Atunci când Întunecatul a schimbat ordinea naturală a lumii, noi am fost atrași aici, iar când experimentul lui cu *merzost*-ul a eșuat, am fost închiși în interiorul granițelor Faliei.

— Nu putem pleca din acest loc, spuse Grigori. Nu putem să luăm formă fizică altundeva decât aici.

— Formă fizică, spuse Juris batjocoritor, bătând din coadă. Noi

nu mâncăm. Nu dormim. Nu-mi amintesc cum e să transpiri, să-ți fie foame sau să visezi. Mi-aș tăia aripa stângă doar ca să aud cum îmi ghiorăie stomacul, să simt iar gustul vinului sau să mă piș pe fereastră.

— Trebuie neapărat să fii vulgar? spuse Elizaveta sastisită.

— Trebuie, spuse Juris. Singura mea distracție e să te necăjesc pe tine.

Grigori rămase la forma a ceva ce semăna cu trei capete de urs deasupra trupului unui singur bărbat enorm și își încrucișă cele două seturi de brațe.

— Am suportat acest îndelungat amurg deoarece am crezut că purgatoriul nostru avea să ia sfârșit odată cu moartea Întunecatului. Avea mulți dușmani și am sperat că ar putea să aibă o viață scurtă. Dar el a continuat să trăiască.

— La nesfârșit, bombăni Juris.

— A supraviețuit și a devenit aproape la fel de puternic precum unul dintre noi, spuse Grigori.

— Nu-l flata, pufni dragonul.

— Mă rog, ca unul dintre noi în tinerețe, aduse Elizaveta un amendament. Apoi a venit în sfârșit momentul în care Falia a fost distrusă, iar Întunecatul, ucis. Și totuși, legătura noastră nu s-a rupt. Am rămas prizonieri. Deoarece puterea Întunecatului continuă să trăiască. În tine.

Nikolai ridică sprâncenele.

— Așa că, bineînțeles, eu trebuie să mor, spuse el. Totul e foarte civilizat, dar dacă voiați să mă omorâți, de ce n-ați făcut asta în timpul luptei?

Juris pufni iar, în timp ce din nările lui imense țâșneau aburi.

— Aia nu se poate numi luptă, spuse el.

— Atunci în timpul minunatei petreceri la care ne-ați fugărit și ați încercat să-mi dați foc la păr.

— Nu te putem ucide, băiete rege. În primul rând că știm ce tulburări ar provoca asta în țara ta, și nu dorim să vedem cum mor și alți oameni, dacă nu e necesar. În plus, puterea ar putea foarte bine să supraviețuiască chiar și după moartea ta. Nu, blestemul Întunecatului trebuie ars înăuntrul tău.

— *Obisbaya,* spuse Nikolai. Salcâmul în Flăcări.

— Atunci cunoști vechiul ritual, spuse Elizaveta dând din cap.

— Deci e adevărat, țipă Yuri. Totul. Ăsta e locul salcâmului, unde a venit prima gardă preoțească.

— Felicitări, Yuri, spuse Nikolai. Se pare că până la urmă o să apuci să mă pui pe rug.

— Rug? întrebă Grigori.

— Niciun rug, spuse Elizaveta. Salcâmul e mai bătrân decât noi toți, mai bătrân decât prima magie. E lemnul din care au fost făcute primele altare și din care au fost construiți pereții Micului Palat. Eu pot să-l înalț din rădăcinile care au supraviețuit sub Falie, ca să începem ritualul, dar apoi va cădea în seama voastră să invocați monstrul dinăuntru și să-l ucideți.

— Voi ați creat miracolele acelea, spuse Zoya. Podul, trandafirii, cutremurul, statuile sângerânde, discul negru, toate, ca să ne aduceți pe noi aici.

— Vremea sfinților, declară Yuri. Așa cum a fost promis.

Ramura Elizavetei se încolăci puțin mai strâns în junii umărului călugărului.

— Puterea noastră poate să treacă dincolo de limitele Faliei, spuse ea, însă doar în locurile în care încă suntem venerați.

— Puterea unui Grisha nu se bazează pe credință, spuse Zoya cu furie.

— Ești atât de sigură, mică vrăjitoare? întrebă Juris.

Zoya se uită direct spre el, cu o privire neclintită, iar Nikolai își dădu seama că plănuia o mie de pedepse pentru dragon. Promisiunea răzbunării din ochii ei îi aduse un val de ușurare. Însă nu-și permitea să se lase prins în funcționarea puterii Grisha.

— Spui că vrei ca eu să invoc monstrul, zise el, dar creatura din interiorul meu nu ascultă de ordine.

— Atunci trebuie s-o înveți să facă asta, spuse Juris.

Elizaveta bătu din palme și la încheieturile ei înfloriră trandafiri care îi înveliră degetele.

— După ce apar, spinii o să-ți străpungă trupul, spuse ea. Dacă nu învingi umbra dinăuntrul tău, ei o să te ardă pe dinăuntru.

Foarte asemănător cu Sankt Feliks al Crengilor de Măr, la urma urmei. Dintr-odată, rugul nu mai părea ceva chiar atât de rău.

— Noroc că nu mă gâdil, spuse Nikolai.

— Care sunt șansele ca el să supraviețuiască? întrebă Zoya.

La umerii Elizavetei înfloriră trandafiri.

— Cum a spus Juris, noi nu dorim să destabilizăm Ravka.

— Asta nu e un răspuns.

— E... periculos, recunoscu Elizaveta. Există mijloace prin care te putem pregăti pentru această încercare, dar nu pot să promit că vei scăpa nevătămat.

— Sau că vei scăpa, pur și simplu, spuse Juris.

— Chiar e necesar să punem totul în cea mai puțin favorabilă lumină? întrebă ea, oftând.

— E mai bine ca ei să știe.

Nikolai se foi pe scaunul lui de piatră, care nu fusese făcut să fie confortabil.

— Deci, după ce mă trageți în țeapă și mă frigeți, iar eu mă lupt cu demonii mei reali, ce se întâmplă? spuse el.

— Puterea Întunecatului va fi eradicată odată pentru totdeauna. Granițele Nemării vor fi sparte. Viața va reveni în Falie, iar noi vom fi liberi.

— Liberi să faceți ce, mai exact? întrebă Zoya.

Era întrebarea potrivită. Chiar dacă jelea amplificatorul, Zoya rămânea întotdeauna general. Și poate că Nikolai era prea disperat după leac ca să mai gândească asemenea unui rege. Poate că puterea de tipul celei pe care tocmai o văzuseră trebuia controlată.

— Nu știi, mică vrăjitoare? spuse Juris. Marea putere are întotdeauna un preț.

Elizaveta dădu o singură dată din cap.

— După ce plecăm dintre granițele Faliei, spuse ea, vom fi din nou muritori.

— Muritori? întrebă Zoya.

— Otkazat'sya, cum spuneți voi. Lipsiți de putere Grisha. Oameni care o să ducă vieți scurte și o să aibă o moarte permanentă.

— De ce ați renunța la o asemenea putere? spuse Zoya, îngustând ochii.

— Să nu crezi că e o decizie ușoară, zise Elizaveta, cu o oarecare amărăciune în voce. Am petrecut sute de ani dezbătând asta. Dar nu mai putem continua astfel. E ceea ce ne cere universul pentru eliberarea de acest simulacru de viață.

— O eternitate e de ajuns, spuse Juris. Vreau să merg iar prin lume. Să mă întorc pe țărmurile patriei mele. Poate să mă îndrăgostesc iar. Vreau să înot în mare și să stau la soare. Vreau să îmbătrânesc, să mor și să intru în ținuturi pe care nu le-am

explorat niciodată.

— Ar trebui să înțelegi bine, spuse Grigori. Nu doar viața ta e în pericol, ci și țara ta. Dacă noi dăm greș, dacă t u nu poți suporta ritualul, s-ar putea să creăm o nouă sfâșiere a lumii și să facem ca locul acesta năpăstuit să se reverse peste malurile lui.

— Dar asta se poate întâmpla oricum, spuse Elizaveta. Totul e conectat, legat de plăsmuirea din inima lumii. Pe măsură ce puterea din interiorul tău sporește, nu se poate ști ce fel de reacție în lanț ar putea declanșa.

— Ar fi bine să discutați despre asta, spuse Grigori. Dar luați o decizie rapid. *Merzost*-ul e imprevizibil, iar monstrul dinăuntrul tău preia tot mai mult controlul cu fiecare zi.

— Nu e nimic de discutat, spuse Nikolai. Ei au primit răspunsurile, iar timpul e scurt. Când începem?

18. Nina

Nina rămase trează în noaptea aceea, în timp ce respirația lui Leoni devenea profundă și uniformă. Somnul îi dădea târcoale, dar ea își împleti părul în întuneric și așteptă, sperând să audă zgomot de activitate pe fereastra îngustă de deasupra patului ei. Și, într-adevăr, imediat după miezul nopții, auzi niște voci joase și încărcarea unui furgon. Nina se ridică pe vârfurile picioarelor și văzu felinare aprinse în spălătorie, unde Fecioarele Primăverii cărau teancuri în care Nina presupuse că erau haine împachetate cu hârtie și sfoară.

Se duse în grabă în sala de mese a mănăstirii – care avea un program strict, astfel încât Hanne să poată conta pe faptul că e goală în anumite momente. Dacă o novice nefericită căuta un loc sigur în care să ascundă haine, asta era opțiunea evidentă. Nina se lăsă în genunchi și dădu ocol perimetrului sălii, bătând încet cu nodurile degetelor în plăcile de ardezie ale podelei. Era cât pe ce să renunțe, când ciocănitura ei provocă un ecou ciudat. Era gol.

Își strecură degetele sub placă și o ridică. Cizme, pantaloni de armată, două bonete, o centură pentru pistoale și – slavă sfinților – un șorț albastru-deschis lung și o bluză albă. Nina și le trase peste hainele ei, își prinse cozile sub forma unei coroane aproximative și se furișă în bucătărie, unde, după o lungă căutare, găsi cheia bucătăresei ascunsă sub o cutie cu făină.

Când descuie ușa bucătăriei și ieși în curte, Fecioarele închideau ușile furgonului și plecau.

Nina știa încotro se îndreaptă, așa că nu își făcu de lucru cu drumul și o luă printre copaci, pe o rută mai directă către intrarea vechiului fort. Știa și că e nesăbuită. Ar fi trebuit să-i includă pe Adrik și pe Leoni în planurile ei. Ar fi trebuit să aștepte mai multe misiuni de recunoaștere. Dar iată care era realitatea: nu mai puteau sta în Gäfvalle foarte mult fără să atragă suspiciuni. Femeile Fântânii puteau să piardă oricând accesul la fort. Și, dacă era onestă față de sine însăși, Nina trebuia să acționeze. Trebuia să afle de ce o aduseseră acele șoapte în acest loc și ce se întâmplase pe acel deal. Morții nu îi vorbiseră lui Adrik sau lui Leoni. O chemaseră pe Nina – iar ea avea de gând să răspundă.

Începu să meargă mai repede, croindu-și drum printre copaci, verificând direcția în funcție de luminile fabricii din depărtare.

În ciuda tristeții și furiei pe care le adusese cu ea în Fjerda, Nina putea să recunoască faptul că îi plăcea să călătorească în țara asta. Îi plăcea să vadă desfășurarea obișnuită a vieților fjerdane, să-și amintească faptul că aceștia erau oameni, nu monștri, că majoritatea lor tânjea după prosperitate și pace, o masă bună și un pat cald în care să doarmă noaptea. Dar știa și care sunt prejudecățile multora dintre ei, știa că ei credeau în continuare că Grisha merită să fie arși pe rug. Și nu ar fi putut să ierte niciodată actul de care guvernul fjerdan fusese capabil, suferința pe care o îndurase ea din partea acelor *drüskelle* care o înfometaseră în cala unui vas, coșmarul celulelor pentru Grisha de la Curtea de Gheață, acolo unde Jarl Brum încercase să transforme neamul ei în arme împotriva lor înșiși.

Nina ajunse la stâncile de deasupra intrării principale la timp ca să vadă cum furgonul mănăstirii sosește, iar porțile se deschid. Coborî împleticindu-se panta spre drum, alunecând pe călcâie și fiind cât pe ce să-și piardă complet echilibrul. Forma pe care o dăduse Genya trupului ei i se părea stranie, iar Nina nu avusese niciodată îndemânarea de a se furișa.

Avansă prin umbra copacilor de pe marginea drumului și văzu cum ultimele Fecioare intră pe porți, împovărate cu teancurile de haine. Abia atunci ieși pe drum și alergă la porți, cu răsuflarea tăiată.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea. Am rămas în urmă.

— Asta e problema ta, spuse paznicul. Știi cât de grele sunt ușile astea? Poți să-ți aștepți aici surorile.

— Dar... dar... nu înțelegi... a trebuit să... a trebuit să folosesc closetul, șopti Nina pe un ton de mare suferință.

— Ce anume?

— A trebuit să... mă ușurez.

Imediat, paznicul păru tulburat. Binecuvântați fie fjerdanii și pudoarea lor aparte.

— A trebuit să urinez, zăbovi Nina asupra cuvântului. Printre copaci.

— Asta... nu mă privește pe mine, bolborosi el.

Nina se forță să lăcrimeze.

— Dar a trebuit să faaaac, se tângui ea. Iar ele o să fie atât de supăraaate.

— Ah, în numele lui Djel, nu mai plânge!

— Îmi pa-pare foarte rău, suspină Nina. Dar nu vreau să ți-ți-țipe la mine iar.

— Intră, intră! spuse paznicul grăbit, descuind zăvoarele și deschizând poarta ca s-o lase să între. Dar încetează odată!

— Mulțumesc, mulțumesc, spuse Nina, aplecându-se și smiorcăindu-se până când poarta se închise în urma ei.

Se șterse la nas și se uită cu atenție în jur. Fabrica era tăcută, deja închisă pe timpul nopții. Știa că, undeva, bărbații joacă cărți sau se pun să doarmă. Alții probabil făceau de pază.

Nina intră în grabă pe ușa care dădea într-o cameră centrală imensă plină de mașinării mătăhăloase și tăcute, în lumina apoasă a lunii care intra pe ferestre. Camera următoare dezvălui niște albii imense, dar era imposibil să-ți dai seama ce conțin. Nina puse mâna pe partea laterală a uneia dintre ele. Era caldă încă. Oare aici topeau metale? Amestecau vopseluri?

Camera următoare conținea răspunsul: stive îngrijite și nesfârșite de cilindri butucănoși în formă de glonț, de mărimea dovlecilor – șir după șir de muniție pentru tancuri. Oare doar produceau muniție aici? Iar otrăvurile din râu erau niște produse secundare ale liniei de asamblare? Dar, dacă era așa, de ce îi fulgerase sângele mușcătura lupului? Nu avea sens.

Nu știa prea bine unde să meargă de acolo. Fabrica părea mult mai mare acum, când era înăuntrul ei. Și-ar fi dorit să aibă talentul lui Inej pentru spionaj sau talentul lui Kaz pentru uneltire, dar părea că are doar talentul lui Jesper pentru decizii

proaste. Știa că aripa estică e neocupată și părăginită, astfel că Fecioarele Primăverii se îndreptaseră probabil spre cea vestică, inima domestică a fortului unde soldații mâncau, erau încartiruiți și se antrenau, atunci când nu munceau în fabrică. Dacă Nina ar fi fost Inej, s-ar fi cățărat pe streașină și probabil că ar fi strâns niște informații excelente. Dar nu era o umbră minusculă și silențioasă, talentată la cuțite.

Nu era prea târziu să se întoarcă. Confirmase faptul că era o fabrică de muniții, o țintă militară pentru bombardierele Ravkăi, dacă venea războiul. Dar șoaptele nu-și încetaseră foșnetul și nu voiau ca ea să plece. Nina închise ochii și ascultă, lăsându-le să-i îndrume pașii la dreapta, în tăcerea întunecată a aripii estice abandonate.

Toată ființa ei protesta, în timp ce ea avansa pe coridor, spunându-i că își pierde timpul. Această aripă a fabricii era pustie. Nu văzuse niciun felinar aprins la ferestre în timpul asfințitului, iar acoperișul colțului îndepărtat era lăsat în jos într-un loc în care cedase din cauza zăpezii sau a timpului, fără a mai fi reparat vreodată. Dar vocile o atrăgeau mai departe. *Te apropii,* șopteau ele, voci tinere și bătrâne. Acum aveau alt fel de a fi – erau mai clare, mai puternice, iar amintirea durerii lor vibra în fiecare cuvânt al lor.

Întunericul era desăvârșit, astfel că Nina trebui să meargă de-a lungul pereților, urmărind cu degetele cărămizile neuniforme și sperând să nu se împiedice de vreo mașinărie uitată și să aterizeze în fund. Se gândi la acel acoperiș distrus. Se produsese oare un accident care făcuse ca aripa să fie abandonată? Acolo erau mormintele pe care le simțise? La linia de asamblare de aici lucraseră femei care fuseseră îngropate pe munte? Dacă da, nu avea să găsească în acest loc altceva decât nefericire veche.

Apoi auzi ceva – un tânguit ascuțit și subțire care îi ridică părul de pe brațe. Pentru o clipă, nu știu sigur dacă sunetul era în capul ei sau venise de mai încolo, din aripa estică. Ninei îi era prea familiară moartea ca să creadă în fantome.

Contează de unde vine? se gândi ea, cu inima bătându-i nebunește. Ce căuta un bebeluș în aripa distrusă a unei fabrici vechi? Nina se forță să meargă mai departe pe lângă perete, ascultând, în timp ce încerca să ignore sunetul neregulat al propriei respirații.

În sfârșit, văzu o felie de lumină slabă sub o ușă din față. Se opri. Dacă de cealaltă parte a ușii erau soldați, nu avea cum să-și justifice prezența acolo. Era prea departe de corpul principal al clădirii ca să pretindă că pur și simplu se rătăcise.

Auzi un zgomot în spatele ei și văzu cum se apropie cercul legănat al unui felinar. Se lipi de perete, așteptându-se să vadă un soldat în uniformă. Lumina felinarului surprinse, în schimb, profilul unei femei îmbrăcate în șorțul Fecioarelor, cu cozile îngrămădite în creștetul capului. Ce făcea atât de departe de celelalte?

Atunci când Fecioara Primăverii intră pe ușă, Nina întrezări un alt hol întunecos, a cărui penumbră atârna greu în intervalele mari dintre niște felinare. Își adună curajul și intră în urma Fecioarei Primăverii. O urmărea cât de strâns îndrăznea, cu inima bubuind tare în piept, în timp ce din întunericul din față începeau să-i vină sunete – murmurul scăzut al unor voci de femei, cineva cântând ceva care semăna cu un cântec de leagăn, și apoi o expresie dulce și ascuțită de încântare. Un bebeluș care râdea.

Șoaptele din capul Ninei se întețiră iar, mai degrabă dornice decât furioase. *Tăceți acum,* le spuse ea, *tăceți.*

Fecioarele Primăverii trecură pe sub o arcadă spre un... dormitor. Nina se afundă în umbra arcadei, nevenindu-i să creadă ce vedea în fața ei.

Pe paturi înguste stăteau întinse femei și fete, iar Fecioarele circulau printre ele. În spatele lor, Nina întrezări un șir de coșuri pentru copii. Altfel, încăperea era goală, o ruină prăfoasă a aripii fabricii eliberate de mașini. Ferestrele fuseseră acoperite cu hârtie neagră – pentru a împiedica lumina să iasă afară și să stârnească întrebări.

O fată care nu putea să aibă mai mult de 16 ani era condusă într-o parte și în alta pe coridor de către o Fecioară a Primăverii. Era desculță și purta o cămașă gri și subțire, întinsă peste burta ei proeminentă.

— Nu pot, gemu ea.

Părea nespus de fragilă, iar ieșitura burții ei distona cu nodurile și unghiurile ascuțite ale oaselor.

— Ba poți, spuse Fecioara Primăverii cu voce fermă, ținând-o de cot.

— Trebuie să mănânce, spuse altă femeie de la mănăstire. A

sărit peste micul dejun.

Fecioara Primăverii țâțâi.

— Știi că nu trebuie să faci asta, spuse ea.

— Nu mi-e foame, gâfâi fata între respirațiile ei greoaie.

— Putem fie să mergem până vine copilul, fie să te așez să mănânci niște *senila.* Zahărul o să-ți dea energie pentru naștere.

Fata începu să plângă.

— Nu-mi trebuie zahăr, spuse ea. Știu ce îmi trebuie.

Nina se cutremură, în timp ce înțelegea ce se întâmplă. Recunoscu acea disperare, acea sete profundă care își înfigea dinții în tine până când nu mai erai altceva decât dorință. Cunoștea nevoia care transforma toate lucrurile la care ținuseși cândva – prieteni, mâncare, iubire – în cenușă, până când nu-ți mai aminteai despre tine altceva decât pofta de drog. Trupul emaciat, scobiturile întunecate de sub ochi – fata asta era dependentă de *parem.* Iar asta însemna că trebuia să fie Grisha.

Nina se uită la șirul de paturi cu femei și fete. Cea mai tânără părea să aibă în jur de 15 ani, cea mai bătrână putea să aibă 30 și ceva, dar ravagiile drogului făceau să fie greu să-ți dai seama. Unele dintre ele țineau mâna pe mici umflături de sub păturile subțiri, altele erau aplecate deasupra burții înalte și proeminente. Câteva ar fi putut să nu fie însărcinate – sau poate că încă nu se vedea.

Nina simți cum îi tremură corpul și auzi tunetul pulsului în urechi. Ce era aici? Cine erau femeile acestea?

Ajută-ne. Oare acestea fuseseră vocile pe care le auzise? Dar niciuna dintre femei nu se uita spre Nina. Morții fuseseră cei care o chemaseră. *Dreptate.*

Ușa din spatele ei se deschise iar și capetele pacientelor din paturi se întoarseră ca niște flori ale soarelui spre lumină.

— E aici! strigă una dintre ele atunci când Măicuța Fântânii intră încet înăuntru.

Măicuța împingea un cărucior. Femeile începură să se ridice din paturi, dar măicuța rosti scurt și tăios: „Stați acolo!” Femeile se lăsară la loc pe perne, supuse.

— Fără alergături și îmbrânceli, spuse măicuța. O să primiți injecția când ajungem la voi.

Nina studie șirurile de seringi de pe cărucior și lichidul roșcat dinăuntru. Nu era sigură dacă era *parem,* dar simțea forța de

atracție a drogului. Ar fi putut jura că îi simte mirosul în aer. Cu un an în urmă, s-ar fi repezit cu toată forța spre seringile acelea, fără să-i treacă prin cap că se deconspiră. Luptase din greu ca să se elibereze de dependență și învățase că folosirea noii ei puteri era de ajutor. Acum se concentră asupra acelei puteri, asupra curentului acelui râu rece și tăcut. Avea nevoie de tot calmul și rațiunea pe care le putea strânge, pentru că nimic din ce vedea nu avea sens.

Grisha sub influența *parem*-ului erau deosebit de puternici. Puteau să săvârșească lucruri care altfel ar fi fost de neimaginat, chiar și cu cel mai extraordinar amplificator. Jarl Brum încercase să experimenteze cu acest drog pe Grisha, în speranța de a-i transforma în arme împotriva Ravkăi – dar întotdeauna în condiții atent controlate. Captivii lui Grisha fuseseră izolați în celule construite special, care îi împiedicau să-și folosească puterea, iar *parem*-ul era amestecat cu un sedativ, pentru a-i face pe deținuți mai ascultători.

Femeile acestea nici măcar nu erau legate.

Măicuța Fântânii avansă de-a lungul șirului, întinzând seringile surorilor, care injectau amestecul portocaliu în brațele expuse. Nina auzi câteva suspine, un geamăt reținut și un mormăit: „Mereu începe din capătul ăla. Nu e corect”.

Fata însărcinată care fusese condusă pe coridor spuse:

— Te rog. Doar puțin.

— Nu cu atât de puțin timp înainte de venirea copilului. V-ar pune pe amândoi în pericol.

Fata începu să plângă.

— Dar după venirea copilului nu le mai dat niciodată mamelor.

— Atunci va trebui să rămâi însărcinată din nou, nu-i așa?

Fata plânse și mai tare, iar Nina nu-și dădu seama dacă ceea ce o făcu să-și acopere fața și să suspine era setea de drog sau sugestia Fecioarei Primăverii.

Femeile se întinseră la loc pe paturi, flexându-și degetele pe lângă trup. Focul felinarelor tresări. O pală de vânt mută un teanc de cearșafuri. Deasupra patului unei fete se adună ceața – trebuia să fie o Iscă-Valuri. Dar toate erau docile, nelăsând să se vadă niciun semn de sfidare. Grisha care luau *parem* nu se purtau așa. *Parem* era un stimulent. Oare drogul fusese combinat cu altă substanță? Asta îi otrăvise pe lupi? Dacă Nina

reușea cumva să fure o seringă, ar fi putut Leoni să deslușească ce nouă atrocitate născociseră fjerdanii? Și cum supraviețuiseră fetele atât de mult timp drogului încât să aibă copii, poate chiar mai mulți copii?

Un bebeluș începu să plângă în unul din micile leagăne. O Fecioară a Primăverii smulse un biberon de pe fundul căruciorului, luă copilul și îl liniști.

— Gata, scumpule, intonă ea.

Nina se lipi de perete, temându-se că o lasă picioarele. Nu era posibil. Dar dacă mamele ingerau *parem*... atunci și copiii la fel. Se nășteau dependenți de el. Sclavi Grisha perfecți.

Nina se cutremură. Era asta opera lui Brum? A altcuiva? Existau și alte baze dedicate acestor experimente? *De ce oi fi crezut că aceste coșmaruri au încetat după cele întâmplate la Curtea de Gheață? Cum am putut să fiu atât de naivă?*

Privirea îi căzu asupra unei femei amețite întinse pe pat, cu o față aproape la fel de albă ca perna. În patul de lângă ea era întinsă o fată tânără. Nina se prinse de perete, ca să-și țină echilibrul. Le recunoscuse. Mama și fiica de pe cheiurile din Elling. Birgir le trimisese aici. Nina își dori să-l fi ucis mai încet.

Asta se alesese de femeile Grisha care nu reușiseră să ajungă în ascunzătoarea din Elling? Erau în camera asta, chiar acum? *Din Kejerut dispar fete.* Nu orice fete. Grisha.

Undeva în fabrică răsună un clopot. Măicuța bătu din palme și mai multe Fecioare ale Primăverii se strânseră s-o urmeze.

— Noapte bună, Marit, îi spuse ea unei femei în uniformă în timp ce pleca. Mâine-seară vine cineva să te înlocuiască.

În timp ce ele ieșeau din dormitor, Nina se furișă în urma lor. Rămase în penumbră, încercând să se liniștească și să se gândească la sarcina care o aștepta – ieșirea din fabrică. Dar își simțea mintea frântă și dezlănțuită, plină de imaginile din acea cameră.

Ajută-ne. Vocile celor morți. Durerea celor vii.

Le vedea în fața ei pe Fecioarele Primăverii cum se apropie de paznicii de la poarta principală.

— V-a găsit rătăcita? îl auzi ea pe un gardian cum o întreabă pe Măicuța Fântânii.

— Ce rătăcită?

— Nu știu, una cu șorț și cozi. Semăna cu celelalte.

— Despre ce vorbești? Suntem foarte obosite și...

— Aliniați-vă pentru numărătoare.

— Chiar e necesar?

— Aliniați-vă.

Nina nu așteptă să audă restul. Porni în sprint pe hol, înapoi spre aripa estică, încercând să pășească ușor. Intrarea principală nu mai era o variantă. Dacă gardienii descopereau că existase o Fecioară în plus care...

Începu să sune un clopot ascuțit și strident, diferit de ultimul. O alarmă.

Peste tot în jurul ei se aprinse brusc o lumină orbitoare.

Sigur n-ar fi putut să ajungă prin dormitor spre poarta estică.

Nina se furișă în spatele unei mașini masive în timp ce doi paznici trecură în fugă, cu armele pregătite.

Ridică privirea. Mai multe dintre ferestrele de aici erau sparte, dar cum să ajungă la ele? Și ce era de cealaltă parte?

Nu era timp de dezbateri. Paznicii și măicuța știau deja că o Fecioară a Primăverii nesupusă sau altcineva îmbrăcat în șorțul mănăstirii se infiltrase în fabrică. Nina trebuia să coboare de pe munte și să se întoarcă la mănăstire înainte ca cineva să descopere că patul ei e gol. Se cățără pe mașina veche și se întinse spre pervazul ferestrei, străduindu-se să se ridice. Reuși să-și bage piciorul între două cărămizi și să-și arunce trupul pe pervazul de piatră.

Văzu prin sticla spartă luminile scânteietoare ale orașului din depărtare și petece de zăpadă pe solul pădurii de jos.

Auzi pași și văzu alt detașament de soldați înarmați repezindu-se cu cizme grele prin aripa estică.

— Închideți perimetrul, spunea unul dintre ei. O să căutăm aici o fată și apoi avansăm spre sala centrală.

— De unde știm că e cineva aici? se plânse altul.

Dacă ar fi ridicat privirea...

Dar ei merseră mai departe, iar conversația lor se stinse.

Nina se mai uită o ultimă oară pe fereastră.

— Succes, șopti ea, aruncându-se prin sticla spartă.

Căzu imediat și se lovi cu putere de pământ. Umărul și șoldul ei țipară din cauza impactului, dar Nina înăbuși orice sunet și se rostogoli pe pantă, incapabilă să-și oprească elanul. Ajunse la copaci, se lovi de baza unui pin și se strădui să se ridice în picioare.

Se forță să se oprească o clipă ca să se orienteze, apoi o luă

la fugă, evitând copacii și ținând mâinile în față ca să îndepărteze crengile șfichiuitoare, încercând să ignore durerea din lateral. Trebuia să se întoarcă și să intre în mănăstire înainte să ajungă măicuța. Dacă nu făcea asta, Adrik și Leoni aveau să fie luați prin surprindere și aveau să fie deconspirați cu toții.

Ajunse la un pârâu și sări în el, cu pantofii lipăind în apa puțin adâncă. Apoi începu să coboare în fugă dealul următor.

Iată mănăstirea – ferestrele erau încă întunecate, dar Nina vedea felinarele de la grajduri, curtea capelei și farfuria cu resturi pe care o lăsase pentru Trassel.

Alergă, își pierdu echilibrul, se îndreptă și fu cât pe ce să cadă iar, în timp ce cobora muntele. Când ajunse la marginea copacilor, încetini, cotind spre sud ca să poată evita grajdurile.

Auzi zgomot de copite și privi de-a lungul drumului. Văzu furgonul cu căruțașul care biciuia din răsputeri caii. Măicuța se întorcea de la fabrică, iar Nina știa că peste câteva minute aveau să caute în camere.

Își scoase pantofii înnoroiați, se furișă în bucătărie, încuie ușa și băgă cheia sub cutia cu făină. Se grăbi spre dormitorul ei, trăgându-și deja peste cap hainele distruse.

— Ce se întâmplă? întrebă Leoni amețită atunci când Nina se năpusti în cameră și închise grăbită ușa în urma ei.

— Nimic, șopti Nina. Prefă-te că dormi.

— De ce?

Nina auzi uși trântindu-se și voci la intrarea în mănăstire. Își smulse hainele, își șterse fata și mâinile de mizerie cu partea interioară a bluzei și înghesui toată acea grămadă udă în cufărul de la picioarele patului.

— Am fost aici toată noaptea, spuse ea.

— Ah, Nina, gemu Leoni. Te rog, spune-mi că ai fost doar să-ți iei ceva de mâncare.

— Da, spuse Nina, băgându-se într-o cămașă de noapte. Mâncare cu mult noroi.

Nina se aruncă sub pătură exact când ușa se dădu de perete și lumina din hol inundă camera.

— Ce e? întrebă ea, prefăcându-se că se trezește surprinsă.

Două Fecioare ale Primăverii se năpustiră înăuntru, cu sorturile foșnind. Nina auzea voci în dormitoarele de deasupra lor, pocnetele ușilor care se deschideau și fetele trezite din somn. *Cel puțin nu suntem singurele suspectate,* se gândi ea.

Poate cred că o elevă a plecat pe furiș ca să viziteze un soldat din cazarma fabricii.

— Ce se întâmplă? întrebă Leoni.

— Taci, se răsti una dintre Fecioare privind în jurul ei, cu un felinar în mână.

Nina văzu asta în același timp cu Fecioara – o pată de noroi de la capătul patului ei.

Fecioara îi întinse felinarul însoțitoarei sale, deschise cufărul și scormoni înăuntru. Scoase sortul și bluza mizerabile.

— De ce ai uniformă de novice? vru să știe fecioara. Și de ce e plină de noroi? Mă duc s-o aduc pe măicuță.

— Nu e nevoie, spuse măicuța din ușă, cu o expresie gravă pe fața ei rotundă și cu mâinile încrucișate peste lâna albastru-închis a șorțului ei. Explică-te, Enke Jandersdat.

Nina deschise gura, dar înainte ca ea să apuce să spună vreun cuvânt, în spatele măicuței apăru Hanne.

— Hainele sunt ale mele, spuse ea.

— Ce?

— Sunt ale mele, repetă Hanne.

Părea pământie și pierdută, iar părul îi curgea în onduleuri groase și roșcate pe umeri.

— M-am dus să călăresc, fără să am voie, și am căzut de pe cal, continuă ea.

— De ce le-ai ascuns aici? întrebă măicuța, îngustând ochii.

— Știam că în camera mea hainele murdare ar fi fost descoperite, așa că m-am gândit să le spăl eu însămi.

— Iar văduva Jandersdat pur și simplu n-a observat că în cufărul ei e un morman de haine înnoroiate?

— Mila a spus că o să mi le ascundă ea până pot să mă ocup de ele.

— Noroiul pare proaspăt, spuse măicuța studiind șorțul murdar.

— M-am dus să călăresc chiar azi-dimineață. Se poate vedea că hainele sunt mărimea mea, mult prea lungi pentru Mila. E vina mea, nu a ei.

— E adevărat? o întrebă măicuța pe Nina.

Nina se uită la Hanne.

— E adevărat? vru să știe măicuța.

Nina aprobă din cap. Măicuța pufni, iritată.

— Terminați căutările, le ordonă ea Fecioarelor. Hanne, nici

nu-mi pot exprima întreaga dezamăgire. Va trebui să-i scriu tatălui tău imediat.

— Înțeleg, măicuță, spuse Hanne.

Nefericirea ei era evidentă. Nu era actorie. Își riscase viitorul ca s-o salveze pe Nina.

— Iar tu, Enke Jandersdat, spuse măicuța. Rolul tău aici e de a o învăța pe Hanne limba zemenită, nu să îi sprijini comportamentul turbulent. Va trebui să regândesc aranjamentul nostru.

— Da, măicuță, spuse Nina pe un ton pocăit.

Se uită cum femeia o conduce pe Hanne pe coridor și închide ușa în urma ei. Leoni se lăsă să cadă pe perne.

— Te rog spune-mi că ce ai aflat la fabrică a meritat, spuse ea.

Nina se întinse pe spate, în timp ce adrenalina continua să-i străbată trupul.

— A meritat, răspunse ea.

Dar văzuse expresia din ochii lui Hanne atunci când măicuța o dusese de acolo – Hanne avea să ceară niște răspunsuri.

Nina se gândi la pedeapsa pe care avea s-o primească Hanne, ce ar fi putut însemna o scrisoare către tatăl ei. Îi era datoare lui Hanne – poate cu viața ei. Cu siguranță îi datora adevărul.

Ajută-ne.

Dar Nina nu avea cum să i-l ofere.

19. Zoya

Zoya crezuse că o să fie conduși în alte camere, care să le servească drept locuință. În schimb, Juris și Grigori plecară, iar Elizaveta făcu, printr-o fluturare a mâinii, ca masa și scaunele să se retragă în podea. Peste o clipă, în jurul lor apărură noi pereți. Nisipul se răsuci și se arcui, alcătuind trei intrânduri în jurul unei camere centrale – toate de culoarea neînsuflețită și albită la soare a osului vechi.

Zoya nu știa cât avea să mai suporte asta. Părea că lumea fusese sfâșiată.

— Mi-aș dori să vă putem oferi condiții de locuire mai confortabile, spuse Elizaveta. Dar aici nu există prea mult confort. Odihniți-vă, dacă puteți.

Camera Zoyei semăna cu un dormitor dintr-un castel de pe

vremuri: ferestre ascuțite, scaune grele cu spătar de piele așezate în fața unei vetre imense, un pat imens cu baldachin cu perdele grele de catifea. Și totuși, ferestrele nu erau de sticlă. Nu exista nici piele și nici catifea. Totul era din acel nisip cu bob fin, fiecare obiect, fiecare suprafață avea aceeași nuanță de lemn învechit. Focul care ardea în vatră pâlpâia albastru, asemenea flăcărilor acelui dragon oribil. Era o cameră fantomă. Zoya duse mâna la încheietură. Trebuia să discute cu Nikolai.

Deschise ușa – chiar dacă era greu să o privești ca pe o ușă, dat fiind că în urmă cu câteva clipe nu existase.

Nikolai stătea în arcada unei camere identice cu a ei.

— E ca și cum te-ai uita la proiectul a ceva grandios, spuse el, întorcându-se încet ca să-și contemple noua locuință și trecându-și mâna peste polița din nisip cenușiu a șemineului. Detaliile sunt luxoase, dar lipsite de ceva care să te facă să și stai aici.

— Facem o greșeală, spuse Zoya.

O durea capul. O durea inima. Trebuia să-și împiedice degetele să alunece întruna spre încheietura mâinii. Dar trebuia să gândească limpede. Existau mize mai mari decât ceea ce pierduse ea. Așa era întotdeauna.

— Unde e Yuri? întrebă el.

— Probabil face genuflexiuni pe undeva. Nikolai, chiar vrem să facem târgul ăsta?

— Am venit în căutarea unui leac, iar acum ni se oferă unul.

— Ai putea muri.

— E un risc pe care suntem dispuși să ni-l asumăm de mult. De fapt, mi se pare că nu cu mult timp în urmă te-ai oferit să-mi tragi un glonț în cap.

— Avem mai puțin de trei săptămâni la dispoziție înainte de petrecerea din Os Alta, protestă ea.

— Deci până atunci va trebui să controlez monstrul.

— Ai văzut ce se poate întâmpla. Dacă distrugem granița Nemării și îi dezlănțuim asupra Ravkăi? Ești dispus să riști asta?

— Nu știu, spuse Nikolai, trecându-și mâinile prin păr.

— Și totuși, ai acceptat să dansezi de la prima solicitare, ca un băiat la un bal de țară.

— Da.

Lui Nikolai nu părea să-i pară deloc rău din cauza asta.

— Nu putem avea încredere în ei, spuse Zoya. Nici nu știm

cine sunt cu adevărat.

— Înțeleg asta. Dar și tu trebuie să înțelegi că asta e decizia pe care trebuie s-o luăm. De ce te opui, Zoya?

Zoya își sprijini capul de marginea ferestrei și privi nimicul de dincolo de aceasta. Oare sfinții se uitaseră timp de sute de ani la aceeași priveliște goală?

— Dacă ei sunt sfinții, spuse ea, atunci la cine ne-am rugat noi în tot timpul ăsta?

— Tu te rogi? spuse Nikolai, neputând să-și ascundă surpriza.

— Mă rugam. Când eram mică. Nu mi-au răspuns niciodată.

— O să-ți dăm altul.

— Alt...?

Avu nevoie de o clipă ca să înțeleagă ce vrea el să spună. Fără să-și dea seama, își lăsase mâna să revină la locul în care fusese amplificatorul. Se forță să dea drumul la încheietură.

— Nu puteți să-mi dați altul, spuse ea.

Vocea ei era plină de dispreț. *E bine.* Mai bine decât autocompătimire.

— Nu așa funcționează, continuă ea. Eu port brățara aia, oasele alea de la vârsta de 13 ani.

— Zoya, eu nu cred în miracole. Nu știu cine sunt de fapt sfinții ăștia. Tot ce știu e că ei sunt ultima noastră speranță.

Zoya închise strâns ochii. Elizaveta putea să fie cât de grațioasă voia ea. Asta nu schimba faptul că fuseseră răpiți.

— Suntem prizonieri aici, Nikolai. Nu știm ce ar putea să ne ceară.

— Primul lucru va fi ca tu să-ți alungi mândria.

Nikolai și Zoya tresăriră. Juris stătea în ușă. Avea formă umană, dar conturul dragonului părea să zăbovească deasupra lui.

— Haide, Zoya Nazyalensky, mică vrăjitoare a furtunii, spuse el. E timpul.

— Pentru ce? întrebă Zoya mușcător.

Simțea cum se aprinde furia în interiorul ei – familiară, bine-venită, mult mai utilă decât suferința.

— Pentru prima ta lecție, spuse Juris. Băiatul rege nu e singurul care trebuie să învețe ceva.

Zoya n-ar fi vrut să meargă cu dragonul, dar se obligă să-l urmeze pe holurile contorsionate ale acelui palat nebunesc. Își

spuse că avea să poată afla mai multe despre ritualul pe care trebuia să-l suporte Nikolai și să stabilească adevăratele motive ale sfinților. Cea mai puternică voce din interiorul ei spunea că, dacă reușea să-l cunoască pe Juris, putea găsi o modalitate de a-l pedepsi pentru ceea ce îi luase el. Era foarte conștientă de pulsul de sub pielea încheieturii neacoperite a mâinii ei, care i se părea dezgolită, vulnerabilă și complet nelalocul ei.

Totuși, oricât i-ar fi plăcut să își dedice gândurile răzbunării, drumul pe care îl urmau îi solicita întreaga atenție. Palatul era imens și, chiar dacă unele camere individuale păreau să aibă caracteristici aparte, majoritatea holurilor, scărilor și coridoarelor erau făcute din același nisip sclipitor și lipsit de culoare. Nu ajuta nici faptul că, indiferent unde te-ai fi aflat în interiorul acelei construcții ample, dispuneai mereu de aceeași priveliște: o mare întindere cenușie de nimic.

— Îți simt furia, vrăjitoare a furtunii, spuse Juris. Face aerul să trosnească.

— E un apelativ jignitor, spuse ea către spatele lui, alinată de ideea de a-i da un brânci pe scările lungi.

— Pot să-ți spun cum vreau eu. Pe vremea mea, vrăjitoare era cuvântul folosit de bărbați pentru femeile care trebuiau evitate. Cred că asta te descrie foarte bine.

— Atunci poate că ar trebui să-ți urmezi propriul sfat și să mă eviți.

— Nu cred, spuse Juris. Una dintre puținele bucurii care mi-au mai rămas este provocarea pericolului, iar Falia oferă puține astfel de posibilități.

Oare s-ar fi rostogolit, dacă îl împingea, sau i-ar fi crescut aripi și ar fi plutit ușor spre baza scărilor?

— Câți ani ziceai că ai? întrebă ea.

— Am uitat de mult.

Juris arăta a bărbat de aproximativ 40 de ani. Era la fel de masiv ca Tolya, poate mai mare, iar Zoya își dădea seama că ar fi constituit o priveliște descurajantă cu un paloș în mână. Vedea pe capul lui ras urmele solzilor, ca și cum trăsăturile de dragon se strecuraseră în trupul lui uman.

— Îți preferi forma umană? întrebă ea, învinsă de curiozitate.

— N-am nicio preferință. Sunt întotdeauna și om, și dragon. Atunci când vreau să citesc, să discut, să beau vin, iau formă umană. Când doresc să zbor și să mă eliberez de problemele

umane, sunt dragon.

— Și când lupți?

Juri privi peste umăr, cu ochii sclipind argintiu și pupilele îngustate, apoi zâmbi. Dinții lui erau puțin prea lungi și sălbatici pentru gura lui umană.

— Te pot întrece în oricare dintre forme, spuse el.

— Mă îndoiesc, spuse Zoya cu mai multă siguranță de sine decât simțea.

Dacă ar fi avut și acum amplificatorul, n-ar mai fi existat nicio ezitare.

— Nu uita că am fost războinic în prima mea viață, spuse Juris.

— Sankt Juris care a omorât dragonul a fost de fapt un Grisha care și-a făcut din el amplificatorul? spuse Zoya deloc impresionată, ridicând o sprânceană.

Știa foarte bine povestea; toți copiii ravkani o știau – războinicul care întrecuse o bestie și luptase cu ea de trei ori până când, în sfârșit, o învinsese. Dar acum trebuia să se întrebe cât era legendă și cât era realitate.

Juris se încruntă și continuă să coboare scările.

— Amplificator, spuse el. Ca flecuștețul ăla penibil de care te agățai cu atâta disperare? Când am omorât dragonul, eu am luat forma lui și el pe a mea. Am devenit una. Pe vremuri așa era. Ce faci tu acum e o corupere, cea mai slabă formă a plăsmuirii din inima lumii.

Pe vremuri. Exista, deci, un anumit adevăr în poveștile cu Salcâmul în Flăcări? Oare călugării aceia nu erau oameni obișnuiți, ci Grisha care luaseră formă de animale ca să poată lupta mai bine împotriva dușmanilor Ravkăi? Se înșelaseră atât de rău și teoreticienii Grisha, și învățații religioși? Zoya nu știa. Mintea ei obosită și asediată nu putea să înțeleagă.

Intrară într-o cameră imensă, care semăna în același timp cu o peșteră și cu sala mare a unui turn de castel străvechi făcut din piatră neagră. Pe un perete, deasupra unui șemineu suficient de înalt pentru ca Zoya să poată sta în el, era atârnat un blazon cu trei stele cu șase colțuri, de tipul celor folosite de familiile kaelish. Zoya nu cunoștea suficient iconografia acestora ca să identifice numele pe care probabil că îl purtase cândva Juris. Un perete fusese lăsat complet deschis către stihii, iar dincolo de el se vedea orizontul larg de nisip mort. Marginea

neregulată a peretelui o făcea să se simtă ca și cum ar fi privit lumea prin intrarea într-o peșteră. Sau prin gura unei bestii în a cărei burtă intrase din greșeală.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea.

— Când o să trec în lumea muritorilor, magia mea o să mă însoțească, dar cunoașterea, nu neapărat. O vei purta tu.

— Ce onoare, spuse ea, fără niciun entuziasm.

— Toate regulile create de Grisha, după care trăiești tu și culorile pe care le porți. Tu crezi că te-ai pregătit să devii mai puternică, când te fapt te-ai pregătit să-ți limitezi puterea.

Zoya scutură din cap. Mai întâi, reptila asta supradimensionată o lipsise de amplificatorul pe care ea îl câștigase cu sângele ei, iar acum insulta pregătirea căreia ea își dedicase viața. Zoya luase în serios educația primită la Micul Palat, teoria pe care o citise la bibliotecă, pozițiile și tehnicile învățate în coliba Baghrăi de lângă lac. Exersase și își șlefuise darurile, transformându-și talentul brut în ceva mai mult. Existaseră alți Etherealki care porniseră cu mai mult talent natural, dar niciunul nu lucrase la fel de mult ca ea.

— N-ai decât să spui asta, dar eu știu că pregătirea m-a transformat într-o Furtunoasă mai bună, spuse ea.

— Da, dar te-a făcut o Grisha mai bună?

— Nu asta am spus?

— Nu tocmai. Dar și eu am pornit de la o ignoranță la fel de profundă ca a ta și – ca și tine – fără nimic altceva decât vântul nestăpânit din vârful degetelor mele.

— Ai fost Furtunos? întrebă Zoya, surprinsă.

— Nu exista nume pentru ce eram eu.

— Dar puteai să invoci? insistă ea.

— Puteam. Făceam asta. Era una dintre armele din arsenalul meu.

— În ce război?

— În nenumărate războaie. Pentru unii, am fost un erou. Alții m-ar fi numit invadator, barbar, jefuitor de temple. Am încercat să fiu un om bun. Cel puțin asta îmi amintesc eu.

Ce mult le plăcea bărbaților să-și povestească faptele.

— Nu tuturor ne plac nobilii la fel de mult ca regelui tău, continuă el.

Zoya dădu ocol încăperii. Nu prea aveai la ce să te uiți. În afara armelor strânse pe un perete, totul era din piatră neagră –

polița marelui șemineu în care săltau și dansau flăcări albastre, decorațiunile de deasupra ei, blazonul de pe perete.

— Dacă te aștepți să-l condamn pe Nikolai pentru bunătatea lui, va trebui să aștepți mult și bine, spuse ea.

— Și dacă ți-aș spune că Ravka are nevoie de un stăpânilor mai necruțător?

— Aș spune că ăsta pare pretextul unui bărbat necruțător.

— Cine a spus ceva de bărbați?

Ce joc încerca să facă făptura aceea?

— Vrei să fur tronul regelui meu? întrebă ea. Ai înțeles greșit ambițiile mele.

Juris hurui de râs.

— N-am înțeles greșit nimic. Tu chiar crezi că ai fost menită să-ți petreci viața în slujba cuiva? Nu poți să-mi spui că nu te-ai gândit cum ar fi să fii regină.

Zoya luă de pe poliță un cal minuscul de agat, dintr-o herghelie de sute de cai care se revărsau peste piatră. Așa își petrecea Juris eternitatea? Crea mici mementouri ale fostei lui vieți cu ajutorul focului?

— De parcă o regină nu și-ar duce și ea viața în slujba cuiva, spuse Zoya. Eu sunt în slujba Grisha, spuse ea. Sunt în slujba Ravkăi.

— Ravka, spuse Juris cu un „r” prelung, ca un mârâit. Ești în slujba unei națiuni de fantome. Toți cei pe care i-ai dezamăgit. Toți cei pe care vei continua să-i dezamăgești, până când vei deveni ceea ce ai fost menită să devii.

Toți cei pe care i-ai dezamăgit. Ce putea el să știe? Zoya puse jos calul și își frecă brațele. Nu-i plăcea modul în care vorbea dragonul. Cuvintele lui reverberau în interiorul ei, făcând-o să se gândească la acea piatră căzând, la puțul gol, la vidul nesfârșit. *Nu privi înapoi,* o avertizase cândva Lilyana. *Nu privi înapoi la mine.* Zoya nu o ascultase atunci, dar învățase să acorde atenție acelor cuvinte.

— Termină-ți povestea, bătrâne, sau lasă-mă să plec, ca să pot găsi un pahar de vin și să mă culc.

— N-o să găsești vin aici, mică vrăjitoare. Și nici somn. Niciun răgaz al uitării.

— Atunci lasă-mă să plec ca să caut o companie mai interesantă, spuse Zoya, făcând un gest disprețuitor.

— Nu mai sunt prea multe de zis, răspunse Juris, dând din

umeri. O bestie rapace a venit în ținutul nostru, arzând totul în calea ei și devorându-i pe toți cei care au îndrăznit să i se opună.

Zoya atinse alene cu degetul măciulia unui buzdugan de pe perete. Juris trebuia să fi avut aceste arme cu el atunci când fuseseră prinși în capcană în Falie.

— Am crezut întotdeauna că dragonul e o metaforă, spuse ea.

Juris păru aproape ofensat.

— Pentru ce? întrebă el.

— Pentru religia păgână, invadatorii străini, pericolele lumii moderne.

— Uneori un dragon e doar un dragon, Zoya Nazyalensky, și pot să te asigur că nicio metaforă nu a ucis vreodată atât de mulți oameni.

— Nu l-ai auzit niciodată pe Tolya cum recită poezie. Deci marele războinic s-a dus să se întâlnească cu dragonul în bârlogul acestuia?

— Chiar așa. Îți poți imagina groaza mea?

— Am o idee.

Zoya nu avea să uite niciodată prima oară când îl văzuse pe Juris cu aripile lui imense întinse – și voia să știe cum întrecuse el bestia.

— Ce-ai făcut? întrebă ea.

— Ce fac toți oamenii speriați. În noaptea dinaintea întâlnirii cu dragonul, am îngenuncheat și m-am rugat.

— La cine se roagă un sfânt?

— Eu n-am pretins niciodată că sunt un sfânt, Zoya. E doar numele pe care mi l-a dat o lume disperată. În noaptea aceea eram doar un bărbat, de fapt un băiat speriat de doar 18 ani. M-am rugat la zeul cerului care veghease asupra familiei mele, la zeul furtunilor care uda câmpurile și se hrănea cu marinari neglijenți. Poate că acela e zeul care continuă să vegheze asupra mea. Tot ce știu e că cineva a răspuns. Când am înfruntat dragonul, iar el sufla foc, vânturile s-au ridicat la comanda mea. Am putut să-i smulg răsuflarea, așa cum ai încercat să faci tu cu a mea. De două ori ne-am ciocnit, și de două ori ne-am retras ca să ne îngrijim rănile. Dar la a treia întâlnire i-am dat o lovitură mortală.

— Juris triumfătorul.

Zoya nu avea de gând să-i facă plăcerea de a părea

impresionată. Dar el o surprinse când spuse:

— Poate că ar fi trebuit să mă simt triumfător. La asta mă așteptasem. Dar când a căzut dragonul, n-am știut altceva decât regret.

— De ce? întrebă ea.

Dar îi păruse întotdeauna rău de dragonul din povestea lui Juris, un animal care nu putea să își înfrângă natura. Juris își sprijini trupul masiv de peretele de bazalt.

— Dragonul a fost prima provocare adevărată pe care am cunoscut-o ca războinic, singura făptură capabilă să mi se opună de la egal la egal pe câmpul de luptă. Nu mă puteam împiedica să-l respect. Știam că și el simte la fel, în timp ce își înfige fălcile în mine. Dragonul și cu mine eram la fel, legați de inima creației, născuți din elemente și deosebiți de toți ceilalți.

— Asemănătorul cheamă asemănătorul, spuse ea blând.

Zoyei îi era cunoscută senzația de rudenie, de ferocitate. Dacă închidea ochii, simțea gheața pe obraji și vedea sângele din zăpadă.

— Dar în cele din urmă l-ai ucis, continuă ea.

— Amândoi am murit în ziua aceea, Zoya. Eu am amintirile lui și el le are pe ale mele. Am trăit o mie de vieți împreună. La fel s-a întâmplat și cu Grigori și marele urs, cu Elizaveta și albinele ei. Nu te-ai oprit niciodată o clipă ca să te întrebi cum e posibil ca unii Grisha să fie ei înșiși amplificatoare?

Zoya nu făcuse asta. Grisha care se nășteau amplificatoare erau rari și adesea serveau drept Examinatori, folosindu-și abilitățile pentru a testa puterea Grisha la copii. Întunecatul fusese el însuși un amplificator, ca și mama lui. Era una dintre teoriile despre motivul pentru care fusese atât de puternic.

— Nu, recunoscu ea.

— Sunt legați de plăsmuirea din inima lumii. În vremea de dinainte să fi fost rostit vreodată cuvântul Grisha, granițele care ne despart de alte făpturi erau mai puțin ferme. Nu doar luam viața unui animal, ci și renunțam la o parte din noi în schimb. Dar, undeva pe parcurs, Grisha au început să ucidă, să revendice o parte din puterea creației fără a mai da nimic din noi înșine. Asta e tradiția jalnică a amplificatoarelor noastre.

— Ar trebui să-mi fie rușine pentru că am revendicat un amplificator? spuse Zoya.

Juris nu avea dreptul să facă astfel de judecăți. De câte ori nu

plânsese Zoya? Câte rugăciuni inutile nu rostise, incapabilă să se dezbare de acea credință încăpățânată și stupidă că cineva avea să răspundă?

— Trebuie să fie ușor să meditezi la univers în adăpostul palatului tău, departe de treburile mărunte și brutale ale omului, spuse ea. Poate tu nu-ți mai amintești cum e să fii lipsit de putere. Eu îmi amintesc.

— Se poate, spuse Juris. Dar tot ai plâns pentru tigru.

Zoya încremeni. Juris nu avea cum să știe. Nimeni nu știa ce făcuse ea în noaptea aceea, ce văzuse.

— Ce vrei să spui?

— Atunci când ești legat de toate lucrurile, nu există limită pentru ceea ce poți cunoaște. În momentul în care brățara aceea ți-a căzut de la încheietură, eu am văzut tot. Tânăra Zoya sângerând în zăpadă, cu inima plină de curaj. Zoya orașului pierdut. Zoya grădinii. Nu i-ai putut proteja atunci și nu-i poți proteja nici acum, nici tu, nici regele tău monstru.

Nu privi înapoi la mine. Puțul din interiorul ei nu avea fund. Zoya aruncă o piatră în întuneric și căzu împreună cu ea, la nesfârșit. Trebuia să iasă din camera asta, să se îndepărteze de Juris.

— Am terminat? întrebă ea.

— Nici n-am început. Spune-mi, vrăjitoare a furtunii, când ai ucis tigrul, n-ai simțit cum spiritul lui te străbate, nu l-ai simțit că ia forma furiei tale?

Zoya nu voia să vorbească despre noaptea aceea. Dragonul știa lucruri pe care nu avea cum să le știe. Se forță să râdă.

— Vrei să spui că s-ar putea să fi devenit tigru? întrebă ea.

— Poate. Dar tu ești slabă, așa că cine ar putea să fie sigur?

Zoya își răsfrânse buza. Rămase nemișcată, chiar dacă furia din interiorul ei fierbea.

— Vrei să mă ațâți? E nevoie de mai mult decât de jignirile unui om bătrân.

— Ai dat dovadă de curaj când ai luptat – de ingenuitate și aplomb. Și tot ai pierdut. Vei continua să pierzi până când deschizi ușa.

Juris se întoarse brusc și se repezi spre ea, cu trupul crescând tot mai mare, blocând lumina cu aripile întinse. Fălcile lui imense se desfăcură și de undeva din interiorul lui răsăriră flăcări.

Zoya își aruncă brațele deasupra capului, ghemuindu-se.

Flăcările încetară brusc, iar Juris apăru în forma lui umană și se uită la ea.

— Am ales oare o fată molcuță? spuse el cu dezgust.

Acum fu rândul Zoyei să zâmbească.

— Poate doar o fată care știe cum să pară astfel, spuse ea.

Zoya se ridică și își aruncă mâinile în față. Furtuna tună spre Juris, o explozie directă de vânt și mânie care îl doborî de pe picioare, făcându-l să se rostogolească și să alunece pe podeaua netedă de piatră și să iasă prin gura peșterii. *Slab.* O mică parte a puterii pe care o stăpânise prin amplificatorul ei. Dar Juris căzu peste margine și dispăru, cu o expresie surprinsă care era ca un balsam pentru sufletul Zoyei.

O clipă mai târziu, dragonul se înălță susținut de aripile lui gigantice.

— Ți-am frânt și voința atunci când ți-am frânt jucăria aia prostească?

Oare așa fusese? Fără amplificator, capacitatea ei de a invoca era ca atunci când te întinzi după ceva, estimezi greșit distanța și simți cum prinzi cu degetele doar aer. Zoya fusese întotdeauna puternică, însă viața tigrului fusese cea care îi dăduse adevărata ei putere. Iar acum aceasta dispăruse. Ce era ea – *cine* era ea fără puterea asta? Dacă scăpau vreodată din locul ăsta, cum putea ea să se întoarcă la funcția ei de comandă?

— Alege-ți o armă, spuse Juris.

— Sunt prea obosită pentru așa ceva.

— Oferă-mi o rezistență demnă și apoi poți să te duci să te ascunzi cât vrei. Alege-ți o armă.

— Eu sunt arma.

Sau cel puțin fusese.

— N-am nevoie de o măciucă sau de o sabie, continuă Zoya.

— Foarte bine, spuse Juris, trecând lin la forma lui umană. O să aleg eu în locul tău.

Înșfăcă o spadă de pe perete și i-o aruncă.

Zoya o prinse stângaci cu ambele mâini. Era mult prea grea. Dar nu avu timp să gândească. Juris sprinta deja spre ea, cu un paloș imens în mâini.

— Ce rost are? întrebă ea, în timp ce el dădu sabiei ei o lovitură care reverberă în brațele Zoyei. N-am fost niciodată

prea bună la scrimă.

— Ți-ai petrecut viața alegând căile la care știai că poți excela. Asta te-a făcut să devii leneșă.

Zoya făcu o grimasă și pară, încercând să-și amintească educația primită în urmă cu multă vreme de la Botkin Yul-Erdene. Se foloseau de cuțite și florete și trăgeau și la țintă cu pistolul. Zoyei îi făcuseră mare plăcere toate acestea, mai ales lupta om la om, dar de atunci încoace avusese prea puțin ocazia de a-și exersa abilitățile. Ce rost avea să-și folosească pumnii atunci când putea stăpâni o furtună?

— Nu e rău, spuse el atunci când ea reuși să eschiveze una dintre șarjele lui. A devenit prea ușor pentru tine să-ți folosești puterea. Atunci când lupți așa, trebuie să te concentrezi atât de complet asupra supraviețuirii, încât să încetezi să te mai gândești la orice altceva. Nu poți să-ți faci griji pentru ce a fost mai înainte sau ce urmează, ce s-a pierdut sau ce-ai putea câștiga. Există numai acest moment.

— Și ce avantaj ar putea reprezenta asta? spuse Zoya. Nu e mai bine să poți să prezici ceea ce va urma?

— Atunci când mintea ta e liberă, ușa se deschide.

— Ce ușă?

— Ușa către plăsmuirea din inima lumii.

Zoya făcu o fentă în dreapta și se apropie mai mult, ca să anuleze avantajul brațelor mai lungi ale lui Juris.

— Fac asta deja atunci când invoc, spuse ea, cu transpirația începând să-i picure de pe frunte. Asta fac toți Grisha atunci când își folosesc puterea.

— Chiar așa? întrebă el, abătând iar sabia și umplând urechile Zoyei de zăngănit metalic. Furtuna e încă în afara ta, ceva ce tu, în același timp, întâmpini cu bucurie și păzești de toți ceilalți. Furtuna urlă la ușa ta. Îți cutremură ferestrele. Vrea s-o lași să între.

— Ce spui n-are niciun sens.

— Lasă furtuna să între, Zoya. Nu invoca. Nu încerca s-o ajungi. Las-o să vină la tine. Las-o să-ți îndrume mișcările. Oferă-mi o rezistentă adevărată.

Zoya gemu, atunci când lama lui o lovi pe a ei. Deja își pierduse răsuflarea, iar brațele o dureau din cauza greutății armei.

— Nu sunt suficient de puternică pentru a te bate fără să-mi

folosesc puterea, spuse ea.

— Nu o folosești. Ești chiar ea. Furtuna e în oasele tale.

— Nu–mai–vorbi–prostii, mârâi ea.

Nu era corect. Juris o obliga să joace un joc pe care ea nu putea să-l câștige. Și Zoya câștiga întotdeauna.

Foarte bine. Dacă el voia ca ea să lupte fără să invoce, așa avea să facă, și avea să-l și înfrângă. Apoi Juris putea să-și lase capul mare și urât în pământ, rușinat. Zoya îl atacă, abandonându-se luptei și provocării, ignorând durerea care tremura pe brațele ei în sus, în timp ce lama lui se ciocnea de a ei iar și iar. Zoya era mai mică și mai agilă, așa că stătea pe călcâie, mult în interiorul gărzii lui.

Lama lui șuieră pe carnea brațului ei, iar Zoya simți durerea ca pe o arsură. Știa că sângerează, dar nu-i păsa. Voia doar să știe că și el poate să sângereze.

Fandare. Parare. Atac. Reacție. Reacție. Reacție. Inima îi bătea ca tunetul. Simțea, în sângele ei, mugetul vântului. Simțea cum trupul ei se mișcă înainte ca ea să-i spună să facă asta, cum aerul șuieră pe lângă ea, prin ea. Sângele ei era încărcat cu fulgere. Abătu sabia, simțind în ea puterea uraganului de neoprit, care smulge copacii din rădăcini.

Lama lui Juris se sfărâmă.

— Iat-o, spuse Juris, cu zâmbetul lui de dragon.

Zoya rămase așa, dârdâind, cu ochii măriți. Simțise cum puterea ei se dublează, se triplează, puterea unei vijelii din membrele ei. N-ar fi trebuit să fie posibil, dar nu putea nega ceea ce simțise – sau ceea ce făcuse. Dovada era arma frântă de la picioarele ei. Zoya încercui cu degetele mânerul sabiei. *Furtuna e în oasele tale.*

— Văd că, în sfârșit, ți-am atras atenția, spuse dragonul.

Ea se uită la el. Îi furase amplificatorul și frânsese o anumită parte a ei. Zoya avea să-l răsplătească pentru asta – iar el avea s-o ajute să învețe cum s-o facă.

— Mai e ceva? întrebă ea.

— Mai sunt multe, spuse Juris.

Zoya reveni în poziție de luptă și ridică sabia – ușoară ca aerul în mâinile ei.

— Atunci ar fi bine să-ți iei o sabie nouă, spuse ea.

20. Nina

Adrik era furios – în continuare posomorât, dar furios. Era ca și cum ar fi țipat la ea printr-un prosop ud.

— Ce-a fost în capul tău? vru el să știe a doua zi dimineață.

Se duseseră în partea de sud a orașului, cu Leoni și sania în urma lor, aparent ca să încerce să-și vândă marfa comercianților din zonă. Dar opriseră lângă un atelier de argăsit vechi, pentru ca Adrik să aibă puțină intimitate ca s-o informeze pe Nina cât de dezastruos se comportase ea.

— Ți-am dat ordine directe, spuse Adrik. Nu trebuia să îi abordezi, în niciun caz de una singură. Dacă erai capturată?

— N-am fost.

— Dacă n-ar fi intervenit Hanne ca să te ajute, ai fi fost, spuse Leoni, sprijinindu-se de sanie. Acum îi ești datoare fetei.

— Îi eram deja datoare. Și ați uitat că e Grisha? N-o să vorbească. Cel puțin dacă nu vrea să se pună și pe ea în pericol.

Adrik privi spre fabrica de deasupra văii.

— Ar trebui să distrugem locul ăsta, spuse el. Ar fi un act de milă.

— Nu, spuse Nina. Trebuie să existe o modalitate de a le scoate pe fete de acolo.

Adrik se uită la ea cu expresia lui indispusă și mustrătoare.

— Tu știi ce face *parem*-ul, spuse el. Nu o să-și mai revină după asta. Sunt ca și moarte.

— Nu mai fi așa o pacoste, replică Nina. Eu mi-am revenit după el.

— După o doză. Tu ne spui că fetelor ăstora li s-a dat *parem* luni de zile.

— Nu *parem* obișnuit. Fjerdanii încearcă ceva nou, ceva diferit. De asta s-a îmbolnăvit Leoni, dar fără să aibă o reacție adversă serioasă. De asta dependența mea nu a fost declanșată iar.

— Nina...

Ea îl prinse de braț.

— Armata a Doua știe acum mai multe decât știam noi atunci când am luat eu *parem*, Adrik. Au făcut progrese cu antidotul. E posibil ca Fabricatorii și Vindecătorii de la Micul Palat să-i poată ajuta.

Adrik își smulse brațul.

— Tu înțelegi ce ai făcut, Nina? Chiar dacă au decis că ce s-a întâmplat noaptea trecută a fost doar o eroare de comunicare, o să sporească paza la fabrica aia. S-ar putea să raporteze superiorilor neregularitatea. Trebuie să plecăm din orașul ăsta cât încă mai putem, altfel riscăm să compromitem întreaga rețea Hringsa și orice șansă pe care o are Ravka de a acționa în virtutea informațiilor pe care le-ai aflat. Nici măcar nu ai luat o mostră a drogului creat de ei.

Nina nu avusese ocazia de a o face – și fusese prea zguduită ca să gândească limpede. Dar nu avea să le facă pe fetele de pe munte să plătească pentru greșeala ei.

— N-o să fac asta, Adrik. Poți să mă lași aici. Spune-i regelui că am dezertat.

— Femeile alea o să moară. Poți să inventezi ce final fericit vrei tu, dar știi că e adevărat. Nu-mi cere să sacrific speranța celor vii pentru confortul celor morți.

— N-am venit aici doar ca să recrutăm soldați...

Privirea albastră a lui Adrik deveni mai tăioasă.

— Am venit aici la ordinul regelui, spuse el. Suntem aici ca să salvăm viitorul poporului nostru. Ravka n-o să supraviețuiască fără mai mulți soldați, iar Grisha n-o să supraviețuiască fără Ravka. Am văzut cum Armata a Doua a fost decimată de Întunecatul. Știu ce am pierdut și că încă avem de pierdut mult mai mult. Trebuie să prezervăm rețeaua. Le datorăm asta tuturor Grisha care trăiesc în frică.

— Nu pot să le las în urmă, Adrik. N-o să fac asta.

Ele m-au adus aici. Ele erau motivul pentru care Nina putuse în sfârșit să-l înmormânteze pe Matthias. Vocile celor morți o rechemaseră la viață prin nevoia lor. Nina nu avea să le dezamăgească.

— Leoni, pledă ea. Dacă ai fi tu acolo sau cineva pe care îl iubești...

Leoni se așeză pe un trunchi doborât de copac și ridică privirea spre fort.

— Leoni, spuse Adrik, noi avem o misiune. Nu putem s-o compromitem.

— Tăceți amândoi, zise Leoni. Nu o să înclin într-o parte sau alta doar pentru că așa spuneți voi.

Leoni închise ochii și își întoarse fața spre soarele de iarnă. După o lungă vreme, continuă:

— V-am spus că era cât pe ce să mor în copilărie, dar nu v-am spus că a fost din cauză că am băut apă dintr-o fântână otrăvită. Vindecătoarea zowa care m-a ajutat a murit ca să-mi salveze mie viața. A murit scoțându-mi otrava din trup.

Leoni deschise ochii, cu un zâmbet trist pe buze.

— Cum v-am spus, otrăvurile sunt lucruri sensibile. Așa că acum port două pietre.

Leoni își duse mâna la pietrele aurii țesute în șuvițele din stânga ale părului ei.

— Topaz pentru putere, pentru mama care mi-a dat viață și m-a crescut ca să fiu luptătoare.

Leoni întoarse capul ușor, iar lumina surprinse cele trei pietre purpurii din șuvițele din dreapta.

— Ametist pentru Aditi Hilli, Fabrikatoarea care mi-a redat viața atunci când aș fi putut s-o pierd din cauza neglijenței mele.

— Hilli? spuse Adrik. Erați rude?

— Nu. Am adoptat numele ei de familie și am jurat să îi onorez sacrificiul, să fac ceva cu viața pe care mi-a dat-o ea.

Leoni arătă cu bărbia spre fabrică.

— Dacă nu am venit aici ca să fim alături de fetele din salonul ăla, atunci ce căutăm aici?

— Știi că eu sunt comandantul, spuse Adrik oftând. Nu supunem la vot.

Leoni zâmbi în modul ei strălucitor, ca o mie de răsărituri. Adrik trase aer în piept, ca și cum ar fi primit o lovitură în burtă.

— Știu, spuse ea. Dar mai știu și că tu ai luptat alături de Alina Starkov. O creatură de umbră ți-a smuls brațul, iar tu ai continuat să lupți. Nu ai venit în țara asta ca să acționezi prudent, Adrik.

— Leoni, spuse Nina. Ai auzit vreodată de clătitele din Kerch?

— Nu, răspunse Leoni ridicând din sprâncene.

— Ei bine, o să-ți fac un teanc de clătite atât de înalt, că va trebui să te cațări pe el.

— Nu știam că gătești.

— Nu gătesc. Chiar deloc. Dar mă pricep foarte bine să conving oamenii să gătească pentru mine.

Adrik își trase la loc mâneca prinsă în ace.

— Voi două sunteți imposibile, spuse el. Și vă faceți vinovate de insubordonare.

— Suntem splendide, iar tu știi asta, zise Leoni zâmbind și mai

larg.

— Bine, pufni Adrik. Dat fiind că sunteți amândouă atât de hotărâte să compromiteți misiunea, cum anume o să transportăm o grămadă de bebeluși și femei însărcinate în afara acestei tragedii de oraș, ca să le ducem într-un port, la miezul nopții?

Nina ridică privirea spre munte, spre drumul fabricii care atârna ca o limbă lungă și lacomă, la postul de pază de la baza lui – primul rând de pază pentru soldații care lucrau acolo. Își aminti lecțiile pe care le învățase în Ketterdam, când era alături nu de soldați legați de onoare, ci de mincinoși, bătăuși și hoți. *Lovește întotdeauna acolo unde nu se uită ținta.*

— E simplu, spuse ea. O să facem asta la miezul zilei. Și o să ne asigurăm că ne văd când venim.

Nina nu era deloc sigură că Hanne avea să apară la următoarea lor lecție – fie din cauză că măicuța ar fi putut să-i interzică asta, fie pentru că nu mai voia să vorbească cu Nina. Dar hotărî să se ducă totuși în clasă.

Trecu pe la bucătărie ca să ia resturi proaspete și se duse în pădure, unde puse iar de mâncare pentru Trassel.

Se opri o clipă ca să-și adune gândurile, recunoscătoare pentru liniștea copacilor, trăgând în piept mirosul sevei și aerul rece, încă proaspăt de la ninsoare. Putea să recunoască faptul că incursiunea ei la fabrică fusese o catastrofă, dar asta nu schimba ceea ce se întâmpla pe munte sau ocazia care îi fusese oferită. Simțea că se află la începutul a ceva mai important decât ororile de pe acel deal, că era menită să facă ceva mai mult de atât.

— Dar ce? murmură ea.

— Enke Jandersdat?

Nina aproape că se izbi de cea mai apropiată creangă. La marginea copacilor era o femeie tânără, care trăgea nervos de fusta sortului ei albastru-deschis. Nina avu nevoie de o lungă clipă ca să-și dea seama că o mai văzuse pe acea novice – îmbrăcată ca soldat fjerdan, pe malurile râului. Oare o auzise când vorbise în ravkană?

— Da? spuse Nina.

— N-am vrut să te sperii.

— Puțină animație îmi face bine, spuse Nina.

Ca și cum n-ar fi sărit de curând pe o fereastră, fugind pe munte în jos ca să scape cu viață. Fata avea păr blond și piele de culoarea piersicilor noi. Nu părea deloc temătoare, doar agitată.

— Voiam să vă mulțumesc, ție și negustorilor zemeniți, pentru că n-ați spus nimic despre... ce ați văzut la râu. Chiar și după ceea ce s-a întâmplat cu Grette.

Grette... Probabil se referea la fata care murise din cauza contactului cu apa.

— A fost și așa o tragedie destul de mare, spuse Nina.

Fata se cutremură, ca și cum moartea s-ar fi apropiat prea mult.

— A venit mama ei ca să-i ia cadavrul, spuse fata. A fost groaznic. Dar dacă familia ei află cum s-a ales ea cu rănile alea? Rușinea...

— Înțeleg, spuse Nina.

Apoi riscă:

— O să mai călărești? întrebă ea.

— Bineînțeles că nu, spuse fata grav, aproape rugător. Niciodată.

Nina o crezu.

— Spune-mi, îi ceru ea, a fost ideea lui Hanne să furați uniformele?

Hanne era esențială pentru planul Ninei. Trebuia să o înțeleagă cât mai bine. Și putea să recunoască faptul că era și curioasă.

Fata își frământă buza de jos.

— Eu... ea...

— N-o să spun măicuței. Dacă aș vorbi acum, măicuța s-ar întreba de ce am tăcut atât de mult timp. Nu ar ajuta pe nimeni.

Gândul acesta păru să o liniștească pe fată.

— Hanne... Hanne își asumă riscuri pe care n-ar trebui să și le asume.

Pe buzele fetei apăru un zâmbet ușor.

— Dar e greu să nu-ți vină s-o urmezi, spuse ea.

— Te duci des la călărie cu ea?

— Doar când ne lasă.

— E un risc destul de mare pentru puțină libertate.

— Nu e vorba doar de asta, spuse fata. Hanne... Uneori oamenii cer ajutorul mănăstirii, iar măicuța nu li-l acordă – din

motive foarte întemeiate, bineînțeles.

— Bineînțeles. Ce fel de oameni?

— Familii care nu-și permit să plătească un om cu ziua atunci când cineva se îmbolnăvește.

Obrajii fetei se înroșiră.

— Femei necăsătorite care... dau de necazuri.

— Și Hanne se duce la ei? întrebă Nina, surprinsă.

Fata aceea sălbatică și vinoasă, cu pușcă la spate și pumnal la șold? Era greu de imaginat.

— A, da, spuse fata. Are un dar pentru asta. A reușit să salveze mai multe cazuri disperate și chiar a ajutat la nașteri – unul dintre copii era răsucit complet în pântecele mamei.

E Vindecătoare, își dădu seama Nina. *Își folosește puterea și nici măcar nu-și dă seama de ea.* Nina își aminti ce spusese Hanne despre celelalte novice: *Pentru ele e un joc. Puțină costumare copilărească, șansa de a fi cutezătoare.* Nina crezuse că înțelege, dar de fapt nu înțelesese.

— Dacă ne-ați fi spus, continuă fata, Hanne ar fi trebuit să înceteze. Măicuța...

— N-o să spun un cuvânt, răspunse Nina. Nu cred că Djel ar privi cu ochi răi o astfel de bunătate.

— Nu, spuse fata meditativ. Nici eu.

— Îmi pare rău pentru prietena ta Grette.

— Și mie, spuse fata, rupând un mănunchi de ace de pin de pe o creangă. Uneori... cred că Gäfvalle nu ne vrea aici.

— Mănăstirea?

Ea scutură din cap, cu o privire distantă.

— Fetele... niciuna dintre noi.

Nina ar fi vrut să insiste, dar în capelă începu să bată un clopot. Fata făcu o plecăciune rapidă.

— Djel fie cu tine, Enke Jandersdat, spuse ea, plecând în grabă spre orele ei.

Nina porni imediat în urma ei. Nu voia să întârzie, dacă Hanne decidea să vină la oră. Adrik trimisese deja vorbă către rețeaua Hringsa din Hjar, ca să se asigure că îi așteaptă un vas – presupunând că reușeau cumva să le scoată pe femei din fabrică. Dar, dacă Hanne nu venea azi, Nina trebuia să o caute și să găsească o modalitate de a-i reintra în grații. Avea nevoie de Hanne pentru planul la care se gândise și, dacă era să fie sinceră cu sine însăși, nu-i plăcea ideea ca Hanne să fie

supărată pe ea.

Scrisese pe tablă jumătate din lecția de vocabular zemenit din ziua aceea și începea să creadă că întregul demers era zadarnic, când Hanne apăru în ușa clasei. Nina nu era pregătită pentru mânia care emana din Hanne. Stătea furioasă și tăcută, în timp ce Nina strângea în mână creta, încercând să se gândească la ceva conciliant de spus. Ochii arămii ai lui Hanne păreau niște scântei aprinse pe fondul obrajilor, dar Nina știa din experiență că nu e bine să începi cu: *Ești minunată când ești furioasă.*

— Nu credeam că o să vii, începu ea.

— Măicuța a spus că pot continua lecțiile, pentru că nu vrea ca eu să stau degeaba.

— Asta e minu...

— N-am spus că eu voiam să continui, șopti Hanne cu furie. Ce căutai la fabrică? Vreau adevărul.

Iar eu aș vrea să ți-l pot oferi. Pe tot. Dar, în ciuda lucrurilor pe care le aflase de la fata din pădure, Nina nu avea prea multă încredere în Hanne. Nu încă.

Nina îi făcu semn să intre, închise ușa și se aplecă spre ea. Își petrecuse noaptea trecută gândindu-se cum să răspundă la întrebările lui Hanne.

— Îți amintești de sora despre care ți-am vorbit? o întrebă ea. Cea care s-a căsătorit și trăiește în sud?

Hanne aprobă din cap.

— A fost prinsă.

Hanne strânse pumnii.

— Dar ai spus...

— Nu știu cum s-a întâmplat, dar a fost prinsă în timp ce își folosea puterea Grisha și a fost luată de *drüskelle.*

— Și ce s-a întâmplat cu soțul ei?

— A fost luat și el. Și omorât pentru că a ascuns secretele ei. Cred că au adus-o aici pe Thyra.

— Au adus-o pe sora ta la o fabrică de muniții?

— Fabrica e doar o parte a poveștii. Soldații țin fete Grisha în aripa abandonată a fortului. Fac experimente pe ele. Măicuța îi ajută, împreună cu unele Fecioare ale Primăverii.

— N-ar face așa ceva, spuse Hanne, încrucișându-și brațele. Grisha care sunt descoperiți sunt duși la Curtea de Gheață, la proces.

Procese la care nu erau găsiți niciodată nevinovați, la care

erau întotdeauna condamnați la moarte. Dar sentințele erau rareori îndeplinite. În schimb, Jarl Brum le închisese în secret pe acele Grisha și le administrase doze de *parem.*

— Nu-ți astupa urechile, nu te preface că nu știi de ce sunt capabili bărbații, Hanne. Spune-mi un lucru: au dispărut fete și femei din Kejerut? Din Gäfvalle? Din toate orașele de pe râu?

— Au dispărut? întrebă Hanne batjocoritor.

— Cum au fost explicate disparițiile? insistă Nina. Boală? Decizie bruscă de a pleca în călătorie? Animale sălbatice? Tâlhari?

— Toate lucrurile acelea s-au întâmplat. Așa e viața aici. Fjerda e dură.

Tonul lui Hanne era defensiv, dar și mândru. Totuși, Nina nu credea că își imaginase ea ușoara ezitare, rapida străfulgerare de frică de pe fața acesteia.

— Tu ai văzut Curtea de Gheată, Hanne.

— Ce are asta de-a face?

— Tu chiar crezi că a fost construit de mâini umane? Dacă a fost vorba de meșteșug Grisha? Dacă Fjerda are nevoie de Grisha la fel de mult pe cât îi urăște?

În timp ce spunea asta, Nina se gândi la noile arme create de armata fjerdană, la saltul brusc al progreselor lor. Ca și cum ar fi lucrat cu Fabrikatori. Poate nu reușiseră să transforme *parem*-ul în armă, dar cu siguranță găsiseră noi modalități de a-i exploata pe sclavii Grisha.

Hanne își mușcă buza și privi pe fereastra clasei. Avea câțiva pistrui pe șaua nasului, nu aurii precum cei ai lui Adrik, ci trandafirii, de culoarea curmalei japoneze.

— A fost aici o fată, spuse ea ezitant. Ellinor, o novice. Își vedea mereu de ale ei. Într-o dimineață, pur și simplu a dispărut. Surorile ne-au spus că primise o cerere în căsătorie și se mutase în Djerholm. Dar în ziua aia, când m-am furișat în pădure ca să călăresc, am văzut-o pe măicuță. Ardea lucrurile lui Ellinor.

Nina se cutremură. Era oare Ellinor în acel salon? Sau era deja într-un mormânt de pe munte?

— Și o femeie care trăia undeva între Kejerut și locul ăsta, spuse Hanne încet, ca și cum s-ar fi luptat cu cuvintele. Sylvi Winther. Tocmai... tocmai trecuse de o boală urâtă. Se simțea bine. Ea și soțul ei și-au făcut pur și simplu bagajele și au plecat.

Fusese oare una dintre femeile pe care Hanne le îngrijise în secret? Se dusese călare, într-o după-amiază rece, și bătuse la ușa lor, doar ca să descopere că Sylvi și soțul ei plecaseră?

— Știu că ai fost învățată să-i urăști pe Grisha, Hanne... să te urăști pe tine însăți. Dar ce le fac femeilor acelea măicuța și soldații e de neiertat.

Hanne nu mai părea furioasă. Părea scârbită și speriată.

— Și ce ar trebui să facem noi? spuse ea.

Nina se gândi la Matthias zăcând în brațele ei, însângerat. Se gândi la fetele aliniate ca niște păpuși diforme, în penumbra vechiului fort. Se gândi la modul în care Hanne își apleca umerii, ca și cum ar fi putut cumva să se facă invizibilă.

— Să le salvăm, spuse ea. Să le salvăm pe toate.

21. Isaak

Isaak stătea pe tronul Ravkăi – meșteșugit de legendara Fabrikatoare Eldeni Duda din aur tsibeyan, încununat cu un vultur bicefal –, gazdă a nenumărate dosuri de generații Lantsov. Singurul lucru la care se putea gândi era că avea nevoie urgentă să meargă la baie.

Trecuseră două ore de prezentări, discursuri și daruri ale delegațiilor care soseau. Isaak își dădea seama că mulți dintre cei prezenți în sala supraîncălzită a tronului erau epuizați, slăbiți de statul în picioare și plictisiți de lucrări. Dar Isaak ar fi fost perfect treaz și fără prezența amenințătoare a lui Tolya Yul-Bataar în stânga lui și a lui Tamar Kir-Bataar în dreapta.

Nu trebuia să facă mare lucru, în afară de a spune „bună ziua” atunci când primea o pereche elegantă de revolvere noi din Novyi Zem sau un cufăr din lapislazuli plin cu păsări din pietre prețioase kerchiene. Dar, în ciuda prefăcătoriei darurilor și curteniei, Isaak știa că în această cameră plină de aliați pândesc dușmani. Cine era un potențial aliat pentru rege? Cine îi dorea răul?

Isaak le zâmbi în față delegaților din Fjerda – toți înalți, blonzi și regali, cu trupuri zvelte gătite în alb-sclipitor și gri-deschis, ca și cum ar fi alunecat aici de pe gheață. Acceptă darurile lor constând în perle de mare și își aminti cele două gloanțe fjerdane care îi fuseseră scoase din coapsă după Halmend. Fjerdanii îl sprijiniseră pe întunecat în războiul civil. Erau cel

puțin parțial responsabili pentru moartea fratelui mai mare al regelui, Vasily. Fiecare membru al fiecărei delegații fusese verificat, dar existau totuși riscuri. Cel puțin funcția de gardă a lui Isaak îl pregătise pentru astfel de amenințări.

Grupul shuhan era integral feminin. Prințesa Ehri Kir-Taban purta mătăsuri ca smaraldul brodate cu frunze argintii, iar părul ei lung și negru era prins în piepteni cu nestemate. Era cunoscută drept cea mai puțin frumoasă, dar cea mai îndrăgită dintre cele cinci surori ale regelui. Gărzile Tavgharad mărșăluiau în spatele obiectivului lor, cu expresiile încremenite în privirea dură și goală pe care Isaak reușise și el s-o stăpânească în timpul muncii de gardă la palat. Dar aceștia nu erau soldați obișnuiți. Erau luptătoare de elită, antrenate din copilărie să slujească dinastia Taban. Purtau uniforme negre, cu un cioc de șoim care țipă sculptat din granat pe epoletul stâng și bonete pătrate negre așezate în unghi ascuțit pe părul blond strâns legat. Tamar spusese că una dintre ele intenționează să dezerteze. *Dar care?* se întrebă Isaak, examinându-le fețele. Chiar *arătau* ca niște șoimi, cu gurile lor severe și ochii aurii sclipitori. De ce ar fi întors una dintre ele spatele țării ei, de ce le-ar fi trădat pe femeile pe care fusese antrenată să le apere? Oare chiar intenționa să dezerteze, sau era un fel de capcană pentru rege? Prințesa șovăi ușor când își făcu plecăciunea, cu o peliculă ușoară de transpirație pe buza de sus, iar Isaak văzu cum fața gărzii imediat din spatele ei devine și mai dură. Știa că nu ar trebui să facă asta, dar simți compasiune față de prințesă în timp ce ea se ridică din plecăciune și îi oferi un zâmbet tremurător. Isaak simțise doar foarte puțin ce înseamnă să fii rege și nu-i plăcea deloc.

De fapt, nu înțelesese ce avea să însemne să poarte fața regelui și să se pună în locul lui. În noaptea dinainte, Tolya și Tamar îl scoseseră pe furiș din palat și îl duseseră la domeniul notoriului conte Kirigin. Lui Isaak i-ar fi plăcut să vadă întinderea infamei Mlaștini Aurii, dar în zori cei doi îl instalaseră pe un minunat cal alb, îmbrăcat deja în uniforma oliv banală care îi plăcea regelui Nikolai, și grupul se întorsese pentru o intrare atent regizată în capitală. Li se alăturase un grup de gărzi și soldați în haine militare – alaiul regelui –, și acesta fusese primul test al lui Isaak. Dar nimeni nu făcuse altceva decât să se plece în fața lui și să-l salute. Traversaseră călare zona rurală și apoi

din nou orașul de jos, cu Isaak bine adăpostit între gemenii Bataar și o echipă de soldați Grisha, inclusiv soția lui Tamar, Nadia.

Isaak își amintise prima oară când zărise Os Alta, cât de înfiorat fusese de agitația și mărimea ei. Nu părea deloc diferită nici acum, când o privea prin ochii unui rege.

— Nu mai face asta, șoptise Tolya.

— Ce?

— Să te holbezi la orice ca un țărănoi mirat, spuse Tamar. Trebuie să privești lumea ca și cum ar fi a ta.

— Pentru că ești regele, și chiar e a ta, adăugă Tolya.

— Ca și cum ar fi a mea, repetă Isaak.

— Ai putea ordona ca orașul ăsta, cu toate clădirile din el, să fie ars din temelii.

Asta ar fi trebui să-l facă să se simtă mai bine?

— Sper că atunci ar încerca cineva să mă oprească, nu? spuse Isaak.

— Poate ar încerca cineva, spuse Tamar. Și probabil că ar fi spânzurat pentru asta.

Isaak se cutremură.

— Cel puțin știe să stea pe cal, bodogăni Tolya.

Dar Isaak reușise să greșească și asta, deoarece un rege nu sărea de pe cal și nu îl ducea la grajd; aștepta rândașul. Un rege arunca frâul zâmbind, dând din cap și spunând „Mulțumesc mult, Klimint” sau „Ce-ți mai face tusea, Lyov?” Pentru că, bineînțeles, Nikolai Lantsov știa numele tuturor servitorilor din palat. Dacă acesta ar fi fost un suveran mai leneș, sarcina lui Isaak ar fi fost mai ușoară.

Isaak era înspăimântat de modul în care îl privea toată lumea. Fusese un nimeni, un infanterist al Armatei întâi, apoi gardă a palatului. În orașul de jos, oamenii i se adresau cu respect sau ranchiună atunci când îi vedeau uniforma. Isaak își amintea mândria de a îmbrăca prima oară albul și auriul, experiența bizară ca oamenii să se dea la o parte din calea lui și să-i ofere pahare de cvas gratis, în timp ce alții scuipau pe stradă sau înjurau în șoaptă atunci când îl vedeau că trece, împreună cu camarazii lui. Fusese ceva foarte diferit de asta. Îl privise oare pe rege așa cum îl priveau oamenii ăștia – cu recunoștință și admirație fățișe? Dar cum rămânea cu ceilalți, cei care îl priveau pe rege cu suspiciune și, uneori, de-a dreptul cu frică?

— De ce se holbează așa? șopti Isaak. Ce se așteaptă să vadă?

— Tu nu mai ești un om, spuse Tamar. Ești o armată. Ești un vultur bicefal. Ești întreaga Ravkă. Bineînțeles că oamenii se holbează.

— Iar ele? întrebă Isaak, arătând cu capul spre una dintre ferestrele la care stăteau fete gătite cu cele mai frumoase haine ale lor, cu părul ondulat și obraji și buze roz. Regele nu... nu e genul care se distrează cu fete de rând, nu-i așa?

— Nu, spuse Tolya. Nikolai nu e omul care să profite de poziția lui.

— Atunci ce speră ele să obțină?

— Ai citit vechile povești cu prinți care se îndrăgostesc de fete de rând și regi care își iau regine țărănci, spuse Tamar râzând. Nikolai nu are mireasă. Poți să le-o iei în nume de rău pentru că speră că una dintre ele o să-i atragă privirea? Că ar putea să se îndrăgostească instantaneu și neechivoc de frumusețea unei fete, de curba gâtului sau de părul ei castaniu, așa cum fac regii din povești?

— Nu e nevoie să studiezi cu atâta atenție ce are de oferit orașul de jos, spuse Nadia caustic.

Tamar nu se scuză, mulțumindu-se să-i arunce Nadiei un zâmbet complice care înroși obrajii acesteia.

— Chiar dacă examinez marfa țipătoare, recunosc adevărata calitate atunci când o văd, spuse ea.

Acum Isaak privi spre sala aglomerată a tronului și se întrebă dacă ar fi putut să alerge pur și simplu la grajduri, să se urce pe acel cal alb frumos și să călărească până când era prins sau împușcat.

Tolya împinse foarte ușor tronul cu degetul mare de la picior, iar Isaak își dădu seama că era timpul ca el să vorbească.

— Prieteni, spuse el, ridicându-se în picioare.

Vocea i se frânse, și Isaak văzu cum Genya închide ochii, îndurerată. Își drese vocea și încercă din nou.

— Prieteni, începu el în ravkană, repetând apoi în shuhană, zemenită și fjerdană. Vă urez bun venit în Ravka și vă mulțumesc pentru acest mic pas spre o pace care, sper, va fi profitabilă și fructuoasă pentru noi toți. În acest moment, nu suntem națiuni; suntem prieteni care vor mânca împreună...

Aici Isaak făcu o mică pauză, exact așa cum fusese instruit, și

își așternu pe buze puțin din zâmbetul libertin al lui Nikolai.

— Și vor bea împreună. Fie ca această noapte să marcheze începutul unei noi epoci.

Și fie ca eu să trec de cina asta fără să mă înec cu un cotlet de miel sau să provoc un război.

Isaak dădu din cap, ușile din ambele părți ale tronului se deschiseră și mulțimea se dădu la o parte, ca să-l lase să treacă.

Nici nu ajunsese încă în sala de mese când se produse dezastrul. Lacheii deschiseră ușile, iar Isaak, concentrat asupra faptului că mâinile începuseră să-i transpire foarte tare în mănuși, făcu ceea ce fusese pregătit să facă și făcuse ani de zile – se dădu la o parte și luă poziție de drepți, cu privirea semiconcentrată pe care o învățase de la cei mai în vârstă decât el, împreună cu metoda de lustruire a cizmelor și tehnica adecvată a coaserii unui nasture, deoarece „cei ca noi nu trebuie să deranjăm servitorii”.

Gărzile îi lăsau întotdeauna să treacă pe cei care aveau o poziție mai înaltă, iar într-un palat aproape toată lumea avea o poziție mai înaltă – inclusiv mulți dintre cei mai prețuiți servitori. Dar nimeni nu avea o poziție mai înaltă decât regele din Ravka.

Isaak simți icnetul celorlalți în același timp în care îl auzi și avu senzația subită că podeaua se clatină și se crapă sub el, că avea să cadă mult și bine până când dădea de pământ ferm. La acel moment, Genya avea să stea lângă el și să-i tragă șuturi.

— Înălțimea Voastră? întrebă prințesa shuhană.

Ea trebuia să intre prima în sala de mese, dat fiind că delegația ei fusese ultima care își făcuse prezentarea. Prințesa părea aproape la fel de panicată pe cât se simțea Isaak.

Primul impuls al lui Isaak fu să caute în încăpere pe cineva, *oricine,* care să-l ajute, care să-i spună ce să facă. *Nu te panica. Regii nu intră în panică. Dar tu nu ești rege. Mai ai încă timp să sari pe fereastră.*

Isaak schiță o ușoară plecăciune și folosi secundele pe care le câștigase astfel pentru a-și potrivi pe față un zâmbet încrezător.

— În seara asta, sunt în primul rând gazdă și doar apoi rege.

— Bineînțeles, spuse prințesa, chiar dacă părea complet consternată.

Restul oaspeților trecură pe lângă el, unii părând amuzați, unii încântați, unii nemulțumiți. Isaak rămase acolo, cu zâmbetul lipit pe față și bărbia ridicată, ca și cum totul ar fi fost doar un test

pentru următoarea regină a Ravkăi.

Când ultimii demnitari străini umplură sala, intrară Genya și David. Genya părea senină, dar Isaak vedea încordarea care îi strângea colțurile gurii. David părea distrat ca întotdeauna.

— Nu trebuie să-ți faci griji, spuse Genya. Te descurci de minune.

David se încruntă, cu o față gânditoare.

— Deci când ai spus că e un fiasco...

— E un fel de a spune.

— Dar...

— Taci din gură, David.

— Atât de rău e? șopti Isaak nenorocit.

Genya îi oferi aproximarea sfărâmicioasă a unui zâmbet.

— În cel mai bun caz, oaspeții noștri o să creadă că Nikolai e excentric, în cel mai rău, că e nebun.

Totul din cauza unei mici încălcări a etichetei? Isaak se strădui să nu lase să i se vadă tulburarea și își ocupă locul, iar masa începu. Existau o mie de reguli referitoare la luatul formal al mesei pe care trebuia să ți le amintești, dar în această primă seară ocoliră multe dintre ele, servindu-le oaspeților un festin țărănesc ravkan, cu tot cu muzică și dans.

Seara trecu fără alte incidente, iar Isaak mulțumi pentru asta tuturor sfinților lui, chiar dacă mai apăru un moment tensionat atunci când ambasadorul fjerdan ceru extrădarea Ninei Zenik.

Genya răspunse imediat că fata Grisha se afla într-o misiune comercială în Kerch pentru aproape doi ani.

— O poveste puțin probabilă, spuse ambasadorul cu încăpățânare.

Genya îl împunse pe sub masă pe Isaak, care îi zâmbi amabil ambasadorului.

— Stomacul meu e prea plin ca să digere diplomație, spuse el. Așteptați măcar șerbetul.

La un moment dat, Tolya își apropie capul de urechea lui Isaak și murmură:

— Mâncați, Înălțimea Voastră.

— Totul are gust de dezastru, șopti Isaak.

— Atunci puneți sare.

Isaak reuși să mestece și să înghită câteva guri, iar în curând, spre marea lui uimire, cina luă sfârșit.

Oaspeții se împrăștiară la camerele lor, iar Tolya și Tamar îl

duseră din sală, prin coridoarele ferite rezervate regelui, spre apartamentul regal.

Dar chiar când erau pe punctul de a intra, Tolya puse mâna lui imensă pe pieptul lui Isaak.

— Așteptați, spuse el mirosind. Simțiți?

Tamar ridică nasul și se apropie prudent de ușă.

— Usturoi, spuse ea. Și arsină.

Tamar făcu semn unei gărzi.

— Cheamă un Furtunos și pe David Kostyk. Ușa a fost împroșcată cu ceva.

— Gaz otrăvitor? întrebă Isaak, în timp ce gemenii îl mânau departe de apartamentul regelui.

Tolya îl bătu pe spate.

— Felicitări, spuse el cu un zâmbet îndârjit. Trebuie că ai fost convingător, dacă cineva încearcă deja să te ucidă.

22. Nikolai

Nikolai se străduia să se adapteze la apartamentul lui, la amestecul straniu de nisip și piatră. Ar fi putut să fie un set de camere vechi din palatul lui, dacă n-ar fi fost lipsa de culoare și textura uniformă. Semăna cu ceva văzut în depărtare, prin ceață. Excepția era patul lui: un alcov absurd de romantic din trandafiri roșii despre care presupunea că e opera Elizevetei. Se întinse pe el, decis să se odihnească, dar somnul nu-i venea. Dacă adormea, oare avea să apară monstrul? Ar fi încercat să vâneze în acest ținut pustiu?

Nikolai se simțea foarte obosit, și totuși, era ca și cum trupul lui ar fi pierdut complet noțiunea timpului. Fusese dimineață târziu atunci când porniseră spre Falie, dar în acest asfințit permanent nu era sigur dacă trecuseră zile sau ore. Avea senzația că timpul îl evită. *Noi nu mâncăm. Nu dormim. Nu-mi amintesc cum e să transpiri, să-ți fie foame sau să visezi.* Sfinții – sau ce erau ei – fuseseră închiși aici timp de sute de ani. Cum reușiseră să nu-și piardă mințile?

Nikolai închise ochii. Chiar dacă nu putea dormi, putea încerca să-și pună mintea în ordine. Demonul îi eroda întruna simțul controlului, iar experiența bizară de a fi fost smuls din realitatea lui și aruncat în aceasta nu ajuta nici ea. Dar el era rege și trebuia să se gândească la viitorul unei țări.

Tolya și Tamar văzuseră cum Nikolai și Zoya dispar, împreună cu Yuri, în furtuna de nisip. Ce puteau ei să facă? Să înceapă căutarea, apoi să creeze o poveste paravan și să-i pună pe acei Furtunoși tineri undeva de unde să nu poată să spună povești. Gemenii aveau să ducă vorba despre dispariția lui la Genya și David... După asta, imaginația nu-l mai ajuta pe Nikolai. Ce linie de acțiune ar fi ales cei doi? Dacă Nikolai ar fi avut ocazia să lucreze cu Isaak sau altul dintre candidații la rolul de sosie a lui, poate că cei doi ar fi avut o variantă. Dar a încerca așa ceva cu atât de puțin timp pentru pregătire? Ei, poate că Nikolai ar fi fost suficient de tâmpit ca să încerce, dar Genya și ceilalți erau mult prea raționali ca să riște un astfel de dezastru.

Mai exista încă timp pentru salvarea festivalului și a avantajului lor față de Kerch – dacă sfinții își îndeplineau promisiunea. Și dacă Nikolai supraviețuia Salcâmului în Flăcări. Atunci ar fi putut să ofere Ravkăi o șansă rezonabilă. Să fie din nou el însuși. Mintea lui i-ar fi aparținut doar lui.

Atunci ar fi trebuit să-și găsească o mireasă imediat, să încheie alianța pentru care insistase atât de mult Zoya. Să se căsătorească cu o necunoscută. O demonstrație de civilitate lipsită de tovărășie adevărată. Avea să joace un rol tot restul vieții lui. Nikolai oftă. Palatul acesta îl făcea să fie ursuz.

Se ridică în capul oaselor. Auzise un zgomot afară, un fornăit ușor. Nu văzu nimic după ce deschise ușa – până când privi în jos: un pui de urs trăgea încet de pantalonii lui, cu gheare mici și strălucitoare. Avea blană deasă și lucitoare și două roți în locul picioarelor din spate, cu spițe care semănau clar cu niște oase de degete. Efectul era deopotrivă fermecător și bizar.

Puiul trase iar și Nikolai îl urmă. Intră în camera centrală și abia atunci îl văzu pe Grigori ghemuit lângă perete, cu trupul lui imens și schimbător.

— Iartă-mă, spuse Grigori cu trei guri care vorbeau în același timp, apărând și apoi dezintegrându-se pe fețele lui vagi. Suntem singuri aici de mult timp și eu nu mă simt confortabil în spațiile închise.

Nikolai făcu un gest spre pereții gri de nisip.

— N-ați putea să le schimbați pur și simplu?

— Acum e apartamentul tău. Ar părea... nepoliticos.

Ursul fornăitor dădu ocol camerei, izbindu-se de ușile camerelor Zoyei și lui Yuri.

— Ai un lacheu fermecător.

— Creația mă alină, și știu că pentru otkazat'sya e mult mai ușor să vadă monstruosul în forme particulare.

Nikolai făcu o pauză, neștiind prea bine ce protocol trebuia respectat în prezența unui sfânt.

— De asta stai ghemuit în colț? întrebă el.

— Da.

— Te rog, nu face asta doar pentru mine. Se zvonește că și eu am o înclinație către monstruos.

Numeroasele capete ale lui Grigori chicotiră încet, un juriu de Grigori râzători.

— Nu mai pot controla forma pe care o iau, spuse el. Cândva eram doar eu și ursul, dar acum, când îmi intră în cap o idee, trupul meu se repede să o întâmpine. E epuizant.

Grigori se comprimă și, pentru o clipă, Nikolai întrezări silueta unui bărbat cu ochi blânzi și păr brunet cârlionțat. Purta piei de urs pe umeri și capul ursului pe post de capă... dar apoi ursul mișcă și omul și animalul părură să fie una.

— Nu știu dacă ar trebui sau nu să spun asta, zise Nikolai. Dar mi s-a spus că pielea ursului care te-a ucis e în vistieria capelei regale din Os Alta. Am purtat-o la încoronarea mea.

— Mă tem că preoții tăi au cumpărat un fals, spuse Grigori, în timp ce imaginea capei pâlpâia iar deasupra umerilor lui. Ursul acela n-a murit niciodată, așa cum nici eu n-am murit cu adevărat.

— A devenit amplificatorul tău?

— E mai complicat, spuse Grigori în timp ce se scinda iar într-un trup mai mare, un val de picioare și brațe.

— Cred că îmi amintesc povestea ta. Erai vindecător.

Un vindecător tânăr, renumit pentru leacurile sale pentru cazuri disperate. Îl vindecase pe fiul unui nobil, afectat de o boală gravă, iar doctorul nobilului, probabil de frică să nu-și piardă slujba, îl acuzase pe Grigori că se ocupă cu magia neagră. Grigori fusese trimis în pădure ca să fie sfâșiat de animalele sălbatice, dar meșteșugise o liră din oasele celor care mai intraseră până atunci în pădure și cântase un cântec atât de alinător, că urșii se întinseseră la picioarele lui. A doua zi, când Grigori ieșise din pădure nevătămat, soldații nobilului îi legaseră mâinile și îl trimiseseră înapoi. Neputând să cânte la liră, Grigori fusese sfârtecat chiar de urșii care cu o noapte înainte

dormiseră la picioarele lui. O lectură cam sângeroasă pentru un prinț tânăr. Era o minune că Nikolai reușise să doarmă cât de cât în copilărie.

— Am fost vindecător, spuse Grigori, în timp ce numeroasele lui picioare se îndoiau la genunchi, ca și cum ar fi putut să-și sprijine pe ele numeroasele lui bărbii. Dar am făcut unele lucruri pe care probabil că n-ar fi trebuit să le fac. Am făcut copii pentru mame care nu aveau niciunul. Am făcut mirese pentru bărbații care și le doreau. Am făcut un soldat măreț, de patru metri înălțime, cu pumni ca niște stânci, care să protejeze castelul contelui.

— Asta e ce apare în poveștile pentru copii, spuse Nikolai, amintindu-și basmele cu vrăjitoare și monștri roșeați ale dădacelor lui.

— Acum, da. Atunci... Nu-mi păsa de granițele care guvernau puterea mea. *Merzost*-ul era o ispită prea puternică. Nu mă gândeam prea mult dacă ar fi trebuit să fac ceva, ci doar dacă puteam.

— Tipul ăsta de putere e imprevizibil, spuse Nikolai, citându-l pe David.

Grigori chicoti iar, cu un sunet jalnic și murmurat, în timp ce o nouă generație de capete se strângeau laolaltă, cu expresii întristate.

— Moartea e ușoară. Dar nașterea? învierea? Munca creației aparține doar Primului Producător. M-am ocupat cu *merzost*-ul și am pierdut controlul asupra propriei mele forme. Așa că am devenit pustnic, cel puțin o vreme. Bineînțeles că, în cele din urmă, oamenii m-au căutat, dornici să afle secretele mele, indiferent cât de tulburați erau de felul în care arătam eu. Suntem atrași întotdeauna de ispita puterii, indiferent de cost. Îmi spuneau Producătorul de Trupuri și, de-a lungul timpului, am avut sute de elevi. I-am învățat cum să își folosească darurile pentru vindecare și pentru luptă. Ei au plecat în lume purtând numele meu, sau o formă a lui.

— Grisha, spuse Nikolai, surprins.

Grigori îi pregătise pe primii Vindecători și Sfâșie-Inimi, pe primii Corporalki.

— De aici a început totul? continuă el.

— Poate, spuse Grigori. Sau poate că e doar o poveste. Asta s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă.

Întreaga lui siluetă păru să alunece, un urs adormit, un bărbat obosit purtând pe umeri povara întemnițării lui.

— Nu o să mă vezi prea mult în timpul șederii tale aici. Nu-mi place să fiu privit și-mi vine greu să-mi înfrânez felul de a fi de pustnic. Dar dacă ai nevoie de ceva anume, te rog nu ezita să vii în turnul meu. Știu că nu e un loc îmbietor, dar te asigur că ești bine-venit.

— Mulțumesc, spuse Nikolai, chiar dacă îi era limpede că își dorea prea puțin să intre în turnul făcut din os și cartilaj.

— Elizaveta poate să fie o învățătoare aspră, dar sper că nu o să te lași abătut de la obiectivul tău. Miza succesului tău e foarte mare. Pentru noi toți.

— Ce o să faceți când o să fiți eliberați din Falie?

— Ești atât de sigur că o să poți îndura încercarea?

— Îmi place să pariez pe mine de fiecare dată când pot să fac asta. Dar de obicei pariez cu banii altora.

Silueta abătută a lui Grigori păru să-și recapete o anumită parte a structurii, făcând să crească o coloană vertebrală curbată și o serie de brațe încrucișate. Grigori părea un copac straniu care se înclină spre soare.

— După ce o să-mi dispară puterea, după ce o să devin muritor, o să adopt iar o formă constantă. Sau poate că o să mor. În oricare din variante, o să fiu liber.

— Atunci o să fac tot ce pot, pentru voi toți.

Acum Grigori se aplecă în față, un cor de capete umane cu ochi întunecați și maxilare ca niște boturi, pline de dinți de animale ascuțiți. Nikolai trebui să se forțeze să nu se dea în spate.

— Trebuie, prietene. Totul e legat. Lumea se schimbă, la fel și puterea Grisha. Dacă Falia continuă să existe, nici ea nu o să rămână la fel.

Nikolai simțise și el acest elan către schimbare. Granițele se mutau; armele evoluau. Era imposibil să-ți dai seama ce avea să urmeze.

— Yuri susține că suntem pe punctul de a intra în Vremea Sfinților.

Grigori oftă, cu un sunet care răbufni în încăpere.

— Știi de ce s-a trezit monstrul din interiorul tău? De ce puterea Întunecatului a putut să apară după atâta timp? A început cu *parem*-ul, ce a făcut posibile lucruri care n-ar fi

trebuit să fie posibile niciodată. A modificat granițele puterii Grisha.

— *Parem*-ul?

— Dacă drogul ar fi fost eradicat...

— Am încercat.

Dinții numeroaselor guri ale lui Grigori deveniră mai lungi.

— N-ați încercat. Ați încercat să-l modificați, să-l supuneți voinței voastre. Asta e ispita puterii.

Nikolai nu putea să nege asta. Știuse că dacă nu găseau o modalitate de a stăpâni puterea *parem*-ului, cu timpul, altă țară avea să facă asta, chiar și fără îndrumarea cunoștințelor lui Kuwei. Dar atunci experimentele Ravkăi...

— Am contribuit la trezirea demonului, spuse el.

Capetele lui Grigori aprobară.

— Toți suntem legați între noi, rege Nikolai. Grisha, Falia, puterea dinăuntrul tău. Falia e o rană care s-ar putea să nu se vindece niciodată. Dar poate că nici nu trebuia. Adu-ți aminte asta, când vei fi supus la această încercare.

Nikolai simțea că ar fi trebuit să spună ceva profund, să-și ducă mâna la inimă, să facă un jurământ solemn. Fu salvat de la astfel de manifestări de Yuri, care intră în cameră de pe hol. Deci călugărul nu murmurase încet psalmi în camera lui.

— Sankt Grigori, spuse el, făcând o plecăciune adâncă, cu ochelarii sclipind ca niște monede. Iertați-mă, n-am vrut să vă întrerup.

— Nicidecum, spuse Producătorul de Trupuri.

Dar Nikolai îl vedea deja cum se comprimă, iar din trunchi îi apar mâini care îl trag pe coridor, ca și cum s-ar fi îndepărtat de interesul ochilor curioși.

— Mult noroc, rege Nikolai, spuse el.

Apoi dispăru.

— N-am... n-am vrut să ofensez pe nimeni, bâlbâi Yuri.

— Mă tem că-și închipuie că el e cel care ofensează.

— Are o formă deconcertantă, da, dar e un sfânt, o ființă divină.

— Suntem pregătiți să înțelegem ce e obișnuit și să ne temem de diferență, chiar dacă diferența e divină, spuse Nikolai, împreunându-și palmele. Acum, suntem gata să găsim o cale de a mă ucide?

— Ah, Înălțimea Ta, nu, nu. Cu siguranță nu. Dar am niște idei

despre ritual, iar Elizaveta...

Yuri ezită asupra numelui, ca și cum însăși rostirea lui ar fi fost un ritual sfânt.

— Elizaveta dorește să înceapă pregătirea ta.

— Ți-a trimis vorbă?

— Eu trebuie să te însoțesc, zise Yuri mândru.

— Foarte bine, spuse Nikolai, aranjându-și manșetele. Să mergem s-o luăm pe Zoya.

Yuri își drese vocea.

— Comandanta Nazyalensky nu a fost solicitată, spuse el.

— Rareori e solicitată, și totuși, aș vrea să fie acolo.

Yuri se încruntă, dar Nikolai știa că nu o să-și contrazică regele în această privință.

— Acum mai trebuie doar s-o găsim, spuse el.

Nikolai simți că e tras de cracul pantalonilor și privi în jos. Puiul de urs era acolo, cu roțile lui de os. Yuri scoase un scheunat ușor.

— E prietenos, spuse Nikolai. Așa sper.

Nikolai și Yuri urmară ursul pe hol, iar în timp ce ei avansau, pereții păreau să facă valuri, ca o reacție la trecerea lor. Nikolai simți din nou ceva asemenea vieții, dar lipsit de viață. Nu avea altceva de făcut decât să meargă mai departe. Lumea lui alunecase în domeniul straniului, iar el putea să se adapteze sau să înnebunească.

Trecură pe coridoare șerpuitoare și ieșiră pe un pod lung și îngust care îi duse la un alt turn imens – domeniul lui Juris. Turnul era cioplit din piatră neagră neregulată și lăsa impresia ruinelor vechi de castel pe care Nikolai le văzuse pe Insula Rătăcitoare. Mare parte a turnului era găurită de peșteri, iar vârful lui semăna cu o gheară care își croia drum spre cer.

În timp ce traversau podul, Nikolai văzu că Yuri nu se simte în largul lui.

— Pentru că nu-ți plac înălțimile sau pentru că nu ești de acord cu felul de a fi al comandantei Nazyalensky?

— Înălțimea Ta, n-aș spune niciodată că nu sunt de acord.

— E un răspuns suficient. De ce nu-ți place de ea?

Zoya nu aspira să fie plăcută. Era una dintre cele mai șarmante calități ale ei. Totuși, Nikolai ar fi vrut să știe.

— Lucrurile acelea pe care le-a spus despre pelerini, zise Yuri scuturând din cap. Nu îi înțeleg furia. Crimele Întunecatului sunt

numeroase, dar ea a fost una dintre favoriții lui.

Nu era un lucru despre care Zoyei îi plăcea să discute. Îi plăcea, în schimb, să-și ardă trecutul ca pe fitilul unui baton de dinamită.

— Ce crezi că îi alimentează furia? întrebă Nikolai.

— Ura?

— De un anumit fel. Combustibilii ard diferit. Unii mai repede, alții mai fierbinte. Ura e un tip de combustibil. Dar ura care începe ca devotament scoate un cu totul alt tip de flăcări.

Yuri își trecu mâna osoasă peste stofa aspră a mantiei lui.

— Am citit relatările. Știu că Întunecatul a făcut lucruri groaznice, dar…

— Cărțile nu spun întreaga poveste.

— Știu, bineînțeles, așa e. Da. Dar mi se pare… mi se pare că nu sunt complet în dezacord cu motivele lui.

— Iar metodele lui?

— Au fost extreme, recunoscu Yuri. Dar poate că… poate că în unele cazuri necesare?

— Yuri, dacă vrei să-ți rămână capul legat de trup, îți recomand să nu spui niciodată asta în raza auditivă a comandantei Nazyalensky. Dar nu te înșeli complet.

— Nu? întrebă Yuri, clipind.

— Întunecatul voia pace. O Ravkă mai puternică. Un rai pentru Grisha. Toate acestea sunt lucruri pe care mi-ar plăcea să le văd sub stăpânirea mea.

— Da, spuse Yuri. Exact! Nu a fost un om bun, dar a fost un om cu viziune…

Nikolai ridică mâna. Se îndoia că Yuri ar fi putut să se răzgândească, dar dacă îl venera pe întunecat, cel puțin ar fi trebuit să facă asta cu ochii deschiși – și existau anumite limite pentru cât de echitabil putea fi Nikolai.

— Există o diferență între viziune și amăgire, spuse el. Întunecatul susținea că servește Ravka, dar asta a încetat să mai fie adevărat atunci când Ravka nu l-a mai servit pe el. Susținea că îi iubește pe Grisha, dar iubirea asta s-a destrămat atunci când ei nu l-au ales drept stăpân al lor. Și-a încălcat propriile reguli și prin asta a fost cât pe ce să frângă o națiune.

Yuri își frământă buza.

— Haide, spuse Nikolai. Îmi dau seama că ai mai multe de spus.

— Dacă tatăl tău... spuse Yuri, împingându-și ochelarii. Dacă fostul rege nu ar fi fost atât de...

— Slab? Venal? Incompetent?

— Păi...

— Nu îmi face nicio plăcere să recunosc greșelile tatălui meu. Sau pe ale tatălui său. Ori pe ale tatălui dinainte. Au existat regi Lantsov buni și răi. Regele Anastas a oferit Ravkăi drumuri, dar a ucis aproape 2000 de oameni pentru erezie. Ivan cel Auriu a construit școli și muzee, dar nu a reușit să păstreze Munții Sikurzoi, i-a cedat shuhanilor. Tatăl meu... aș vrea să pot fi mândru de tatăl meu. Se spune că stirpea Lantsov provine din pasărea de foc, dar suntem doar oameni și, de multe ori, oameni foarte slabi. Nu pot schimba ce au făcut strămoșii mei. Pot doar să sper că voi repara o parte a răului și o să croiesc un drum nou.

— Dar fiul tău?

— E posibil ca eu să fi avut o tinerețe dezlănțuită, spuse Nikolai zâmbind larg, dar a fost și una precaută.

— Voiam să spun viitorii fii și fiice, spuse Yuri roșind. Ești atât de sigur că vor fi potriviți să conducă?

Nikolai râse, în timp ce treceau pe sub o arcadă și intrau în turnul lui Juris.

— Deci nu ești doar eretic, ci și radical? întrebă el.

— Bineînțeles că nu, Înălțimea Ta!

— E în regulă, Yuri, spuse Nikolai. Există un motiv pentru care i-am întărit pe guvernatorii locali și am plasat mai multă putere în mâinile adunărilor lor. S-ar putea ca Ravka să nu aibă întotdeauna nevoie de un monarh. Dar pentru schimbare e nevoie de timp.

Și s-ar putea să nu fie posibil. Fusese serios atunci când vorbise cu Zoya. Ravkanii erau atrași de personajele puterii, de forță. Nu li se permisese niciodată să deprindă modalitățile de a se conduce singuri, pentru că deciziile le fuseseră întotdeauna luate de regi, de Întunecatul, de generali și preoți. În timp, asta se putea schimba. *Sau poate că eu o să mor în acest ritual și țara o să se afunde în haos.*

Lăsase Ravka nepermis de vulnerabilă. Existau miniștri care puteau să conducă în locul lui, dar nu clarificase o ordine a succesiunii. Nu avea niciun moștenitor. Nu avea o soție care să iasă în față, ca simbol care unește. Și, oricum, cine ar fi protejat-

o pe această fată imaginară cu care trebuia să se căsătorească? Răspunsul era evident: Zoya Nazyalensky putea să îndeplinească acest rol – presupunând că putea să se elibereze din acest purgatoriu.

Avea s-o facă pe Zoya Prim-Ministru și Protector al Regatului, nu doar comandant al forțelor Grisha. Dacă Nikolai murea înainte ca fiul lui să devină major, Zoya avea să fie acolo, ca să vegheze asupra Ravkăi și asupra liniei succesiunii. Oamenii ajunseseră să aibă încredere în ea – atât cât puteau să aibă încredere într-o Grisha. Și, în ciuda dispozițiilor ei tenebroase și a sufletului ei răzbunător, și Nikolai ajunsese să aibă încredere în ea. Pe măsură ce se maturiza, Zoya devenea un lider calm și sigur pe el.

Sau nu, se gândi el, în timp ce puiul de urs îi conducea în sanctuarul lui Juris, unde se confruntau doi luptători. Zoya își dezvelise dinții și manevra niște securi gemene de tipul celor care îi plăceau lui Tamar, chiar dacă acestea păreau mai vechi și mai puțin rafinate. Juris se năpustea spre ea cu un paloș imens.

Yuri se trase nervos de fărâmele lui de barbă.

— Pare destul de periculos, spuse el.

— Pentru amândoi, răspunse Nikolai.

În jurul luptătorilor se strânseseră nori de furtună, iar tunetul zguduia podeaua. Ursul se rostogoli mai încolo, cu micile lui labe peste urechi, ca și cum ar fi fugit de zgomot.

Pentru o clipă, oricât de puțin probabil ar fi fost, cei doi părură a fi de la egal la egal. Dar Nikolai știa că talentele Zoyei nu rezidă în acest tip de luptă și, într-adevăr, atunci când Juris fentă la stânga, Zoya făcu greșeala de a încerca să-i urmeze mișcarea.

— Apără-ți flancul! strigă Nikolai.

Juris se întoarse brusc și își abătu paloșul într-un arc larg. Zoya ridică securile, care părură să scânteieze cu un foc albastru. Atunci când lamele lor întâlniră avântul sabiei lui Juris, din securi pârâi fulgerul, iar marele războinic mugi, în timp ce din armura neagră de solzi îi ieșea fum.

Ce făcuse Zoya? Cum rezistase forței loviturii lui Juris?

— Bun! spuse Juris, în timp ce el și Zoya se depărtau.

Juris își răsuci umerii, ca și cum pentru el a fi prăjit pe jumătate de viu ar fi fost o experiență obișnuită. Poate așa și era, pentru un dragon străvechi.

Părul Zoyei era umed de transpirație, cămașa ei era lipită de piele și zâmbetul ei larg era euforie pură – un zâmbet cum Nikolai nu mai văzuse la ea. Dispoziția lui începu să se întunece. Își drese vocea.

— Dacă ai terminat să-mi despici generalul în două, am nevoie de ea, spuse el.

Zoya se roti și își șterse transpirația de pe frunte cu mâneca.

— Ce e? întrebă ea, cu ochi atât de albaștri, încât păreau să sclipească.

— Am fost chemați la Elizaveta. Vreau să fii acolo, să afli despre ritual.

— Își petrece timpul mai cu folos cu mine, pufni dragonul. Salcâmul e un drum pe care mergi singur, băiete rege.

— Dar e o cale foarte anevoioasă, spuse Nikolai. Cine o să-mi care aperitivele?

Juris scutură din cap și se întoarse spre Zoya, care deja își atârna securile pe perete.

— Îți pierzi vremea cu fleacuri, spuse el.

— Viitorul țării mele nu e un fleac.

— Regele și țara nu sunt același lucru.

Zoya își derulă mânecile și încheie nasturii de la încheietură.

— Sunt destul de aproape, spuse ea.

Juris întinse aripile, în timp ce trupul lui se umfla spre forma de dragon. Nikolai se forță să păstreze o atitudine calmă, în ciuda groazei primare pe care o stârnea în el această priveliște. Oare așa arăta și el, atunci când se înălța monstrul?

Juris pufni din nou, de data asta din botul lui imens și cu suficientă forță cât să trimită un vârtej în întreaga cameră.

— Vei vedea cu timpul, spuse el. Atunci când el o să devină bătrân, iar tu o să devii doar mai puternică.

Zoya dădu din umeri a dezinteres.

— Iar tu vei fi de mult țărână, așa că nici n-o să mai fii aici ca să jubilezi.

Dragonul își luă zborul, îmbufnat. Nikolai îi făcu voios cu mâna, dar în timp ce se întorcea pe coridoare împreună cu Zoya și Yuri, cuvintele lui Juris îi urmăreau gândurile. Era preocupat că s-ar putea rătăci, dar unduitul pereților părea să-i îndrume și în curând ajunseră la alt pod, cel despre care Nikolai spera că duce la turnul Elizavetei.

Nikolai știa că Grisha duceau vieți lungi și că supraviețuiau cu

atât mai mult, cu cât mai mare le era puterea. Câți ani ar fi putut trăi Zoya, ca să protejeze Ravka și stirpea Lantsov? Putea ea să păstorească Ravka cu înțelepciune sau avea să sucombe nebuniei eternității, așa cum făcuse Întunecatul? Și avea s-o accepte poporul Ravkăi? Sau, cu timpul, avea să li se pară că Zoya e nenaturală? La acel moment, el avea să fie mort, iar aceste probleme, ieșite de mult de sub grija sau controlul lui, dar ăsta nu era un gând prea vesel.

Yuri se opri din mers atât de brusc, încât Nikolai fu cât pe ce să dea peste el.

— Ah, spuse el. Ah.

Turnul Elizavetei se înălța în fața lor, cu lespezile lui chihlimbarii sclipind auriu în lumina stranie și inertă a Faliei. Nikolai vedea formele de insecte gigantice încremenite în fiecare lespede, și întreaga structură părea să zumzăie asemenea unui stup imens.

— Sankta, șopti Yuri jubilând.

Nikolai observă că Yuri nu manifestase o astfel de venerație față de dragon, dar turnul lui Juris lăsase impresia unui bârlog de animal sălbatic. Clădirea aceasta părea un templu, terifiantă și sfântă.

— Te-ai înșelat în privința rugului, îi spuse Zoya lui Yuri. De fapt știm ceva despre ce necesită acest ritual?

— Doar că e periculos, zise Yuri.

— Și eu care credeam că regele va trebui doar să mănânce niște dulciuri și să interpreteze un monolog.

— Mi-am pregătit deja niște selecțiuni.

Pe măsură ce se apropiau, lespezile turnului se modificară și se aranjară astfel încât să creeze o intrare. Înăuntru, aerul mirosea a trandafiri și miere, și totul licărea cu lumina untoasă a momentului poleit dinaintea asfințitului. Și totuși, aici nu exista asfințit.

Elizaveta însăși părea turnată în aur, înconjurată de albine și libelule, iar trandafirii rochiei ei mureau și înfloreau iar.

— Bine ați venit, spuse ea călduros.

Dacă era surprinsă sau nemulțumită să o vadă pe Zoya, nu dădu niciun semn. În schimb, le zâmbi tuturor.

— Regele meu, vrei să vedem dacă putem să-l facem pe monstru să vină când îl chemăm?

Nikolai se înclină, iar Elizaveta arătă către o masă pe care era

un vas mic de lut.

— Când o să vină momentul pentru ritual, o să ridic salcâmul din nisipurile Faliei.

Elizaveta flutură din degete în timp ce vorbea, și o creangă țepoasă, de culoarea fierului, ieși din pământul din vas.

— Când o să crească, spinii ei vor fi lungi ca niște cosoare. Tu vei chema monstrul, iar când el o să apară, o să înfigi un spin în inimile amândurora.

— Și cum ar trebui să supraviețuiască după asta? întrebă Zoya.

Micul salcâm păru să se umfle, iar țepii lui se lungiră.

— Asta depinde de rege. Putem să exersăm să invoce și să controleze monstrul, dar lupta va fi doar a lui. Dacă voința lui va fi suficient de puternică, va supraviețui. Dacă nu, monstrul o să-l revendice.

Nikolai se trezi că își freacă pieptul cu mâna și se forță să se oprească.

— Voința mea? spuse el.

— Încercarea e atât mentală, cât și fizică. E menită să separe omul de animal și animalul de om. Durerea va fi mai rea decât orice durere pe care ai simțit-o, dar și mai rea va fi înfruntarea monstrului.

— Ce e el, mai exact? întrebă Nikolai.

De data asta, Elizaveta zâmbi cu milă, ca și cum ar fi simțit frica din interiorul lui Nikolai, furia și deruta care îl chinuiseră încă de când se instalase demonul.

— O rămășiță a puterii Întunecatului, spuse ea. O bucată din dârzenia și ambiția lui. Dincolo de asta nu mai pot să fiu sigură. Monstrul nu vrea să fie alungat. Va încerca să te deruteze, să te împiedice să termini ritualul și să folosești spinul. Dacă se va întâmpla asta, atunci va prelua controlul complet. Crezi că poți să învingi?

Tonul Elizavetei devenise blând.

— L-am mai bătut o dată pe întunecat.

— Alina l-a bătut, îl corectă Zoya.

Peste fața Elizavetei trecu o expresie de neplăcere.

— Sfânta Soarelui, spuse ea batjocoritor. Cât de disperați după miracole sunt oamenii. Până unde pot să se coboare.

Nikolai văzu cum ochii Zoyei se îngustează și îi puse mâna pe braț. Nu veniseră aici ca să apere moștenirea Alinei.

— Dar nu cu Întunecatul o să te confrunți tu, continuă Elizaveta.

Salcâmul țâșni în sus. Vasul se crăpă, iar rădăcinile copacului străpunseră lutul, ca niște lujeri căutători.

— Nu tocmai, continuă ea. Este o făptură animată de voința Întunecatului, așa cum aceasta îi animă și pe soldații lui de umbră, *nichevo'ya.* Dar a trăit înăuntrul tău timp de peste trei ani. A împărtășit gândurile și dorințele tale și le va folosi împotriva ta. O să lupte pentru viața lui, la fel de sigur cum tu o să lupți pentru a ta.

Nikolai presupuse că asta ar fi trebuit să-l facă să renunțe. Probabil că un om înțelept s-ar fi gândit de două ori înainte să se lase străpuns de un spin gigantic, dar el nu simțea altceva decât nerăbdare. Ideea că asta era ceva ce putea fi înfruntat și cucerit, sau chiar ceva ce ar fi putut să-l distrugă, era mult mai ușor de acceptat decât ideea unui coșmar pe care ar fi trebuit să-l îndure pentru totdeauna. Nikolai începuse să creadă că această creatură avea să rămână pentru totdeauna alături de el. Disprețuia unele părți ale lui – ambiția nesfârșită, trăsătura autointeresată pe care Alina o remarcase cu atâta precizie – și, dacă Elizaveta avea dreptate, monstrul avea să folosească aceste arme, și altele și mai rele, în lupta împotriva lui.

N-avea decât. Nikolai știa că, până la urmă, dorința lui de viață avea să se dovedească mai puternică.

— Când o să vină momentul, promise Nikolai, o să fiu pregătit.

Copacul sări brusc de pe masă, cu o tulpină groasă și pulsatilă și spini ca niște pumnale de fier. Țâșni din partea cealaltă a camerei și se opri la un fir de ață de pieptul lui Nikolai, cu vârful mortal al unui spin lung plasat exact în dreptul inimii lui.

— Așa sper, spuse Elizaveta. Te-am așteptat o eternitate, Nikolai Lantsov. Ar fi păcat să ne dezamăgești acum.

Nikolai schimbă o privire cu Zoya. Yuri o contempla pe Elizaveta cu o admirație neascunsă. Util ca întotdeauna.

— Sunt destul de sigur că încerci să mă sperii, spuse Nikolai, întinzând un deget ca să atingă vârful spinului. Nu știu sigur de ce, dar aș putea să-ți sugerez un păianjen la costum?

— De ce la costum? întrebă Zoya, încruntându-se. De ce nu doar un păianjen?

— De unde a făcut rost de costum? Cum i-a încheiat nasturii?

De ce simte nevoia să se îmbrace elegant?

Elizaveta îi studia. Zvâcni din degete și salcâmul se retrase.

— Intenționasem să-l torturez pe călugăr ca să forțez întunecimea să iasă în față, spuse ea contemplativ. Dar mai bine trecem peste preliminarii.

Elizaveta ridică o mână și podeaua se înălță în jurul Zoyei, închizând-o între lespezi sclipitoare de chihlimbar.

Zoya strigă, cu o expresie uimită și speriată, apoi instinctele ei preluară controlul. Își aruncă mâinile în față, lovind pereții luminoși cu forța puterii ei. O substanță aurie începu să se înalțe la picioarele ei și să umple camera.

Nikolai încercă să ajungă la Zoya, dar salcâmul se transformă într-un desiș sălbatic și impenetrabil dintre ei. Peste tot în jurul lui erau spini, un zid de țepi cenușii mortali.

— Încetează, Elizaveta, strigă el, chiar dacă nu o mai vedea pe sfântă.

O auzi pe Zoya cum strigă.

— Știu că n-o s-o omori, spuse el, chiar dacă nu știa dacă asta e adevărat. Juris are nevoie de ea.

Elizaveta apăru din desiș, înconjurată de o eflorescentă de trandafiri.

— Crezi că mie îmi pasă de ce are nevoie Juris? Ce cer eu e libertatea. Iar dacă pierderea Zoyei te va împinge să acționezi, mi se pare un preț mic.

Nikolai se aruncă spre ea, dar Elizaveta dispăru în salcâm. Nikolai sări peste rugi, ignorând durerea spinilor care îl împungeau prin haine. Erau diabolic de ascuțiți și i se înfigeau în carne ca niște dinți.

— Va trebui să zbori, regele meu, spuse vocea Elizavetei. Altfel nu vei fi liber niciodată, și nici eu.

Se auziră țipetele Zoyei. De undeva din tufiș, Yuri strigă:

— A, nu! Te rog, nu trebuie să faci asta. Te implor.

Nikolai se forță să închidă ochii. *Vino, nemernicule,* îl imploră el pe monstru. *Vrei să-ți întinzi aripile? Acum ai ocazia. Drept mulțumire, o să te las chiar s-o rozi pe această așa-zisă sfântă.*

Dar dacă monstrul îl asculta, probabil că râdea de el. Acea creatură întunecată din interiorul lui nu era deloc interesată să joace acest joc.

Sfinții nu o să-i facă rău, își spuse Nikolai. *E doar un joc.*

Apoi strigătele Zoyei încetară.

Yuri suspina.

— Zoya? strigă Nikolai. Zoya!

Se aruncă în desișul înghimpat.

— Zoya! țipă Nikolai.

Dar nu se auzi decât un mârâit. De data asta, Nikolai simți cum făptura dinăuntrul lui se târăște către suprafață, ca și cum ghearele ei i-ar fi zgâriat cavitatea toracică.

Nu. Nu voia asta, nu voia să cedeze controlul monstrului.

Dar o altă voce dinăuntrul lui șuieră: *Ba da.*

Adu-ți aminte, își spuse Nikolai, *adu-ți aminte cine ești.*

Simți cum îi ies ghearele, simți cum dinții îi cresc lungi.

Sunt Nikolai Lantsov, pirat și rege.

Țipă atunci când din spate îi explodară aripile și se înălță deasupra salcâmului, spre spațiul înalt al turnului. *Adu-ți aminte cine ești.*

Elizaveta ridică privirea spre el, cu o expresie triumfătoare. Yuri plângea. Lângă ei, Zoya plutea într-un sarcofag auriu, ca un înger prins în chihlimbar, cu ochii închiși și trupul nemișcat.

Nikolai nu recunoscu sunetul care îi țâșni din gât atunci când își repezi trupul spre închisoarea Zoyei. O izbi cu un zgomot surd de oase rupte, dar ea nu se clinti.

Se întoarse spre Elizaveta, mârâind. *Eu sunt monstrul, și monstrul sunt eu.* Simțea cum demonul se luptă să obțină controlul, în timp ce el însuși îi oferea forță. Dar Elizaveta se mulțumi să zâmbească blând și binevoitor. Flutură din mână, iar pereții de chihlimbar care o închideau pe Zoya se prăbușiră și salcâmul se retrase în podea.

Nikolai prinse trupul inert și acoperit cu sevă galbenă al Zoyei, înainte ca el să cadă. Elizaveta strânse pumnul, și Zoya începu să tușească. Deschise ochii, ale căror gene erau pline de rășină, și clipi derutată, apoi fața îi fu inundată de groază și ea începu să se zbată în brațele lui.

Nikolai voia s-o aline. Voia să... Mirosul fricii ei se amesteca cu seva. Îl făcea să se simtă extaziat. Îl făcea să se simtă *înfometat.*

Nu voia altceva decât să-și înfigă ghearele în carnea ei. Nu voia altceva decât s-o consume.

Adu-ți aminte, ceru Nikolai. *Adu-ți aminte cine ești.*

Nikolai Lantsov. Stăpânitorul Ravkăi. Pirat. Soldat. Al doilea fiu al unui rege căzut în dizgrație.

Un mârâit de poftă pură îl străbătu, în timp ce Zoya încerca să se smulgă, cu mișcări împovărate de greutatea sevei.

Adu-ți aminte cine e ea. Zoya stând lângă el și scriind corespondența. Zoya uitându-se urât la o nouă generație de elevi. Zoya ținându-l strâns într-o trăsură, în timp ce el se cutremura întruna și aștepta ca monstrul să-l părăsească.

Nikolai se agăță cu putere de amintirea acelei senzații, acel tremurat teribil. *Pleacă,* ceru el. *Pleacă.*

Șovăind și în silă, monstrul se afundă înapoi în locul tenebros în care sălășluia el, lăsând un gust înțepător de ars în gura lui Nikolai.

Nikolai se prăbuși în genunchi, tremurând.

Nu suporta să privească spre fața Zoyei și să vadă dezgustul de acolo. După asta nu ar fi putut să-și mai revină. Simți pe umeri mâinile ei și se forță să-i caute privirea.

Zoya zâmbea radios.

— Ai reușit, spuse ea. L-ai chemat și apoi l-ai trimis la plimbare.

— Era cât pe ce să fii ucisă, zise el uluit.

— Dar n-am fost, spuse ea, zâmbind și mai larg.

Elizaveta bătu în masă.

— Deci eu sunt iertată, Furtunoase?

— Asta depinde de cât de greu va fi să-mi scot chestia asta din păr.

Elizaveta ridică mâinile și seva alunecă de pe Zoya în pârâiașe aurii, ajungând pe podea, unde se solidifică. Yuri își șterse lacrimile de pe față.

— Și... și comandanta Nazyalensky va trebui să îndure acest chin de fiecare dată? întrebă el.

— O s-o fac, dacă va fi nevoie.

— Să sperăm că nu, spuse Elizaveta, dând din umeri.

Zoya îi oferi mâna lui Nikolai.

— Tu ai deschis ușa, spuse ea.

Nikolai o lăsă să-l ajute să se ridice în picioare, forțându-se să sărbătorească împreună cu ceilalți. Dar simțise voința monstrului și se întreba dacă, atunci când venea momentul, avea să-i poată opune o ferocitate egală.

Deschisese ușa.

Dar se îndoia că aceasta avea să fie la fel de ușor de închis data viitoare.

23. Isaak

Reușise să treacă de trei zile de petreceri, dineuri și întâlniri, și nimeni nu mai încercase să-l omoare. Semăna puțin cu a fi pe front. Supraviețuiai timp de o oră, apoi încă o oră. Sperai să treci de ziua aceea. Noaptea, Isaak se prăbușea în pat și zăcea, privind fix în tavan, cu inima bubuind, gândindu-se la numeroasele lucruri pe care le făcuse greșit și la și mai numeroasele lucruri pe care cu siguranță că avea să le facă greșit a doua zi.

Astăzi trebuiau să se delecteze cu navigatul de dimineață pe lacul de lângă Micul Palat, apoi aveau să meargă la picnic pe malul lui.

— Am aranjat să-ți petreci timpul dinainte de prânz cu prințesa shuhană, îi spuse Tamar.

— Și... ce să fac cu ea?

— Fii fermecător. Întreab-o despre gărzile ei și de cât timp le cunoaște. Adu-ne orice informație posibilă.

— N-ați putea, tu și Tolya, să vă împrieteniți cu gărzile Tavgharad vorbind despre copilăria voastră în Shu Han sau așa ceva?

Gemenii schimbară o privire.

— Pentru ei, noi suntem mai răi decât ravkanii, spuse Tamar. Am avut tată shuhan, dar purtăm tatuaje ale Sfintei Soarelui și suntem în slujba unui rege străin.

— Dar de ce ați ales să slujiți Ravka?

— Nu am făcut asta, spuse Tamar.

— Am ales-o pe Alina, zise Tolya, ducând mâna la inimă. L-am ales pe Nikolai. Toate astea...

Tolya arătă domeniul palatului.

— ...nu înseamnă nimic.

Isaak nu știa ce să răspundă la asta. Se considera un patriot, dar putea să recunoască faptul că, spre deosebire de rege, Ravka nu fusese întotdeauna foarte bună cu el.

— Discută cu prințesa Ehri, spuse Tamar. Fă-o să vorbească.

— Ipotetic vorbind, dacă n-aș poseda o carismă naturală și darul unei conversații spirituale, cum anume aș putea să fac asta?

Tamar își dădu ochii peste cap, dar Tolya spuse:

— Fă-i complimente. Exprimă-ți admirația pentru cultura shuhană. Te-ai putea gândi să reciți...

— Ah, pentru numele sfinților, Tolya, ăsta e ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă, spuse Tamar, îngenunchind în fața lui Isaak. Pur și simplu ascult-o. Pune-i întrebări. Femeile nu vor să fie seduse. Vor să fie văzute și ascultate. Nu poți să faci niciunul dintre aceste lucruri dacă inventezi strategii de a o cuceri – sau reciți *A patra epopee* a lui Kregi.

— Nu există nicio *A patra epopee* a lui Kregi, mârâi Tolya. *A treia,* a poetului Elaan, a rămas neterminată.

— Atunci pe asta ar trebui s-o recite, categoric.

De ce gândul la o simplă conversație îl făcea pe Isaak să se cutremure? Poate pentru că nu se pricepuse niciodată prea bine să vorbească cu fetele – altele decât surorile lui. Dar a te certa cu Belka și Petya pentru prețul panglicilor era foarte diferit de a face conversație cu membrii familiilor regale. Iar el ar fi trebuit, cumva, să smulgă informații de la o prințesă? Isaak încercă să-și reamintească faptul că acum era atrăgător – ceea ce îl lua prin surprindere de fiecare dată când se zărea într-o oglindă. Înainte nu fusese urât, ci doar neremarcabil – păr castaniu îngrijit care se ondula dacă îl lăsa să crească prea lung, trăsături destul de regulate, dinți de jos ușor strâmbi. Mama lui îi spusese că arăta bine, dar ea îi spusese și surorii lui că are o voce minunată, ceea ce cu siguranță nu era adevărat.

Acum, Isaak se străduia să pară degajat în timp ce se întindea pe o sofa cu perne de pe barca regală, încercând cea mai bună aproximare a prăbușirii relaxate a lui Nikolai. Petrecuse prea mulți ani în poziție de drepți. În fața lui, lacul era presărat cu șalupe și bărci ca niște nuferi. Steagurile bărcilor pocneau, iar umbrarele lor aveau dungile ravkane albastre și aurii.

Lacul era prea rece pentru înot, dar Iscă-Valuri îi încălziseră suprafața, astfel ca din apă să se înalțe nori deși de ceață roz, pe care Furtunoșii o aranjaseră în simbolurile diverselor țări și familii de marcă. Isaak își permisese câteva guri din paharul în formă de clopot cu vin de caise, pentru a-și liniști nervii, dar continua să rămână vigilent, ascultând conversația în care unul dintre ambasadorii fjerdani întreba dacă puteau să viziteze școala Grisha.

— Sigur că da, spuse Genya. Ne-ar face mare plăcere.

Isaak nu credea că-și imaginează el senzația de însuflețire

care circulă între ambasador și un alt membru al delegației lui.

Genya își netezi fustele și adăugă:

— Dar mă tem că o să vi se pară plicticoasă. Elevii călătoresc în acest moment cu profesorii lor, ca parte a educației pe care o primesc.

— Toți?

— Da, spuse Genya. Noi considerăm că munca de teren e foarte benefică pentru educația unui copil. Și trebuie să spun că nu-mi pare rău pentru pacea și liniștea de aici. Tinerii Grisha pot fi foarte însuflețiți, sunt sigură că vă puteți imagina. N-am vrut să încurce pe nimeni, când ne vizitau prieteni noi atât de importanți.

Isaak nu știuse că elevii Grisha încurcă pe cineva. Li se dădea mereu de lucru, iar școala era suficient de izolată de restul palatului ca să le fie dificil să ajungă undeva fără a fi observați. Nu, elevii fuseseră mutați pentru siguranța lor. Iar fjerdanii știau asta.

— I-ați evacuat pe toți? întrebă ambasadorul cu răceală.

— Evacuat? spuse Genya, râzând amuzată. Asta ar implica faptul că ar exista vreun fel de amenințare.

Genya îl bătu jucăuș pe genunchi pe ambasador.

— O amenințare! Pentru un grup de copii care ar putea, cu un gest al mâinii, să dea foc acestei bărci sau să oprească inimile tuturor de pe ea.

Genya își tamponă ochii.

— E prea nostim, încheie ea.

Isaak se întoarse spre Genya, în timp ce fjerdanii se duceau la balustrada șalupei ca să se bucure de priveliște și, poate, să spumege.

— I-ai expediat pe elevi ca să-i protejezi? întrebă el.

— Bineînțeles, spuse Genya, acum fără nicio veselie. Crezi că am ține aici unul dintre cele mai importante active ale Ravkăi, când o bombă sau un gaz otrăvitor ar putea să elimine în câteva clipe o întreagă generație de Grisha? Dar un fjerdan care se teme e unul mai puțin predispus la acțiune, iar eu savurez ideea că o să aibă coșmaruri cu niște școlari.

Isaak scutură ușor din cap.

— Când te aud cum vorbești, parcă privesc un marinar care cunoaște forma secretă a unui golf, toate locurile în care lovește furtuna și punctele stâncoase în care eșuează corăbiile.

Navighezi prin aceste ape cu foarte multă siguranță.
Genya rămase tăcută o lungă vreme.
— Am fost aruncată în apă de mică, spuse ea. Întunecatul m-a dat în dar reginei Ravkăi când eram mică, o fetiță drăguță care îi putea fi de folos.
— Deci l-ai cunoscut pe rege în copilărie?
— l-am văzut, pe el și pe fratele lui, în trecere. Eu eram o servitoare prețuită, dar totuși o servitoare. Erau foarte zgomotoși.
Genya se jucă cu unul din cerceii ei de topaz.
— Personalul castelului le spunea Cele Două Migrene. Cât îi invidiam – erau liberi să alerge, să se joace și să facă necazuri.
— Dar să fii o favorită a reginei, spuse Isaak. Asta trebuie să fi fost o mare onoare?
Genya băgă în gură o felie de prună.
— O vreme, am fost păpușa reginei. Mă îmbrăca în haine minunate, îmi pieptăna părut și mă lăsa să dorm lângă patul ei și să stau lângă ea la masă. Am privit rechinii și am învățat. Când am crescut mai mare și am avut ghinionul de a atrage atenția regelui...
Genya își șterse încet degetele cu un șervet de in, lăsând o pată de prună pe țesătură.
— M-am convins că suferința pe care am îndurat-o a fost o onoare, deoarece eram soldatul și spioana Întunecatului. El avea mai multă încredere în mine decât în oricine altcineva, iar într-o bună zi toți aveau să afle binele pe care i-l făcusem. Lovitura lui de stat n-ar fi reușit atât de ușor fără informațiile furnizate de mine.
Isaak o privi lung.
— Mărturisești un act de trădare, șopti el.
— Dragul de Isaak, spuse Genya zâmbind. Nikolai Lantsov m-a grațiat cu mult timp în urmă, iar în acel moment a câștigat loialitatea mea pentru totdeauna. Întunecatul m-a aruncat în apă, apoi s-a uitat cum mă înec ca să servesc prin asta scopurile lui.
— Deci chiar era atât de crud pe cât spun poveștile?
— Crud? O, da. Dar nu m-a lăsat la cheremul regelui ca să mă pedepsească. Nici nu a luat vreodată în considerare nefericirea mea. Ce importanță avea suferința unei fete, dacă asta îl putea ajuta să dobândească un imperiu? Juca un joc complicat și de

durată. Abia când am îndrăznit să gândesc pe cont propriu, când am intervenit în măreţul lui plan, şi-a pus monştrii pe mine şi...

De undeva de pe lac răsună un pleoscăit puternic. Se ridicară la timp ca să vadă cum un fuior de mătase galbenă se scufundă sub luciul apei, lângă o barcă plină cu membrii delegaţiei din Kerch. Fiica unui negustor căzuse în apă şi se scufunda rapid.

— Sari, şopti Genya furios. Du-te şi salveaz-o.

— Există Grisha...

— Nikolai n-ar aştepta după Grisha.

Avea dreptate, dar...

— Nu ştiu să înot, spuse Isaak.

— Te rog, spune-mi că vorbeşti metaforic.

— Mă tem că nu, spuse el, deja intrând în panică.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-a venit vorba!

— Sari odată, spuse Genya. Şi să nu îndrăzneşti să dai din braţe. Scufundă-te cât de repede poţi şi ne ocupăm noi de restul.

Lui Isaak nu-i venea să creadă că Genya vorbeşte serios, dar dintr-o singură privire către expresia ei îşi dădu seama că nu era deloc o glumă. *Ei,* se gândi el în timp ce sărea peste balustradă şi se afunda în apă, cu o minimă graţie, spera el, *cel puţin dacă mă înec n-o să mai trebuiască să iau parte la cină.*

Apa era muşcător de rece şi, în timp ce se afunda, Isaak simţea cum tot trupul îi cere să se mişte, să lupte, să facă *ceva* ca să ajungă iar la căldură şi aer. Nu *da din braţe.* Rămase nemişcat, cu o durere acumulându-i-se în plămâni pe măsură ce se instala panica. Privi în sus, sus de tot, spre licărul slab de lumină de la suprafaţă. Părea imposibil de departe, iar lacul era întunecat şi tăcut în jurul lui, un cer nesfârşit, lipsit de stele. Un loc groaznic în care să mori. *Asta a fost tot?* se întrebă el. *Chiar o să mă înec pentru a apăra reputaţia de erou a regelui?*

Apoi Nadia îl prinse de braţ. Era înconjurată de o bulă de aer creată de ea, pe care doi Iscă-Valuri de lângă ea o propulsau înainte. Nadia îl trase în cercul de aer şi Isaak inspiră prelung şi gâfâit.

— Haide, spuse ea.

Isaak simţi cum curentul din jurul lui se mişcă, trăgându-i pe toţi ca un râu rapid.

Un snop de mătase galbenă unduia în apa din faţa lor. Fata –

Birgitta Schenck – nu se mișca. Ochii ei erau închiși, iar părul, împrăștiat în jurul feței, ca o aureolă. O, *sfinți!* Era oare moartă?

— Prinde-o, spuse Nadia.

Imediat ce mâna lui se strânse în jurul încheieturii ei, țâșniră iar prin apă. Ieșiră în partea opusă a micii insule din centrul lacului, departe de bărcile de agrement. Tolya și Tamar așteptau. O traseră pe Birgitta pe treptele unuia dintre pavilioanele de antrenament și începură să lucreze la readucerea ei la viață.

— Vă rog, spuneți-mi că e vie, spuse Isaak.

— Are puls, răspunse Tolya. Dar i-a intrat apă în plămâni.

Peste o clipă, Birgitta tuși, în timp ce din gură i se vărsa apă din lac.

— Împrăștiați-vă, ordonă Tolya.

— Fii fermecător, spuse Tamar, în timp ce dispărea împreună cu ceilalți în ceață. Ești un erou.

Isaak se aplecă asupra fetei, încercând să-și aducă aminte că ea avea să vadă fața regelui.

— Domnișoară Schenck? spuse Isaak. Birgitta? Te simți bine?

Genele ei lungi începură să fluture. Birgitte îl privi cu ochi verzi năuciți și izbucni în plâns.

Mă rog. Poate că frumusețea nu era un leac universal.

— Era să te îneci, spuse el. Ai de ce să fii emotivă. Haide, trebuie să te ducem la căldură.

Și Isaak se simțea înghețat și epuizat, dar se forță să facă ceea ce credea că ar da cel mai bine. Își strecură brațul pe sub picioarele fetei și o ridică în brațe. Pe toți sfinții, cât de grea era. Oare chiar era nevoie de atât de multă mătase?

Birgitte își sprijini capul de pieptul lui, iar Isaak parcurse energic insula, cu dinții clănțănind și cizmele lipăind, până când ieșiră dintre copaci pe celălalt mal al insulei.

Toți priveau spre apă, unde salvatorii potențiali vâsleau în jurul bărcii din Kerch, iar Grisha Iscă-Valuri scoteau straturi de apă care pluteau deasupra suprafeței lacului.

Cineva îi zări pe Isaak și Birgitta și strigă:

— Iată-i!

— E vie și nevătămată, spuse Isaak. Dar foarte udă. Amândurora ne-ar prinde bine niște haine uscate și niște ceai fierbinte.

Mulțimea izbucni în aplauze. Isaak o lăsă jos pe Birgitta

înainte ca brațele să-i cedeze, depunând-o pe nisip ca pe un morman de rufe ude. Se înclină și reuși să-și oprească dinții din clănțănit suficient cât să-i sărute mâna.

De la încălcări minore ale etichetei trecuse la cvasi-înecarea lui și a altcuiva. Poate că mâine avea să reușească să dea foc palatului.

Birgitta Schenk și Isaak fură duși imediat pe barca regală, înveliți în pături, și îndopați cu coniac fierbinte, în timp ce servitorii le frecau mâinile. Însă abia când ajunse în apartamentul lui Nikolai și se afundă într-o baie fierbinte în cada imensă a regelui, Isaak începu în sfârșit să simtă iar căldură.

Genya și ceilalți rămăseseră să poarte o conversație intensă în sufragerie, lăsându-l pe Isaak să se înmoaie în tihnă. Avea să-i fie dor de cada asta, după ce se întorcea regele. De restul se putea lipsi.

Rămase în baie până când apa se răci, iar pielea începu să i se încrețească. Nu dorea neapărat să dea ochii cu cei care așteptau alături, dar se forță să iasă din cadă și să se șteargă cu unul dintre cearșafurile de baie lungi de in.

Nikolai nu avea valet, ceea ce fusese o ușurare pentru Isaak; în afara copilăriei, nu mai fusese ajutat niciodată să se îmbrace. Își luă pantalonii moi și cizmele regelui, cămașa, bretelele și haina pe măsură, brodată cu vulturul Lantsov. Putea să recunoască faptul că hainele erau și ele o parte destul de plăcută a înțelegerii. Fuseseră create cu meticulozitate și erau pe cât de confortabile, pe atât de elegante. În timp ce își potrivea haina, degetele lui atinseră ceva din buzunarul din dreapta. Găsea mereu lucruri ascunse în buzunarele hainelor regelui – un bilet mâzgălit de rege pentru sine însuși sau o schiță a ceea ce ar fi putut să fie o nouă invenție, o mărgea mică de argint. De data asta scoase din haină un mic ghem de sârmă, modelat sub forma unei corăbii. O puse pe măsuța de toaletă a regelui.

— Noi credem că, de fapt, ar putea fi un lucru bun, spuse Tamar în timp ce Isaak intra în sufragerie.

Isaak li se alătură lângă foc, bucurându-se de căldură.

— Deci ar trebui să încerc să mă înec mai des?

— Nu a fost ceva ideal, spuse Genya, turnându-i o ceașcă de ceai. Ai ratat ocazia de a discuta cu prințesa Ehri. Dar am

profitat cât mai mult de ea, iar regele pare un erou.

— A fost o idee bună s-o cari în brațe, spuse Tamar.

— Foarte eroic, spuse Tolya, ca un prinț din epopei: *Și astfel Ivan Păr-Aurit a purtat-o peste...*

— Dacă mai reciți mult poezie, te înec eu personal în lac, spuse Tamar.

Tolya se încruntă și murmură în cană.

— Sunt niște versuri clasice.

Isaak nu era de acord, dar se îndoia că era momentul unei dezbateri despre poezie.

Genya îl înghionti pe David, care ridică privirea din tratatul pe care îl citea.

— Am depistat sistemul declanșator folosit pentru otrăvirea ușii regelui cu arsină, spuse el. Cel mai probabil, e fjerdan.

— O să fie arestați? întrebă Isaak.

Expresia lui Tamar era aproape uluită.

— Bineînțeles că nu, spuse ea. Nu e ceva ce putem dovedi și, într-un fel, e o veste bună.

— Noi bănuiam deja că fjerdanii nu au venit cu bune intenții. Dacă ar fi fost vorba de Kerch sau de Shu Han, am fi avut motive reale de îngrijorare. Asta înseamnă că shuhanii sunt încă deschiși fată de o alianță. Eram curioși să vedem cine ar putea atenta la viața regelui.

— Fără a risca viața regelui? întrebă Isaak, surprins de nuanța înverșunată a tonului său.

Tolya puse o mână gigantică pe umărul lui.

— Nu am îngădui niciodată să ți se întâmple ceva rău, Isaak, spuse el.

— Știu, spuse Isaak.

Dar oare chiar știa asta? Și putea, de fapt, să se plângă? Era soarta soldatului să fie dispensabil. Slujba unei gărzi era să se pună între stăpânitorul lui și rău. Nu tocmai asta făcea acum?

Tamar se lăsă pe spătarul scaunului și își încrucișă picioarele lungi.

— Am percheziționat camerele gărzilor shuhane, spuse.

— Sunt oaspeții noștri, protestă Tolya.

— Sunt inamicii noștri, spuse Tamar.

— Și potențiali aliați, spuse Genya. Nu e bine să-i înfuriem.

— Am fost precauți. Dar nu am aflat prea multe. Puținele jurnale pe care le-am găsit erau codate, iar eu mă îndoiesc că

vreun membru al Tavgharad ar fi suficient de nesăbuit să noteze pe hârtie detalii compromițătoare.

— Iar Kerchul a atentat la laboratoarele noastre, spuse Tolya.

David ridică privirea de la lectura lui, uimit.

— Au intrat înăuntru? întrebă el.

— I-am lăsat să ajungă până la atelierele Fabrikatorilor.

— Ah, spuse David, pierzându-și interesul.

— Nu suntem îngrijorați din cauza asta? întrebă Isaak.

— Munca adevărată are loc altundeva, spuse Tamar. Am plantat până și niște schițe false pe care să le găsească. Totul ar trebui să pregătească scena pentru reprezentația noastră de la Mlaștina Aurie.

— Mergem la Mlaștina Aurie? întrebă Isaak, incapabil să-și ascundă entuziasmul.

— Din nefericire, spuse Tolya.

Genya își băgă sub ea piciorul încălțat cu papuc.

— O să folosim lacul contelui Kirigin ca să arătăm Kerchului prototipul nostru pentru *izmars'ya,* spuse ea.

Ceilalți schimbară o privire pe care Isaak nu o înțelese, dar asta nu era ceva nou. Presupuse că cineva avea să-i spună ce anume era *izmars'ya,* ca să poată da din cap înțelept atunci când avea să se discute acest subiect.

— O să lucrezi, adăugă Tamar. Nu o să încerci distracțiile lui Kirigin.

— Bineînțeles, spuse Isaak.

Dar putea măcar să *întrezărească* motivul acestei întregi agitații.

Genya împinse spre el un teanc de hârtii.

— Uite notițele pentru cina din seara asta. Nu o să trebuiască să ții un discurs, va fi ceva mai formal, așa că va trebui să te străduiești să pari în largul tău. Mâine e vânătoarea.

— Măcar să vânez știu, spuse Isaak, ușurat.

— Nu așa cum vânează un gentleman. Dar oricum lui Nikolai nu i-a plăcut niciodată prea mult sportul ăsta. Îi sunt dragi vulpile. Vânătoarea e doar un pretext pentru a călări și a cunoaște aspirantele. Nu uita să îți distribui conversația în mod egal în rândul lor. O să trecem în revistă detaliile diseară, după cină.

Ieșiră unul în urma celuilalt, iar Isaak își lăsă capul pe spate, privind lung în plafonul aurit. Se simțea deopotrivă obosit și

agitat. Se uită la notițele despre amplasarea locurilor la masă, cum se mănâncă stridiile și cum se aruncă. Trebuia să-și limpezească gândurile.

Imediat ce deschise ușa, dădu de Tolya.

— S-a întâmplat ceva? întrebă acesta.

Tolya se trase câțiva pași în spate, în timp ce Isaak avansa pe hol, dar chiar și așa era tulburător să știe că e privit. Se zvonea că Nikolai fugise de la universitate ca să se facă aventurier pe mare și pirat sub numele de Sturmhond. Era o poveste ridicolă, dar Isaak înțelegea acest impuls. Cine n-ar fi ales acel gen de libertate în locul acestei reprezentații permanente? Trecu prin galeria cu portrete, ignorând tablourile cu nenumărați regi și regine Lantsov, și intră în seră.

Era locul preferat al lui Isaak din Marele Palat. Camera cu tavan înalt acoperea jumătate din lungimea aripii sudice. Lumina soarelui intra prin pereții tăcuți în întregime din panouri de sticlă, iar podeaua din lespezi roșii era încălzită de conducte cu aburi. Aleile șerpuite ale serei erau tivite cu pomi fructiferi în ghivece și palmieri înalți, tufișuri înflorite care se revărsau pe poteci și garduri vii decupate în formă de șiruri de arcade și zăbrele. Un pârâu artificial curgea prin mijlocul camerei, îngustându-se și lărgindu-se ca să alcătuiască iazuri cu nuferi și bălți sclipitoare.

Lângă unul dintre iazuri stătea o fată – nu, nu o fată, o prințesă. Ehri Kir-Taban. „Fiica Cerului.” De regulă, shuhanii purtau numele unuia sau ambilor părinți, dar familia regală își lua numele de la prima regină shuhană, fondatoarea dinastiei Taban. Pe marginea camerei stăteau gărzi ravkane și gărzi Tavgharad shuhane. Isaak ar fi trebuit să-i observe mai devreme, dar fusese prea preocupat. Neatenția era un lucru pe care nici gărzile, nici regii nu și-l permiteau.

Deci asta era șansa lui. Putea să recupereze întâlnirea ratată cu regina și să încerce să strângă informațiile pe care i le cereau Genya și ceilalți. *Fii fermecător.* Bun. Fermecător.

Dar înainte ca el să se hotărască asupra unei replici bune de deschis discuția, prințesa înălță capul.

— Înălțimea Voastră, spuse ea, ridicându-se în grabă și făcând o reverență.

— N-am vrut să te deranjez în timp ce te relaxai, spuse el în shuhană.

— Eu sunt oaspete aici. Ne e niciun deranj.

Prințesa se uită spre gărzi.

— Ai dori... ai dori să iei loc și să discutăm puțin? întrebă ea.

Iată. Nici n-a trebuit să întreb. Și totuși, lui Isaak îi venea să se întoarcă și să iasă în fugă pe ușă. Dar a spune nu acum ar fi fost considerat un snobism. În plus, Tolya ar fi putut să blocheze ușa și să nu-l lase să treacă.

Isaak se așeză lângă ea, pe stânca lată de lângă iaz. Aerul mirosea a flori dulci de portocal, iar pleoscăitul încet al peștilor în apă era liniștitor. Ar fi putut să fie un loc plăcut de odihnă, dacă n-ar fi fost gărzile care se uitau urât din intrândurile ușilor. Isaak își jură ca, după ce își recupera fața și revenea la slujba lui, să încerce să arate puțin mai prietenos.

— Mulțumesc că îmi ții companie, spuse Ehri.

— Plăcerea e a mea.

— Greu de crezut, murmură ea, zâmbind ușor. Fără îndoială, ai venit aici ca să fii singur – cât de singuri putem noi să fim vreodată –, ca și mine.

— Dar dacă dorești să fii singură, de ce m-ai invitat să-ți țin companie?

— Trebuie să pară că fac un efort, altfel gărzile o să-i raporteze surorii mele, care o să mă bată la cap la infinit.

— Sora dumitale?

— Makhi Kir-Taban, ca Născută din Cer, cea mai celestă prințesă a noastră, care va moșteni coroana și va conduce cu înțelepciune și dreptate timp de mulți ani.

— Și dumneata ce vei face? întrebă Isaak.

Femeile vor să fie ascultate.

— O să mă căsătoresc, bineînțeles.

— Bineînțeles, spuse Isaak, forțându-se să nu se foiască. Dar dacă nu te-ai căsători cu mine?

La aceste cuvinte, prințesa păru aproape panicată, ca și cum întrebarea nu era una pentru care fusese pregătită și nu știa prea bine cât de sinceră ar fi trebuit să fie. Isaak empatiza cu ea.

— Te rog, spuse el blând, deopotrivă ca s-o facă să se simtă în largul ei și pentru că era cu adevărat curios. Aș vrea să știu.

Prințesa își trecu degetul mare peste mătasea rochiei.

— Presupun că, dacă nu m-aș fi născut Taban, aș fi vrut să fiu soldat... poate chiar membră a Tavgharad, spuse ea.

— Serios?

Isaak nu se putu abține să nu râdă. Era un gând prea absurd, o gardă care se prefăcea că e rege discutând cu o prințesă care și-ar fi dorit să fie gardă regală.

— Nu e frumos să râzi, spuse ea, încruntându-se ușor.

Isaak se răzgândi imediat.

— N-am vrut să te jignesc, spuse el. Doar am fost surprins. A servi în garda regală e o vocație foarte nobilă. Și ți-ar permite un anumit grad de libertate, chiar dacă și gărzile au îndatoriri.

— Da, dar nu sunt forțate să pozeze și să se dichisească doar pentru a fi vândute ca niște sclavi.

Prințesa păli, dându-și seama ce spusese.

— Iartă-mă, n-am vrut să spun... Ar fi cea mai mare onoare pentru mine...

— Nu-ți cere scuze. Te rog. Te-am rugat să fii sinceră. Nu mă aștept ca fiecare femeie pe care o întâlnesc să-și dorească să se căsătorească cu mine.

Între sprâncenele prințesei apăru un pliu.

— Nu? spuse ea.

La naiba. Altă gafă. Isaak îi făcu cu ochiul.

— Cel puțin nu la început, spuse el.

Era un răspuns mult mai în stilul lui Nikolai – chiar dacă prințesa părea ușor dezamăgită.

— Poți să te revanșezi față de mine, spuse Ehri. Eu am fost sinceră cu dumneata; acum poate că și dumneata îmi vei împărtăși un secret. Așa e corect.

Nu sunt regele Ravkăi, doar un infanterist de rang inferior care se străduiește să nu transpire în aceste haine elegante. Nu, cu siguranță acesta n-ar fi fost un răspuns potrivit. Isaak bănuia că ar fi trebuit să cocheteze cu prințesa, dar nu știa prea bine care secrete îi aparțin lui și care regelui.

— Foarte bine, spuse el. Secretul meu e că am vrut într-adevăr să fiu singur, dar totuși îmi face plăcere compania dumitale. A fost o dimineață dificilă.

— Da?

— O fată era să se înece.

Ehri scoase un pufnet nepotrivit pentru o prințesă.

— E vina ei, s-a aruncat singură în lac, spuse ea.

— Poftim?

— Aș fi în stare să pariez pe cea mai bună secure a mea că

plonjonul ei în apă nu a avut nimic accidental.
— Cea mai bună secure a dumitale?
Ehri își împinse o șuviță de păr întunecat în spatele urechii.
— Îmi place foarte mult să le colecționez, spuse ea.
O prințesă care voia să fie gardă la palat și căreia îi plăceau armele. Era cel puțin interesantă.
— Cum poți fi sigură că fata familiei Schenck a sărit? o întrebă el.
— Pentru că și consilierii mei mi-au sugerat să fac același lucru, seara trecută.
Isaak o privi lung.
— Vrei să spui că și-a riscat viața doar ca să...
— Să fie remarcată de un rege și să-i ofere acestuia șansa de a face pe eroul? pufni Ehri, netezindu-și mătasea rochiei. E un gambit rezonabil, dar eu nu sunt dispusă să-l fac.
Isaak o studie.
— Nu și dacă poți să aștepți pur și simplu ca un rege meditativ să treacă pe aici și să te găsească, în timp ce arăți ca un tablou din mătase verde, cu flori în păr?
Ochii ei aurii alunecară într-o parte, vinovați.
— Cât timp ai așteptat, în speranța că eu aș putea să mă plimb pe aici? continuă Isaak.
— Două ore și 12 minute, spuse ea mușcându-și buza. Aproximativ.
Isaak era deopotrivă iritat și încântat că ea chiar fusese sinceră.
— Lespedea asta de piatră nu poate fi foarte confortabilă, spuse el.
— Cu regret o spun, nu-mi mai simt fundul.
La aceste cuvinte Isaak izbucni în râs, apoi își luă seama. Acesta *nu* era râsul lui Nikolai. Văzu cum una dintre gărzile palatului înclină capul într-o parte. *Truhin.* Isaak lucrase nenumărate ture cu el la palat. Truhin avea toate motivele să recunoască râsul lui Isaak.
Pe toți sfinții, se săturase deja de această șaradă. Dar prințesa îi oferise o ușiță.
— Dacă nu-ți reușește o scurtă ședință de stat pe o piatră, nu înțeleg cum ai putea spera să îndeplinești funcția de gardă și să stai ore întregi în poziție de drepți.
— Atunci slavă sfinților că m-am născut prințesă.

— Mărturisesc că știu puține despre Tavgharad, spuse Isaak, sperând că vocea lui pare firească. Sunt recrutate din familii nobile?

— Nu sunt recrutate de nicăieri, spuse Ehri, cu o voce surprinzător de mușcătoare. Vin din orice oraș sau sat, unde sunt testate, se antrenează și speră să fie alese. Nu există onoare mai mare decât aceasta.

— Decât să te apere pe tine?

Fără să vrea, zâmbetul lui Isaak i se simți în voce.

— Să apere stirpea Taban, spuse Ehri mușcându-și limba. Eu sunt una dintre pietrele mai puțin prețioase ale coroanei.

Lui Isaak îi venea greu să creadă asta. Era extraordinar de frumoasă. Nu-și putea imagina cum arată surorile ei, dacă ea era cea banală.

— Trebuie să fie o viață grea, chiar dacă aduce satisfacții, insistă el. Gărzile își părăsesc familiile, așa cum fac Grisha?

Ehri deveni ușor rigidă.

— Sunt bucuroase să facă asta, spuse ea, trecându-și mâna prin apă. Cred că pentru gemeni e cel mai greu.

— Pentru gemeni?

— Sunt foarte răspândiți în rândul poporului nostru, spuse ea, arătând cu capul spre Tolya. Cum sunt Keb-Bataar.

— *Kebben* e un cuvânt interesant. Nu avem unul similar în ravkană.

Kebben însemna rudă apropiată sau geamăn, dar și cineva legat de inima ta.

Ehri închise ochii și recită:

— Toți jelesc prima floare. Cine va plânge pentru celelalte toamna aceasta?

Isaak nu se putu abține să nu zâmbească. Părea că, până la urmă, sfatul lui Tolya avea să se dovedească util.

— Voi rămâne să cânt pentru tine, mult după ce primăvara va fi trecut.

— Știi poezia? întrebă Ehri, surprinsă.

— Am învățat-o când m-am apucat de shuhană.

Era o poezie intitulată, simplu, „Kebben'a". Se dezbătuse îndelung dacă titlul ei ar fi trebuit tradus prin *Draga mea, Ruda mea* sau chiar *Iubita mea.*

— E o poezie veche, care nu mai e la modă de mult, dar descrie foarte bine spiritul lui *kebben.*

— Cred că a fost pusă pe muzică, spuse Isaak. Mi s-a spus că dumneata cânți la *khatuur?*

Ehri își strânse pumnii între mătăsuri, iar expresia ei se încordă iar.

— Da, spuse ea laconic.

Cu ce greșise Isaak?

— Am descoperit... bâjbâi el, temându-se să nu strice totul. Am descoperit că această poziție, această viață de expunere poate să elimine plăcerea multor lucruri pe care le savuram cândva.

Ehri păru uimită, chiar speriată pentru o clipă, apoi ceva scânteie în ochii ei, iar ea se aplecă în față.

— Știu, șopti ea. Dacă am fi gărzi, cel puțin ne-am petrece ziua făcând ceva mai palpitant.

— Am putea călări.

— Am putea mânca cu mâna.

Ehri își coborî vocea și șopti:

— Am putea râgâi.

— Cu pasiune.

— Am putea – ah, pe toți sfinții, spuse Ehri. Cred că avem companie.

Într-adevăr, Isaak văzu pe ambele alei ale grădinii cum aspirantele și însoțitoarele lor se apropie, ca un stol de animale de pradă minunat îmbrăcate.

— Cineva trebuie să le fi anunțat că discutăm în privat.

— Poate o să se arunce toate în iaz ca să-ți atragă atenția, șopti Ehri.

Isaak se opuse tentației de a râde iar.

— Ce îl amuză atât de tare pe rege? întrebă prințesa fjerdană în timp ce se apropia, cu un evantai care semăna cu niște stropi de chiciură.

— Multe lucruri, trebuie să mărturisesc, spuse Isaak. Regele e un om simplu.

Nu era adevărat, dar puține lucruri erau adevărate zilele astea.

24. Nina

Nina știa că scoaterea femeilor din fabrică nu avea să fie floare la ureche. Paza avea să fie întărită, grație micii ei

cascadorii, dar sperau din tot sufletul că soldații ar putea să creadă că neregularitatea se datorase unei novice care încercase să le facă o farsă celorlalte sau să se întâlnească cu un soldat, nu opera unui spion ravkan.

Când Nina se întâlni cu Leoni și Adrik pentru planificare, vorbiră doar în zemenită și se asigurară că discută departe de mănăstire, sub pretextul unei excursii pentru vânzarea dispozitivelor lor de încărcat. Chiar vândură câteva pescarilor din zonă care încercau să vâneze pentru blană și carne, acum când peștele părea să dispară. În curând trebuiau să se reaprovizioneze.

În dimineața aceea, Nina văzuse o străfulgerare de blană albă care apărea și dispărea printre copaci, în timp ce ieșeau din oraș. Se răzlețise de Adrik și Leoni și intrase agale în pădure, cât de silențios putea. Acolo îl văzuse pe Trassel, care dădea târcoale pe celălalt mal al râului. Simți cum îi sare inima din piept când întrezări alte siluete în pădure. Lupii cenușii. Dar aceste animale nu păreau să aibă ochii portocalii și trupurile slabe ale celor cu care se întâlnise ea pe gheață. De fiecare dată când unul dintre ei avansa spre apă, Trassel clămpănea din fălci, iar lupii cenușii se mai retrăgeau puțin printre copaci.

Îi conduce, își dădu ea seama. *Îi ține la distantă de râul otrăvit.*

Ar fi vrut să mai stea să-i urmărească, să vadă dacă Trassel ar fi lăsat-o să se apropie – chiar dacă continua să strâmbe din nas la resturile ei de la bucătărie. Dar Adrik și Leoni așteptau. La fel și fetele de pe vârful muntelui. Îl lăsă pe Trassel în urmă, cu inima grea, și se întoarse la sanie.

Planul părea destul de simplu: trebuiau să scoată afară femeile și copiii lor și să ajungă la punctul de control de la baza dealului înainte ca cineva să afle că prizonierii lipsesc.

Leoni nu fusese încântată să afle că aveau să aibă nevoie de explozivi.

— Am foarte puțină pregătire în domeniul pulberilor explozive, spuse ea în timp ce își împachetau la loc marfa, iar fitilele lungi creează aproape întotdeauna probleme.

— Avem nevoie de o diversiune, spuse Nina. După ce trecem noi, bombele vor declanșa în porțiunea activă a fabricii un foc care se va întinde spre salonul de maternitate. La momentul la care focul va fi stins, iar ei o să-și dea seama că nu e niciun

cadavru, fetele o să fie de mult pe drumul spre Hjar.

Acolo avea să aștepte o balenieră comandată de membrii Hringsa care să-i ducă în Ravka. De fapt, echipajul avea să se aștepte la fugari Grisha, nu la un val de femei tinere și bebeluși dependenți de ceea ce Leoni bănuia că ar fi *parem* sintetic, sau ceva foarte asemănător. Dar Nina avea să găsească o cale de a le explica asta.

— Nu le putem dezvălui fetelor cine suntem, spuse ea. Cel puțin dacă vrem să fie docile.

Leoni părea stânjenită.

— N-ar trebui să aibă posibilitatea de a decide ele? întrebă ea.

— *Parem*-ul anulează decizia. Nu o să se gândească decât la când vine următoarea doză. Dacă vrem să vină cu noi fără scandal, nu trebuie să știe că le îndepărtăm de sursa lor. Ar trebui să încercăm și să le facem rost de niște *jurda* obișnuită. Le-ar putea ajuta cu sevrajul.

— Ce se va întâmpla când o să-și dea seama că următoarea doză nu mai vine? întrebă Adrik, privind mijit de-a lungul drumului.

— Leoni, ai putea să faci un sedativ suficient de moderat ca să le facă controlabile, dar suficient de sigur pentru mamele încă însărcinate?

— Chiar discutăm despre sedarea unor femei însărcinate? întrebă Adrik. Dacă greșim doza?

— Nici mie nu-mi place, dar știu cum e să fii în ghearele acelei dorințe.

— Pot să fac asta, spuse Leoni. Cred. Dar...

Leoni privi spre nodul pe care îl făcea.

— Dacă nu scapă de dependență? spuse ea. Am putea să le condamnăm la o călătorie groaznică, poate chiar la moarte.

Nina își amintea prea bine chinul luptei ei cu *parem*-ul. Implorase moartea, se rugase ca ea să vină. Nu era sigură că ar fi rezistat fără Matthias. Și asta fusese doar prima luptă. Ce ar fi făcut dacă n-ar fi existat Inej, care să-i ofere un țel? Sau Jesper, care s-o facă să râdă? Chiar și acel mic nemernic de Kaz își jucase rolul lui, necruțător până în ultima clipă. Avusese nevoie de toți ca s-o facă să meargă mai departe, în acele zile lungi și nemiloase în care se lupta să redevină ea însăși. Femeile acelea aveau să fie lipsite de familie și prieteni, într-o țară străină. Aveau să trebuiască să învețe să se sprijine unele pe altele.

Dacă supraviețuiau.

Nina se uită la Adrik, la Leoni.

— Nu vreau să pretind că gândesc limpede, spuse ea. Când le văd pe acele femei, pe acele fete așa... înțeleg ce face *parem*-ul. Eu am trecut prin războiul acela. Știu ce aș alege eu.

— Și ești dispusă să iei acea decizie pentru ele? spuse Adrik.

— Toți trebuie să fim dispuși.

Leoni inspiră adânc.

— Eu n-aș vrea să trăiesc sub controlul altcuiva, spuse ea. N-aș vrea să-mi condamn copilul la o astfel de viață.

— Adrik? întrebă Nina.

— Ți-am spus ce cred eu, Nina. Ne riscăm viața și viața altor Grisha ca să livrăm ceea ce eu presupun că va fi o navă plină de cadavre în Ravka. Dar n-o să le întorc spatele. Măcar o să am un motiv nou să mă plâng pentru tot restul vieții.

— Cu plăcere, spuse Nina.

Adrik se înclină ușor, morocănos.

— Dar cum o să le convingem pe mame sau pe paznici că un bărbat cu un braț și două femei au ce căuta acolo?

— Putem să luăm o uniformă și să-ți umplem mâneca. Leoni și cu mine putem purta șorțuri ale Fecioarelor Primăverii.

— Crezi că n-o să observe că eu abia vorbesc fjerdană și că încerc să mân o pereche de cai cu un singur braț?

— Hanne o să ne ajute.

— Ești sigură? întrebă Leoni. I-am văzut fața noaptea trecută. A stat prea mult timp sub papucul Măicuței Fântânii.

Nu doar al Măicuței. Al părinților ei. Al întregii Fjerde. Și totuși, mințise pentru Nina. Sfidase dictatele mănăstirii ca să-i ajute pe cei care aveau nevoie de ea. Reușise totuși să păstreze în viață, în acest loc nenorocit, partea aprigă a inimii ei.

Adrik se sprijini de furgon.

— Dacă află că suntem Grisha...

— Și ea e Grisha.

— Și se urăște. Să nu crezi că n-o să îndrepte acea ură împotriva noastră. Chiar dacă vom trece prin asta fără să dezvăluim cine suntem, ea o să fie cea care rămâne să suporte consecințele, după ce plecăm noi.

Nina se foi, stingherită, iar Adrik ridică sprâncenele.

— Crezi c-o să vină cu noi, continuă Adrik. Ah, Zenik. Credeam că Leoni e optimista incurabilă.

— Locul lui Hanne nu e aici.

Chiar dacă Hanne reușea să păstreze secretul puterilor ei, Fjerda avea să-i frângă spiritul în cele din urmă. Nina nu credea că ar putea suporta această nouă victimă din acest război.

— N-o pune în situația în care noi suntem singura variantă, Nina, spuse Adrik studiind-o. Hanne nu o să ierte asta.

Poate că nu o să mă ierte pe mine, se gândi Nina, *dar cei puțin o să supraviețuiască.*

A doua zi, când ajunse în clasă, Nina fu uimită să o vadă așteptând nu doar pe Hanne, ci și pe una dintre Fecioarele Primăverii.

— Kori a Fântânii ar vrea să învețe și ea, spuse Hanne monoton.

— Încă o elevă! spuse Nina, încercând să pară încântată. Excelent. Ai ceva cunoștințe de zemenită?

— Nu, spuse Kori posac.

În mod evident, nu era încântată că i se dăduse această însărcinare. Și, în mod evident, măicuța credea că Nina și Hanne n-ar trebui lăsate singure.

— Atunci o să începem cu începutul. Să învățăm verbul *a te ruga*.

Hanne își dădu ochii peste cap și Ninei îi veni greu să nu râdă. Dacă asta era cea mai rea provocare cu care aveau să se confrunte în următoarele câteva zile, Nina avea să considere că au avut mult noroc.

Dar în timp ce le explica lui Hanne și Kori unii termeni elementari – *scaun, bancă, fereastră, cer, fată, nor –,* se auzi un ciocănit și o novice băgă capul pe ușă. Era fata cu obraji de culoarea piersicii care o abordase pe Nina în pădure, una dintre novicele care călărise cu Hanne îmbrăcată în soldat fjerdan.

Fata făcu o reverență în fața lui Kori, care întrebă:

— Ce e?

— M-a trimis măicuța să te chem, Hanne, spuse novicea. A venit tatăl tău.

Întregul trup al lui Hanne păru să se boțească, asemenea unei flori care se veștejește din cauza unui îngheț subit. Nina o văzuse speriată sau furioasă, dar asta era ceva nou și nedorit, ca și cum toată pasiunea care o însuflețea se prăbușise subit și abrupt.

Până și Kori păru îngrijorată și îi spuse lui Hanne:

— Du-te, atunci.

Hanne își închise caietul și se ridică. Nina știa că n-ar trebui să facă asta, dar când Hanne trecu pe lângă ea, o prinse de mână și o strânse tare. Hanne se uită la Fecioara Primăverii, care le urmărea cu ochii îngustați, și strânse și ea.

— O să fie în regulă, șopti Nina. *Adawe.*

Primul verb pe care i-l predase lui Hanne. *Luptă.*

Coloana vertebrală a lui Hanne se îndreptă ușor. Dădu drumul mâinii Ninei, dar novicea adăugă:

— Tatăl ei vrea să se întâlnească și cu tine, Enke Jandersdat.

Bun. Dacă tatăl lui Hanne voia să se întâlnească cu profesoara fiicei lui, ea avea să facă tot posibilul să îl controleze și să-l împace. Poate că reușea s-o ajute pe Hanne să îndure această furtună. Se ridică în picioare.

— *Adawesi*, spuse Hanne, cu un zâmbet neașteptat pe buzele ei pline. Luptăm.

Când ajunseră la capelă, novicea le conduse pe un hol lung, iar Nina își dădu seama că se îndreptau spre același birou în care ea și Hanne se întâlniseră cu măicuța ca să discute despre orele de limbi străine.

Măicuța aștepta la biroul ei, ca și data trecută, iar un bărbat înalt, cu postură militară, stătea lângă fereastră, cu mâinile împreunate la spate. La baza craniului albicios avea o cicatrice groasă și roșie. Nina simți cum ceva se desfășoară în stomacul ei.

— Măicuță, spuse Hanne, făcând o reverență adâncă. *Min fadder.*

Nina știa cine avea să fie înainte ca el să se întoarcă. Dar nu avea ce să facă pentru a stopa groaza care o cuprinse atunci când privi din nou în ochii reci și albaștri ai lui Jarl Brum.

Ultima oară când se întâlnise cu Jarl Brum, el încercase s-o întemnițeze și s-o înrobească. Ea fusese în ghearele primei și singurei ei doze de *jurda parem* atunci când se confruntase cu el și cu *drüskelle* din subordinea lui, în portul din Djerholm. Voise să-l omoare, și ar fi putut s-o facă cu un singur gând. Dar Matthias o implorase să dea dovadă de milă, și ea făcuse întocmai. Îi lăsase în viață pe Brum și pe oamenii lui, chiar dacă, printr-un ultim act de răutate, îi smulsese scalpul de pe cap. Părea că cineva i-l cususe la loc.

Nina făcu o reverență până jos, ațintindu-și ochii în podea și încercând să găsească o clipă ca să-și adune gândurile și să-și ascundă frica. *Vino-ți în fire, Zenik,* își ordonă ea. Brum o recunoscuse pe sub deghizarea ei neîndemânatică atunci când se întâlniseră la Curtea de Gheață, dar acum Nina fusese retușată de marea maestră Genya Safin. Înseși oasele și trupul ei fuseseră modificate, și știa că stăpânește la perfecție fjerdana. Își aminti ce îi spusese lui Hanne, că jucarea unui rol începe cu trupul, iar în clipa asta Nina trebuia să joace rolul vieții ei. În loc să-și ascundă frica, avea s-o folosească. Ceea ce trebuia să îngroape era scârba ei.

Când se ridică din reverența ei, nu mai era Nina Zenik; era Mila Jandersdat, o fată ale cărei mijloace de trai puteau foarte bine să depindă de favoarea lui Jarl Brum.

Dar Brum își concentra atenția asupra lui Hanne. Fața lui se îndulci atunci când își privi fiica.

— Hanne, spuse el, avansând și îmbrățișând-o. Arăți… viguroasă.

Hanne se mai cocoșă puțin.

— Mulțumesc, tată.

— Silueta ta s-ar mai îndulci dacă n-ai mai călări atât de mult.

— Îmi pare rău, tată.

— Știu, spuse el oftând.

Privirea lui Brum trecu asupra Ninei, care lăsă capul în jos și își îndreptă ochii spre podea, cu sfială.

— Iar ea e noua ta profesoară? spuse el. E suficient de tânără ca să fie elevă a mănăstirii.

— Lucrează ca ghid pentru negustorii zemeniți care au sosit săptămâna trecută, spuse Hanne.

— Mi-a zis măicuța, răspunse Brum, îndreptându-se apăsat spre Nina. O necunoscută sosește împreună cu doi străini, iar peste doar câteva zile se produce o neregularitate la securitatea fabricii. O coincidență improbabilă.

Nina îl privi cu o expresie, spera ea, de spaimă uluită. Brum îi prinse vârful bărbiei și îi ridică fața în sus.

Cel care îi cususe pielea la loc pe cap o făcuse cu multă abilitate, dar părul lui auriu dispăruse, iar cicatricea care dădea ocol craniului său, precum coada groasă și roz a unui șobolan, nu putea fi ascunsă. Un Vindecător sau un Croitor Grisha ar fi putut s-o estompeze, dar bineînțeles că atunci el ar fi trebuit să-l

lase să se apropie de capul lui. Ninei îi veni să răspundă privirii lui incisive cu o privire la fel de dușmănoasă. În schimb, făcu astfel încât ochii să i se umple de lacrimi.

— Câți ani ai? întrebă Brum, încruntându-se.

— Optsprezece, domnule.

— Ai rămas văduvă devreme.

— Am avut ghinion.

Buza lui Brum se răsfrânse ușor.

— De ce tremuri așa? întrebă el.

— Nu am avut niciodată ocazia să mă aflu în prezența bărbaților importanți.

Sprâncenele lui Brum se înălțară, dar Ninei nu-i scăpă străfulgerarea de satisfacție din ochii lui. Deci asta îi plăcea Comandantului Brum – lingușirea, timiditatea, frica. Când se întâlnise ultima oară cu el, Nina fusese îndrăzneață și cochetă. Acum își înțelegea greșeala.

— Unde ai învățat zemenită? întrebă el.

— Soțul meu avea o mică afacere de transport de pește și bunuri congelate. Făcea adesea comerț cu zemeniții. Eu am avut o înclinație către asta și am preluat eu comunicarea.

— Și cum a murit?

— A dispărut în ape.

Pe obrazul Ninei se prelinse o lacrimă. N-ar fi putut să-și dorească un moment mai bun pentru asta.

Ochii lui Brum urmăriră lacrima aproape nesățios.

— Păcat, spuse el.

Dădu drumul bărbiei Ninei și se trase în spate, apoi se adresă Măicuței:

— Aș vrea să-i chestionez pe negustorii zemeniți.

— Cum rămâne cu lecțiile mele, tată? întrebă Hanne.

— Lecțiile tale, spuse Brum gânditor. Da, cred că influența unei fete cu maniere de la țară ar putea să-ți prindă bine, Hanne. Poți continua.

Nina făcu o nouă reverență.

— Mulțumesc, domnule, spuse ea, privindu-l printre genele ude. E o onoare.

În timp ce Brum și Hanne ieșeau din cameră, ca să discute în privat, Nina făcu o reverență măicuței și se întoarse să plece.

— Știu ce pui la cale, spuse măicuța.

Nina încremeni, cu mâna pe clanță.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Comandantul Brum are o căsnicie fericită, cu o femeie de origine nobilă.

Nina clipi, cât pe ce să izbucnească în râs.

— Și de ce m-ar privi pe mine asta? spuse ea.

Măicuța își îngustă ochii.

— Mă îndoiesc că te privește pe tine în vreun fel. Știam eu că motivele tale nu se limitează doar la o slujbă de profesoară.

— Nu vreau altceva decât să-mi câștig existența.

Măicuța plescăi a neîncredere.

— Urmărești să pui mâna pe un soț bogat. Poate că l-ai păcălit pe bunul comandant cu ochii tăi mari și buza tremurătoare, dar nu ești o femeie cinstită.

Iar tu ești cel mai rău tip de ipocrită, se gândi Nina, cu o izbucnire de furie. Femeia asta le dădea unor femei și fete tinere *parem* – sau un echivalent al lui. Își lua micul ei șorț evlavios și traversa sălile acelei fabrici cu drogul ei blestemat, ajutându-i pe soldați să facă sclavi. *Când o să dispară fetele alea, o să am grijă ca Jarl Brum să te învinovățească pe tine. Să vedem atunci dacă o să-ți mai facă plăcere atenția bunului comandant.*

Dar nu spuse decât:

— Comandantul Brum e suficient de în vârstă ca să-mi fie tată.

— Și suficient de înțelept ca să reziste atitudinii tale stângace, sunt sigură. Dar o să stau cu ochii pe tine.

Nina scutură din cap, cu falsă preocupare.

— Ai fost închisă aici prea mult timp, măicuță, dacă gândurile dumitale se îndreaptă atât de repede către păcat.

— Cum îndrăznești...

Nina își aranjă cu afectare fustele peste vârful cizmelor.

— Nu sunt sigură că e o atmosferă foarte sănătoasă pentru o fată ca Hanne, spuse ea, întorcându-se să plece. Păcat. Dar o să mă rog pentru dumneata.

O lăsă pe măicuță bolborosind, cu obrajii roșii.

Oricât de mult i-ar fi plăcut s-o stârnească pe Măicuță, Nina se bucura de suspiciunile femeii. *Care e cea mai ușoară modalitate de a fura portofelul unui bărbat?* îi spusese cândva Kaz Brekker. *Spune-i că o să-i furi ceasul.* Dacă baba aia acră la vorbă credea că scopul Ninei e să devină amanta unui bărbat bogat, atunci atenția ei avea să fie abătută de la adevăratul lor plan.

Dar dacă Brum joacă la cacealma? Dacă știe exact cine sunt? Nina mai fusese păcălită de Brum și fusese cât pe ce să-și piardă viața din cauza asta. Acum avea să fie mai prudentă. Când avea să se încurce iar cu Jarl Brum, nu intenționa să-l mai lase în viață.

Dar nu era pregătită pentru furtuna care o aștepta în sala de clasă.

— Ce-a fost asta? o atacă Hanne.

Kori nu era nicăieri, iar Hanne umbla într-o parte și-n alta, cu șorțul unduindu-se în urma ei.

— Să tremuri ca o frunză în vânt, continuă ea. Să plângi ca un copil speriat. Tu nu ești așa.

Nina simți un val subit de furie. Ceea ce văzuse la fort, șocul de a se întâlni iar cu Brum, crimele Măicuței, totul era prea mult.

— Abia dacă mă cunoști, se răsti ea.

— Știu că ești suficient de curajoasă ca să vrei să-ți ajuți sora și suficient de nesăbuită ca să pătrunzi ilegal într-o fortăreață pentru asta. Știu că ești suficient de deșteaptă ca să păcălești o cameră plină de vânători beți și suficient de generoasă ca să ajuți o prietenă disperată. Sau și ăsta a fost tot un rol?

Nina își încleștă pumnii.

— Încerc să fac astfel încât să supraviețuiesc, spuse ea, astfel încât amândouă să supraviețuim. Tatăl tău... îi cunosc reputația. E un om necruțător.

— Trebuie să fie.

Ninei îi venea să țipe. Cum putea Hanne cea aprigă și plină de viață să fie fiica lui Brum? Și de ce nu-și putea da seama cum e acesta?

— Dacă ar ști că ești Grisha, ce-ar face? spuse ea.

Hanne se întoarse spre fereastră.

— Nu știu, spuse ea.

— Dar dacă ar ști că eu am încercat să te ajut?

— Nu știu, repetă Hanne dând din umeri.

Știi, se gândi Nina. *Știi ce ar face nemernicul ăla plin de prejudecăți, dar ți-e prea frică s-o recunoști.*

Ninei îi venea s-o prindă de umeri și s-o scuture. Îi venea s-o urce pe Hanne pe un cal și să călărească până ajungeau la țărm. Dar nu se putea gândi la așa ceva, dacă voiau să elibereze fetele din fort. *Adawesi.* Luptăm. Și Nina știa că a lupta înseamnă să folosești toate uneltele aflate la dispoziția ta – chiar

și vinovăția lui Hanne.

— Îi datorezi tatălui tău păstrarea acestui secret.

Ninei i se făcu greață în timp ce rostea aceste cuvinte, conștientă de efectul pe care urmau să-l aibă ele. Hanne nu-i datora lui Brum nimic, dar Nina se forță să continue:

— Dacă ar ști că ești Grisha, asta l-ar pune într-o poziție imposibilă. Reputația și cariera lui ar fi periclitate.

Hanne se prăbuși în bancă, luându-și capul în mâini.

— Crezi că eu nu-mi dau seama de asta?

Nina se lăsă pe vine în fața ei.

— Hanne, uită-te la mine.

Nina așteptă și, în sfârșit, Hanne ridică privirea. Ochii ei plini de viață erau uscați, dar chinuiți, iar Nina își dădu seama că această durere nu era pentru ea însăși, ci pentru rușinea pe care ar fi provocat-o tatălui ei.

— Țara asta... țara asta face niște lucruri groaznice femeilor și bărbaților ei. Tatăl tău crede ceea ce crede pentru că așa a fost crescut. Dar eu nu-l pot ajuta. Nu-l pot îndrepta. O pot ajuta pe sora mea. Te pot ajuta pe tine. Și o să fac ceea ce e necesar pentru ca asta să fie posibil. Dacă asta înseamnă să flutur din gene la tatăl tău și să-l conving că sunt un model de feminitate fjerdană, asta o să fac.

— E dezgustător. L-ai privit pe tatăl meu ca și cum ar fi fost o încarnare a lui Djel.

— L-am privit pe tatăl tău așa cum vrea să fie privit – ca un erou.

Hanne își trecu degetul mare bătătorit peste banca veche de lemn.

— Asta faci și cu mine? întrebă ea.

— Nu, spuse Nina.

Măcar asta era adevărat. Îi spusese lui Hanne nenumărate minciuni, dar nu o lingușise niciodată, nu o manipulase niciodată în modul ăsta.

— Când am spus că ești talentată, am vorbit serios. Când ți-am spus că ești superbă, din nou am vorbit serios.

Hanne îi căută privirea și, pentru o clipă, Nina se simți ca și cum n-ar fi fost închise în această sală de clasă sau chiar în această țară. Erau într-un loc mai bun. Într-un loc liber.

— Prima noastră misiune e să supraviețuim, spuse ea. N-o să-mi cer scuze pentru asta.

Buzele lui Hanne zvâcniră.

— Ai avut întotdeauna atât de multă siguranță de sine?

— Da, spuse Nina dând din umeri.

— Și soțul tău nu se plângea de asta?

— Se plângea, spuse Nina.

Dintr-odată, trebui să întoarcă privirea, pentru că în minte nu îi venise un negustor fictiv, ci Matthias, cu stricta lui bună-cuviință, căutătura dezaprobatoare și inima iubitoare și generoasă.

— Se plângea tot timpul, continuă ea.

— Era iute la mânie? întrebă Hanne.

Nina scutură din cap și își lipi palmele de ochi, incapabilă să-și oprească lacrimile, nevrând să și le oprească. Pe toți sfinții, cât era de obosită.

— Nu, spuse ea. Nu eram întotdeauna de acord.

Zâmbi, simțind gust de sare pe buze.

— De fapt, nu eram de acord aproape niciodată. Dar el mă iubea. Și eu îl iubeam pe el.

Hanne întinse mâna peste bancă și atinse mâna Ninei cu degetele.

— Nu aveam niciun drept să întreb, spuse ea.

— E în regulă, spuse Nina. Durerea încă mă ia prin surprindere. E vicleană, neghioaba.

Hanne se lăsă pe spate, studiind-o.

— N-am mai întâlnit pe cineva ca tine, spuse ea.

Nina știa că ar fi trebuit să plece capul, să spună ceva despre strunirea spiritului ei cutezător, să demonstreze că îi păsa cât de cât de stilul fjerdan. În schimb, își trase nasul și spuse:

— Bineînțeles că nu. Sunt spectaculoasă.

Hanne râse.

— Mi-aș tăia degetul mare pentru un dram din siguranța ta de sine, spuse ea.

Nina își șterse lacrimile și strânse mâna lui Hanne. Simți apăsarea caldă a palmei ei, bătăturile degetelor ei. Mâini care ar fi putut să coasă. Să strunească un arc. Să aline un copil bolnav. Era plăcut să simtă această mică reconfortare – chiar dacă avea puțin și senzația că trișează.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Hanne, spuse Nina.

— Vorbești serios?

Nina dădu din cap, surprinsă de cât de serios vorbea. Poate

că Hanne nu era vehementă sau nesăbuită cu spusele ei, și lăsa capul în pământ în fața tatălui ei și a Măicuței, dar nu permisese Fjerdei să o zdrobească. În ciuda reverențelor ei și a vorbelor despre onoarea familiei, rămăsese sfidătoare.

— Bine, oftă Hanne. Pentru că tatăl meu vrea să ni te alături în seara asta la cină, după ce o să viziteze fabrica.

— Când se întoarce în capitală?

— Mâine-dimineață, spuse Hanne, cu o privire susținută și înțelegătoare. Tu plănuiești ceva.

— Da, spuse Nina. Știai că o să fac asta. Nu o să acționez decât după ce pleacă el. Dar o să am nevoie de ajutorul tău.

— Ce vrei să fac?

Multe lucruri. Și niciunul din ele nu o să fie ușor.

— Vreau să devii cine a sperat tatăl tău întotdeauna că o să devii.

25. Zoya

Nikolai se pricepea din ce în ce mai bine să cheme monstrul, dar dispoziția lui părea să se întunece. Era mai tăcut și mai distant la sfârșitul fiecărei vizite la Elizaveta, chiar dacă Zoya era cea care trebuia să facă față înecului. Acum nu mai credeau că Elizaveta avea intenția reală de a o ucide, dar monstrul încă părea să creadă că amenințarea era reală – fapt care nu-i plăcea Zoyei. Presupunea că, grație lecțiilor ei cu Juris, ar fi putut să spargă pereții de chihlimbar ridicați în jurul ei de sfântă, iar când seva începea să se ridice în jurul picioarelor ei, îi venea greu să nu încerce asta. Dar nu venise acolo ca să-și dovedească forța, ci doar ca să-l ajute pe Nikolai să stârnească monstrul.

De la general al armatei Grisha la momeală pentru monstru. Nu era o postură care să-i facă plăcere, și doar progresele pe care le făcea în bârlogul lui Juris o împiedicau să se lase în voia furiei ei.

Astăzi sosise mai devreme la turnul Elizavetei. Yuri și Nikolai încă nu apăruseră, iar sfânta nu era nicăieri. Sau era? Marea cameră aurie zumzăia de zgomot de insecte. Dacă era să-l creadă pe Juris, insectele erau chiar ea.

Camera avea șase laturi. Fiecare dintre panourile de chihlimbar din care erau constituiți pereții avea șase laturi. Oare acesta era motivul pentru care Micul Palat fusese construit după

un plan hexagonal? Zoya văzuse cum forma aceasta se repeta în clădirile Grisha, în mormintele și locurile lor de antrenament. Oare totul începuse cu stupul Elizavetei? Din fiecare dintre cei șase pereți pleca un tunel. Zoya se întrebă unde duceau.

— Ai fost una dintre elevele lui, nu-i așa?

Zoya tresări la auzul vocii Elizavetei. Sfânta stătea lângă masa peste a cărei suprafață continua să se întindă salcâmul crescut de ea.

Zoya știa că Elizaveta se referă la întunecat, chiar dacă *elevă* nu era cuvântul potrivit. *Adoratoare* sau *acolită* ar fi fost mai exact.

— Am fost soldat al Armatei a Doua, sub comanda lui.

Elizaveta îi aruncă o privire piezișă.

— Nu trebuie să faci pe reticenta cu mine, Zoya. Și eu l-am cunoscut.

Probabil că surpriza Zoyei era vizibilă, pentru că Elizaveta spuse:

— A, da, la un moment dat drumurile noastre, ale tuturor, s-au încrucișat cu ale lui. Eu m-am întâlnit cu el când abia începuse să lucreze în slujba regilor ravkani. Când eram încă tânără.

Zoya simți un fior gândindu-se cât de bătrână trebuia să fie Elizaveta. Legătura ei cu plăsmuirea din inima lumii îi oferise eternitate. Oare chiar era dispusă să o respingă?

— El știa ce ești tu? întrebă în schimb Zoya. Ce poți să faci?

— Nu, spuse Elizaveta. Abia dacă știam eu. Dar știa că am o mare putere și se simțea atras de acest lucru.

Întotdeauna s-a simțit atras de acest lucru. Întunecatul prețuia puterea mai mult decât oricare altă caracteristică. Uneori, Zoya își făcea griji că și ea ar fi putut să fie la fel.

— Consideră-te norocoasă, spuse ea. Dacă ar fi știut care e amploarea înzestrărilor tale, te-ar fi urmărit până când ar fi putut să le folosească pentru el.

— Mă subestimezi, tânără Zoya, râse Elizaveta.

— Sau tu l-ai subestimat pe el.

Sfânta dădu sceptic din cap.

— Poate, spuse ea.

— Cum era pe atunci? nu se putu abține Zoya să întrebe.

— Arogant. Idealist. Minunat.

Elizaveta zâmbi melancolic, urmărind cu degetele tulpina

salcâmului care se îndoia ca s-o întâlnească, asemenea unei pisici care își arcuiește spatele.

— M-am întâlnit cu el de multe ori de-a lungul anilor, iar el a adoptat multe chipuri, ca să-și ascundă adevăratul sine. Dar fețele pe care le-a ales erau întotdeauna minunate. Era vanitos.

— Sau deștept. Oamenii prețuiesc frumusețea. Nu se pot abține să reacționeze la ea.

— Tu ar trebui să știi, spuse Elizaveta. Basmele cu zâne nu sunt de fapt adevărate, nu-i așa? Promit că bunătatea și amabilitatea o să te facă minunată, dar tu nu ești nici bună, nici amabilă.

— Ar trebui să aspir la așa ceva? întrebă Zoya dând din umeri.

— Regele tău prețuiește astfel de lucruri.

Iar Zoya trebuia să urmărească aprecierea lui? Să se prefacă a fi altceva decât era?

— Regele meu prețuiește loialitatea și capacitatea mea de a conduce o armată. O să aibă o soție care o să zâmbească prostește și o să îmbrățișeze orfani.

— Ai renunța atât de ușor la el?

Acum Zoya ridică sprâncenele, surprinsă.

— Nu e al meu, ca să-l pot păstra, spuse ea.

— Există un motiv pentru care te folosesc pe tine, și nu pe călugăr, ca să provoc demonul.

— Regele s-ar lupta ca să salveze pe oricine – prințesă sau țărancă de pe câmp.

— Și asta e tot? Văd cum te urmărește cu ochii.

Oare o parte a Zoyei era încântată să audă asta? O parte nesăbuită și mândră a ei?

— Toată viața mea m-au privit bărbații. Nu e ceva demn de băgat în seamă.

— Fii atentă, tânără Zoya. Să fii privită de un simplu bărbat e un lucru, și cu totul altceva să câștigi atenția unui rege.

Atenția era ușor de obținut. Bărbații se uitau la ea și voiau să creadă că văd bunătate dincolo de armura ei, o fată bună și amabilă care, dacă i se dădea șansa, avea să iasă la lumină. Dar lumea era crudă cu fetele bune, iar ea apreciase întotdeauna faptul că Nikolai nu-i cerea asta. De ce ar fi făcut-o? Nikolai vorbea despre parteneriate și alianțe, dar era un romantic. Voia iubire de un tip pe care Zoya nu putea să-l ofere și nici să-l primească. Poate că acest gând o ustura, dar acea înțepătură

dureroasă, acea senzație neliniștită că ceva se pierduse aparținea unei fete, nu unui soldat.

Zoya privi prin unul dintre tuneluri. Părea mai întunecat decât celelalte. Mirosul de miere și sevă care emana din el nu era foarte normal, dulceața fiind perforată de putreziciune. Poate că era de vină imaginația ei, dar până și albinele scoteau alt sunet aici, nu atât bâzâitul insectelor ocupate, cât zumzetul saturat al muștelor de pe câmpurile de luptă, îndestulate cu morți.

— Ce e aici? întrebă Zoya. Ce au albinele?

— Albinele sunt parte integrantă din mine, spuse Elizaveta. Fiecare triumf al meu, fiecare tristețe a mea. Această parte a stupului e obosită. E sătulă de viață. Amărăciunea aceasta se va răspândi la restul stupului, până când întreaga existență își va pierde savoarea. De asta trebuie să părăsesc Falia, să adopt o viață muritoare.

— Chiar ești dispusă să renunți la puterea ta? întrebă Zoya.

Nu reușea să priceapă asta.

Elizaveta arătă cu capul spre camera întunecoasă.

— Cei mai mulți dintre noi ne putem ascunde suferințele și dorurile, spuse ea. Așa supraviețuim, zi de zi. Ne prefacem că durerea nu există, că suntem făcuți din cicatrici, nu din răni. Stupul nu-mi oferă luxul acestei minciuni. Nu mai pot continua așa. Și nici ceilalți.

Pe vița spinoasă care se învârtejea sub mâna Elizavetei apărură brusc flori albe care deveniră roz și apoi roșu-sângeriu, sub ochii Zoyei.

— Gutui? întrebă ea.

Se gândea la poveștile cu bestii și fecioare pe care le auzise în copilărie, cu Sankt Feliks și crengile lui de măr. Ce spusese Juris? *Uneori poveștile sunt nedrepte cu detaliile.*

Elizaveta aprobă din cap.

— Majoritatea femeilor îndură spinii de dragul florilor, spuse ea. Dar noi, cei care dispunem de putere, ne împodobim cu flori ca să ascundem înțepătura spinilor noștri.

Fii mai agreabilă. Fii mai blândă. Zâmbește atunci când suferi. Zoya ignorase aceste lecții, adesea în detrimentul ei. Ea era doar spini.

— Regele tău întârzie, spuse Elizaveta.

Zoya descoperi că nu îi părea rău. Astăzi nu voia să se înece.

Juris simți dispoziția Zoyei atunci când ea intră în peșteră.

— Ai fost să te întâlnești cu Elizaveta, spuse el, punând jos micuțul cal de obsidian pe care îl sculpta, pentru a-l adăuga hergheliei lui. Simt mirosul ei pe tine.

Zoya aprobă din cap, întinzând mâna după securile pe care ajunsese să le prefere. Îi plăceau greutatea și echilibrul lor, și îi aminteau de Tamar. Oare îi era dor de casă? Aici pierduse noțiunea timpului. Fără mâncare. Fără odihnă. Orele se transformau în zile.

— Toată lumea e atât de preocupată cum să-și numească și să-și îngrijească rănile, spuse ea. E obositor.

Juris scoase un mormăit neutru.

— Astăzi nu folosim arme, spuse el.

Zoya se încruntă. Așteptase cu nerăbdare să scape de melancolia ei prin puțină luptă.

— Atunci? întrebă ea.

— Sperasem ca la momentul ăsta să fii deja mai avansată.

— Mă descurc de minune, spuse Zoya, înfigându-și pumnii în șolduri.

— În continuare poți invoca doar vântul. Apa și focul ar trebui să fie, de asemenea la comanda ta.

— Nu așa funcționează puterea Grisha.

— Tu crezi că un dragon nu poate controla focul?

Deci Juris pretindea că e nu doar Furtunos, ci și Inferni?

— Și presupun că ești și Iscă-Valuri? întrebă ea.

— Apa e cel mai slab element al meu, recunosc. Provin de pe o insulă foarte umedă. Nu mi-a fost niciodată dragă ploaia.

— Vrei să spui că aș putea invoca din toate ordinele?

— Cu ce ne-am pierdut timpul până acum, dacă nu ăsta e scopul nostru?

Nu părea posibil, dar într-o scurtă perioadă de timp, Juris îi demonstrase că granițele puterii Grisha erau mai flexibile decât crezuse ea vreodată. *Oare nu suntem noi toate lucrurile?* Erau cuvintele pe care Zoya și le amintea din urmă cu mult timp, din scrierile lui Ilya Morozova, unul dintre cei mai puternici Grisha cunoscuți vreodată. Acesta teoretizase că nu ar trebui să existe ordine Grisha, nicio separare între puteri – dacă știința era suficient de mică. Dacă întreaga materie putea fi descompusă în aceleași părți mici, atunci un Grisha suficient de talentat ar fi trebuit să poată manipula acele părți. Morozova sperase că făurirea și combinarea amplificatoarelor erau calea către o

putere Grisha mai mare. Dar dacă exista și o altă cale?

— Arată-mi, spuse Zoya.

Juris se modifică și oasele lui trosniră și se reconstituim, în timp ce el lua formă de dragon.

— Suie, spuse el.

Zoya ezită, privind lung animalul imens din fața ei.

— Nu fac chiar oricui această ofertă, vrăjitoare a furtunii.

— Și dacă te cuprinde o dispoziție urâtă și decizi să mă arunci din spinarea ta? întrebă Zoya.

Puse mâinile pe solzii de la gâtul lui. Solzii erau ascuțiți și reci la atingere.

— Atunci te-am făcut suficient de puternică pentru a supraviețui căderii.

— Ce liniștitor.

Zoya puse cizma pe coastele lui și i se aruncă pe șaua gâtului. Nu era confortabil. Dragonii nu fuseseră făcuți pentru călărie.

— Ține-te, spuse el.

— A, asta trebuia să...

Zoya icni și se agăță cu putere în timp ce aripile lui Juris fâlfâiră o dată, de două ori, iar el se lansă spre cerul lipsit de culoare.

Vântul o izbi în față, ridicându-i părul și umezindu-i ochii. Zoya mai zburase, călătorise cu dispozitivele zburătoare ale lui Nikolai. Dar asta era foarte diferit. Simțea fiecare deplasare pe care Juris o făcea în lungul curenților, în timp ce călărea vântul, mișcările mușchilor de sub solzi, până și modul în care plămânii lui se lărgeau la fiecare respirație. Simțea forța unei cavalcade în trupul de sub ea, forța ridicătoare a unei mări agitate de furtună.

Nu era nimic de văzut în Falia Sfinților. Era doar pământ sterp și orizont drept. Poate că asta i se părea înnebunitor lui Juris – să zboare kilometri întregi, dar fără să aibă unde merge. Dar Zoyei nu-i păsa. Putea să rămână așa pentru totdeauna, fără altceva decât cer și nisip în jurul ei. Râse, cu inima săltându-i de bucurie. Asta era magia care îi fusese promisă în copilărie, visul pe care toate acele basme îl anunțaseră, dar nu-l oferiseră niciodată. Își dori ca fata care fusese ea cândva să fi putut trăi asta.

— Deschide ușa, Zoya, huruiră cuvintele dragonului prin trupul lui. Deschide ochii.

— Nu e nimic de văzut!

Dar asta nu era pe de-a-ntregul adevărat. Zoya întrezări, în fața lor, o pată neregulată în peisaj. Își dădu seama imediat ce era.

— Întoarce, îi ceru ea lui Juris. Vreau să mă întorc din drum.

— Știi că nu se poate.

— Întoarce.

Simți cum puterea furtunii îi umple oasele și încercă să miște capul dragonului.

— Zoya a orașului pierdut, spuse el. Deschide ușa.

Dragonul coborî în picaj spre ruinele Novokribirskului.

Senzația era de cădere. Zoya era piatra și nu exista fund al puțului, niciun capăt al golului dinăuntrul ei. *Nu privi înapoi la mine.*

Trecutul se năpusti asupra ei. De ce acum? Din cauza a ceea ce spusese Elizaveta despre răni? A zeflemelelor lui Juris? A chinului de a fi înecată în fiecare zi, în timp ce Nikolai devenea tot mai distant? Nu voia să se gândească la Lilyana sau la tot ceea ce pierduse. Exista doar vântul și întunericul din față, cerul mort și cenușiu de deasupra ei și ruinele unui oraș pierdut dedesubt.

Și totuși, amintirea fetei mamei sale fu cea care umplu mintea Zoyei.

Frumusețea Sabinei fusese uluitoare, tipul de frumusețe care îi face și pe bărbați, și pe femei să se oprească pe stradă. Dar făcuse un târg prost. Se căsătorise din dragoste – cu un băiat suli arătos, cu umeri lați și puține perspective. O vreme fuseseră săraci, dar fericiți, apoi doar săraci. În timp ce făceau foamea și se târau de pe o zi pe alta, afecțiunea dintre ei se consumase și ea. Zilele lungi de muncă și lunile lungi de iarnă uzaseră frumusețea și spiritul Sabinei. Avea prea puțină dragoste de oferit fiicei pe care o născuse.

Zoya muncise din greu ca să obțină afecțiunea mamei sale. Era întotdeauna prima la lecții și ținea întotdeauna să mănânce doar jumătate din cină, oferindu-i Sabinei restul. Era tăcută atunci când mama ei se plângea că o doare capul și fura piersici pentru Sabina din livezile ducelui.

— Ai putea să fii biciuită pentru asta, spunea dezaprobator mama ei.

Dar mânca piersicile una după alta, oftând mulțumită, până

când i se făcea rău și le vomita pe toate lângă stiva de lemne.

Totul se schimbă în ziua în care Zoya atrase atenția lui Valentin Grankin, un fabricant de trăsuri bogat din Stelt. Era cel mai bogat bărbat pe o rază de 200 de kilometri, văduv de două ori, și avea 63 de ani.

Zoya avea nouă ani. Nu voia să fie mireasă, dar nici s-o nemulțumească pe mama ei, care o mângâia și o drăgălea cum nu mai făcuse niciodată. Pentru prima oară, Sabina părea *fericită.* Cânta în bucătărie și gătea mese complicate din darurile constând în carne și legume pe care le trimitea Valentin Grankin.

În seara dinaintea nunții, Sabina făcu prăjitură de portocale și întinse *kokoshnik*-ul complicat cu perle și mica rochie de nuntă cu dantelă aurie oferite de mirele Zoyei. Zoya nu voise să plângă, dar nu se putuse abține.

Mătușa Lilyana venise tocmai din Novokribirsk pentru această ceremonie – sau cel puțin așa crezuse Zoya, până când o auzise pe mătușa ei rugând-o pe Sabina să se răzgândească.

Lilyana era mai mică decât Sabina și era rareori pomenită. Plecase de acasă fără prea multă fanfară, înfruntând călătoria periculoasă prin Falia Umbrei ca să-și croiască o viață în sterpul oraș Novokribirsk. Era un oraș bun pentru o femeie singură, unde casele erau ieftine și angajatorii atât de disperați după lucrători, încât ofereau bucuroși femeilor slujbe care altfel ar fi fost rezervate bărbaților.

— Valentin n-o să-i facă rău, Lilyana, spuse Sabina tăios, în timp ce Zoya stătea la masa din bucătărie, atingând cu picioarele goale șipcile de lemn ale podelei, cu cercul perfect al prăjiturii de portocale neatins în fața ei. A spus că o să aștepte ca ea să sângereze.

— Și ar trebui să-l aplaud? vru să știe Lilyana. Cum o s-o protejezi, dacă el se răzgândește? îți vinzi propriul copil.

— Toți suntem cumpărați și vânduți. Cel puțin Zoya o să producă un preț care o să-i ofere o viață ușoară.

— În curând, o să fie suficient de mare ca să se facă soldat...

— Și apoi? O să trăim din mica ei simbrie? O să servească în armată până când e ucisă sau rănită, ca să poată trăi mai departe singură și nevoiașă ca tine?

— Eu o duc destul de bine.

— Crezi că nu văd că pantofii tăi sunt legați cu ață?

— E mai bine să fii femeie singură decât să fii obligată unui bărbat bătrân care nu se descurcă cu o soție de vârsta lui. Iar asta a fost decizia mea. Peste câțiva ani, și Zoya o să fie suficient de mare ca să ia ea decizii.

— Peste câțiva ani, Valentin Grankin va fi găsit altă fată drăguță care să-l țină ocupat.

— Foarte bine! replică Lilyana.

— Ieși afară din casa mea, spusese Sabina spumegând. Nu vreau să te prind pe lângă biserică mâine. Întoarce-te la apartamentul tău singuratic și la ceștile tale goale de ceai și las-o în pace pe fiica mea.

Lilyana plecase, iar Zoya fugise în camera ei și își îngropase fața în pături, încercând să nu se gândească la cuvintele spuse de mama ei sau la imaginile evocate de ele, rugându-se cu toată fervoarea din inima ei ca Lilyana să se întoarcă și sfinții s-o salveze, în timp ce înmuia perna în lacrimi.

A doua zi dimineață, Sabina murmurase furios că Zoya are fața umflată și o îmbrăcase cu rochia mică aurită. Nuntașii veniseră ca să conducă mireasa la biserică.

Dar Mătușa Lilyana aștepta la altar, lângă preotul consternat. Refuza să se clintească.

— Să facă cineva ceva cu nebuna asta! țipase Sabina. Nu mai e sora mea!

Oamenii lui Valentin Grankin o prinseseră pe Lilyana și o târâseră pe culoarul bisericii.

— Desfrânatule! îi strigase Lilyana lui Grankin.

Pe urmă țipase către Sabina:

— Codoaso!

Apoi își întorsese ochii veștejitori spre sătenii întruniți.

— Sunteți toți martori! E un copil!

— Taci din gură, mârâise Valentin Grankin.

Iar când Lilyana nu vru să tacă, își luă bastonul greu și îl crăpă de capul ei.

Lilyana îl scuipă în față.

El o lovi iar. De data asta, Lilyana își dădu ochii peste cap.

— Încetează! strigă Zoya, zbătându-se în brațele mamei ei. Încetează!

— Criminalule, icni Lilyana. Scursură.

Grankin ridică bastonul iar. Zoya înțelese că mătușa ei avea să fie ucisă în fața altarului bisericii, fără ca nimeni să împiedice

asta. Pentru că Valentin Grankin era un bărbat bogat și respectat. Pentru că Lilyana Garin era un nimeni.

Dinăuntrul ei se smulse un țipăt ca un urlet de animal. O pală sălbatică de vânt îl izbi pe Valentin Grankin, doborându-l la pământ. Bastonul lui căzu cu un zăngănit. Zoya strânse pumnii, iar frica și furia ei se revărsară din ea ca un torent. Un val învolburat de vânt erupse în jurul ei și explodă în cornișele bisericii, smulgând acoperișul din legăturile lui, cu un trosnet asurzitor. Pe cerul fără nori hurui tunetul.

Nuntașii începură să urle, îngroziți. Mama Zoyei o privi pe fiica ei cu ochi înspăimântați, ținându-se strâns de strana din spatele ei, ca și cum fără sprijin ar fi putut să se prăbușească.

Lilyana țipă, ținându-se cu o mână de capul însângerat:

— Acum nu mai poți s-o vinzi! E Grisha. E împotriva legii. E proprietatea regelui și o să meargă la școală ca să se pregătească.

Dar nimeni nu se uita la Lilyana. Toți se holbau la Zoya.

Zoya alergă la mătușa ei. Nu știa prea bine ce făcuse sau ce însemna asta, știa doar că voia să fie cât mai departe posibil de biserica asta, de oamenii ăștia și de bărbatul dezgustător de pe podea.

— Lăsați-ne în pace! strigă ea către nimeni, către toți. Lăsați-ne să plecăm!

Valentin Grankin scâncise în timp ce Zoya și Lilyana treceau în grabă pe lângă el, pe culoarul bisericii. Zoya privise în jos spre el și șuierase.

Lilyana o dusese pe Zoya, încă îmbrăcată cu podoabele ei de nuntă, la Os Alta. Nu aveau bani pentru han, așa că dormiseră în șanțuri, ascunse în pădurici, tremurând de frig.

— Imaginează-ți că suntem pe un vas, spunea Lilyana, și că valurile ne leagănă și ne adorm. Auzi cum pârâie catargul? Putem naviga cu ajutorul stelelor.

— Încotro navigăm? întrebase Zoya, convinsă că aude cum foșnește ceva în pădure.

— Spre o insulă plină de flori, unde apa din pâraie are gust de miere. Urmează alea două stele și intră în port.

În fiecare noapte, călătoreau într-un loc nou: un țărm pe care focile argintii lătrau, o peșteră cu nestemate unde erau întâmpinați de stăpânul cu branhii verzi al adâncurilor – până

când, în sfârșit, ajunseră la capitală și parcurseră marea distanță până la porțile palatului.

La momentul acela, erau deja mizerabile și aveau părut încâlcit, iar rochia aurie a Zoyei era sfâșiată și plină de praf. Lilyana ignorase zâmbetele batjocoritoare ale gărzilor și își formulase cererile, cu spatele drept în fața porților, alături de Zoya. Așteptaseră și iar așteptaseră, apoi mai așteptaseră puțin, până când, în sfârșit, un bărbat tânăr cu *kefta* purpurie și o femeie mai în vârstă, îmbrăcată în roșu, coborâseră la porți.

— Din ce sat sunteți? întrebase femeia.

— Pacina, răspunse Lilyana.

Necunoscuții murmurară între ei o clipă despre teste și când trecuseră ultima oară prin acele locuri Examinatorii. Apoi femeia ridicase mâneca Zoyei și își pusese palma pe pielea dezgolită a brațului ei. Zoya simțise cum o străbate un val de putere. Vântul zgâlțâi porțile palatului, șfichiuind copacii.

— Ah, spusese femeia, respirând prelung. Ce dar a sosit la poarta noastră într-o stare de asemenea murdărie? Veniți, o să vă oferim hrană și căldură.

Zoya prinsese mâna Lilyanei, gata să înceapă împreună cu ea noua aventură, dar mătușa ei îngenunchease și îi spusese blând:

— Eu nu mai pot să vin cu tine, micuță Zoya.

— De ce?

— Trebuie să mă duc acasă, să am grijă de găini. Nu vrei să le fie frig, nu-i așa?

Apoi mătușa ei îi dăduse părul de pe față și continuase:

— În plus, aici e locul tău. Aici o să vadă ce piatră prețioasă ești pe dinăuntru, nu doar ochii tăi frumoși.

— Pentru osteneala ta, spuse tânărul, lăsând să cadă o monedă în palma Lilyanei.

— O să fii bine? o întrebă Zoya.

— Da. Cât se poate de bine, știind că tu ești în siguranță. Du-te acum, aud cum cloncăne găinile. Sunt foarte supărate pe mine.

Lilyana o sărută pe Zoya pe amândoi obrajii.

— Nu privi înapoi, Zoya. Nu privi înapoi la mine, la mama ta sau la Pacina. Viitorul te așteaptă.

Dar Zoya privi totuși înapoi, sperând s-o întrezărească o ultimă oară, printre porțile impunătoare, pe mătușa ei cum îi

face cu mâna. Copacii ascunseseră drumul. Dacă Lilyana era încă acolo, Zoya nu putea s-o vadă.

Pregătirea începuse chiar în ziua aceea. Zoya primise o cameră în Micul Palat și începuse orele de limbi străine și lectură, începuse să învețe shuhana și să studieze cu o femeie nenorocită cunoscută drept Baghra, în coliba ei de lângă lac. Îi scrisese în fiecare săptămână mătușii ei, și în fiecare săptămână primea înapoi o scrisoare lungă, plină de vești, cu desene de găini în colțuri și povești cu negustori interesanți care treceau prin Novokribirsk.

Părinții elevilor Grisha primeau, prin lege, un stipendiu, o retribuție însemnată care să le asigure confortul. Când Zoya aflase asta, făcuse cerere la trezorier ca banii să fie trimiși, în schimb, mătușii ei din Novokribirsk.

— Lilyana Garin e tutorele meu, îi spusese ea.

— Deci părinții tăi sunt morți?

Zoya îi aruncase o privire lungă și spusese:

— Nu încă.

Chiar și la zece ani, ochii ei transmiteau o autoritate atât de rece, încât acesta nu făcuse decât să așeze stiloul pe hârtie și să spună:

— Am nevoie de adresă și de numele ei complet.

Aveau să treacă șase ani până când Zoya traversase prima oară Falia Umbrei, ca Furtunoasă junioară a Armatei a Doua. Grisha din jurul ei tremurau, unii chiar plângeau în timp ce pătrundeau în întuneric, dar Zoya nu manifestase niciun fel de frică, nici măcar în întuneric, unde nimeni nu ar fi văzut-o că tremură. Când sosiseră în Novokribirsk, coborâse de pe nava de nisip, își aruncase părul de pe umeri și spusese:

— Mă duc să caut o baie fierbinte și o masă cum se cuvine.

Abia după ce trecuse de chei și își lăsase însoțitorii în urmă o luase la fugă, cu inima săltându-i de bucurie și purtând-o ușor peste pietrele pavajului, către micul magazin de pe colț al Lilyanei.

Se năpustise pe ușă, speriindu-l pe singurul client al Lilyanei, care apăruse din camera din spate ștergându-și mâinile cu șorțul și spunând:

— Cine face asemenea scandal...?

Când o văzuse pe Zoya își dusese mâinile la inimă, ca și cum aceasta ar fi putut să-i sară din piept.

— Fata mea, spuse Lilyana. Fata mea strălucită.

Apoi Zoya o îmbrățișase strâns pe mătușa ei.

Închiseseră magazinul, iar Lilyana pregătise cina și o prezentase pe Zoya copilului pe care îl luase la ea, deoarece părinții lui nu se mai întorseseră după ultima lor traversare – o fată uscățivă cu nas cârn pe nume Lada, care îi ceru Zoyei s-o ajute să deseneze Micul Palat în cele mai mici detalii. Curățaseră alune lângă foc și discutaseră despre personalitățile găinilor și despre toate bârfele din cartier. Zoya îi povestise mătușii ei despre profesorii, prietenii și apartamentul ei. Îi dăduse Lilyanei drept cadou ghete din piele de vițel, mănuși căptușite cu blană și o oglindă aurită scumpă.

— Ce să fac eu cu asta? spuse Lilyana. Uită-te la fața mea. Trimite-o mamei tale, ca ofertă de pace.

— E un cadou pentru tine, răspunse Zoya. Ca să te poți uita în ea în fiecare dimineață și să vezi cea mai minunată persoană pe care am cunoscut-o eu vreodată.

Atunci când Întunecatul se folosise de Alina pentru a dobândi controlul asupra Faliei și a o extinde, distrusese Novokribirskul ca să-și demonstreze puterea inamicilor lui. Întunericul consumase orașul, transformându-i clădirile în praf și locuitorii în pradă pentru monștrii nefirești care îi cutreierau adâncurile.

În urma dezastrului, toate traversările încetaseră și fusese nevoie de săptămâni întregi pentru ca vestea despre victime să ajungă în Kribirsk. Armata a Doua era în haos, Invocatoarea Soarelui dispăruse sau fusese ucisă și se spunea că Întunecatul apăruse undeva în Ravka de Vest. Dar Zoyei nu-i păsa. Nu se putea gândi la altceva decât la Lilyana. *E în magazinul ei, împreună cu Lada și găinile,* își spunea ea. *Totul o să fie bine.* Zoya așteptă și se rugă la toți sfinții, revenind în fiecare zi la docurile uscate din Kribirsk, cerșind vești. Și, în cele din urmă, după ce nimeni nu o ajutase, rechiziționase de una singură o navă de nisip mică și intrase în Falie, fără nimeni care s-o protejeze.

Știa că, dacă o descoperă volcrele, o să moară. Nu avea lumină sau foc cu care să lupte cu ele. Nu avea niciun fel de arme, în afara puterii ei. Dar luase mica navă și intrase în întuneric singură, în tăcere. Călători lungi kilometri până la rămășițele zdrobite ale Novokribirskului. Jumătate de oraș

dispăruse, înghițit de întunericul care ajungea până la fântâna din piața centrală.

Zoya alergase la magazinul mătușii ei și nu găsise pe nimeni acolo. Ușa era descuiată. Găinile cotcodăceau în curte. Pe tejghea era o ceașcă cu ceai de bergamotă, preferatul Lilyanei, răcit de mult.

Restul orașului era tăcut. Undeva lătra un câine, un copil plângea. Nu găsi niciun mesaj din partea Lilyanei sau a pupilei sale, până când, în sfârșit, îl zări pe același client pe care îl văzuse cu mult timp în urmă în magazinul mătușii ei.

— Lilyana Garin? Ai văzut-o? E în viață?

Fața bătrânului client păli.

— Eu... A încercat să mă ajute, când a venit întunericul. M-a împins din calea lui, ca să pot fugi. Dacă n-ar fi fost ea...

Zoya scosese un suspin, nevrând să afle mai multe. Curajoasa Lilyana. Bineînțeles că atunci când începuseră țipetele alergase pe chei, gata să ajute. *De ce n-ai putut să fii lașă de data asta?* Zoya nu se putu abține să-și imagineze pata întunecată a Faliei prelingându-se peste oraș, monștri cu dinți și gheare coborând din aer, țipete în timp ce o sfâșiau pe mătușa lui. Toată bunătatea ei, generozitatea și inima ei iubitoare nu însemnaseră nimic. Fusese doar carne pentru ei. Însemnase încă și mai puțin pentru întunecat, omul care își dezlănțuise ororile doar ca să transmită ceva, omul pe care ea aproape că îl venerase.

— Ar fi trebuit să te lase să mori, se răstise Zoya la clientul bătrân, întorcându-i spatele.

Găsise o stradă liniștită, se ghemuise lângă un zid scund de piatră și plânsese așa cum nu o mai făcuse din copilărie.

— Zâmbește, fată frumoasă, spuse un necunoscut aflat în trecere. Suntem încă în viață! încă există speranță!

Zoya îi smulse aerul din plămâni și îl puse în genunchi.

— Zâmbește, îi ordonă ea, în timp ce ochii lui se umezeau, iar fața i se înroșea. Zâmbește-mi. Mai spune-mi despre speranță.

Zoya îl lăsă la pământ, icnind.

Făcuse iar traversarea, silențioasă și neobservată în nava ei, întorcându-se în Kribirsk, la rămășițele taberei Grisha. Acolo aflase că Întunecatul își înălțase drapelul și îi chema la el pe Grisha loiali lui. Membrii Armatei a Doua dezertau, îngrămădindu-se de partea Întunecatului sau întorcându-se în Os Alta ca să încerce să monteze o campanie împotriva lui.

Zoya furase un cal și călărise prin noapte spre capitală. Avea să-l găsească pe întunecat. Avea să-l distrugă. Avea să-i ia visul de a stăpâni Ravka, chiar dacă pentru asta trebuia să conducă chiar ea Armata a Doua.

Zoya nu îi spusese niciodată Alinei detaliile motivelor pentru care decisese să lupte alături de ea și se întorsese împotriva omului pe care cândva îl adorase. Nu mai conta. Stătuse umăr la umăr cu Invocatoarea Soarelui. Luptaseră și câștigaseră. Îl priviseră pe întunecat cum arde.

— Iar rana continuă să sângereze, spuse dragonul. N-o să fii niciodată cu adevărat puternică până când ea nu se va închide.

— Nu vreau ca ea să se vindece, spuse Zoya cu furie.

Obrajii ei erau uzi de lacrimi. Vedea, dedesubt, varianta Novokribirskului care exista în această lume crepusculară, o cicatrice neagră peste nisipuri.

— Am nevoie de ea, continuă Zoya.

Rana era un memento al stupidității ei, al faptului că fusese atât de dispusă să creadă promisiunea Întunecatului de putere și siguranță, al faptului că renunțase cu atâta ușurință la puterea ei în favoarea lui – și, ca să facă asta, nimeni nu trebuise să o forțeze să intre în biserică. O făcuse bucuroasă. *Tu și cu mine o să schimbăm lumea,* îi spusese el. Iar ea fusese suficient de proastă ca să-l creadă.

— Zoya orașului pierdut. Zoya inimii frânte. Ai putea să fii mult mai mult de atât.

— De ce n-ai venit? suspină ea.

Era surprinsă de noile lacrimi stârnite în ea. Crezuse că renunțase de mult la ele.

— De ce n-ai salvat-o pe ea? Pe toți?

— N-am știut ce avea el de gând.

— Ar fi trebuit să încercați!

Avea să rămână întotdeauna fata care plânge în perna ei, care șoptește rugăciuni la care nu răspunde nimeni. Avea să rămână întotdeauna acel copil îmbrăcat în auriu, dus la tăiere ca un animal. Puterea o salvase în ziua aceea la biserică, pe asta învățase să se bazeze, asta alesese să cultive. Dar nu fusese suficient pentru a o salva pe Lilyana. După război, se dusese să o caute pe Lada, sperând că fata supraviețuise. Nu găsi nici urmă de ea. Nu avea să știe niciodată ce se alesese de fata aia cu ochi strălucitori și față cârnă.

— Ne poți ierta? întrebă Juris. Că am fost nesăbuiți? Că am fost fragili? Că am fost failibili, în ciuda marii noastre puteri? Poți să te ierți pe tine însăți?

Că îl iubise pe întunecat. Că îl urmase. Că nu reușise să o salveze pe Lilyana. Că nu reușise să protejeze Armata a Doua. Lista crimelor ei era prea lungă.

Zoya, hurui dragonul. Fusese mai puțin un cuvânt rostit, cât un gând care intră în capul ei, senzația unei eternități. *Deschide ușa. Leagă-ți trecutul de viitor.*

Zoya își lipi capul de gâtul dragonului și simți cum o străbate puterea. Auzi cum inima ei bate în același ritm cu a lui, încet și neabătut, iar dedesubtul acestuia un sunet mai grav, mai profund, unul care atingea totul, sunetul universului, plăsmuirea din inima lumii. Își dori să fie suficient de puternică pentru asta, dar indiferent ce voia Juris de la ea, nu putea să găsească calea într-acolo.

Ești tunelul, Zoya. Îi vei readuce pe Grisha la ceea ce trebuiau ei să fie, înainte ca timpul și tragedia să le corupă puterea. Dar numai dacă poți să deschizi ușa.

De ce eu? se întrebă ea.

Pentru că tu ai ales această cale. Pentru că regele tău are încredere în tine. Juris își înclină aripile și cârmi înapoi spre palat. *Pentru că ești suficient de puternică pentru a supraviețui căderii.*

26. Isaak

Isaak transmisese mai departe informațiile culese din conversația cu Ehri, chiar dacă o parte a lui se simțise mânjită pentru că face asta. Împărtășise toate detaliile despre Tavgharad și, într-adevăr, sursele lui Tamar reușiseră să afle că una dintre ele, o tânără recrută pe nume Mayu Kir-Kaat, avea un frate geamăn care servise și în armata shuhană.

— Era încadrat într-un regiment din Koba, spuse Tamar. Dar pare că nimeni nu reușește să-l găsească.

— Asta e bine sau rău? vru să știe Isaak.

— Bine pentru noi, spuse Tamar. Rău pentru garda Tavgharad. Am urmărit transporturile de ruteniu până în Koba. Dacă fratele ei a fost recrutat pentru programul Kherguud, s-ar putea ca ea să nu fie foarte mulțumită de asta. Mulți candidați

nu supraviețuiesc, iar cei care supraviețuiesc sunt mult schimbați.

Isaak nu știa prea multe despre soldații Kherguud, știa doar că se zvonea că sunt ceva între oameni și mașini de ucis.

— Deci, dacă această gardă, Mayu, e dezertoare, spuse el, veți intra în contact cu ea?

— N-o să fie ușor, spuse Tolya. Gărzile shuhane sunt rareori singure. Dar lasă-ne pe noi să ne concentrăm asupra acestui lucru.

Tamar era de acord.

— Avem nevoie ca tu să fii în cea mai bună formă la întâlnirea cu Kerchul, spuse ea.

Și totuși, niciun nivel de pregătire nu l-ar fi putut pune la punct pe Isaak pentru întâlnirea dezastruoasă cu Hiram Schenck.

Isaak își începuse seara încântat că vizitează Mlaștina Aurie, întrebându-se la ce dezmățuri nebunești o să asiste și dacă o să poată arunca o privire la pivnițele de vin ale contelui Kirigin. Plecară călare cu doar câțiva soldați, gemenii și Hiram Schenck cu gărzile lui. În ciuda serii răcoroase, Schenck era amețit.

— E foarte emoționant, Înălțimea Voastră, spuse el. Un moment fortuit pentru ambele noastre țări.

Avea același colorit roșcovan și păr castaniu ca și fiicele lui.

— Într-adevăr, spuse Isaak.

Era un cuvânt foarte util.

Contele îi întâmpină în grădinile conacului său sclipitor, îmbrăcat cu o haină stacojie efervescentă, cu revere bătute cu rubine de mărimea oului de prepeliță.

— Sunt încântat să vă primesc! spuse el în ravkană. Bun venit în mica mea ascunzătoare.

— Mulțumesc pentru ospitalitatea dumitale, spuse Isaak, așa cum fusese instruit. Știam că putem conta pe discreția dumitale.

— Întotdeauna, spuse Kirigin. E o necesitate pentru arta guvernării și pentru seducție deopotrivă. I-am trimis de aici pe ceilalți oaspeți ai mei, astfel că domeniul vă aparține. După ce vă veți termina petrecerile, sper că veți veni să vă refaceți în umilul meu cămin, ca să împărtășim o cupă de ceva cald.

Apoi își drese vocea și începu să vorbească mai încet:

— I-am trimis Comandantei Nazyalensky o invitație la petrecerile mele de toamnă de săptămâna viitoare. Mă întrebam

dacă Înălțimea Voastră ar putea s-o încurajeze să vină?

— Bineînțeles, spuse Isaak. În prezent nu este în capitală, dar sunt sigur că i-ar face plăcere să participe la distracție.

— Da? întrebă Kirigin, clipind.

— Poate ar fi bine să ne continuăm drumul, Înălțimea Voastră, interveni Tolya, mânându-l pe Isaak departe de conte, care îl privea ciudat. Suntem așteptați lângă lac.

— Am spus ceva greșit? îi șopti Isaak lui Tolya, în timp ce mergeau pe o alee cu pietriș, luminată de torțe.

— Zoyei Nazyalensky nu-i face plăcere să participe alături de contele Kirigin la nimic, spuse Tolya.

— Și în niciun caz la distracție, spuse Tamar trăgând de frâu.

Genya și David așteptau pe malul unui lac complet anost. Se urcară într-o mică barcă cu pânze, cu un membru al gărzii regale ravkane la cârmă. Seara era liniștită, astfel că la catarg se afla un Furtunos care ridică mâinile și umplu pânza cu vânt. Deasupra lor, cerul nopții era luminat de focuri de artificii lansate dintr-un loc de pe domeniul lui Kirigin. Isaak se întrebă pentru cine erau, dacă toți oaspeții plecaseră, dar artificiile creau o atmosferă încântătoare.

Barca se opri, oscilând ușor. Isaak vedea o varietate de alte vase ancorate nu departe de acolo, cu pânzele luminate de felinare. La bordul lor nu părea să fie nimeni.

— După cum știți, spuse Isaak în kerchiană, recitând discursul pe care Genya și Tolya îl pregătiseră pentru el, nu m-am mulțumit niciodată cu limitarea la terestru. Am călătorit pe cer, pe mare. Dar apoi am început să mă întreb, de ce ar trebui să rămână închisă pentru noi frontiera de sub valurile pe care le iubesc atât de mult? Și astfel s-a născut...

Isaak făcu un gest dramatic cu brațul către port.

— ...izmars'ya

Apa de lângă barcă începu să spumege și să crească, iar la suprafața ei apăru ceva ce semăna cu spinarea unui animal argintiu. Isaak își înăbuși un icnet. Și-ar fi dorit ca ceilalți să îl pregătească pentru mărimea acestei chestii. Făcea barca să pară infimă.

Schenck se prinse de balustradă, încercând să contemple totul.

— Incredibil, spuse el. Când te gândești că în tot acest timp era sub noi. Acum să vedem ce poate să facă.

— Bineînțeles, spuse Isaak, ridicând mâna ca să dea semnalul.

Izmars'ya coborî iar, dispărând sub suprafața apei. Peste tot era liniște, singurul zgomot fiind pocnetul și vaierul artificiilor care presărau cerut cu jerbe de lumină.

Apoi, de foarte aproape, răsună un *bum* puternic. Apa de lângă barca cea mai apropiată de ei explodă, cu un panaș imens. Goeleta zveltă se înclină spre tribord și se prăbuși, în timp ce luminile felinarelor aprindeau pânzele. Nava începu să se scufunde, luând apă într-un ritm alarmant, ca și cum cineva i-ar fi făcut o spărtură largă în carenă.

Bum. Încă o barcă se prăbuși – de data asta un galion vechi imens. Alta – un cliper fercheș. Chiar dacă aceste nave ar fi avut echipaj și ar fi încercat să se apere, nu aveau în ce să tragă. Nu se vedea nici urmă de *izmars'ya,* doar suprafața calmă a lacului.

Pe Isaak îl străbătu un fior care nu avea nimic de-a face cu noaptea rece sau ceața mohorâtă de pe malurile lacului. Deci de asta își dorea Kerchul atât de mult vasele acestea subacvatice. Puteau lovi în orice moment, fără niciun risc pentru ele – un inamic invizibil. Era un gând înspăimântător.

Schenck bătu din palme și aclamă.

— Nemaipomenit! spuse el. Mai bine decât mi-aș fi putut imagina. Consiliul o să fie încântat. Care e bătaia? Proiectilele pot străpunge o carenă de oțel? De ce tip de combustibil o să avem nevoie?

Isaak nu știa cum să răspundă. Nu îl pregătise nimeni pentru acest tip de interogatoriu. Se gândise că o să ofere pur și simplu o demonstrație, apoi se va retrage în casa Contelui Kirigin, ca să se încălzească.

— Toate la timpul lor, spuse Isaak.

Sau ar fi vrut să spună. Dar nici nu terminase primul cuvânt, când *izmars'ya* sparse apele de lângă barca cu pânze, cu un muget asurzitor. Flancul ei de metal izbi barca, doborându-l pe Isaak și pe ceilalți de pe punte. Hiram Schenck țipă.

Carena *izmars'yei* se spărsese și se vedea interiorul corpului ei, care se umplea cu apă, în timp ce membrii echipajului strigau și încercau să se ridice pe pereții metalici. Se auzi un nou bubuit puternic, atunci când rezervoarele ei de combustibil explodară, cu nori gigantici de flăcări. Isaak auzi un vaier ascuțit, urmat de încă unul și încă unul, iar proiectilele *izmars'yei* se repeziră spre

cerul nopții, alăturându-se artificiilor lui Kirigin.
Un proiectil rătăcit atinse unul dintre catargele bărcii cu pânze și îl rupse în două. Isaak îl împinse pe Hiram Schenck într-o parte, înainte ca el să se prăbușească peste negustor.
— Scoate-ne de aici! strigă căpitanul.
Furtunosul umplu pânzele rămase cu vânt și îi duse rapid la mal.
Restul dezastrului era ca în ceață: soldați leoarcă, isteria lui Hiram Schenck, Contele Kirigin care striga „Atunci nu rămâneți la cină?” de pe treptele casei sale, în timp ce grupul lor se retrăgea rapid spre palat.
Când intrară, în sfârșit, în sufrageria regelui, iar Isaak își dădu jos haina udă, era pregătit pentru o lungă noapte de planuri și învinuiri. În schimb, Tamar se aruncă pe canapea și izbucni în râs. Tolya îl ridică pe David cu un braț și pe Genya cu celălalt și îi învârti pe amândoi.
— Minunat, icni Genya, bătându-l pe Tolya pe umăr, ca s-o lase jos. O reprezentație demnă de extraordinar de isteața vulpe.
— Cum a schelălăit Schenck, țipă Tamar. Cred că a făcut pe el.
— Era să fac și eu, spuse Tolya. Proiectilul trebuia să lovească catargul?
— Bineînțeles, spuse David grav. Ați spus că vreți spectacol.
Genya așeză un sărut pe obrazul lui și repetă: *„Minunat”.* Isaak se holba la ei.
— Atunci... n-a fost un dezastru? întrebă el.
— A fost un triumf, spuse Tamar.
— Înțeleg, spuse Isaak.
— Ah, Isaak, spuse Genya. Îmi pare foarte rău. Dar nu eram siguri că poți mima surpriza reală.
— Reacția ta trebuia să fie naturală, spuse Tamar.
— Aveam o singură șansă să iasă cum trebuie, spuse Tolya, cu o față pocăită.
Isaak se așeză pe canapea.
— La naiba, oftă el.
— Ne pare rău, spuse Genya, lăsându-se pe vine lângă genunchii lui și privindu-l implorator. Cu adevărat.
— Poți să ne ierți? întrebă Tolya.
— Eram atât de entuziasmat, spuse Isaak, scoțându-și cizma

stângă și privind cum pe covor se revarsă ceva ce părea a fi jumătate de lac. În sfârșit, ceva mergea prost și eu nu aveam nimic de-a face cu asta.

27. Nikolai

În noaptea dinaintea ritualului, Nikolai stătu cu Zoya în fața focului din apartamentul lui. Yuri se retrăsese devreme, ca să se roage.

Focul din vatră era complet nenecesar. Falia nu era nici fierbinte, nici rece – ca să existe climă, ar fi trebuit să existe o anumită schimbare a monotoniei chinuitoare a acestui loc. Dar flăcările erau singurul lor divertisment posibil, iar Nikolai avea nevoie disperată de ceva care să distragă atenția.

Insistase că era pregătit pentru ritual. Elizaveta voise să mai amâne câteva zile, pentru ca el să-și poată întări controlul, dar Nikolai nu era dispus să riște. Trebuia să se întoarcă în capitală. Dar era vorba de ceva mai mult de atât. Simțea cum monstrul devine, cu fiecare zi, tot mai puternic și bănuia că era mai ușor să-l stârnească pe demon deoarece acesta voia să-și întindă aripile. Simțea posibilitatea libertății.

— Încă puțin, spusese Elizaveta.

Dar Nikolai rămăsese neclintit.

— Mâine, îi spusese el.

Sau ce însemna mâine în acest loc blestemat.

Niciodată nu își dorise mai mult să doarmă, o anumită alinare a gândurilor la provocarea care îl aștepta. Simțea că monstrul așteaptă. Cumva, știa că a doua zi aveau să se confrunte, și era pregătit. Nerăbdarea lui era mai înspăimântătoare decât faptul că peste câteva ore avea să trebuiască să-și înfigă un spin în piept. Tânjea cu disperare după un pahar de vin. Nu, niciun pahar. Ar fi optat direct pentru sticlă.

Dar nu exista vin care să poată fi băut. Și nici mâncare cu care să-ți umpli farfuria. Îi era foame, dar stomacul lui nu chiorăia. Îi era sete, dar gura lui nu era uscată.

Nikolai o privea pe Zoya cum se uită la flăcări. Zoya își îndoi degetele și scânteile țâșniră. Încă nu putea să priceapă ce o învățase Juris într-un timp atât de scurt. Zoya purta aceleași haine ca în dimineața în care ei dispăruseră, chiar dacă mantia de stofă aspră fusese abandonată de mult. Nikolai era

recunoscător pentru familiaritatea mătăsii albastru-închis a *keftei* sale.

Zoya stătea cu un genunchi ridicat și obrazul lipit de acesta. Nikolai își dădu seama că nu o mai văzuse niciodată atât de în largul ei. La curte, Zoya se mișca întotdeauna cu grație și pași lini, cu o privire tăioasă și neiertătoare precum lama unui cuțit. Dar acum Nikolai își dădu seama că era grația unei actrițe pe scenă. Zoya juca întotdeauna un rol, era întotdeauna vigilentă. Chiar și față de el.

Nikolai scoase un râset uimit, iar ea se uită la el.

— Ce e? întrebă Zoya.

— Cred că sunt invidios, spuse el scuturând din cap.

— Pe cine?

— Pe un dragon.

— Să nu-i spui lui Juris asta. Și așa are o părere prea bună despre el.

— Așa și trebuie. Poate să zboare și să arunce flăcări și probabil că are ascunse undeva mormane de aur.

— Ăsta e un clișeu nedrept. E foarte posibil să fie vorba de pietre prețioase.

— Și te-a făcut să arăți astfel.

— Cum, mai exact? întrebă Zoya, ridicând o sprânceană.

— Relaxată.

Zoya se îndreptă de spate, iar Nikolai simți un regret extraordinar când văzu că armura ei apare iar. Peste o clipă, Zoya întrebă:

— Ce crezi că o să se întâmple după ce plecăm de aici?

— Să sperăm că nu o să ardă prea multe lucruri.

— David și Kuwei au fost lăsați nesupravegheați prea mult timp, spuse Zoya oftând. Din câte știm noi, ar fi putut să arunce în aer jumătate de capitală.

— În mod îngrijorător, asta pare plauzibil, recunoscu Nikolai.

Își trecu mâna peste cap. Vin roșu. Vin alb. Băutura aceea făcută din vișine fermentate, pe care o gustase la Clubul Corbilor. Orice, pentru un mic răgaz, pentru o noapte de odihnă adevărată. Nici măcar poțiunea de dormit a Genyei nu funcționa aici, doar îi încetinea mintea.

— Nu știu ce o să găsim, spuse el. Nu știu nici măcar cine voi fi eu mâine.

— Vei fi cel care ai fost menit să fii întotdeauna. Regele

Ravkăi.

Poate, se gândi el. *Sau poate că va rămâne în seama ta să faci ordine în Ravka.*

Nikolai scoase din buzunar un document împăturit și îl puse lângă mâna ei.

Zoya îl luă și îl întoarse, încruntându-se la sigiliul de ceară pe care el își pusese pecetea.

— Ce e asta? întrebă ea.

— Nu-ți face griji, nu ți-am scris o scrisoare de dragoste.

Zoya își întoarse fața spre foc. Oare și doar rostirea cuvântului „dragoste” era prea mult pentru sensibilitățile ei necruțătoare?

— E un ordin regal care te declară protectoarea Ravkăi și face din tine comandanta Armatei întâi și a Doua deopotrivă.

Zoya îl privi lung.

— Ți-ai pierdut complet mințile?

— Încerc să fiu responsabil. Cred că asta îmi provoacă indigestie.

Zoya aruncă scrisoarea pe podea, ca și cum hârtia i-ar fi pârjolit degetele.

— Nu crezi că vei supraviețui zilei de mâine, spuse ea.

— Speranțele Ravkăi nu ar trebui să trăiască și să moară odată cu mine.

— Și atunci le arunci în seama mea?

— Ești una dintre cele mai puternice Grisha pe care le-a cunoscut vreodată lumea, Zoya. Dacă poate cineva să protejeze Ravka, asta ești tu.

— Și dacă ți-aș spune că nu vreau slujba asta?

— Amândoi știm că nu e așa. Am spus cumva că postul acesta e însoțit de niște safire cu adevărat spectaculoase?

Nikolai își puse mâinile pe genunchi.

— Dacă gemenii și Triumviratul n-au reușit să ascundă dispariția noastră, e posibil ca Ravka să fie deja cuprinsă de haos. Amândoi știm că e posibil ca eu să nu supraviețuiesc ritualului și cineva va trebui să restabilească ordinea. Fiecare bărbat și femeie care pretinde că are un strop de sânge Lantsov va încerca să câștige tronul, iar inamicii noștri vor profita de șansa de a ne destrăma țara. Alege și sprijină unul dintre pretendenți, cel mai deștept, cel mai fermecător sau...

— Cel mai ușor de controlat?

— Vezi? Ești făcută pentru asta. Raliază-i pe Grisha. Încearcă să salvezi poporul nostru.

Zoya privi în foc, cu o expresie tulburată.

— De ce îți e atât de ușor să-ți contempli moartea? întrebă ea.

— Prefer să privesc un lucru drept în față, decât să-l las să mă ia prin surprindere, spuse Nikolai, zâmbind larg. Să nu-mi spui că o să-ți fie dor de mine.

Zoya întoarse iar privirea.

— Presupun că lumea o să fie mai puțin interesantă fără tine, spuse ea. Știi, nu m-aș lăsa înecată în chihlimbar chiar pentru oricine.

— Sunt mișcat, spuse el.

Chiar era. Zoya nu îi spusese niciodată ceva care să semene atât de mult a compliment.

Zoya luă un lanț subțire de la gulerul *keftei* ei și îl ridică peste cap. Cheia pe care o folosise la lanțurile lui. O legănă pe un deget.

— După ziua de mâine, n-o să mai avem nevoie de ea niciodată.

Nikolai o luă și o cântări în palmă. Metalul păstra căldura pielii ei. Nu simțise lipsa ceremoniei lor nocturne, dar simțise lipsa pretextului de a discuta cu ea în fiecare seară și fiecare dimineață. Presupunea că acum și asta avea să ia sfârșit.

Nikolai ezită. Nu era nerăbdător să strice bunăvoința ei.

— Amplificatorul tău... spuse el.

Mâna Zoyei zvâcni, iar el își dădu seama că ea luptă împotriva impulsului de a-și atinge încheietura goală.

— Vrei să-mi spui cum l-ai dobândit? întrebă el.

— Ce importanță are?

— Nu știu dacă are.

Dar Nikolai voia să afle. Voia să stea aici și s-o asculte cum vorbește. Cu tot timpul pe care îl petrecuseră împreună, Zoya continua să fie un mister pentru el. Putea fi ultima lui șansă de a o înțelege.

Zoya netezi mătasea de pe genunchi a *keftei.* Nikolai se gândi că ea ar putea să nu spună nimic, să rămână așa, tăcută ca o piatră, până când el avea să renunțe să mai aștepte. Zoya era perfect capabilă de așa ceva. Dar, în cele din urmă, ea spuse:

— Aveam 13 ani. Eram la Micul Palat de aproape cinci ani. Întunecatul s-a dus cu un grup de Grisha în Tsibeya. Se zvonea

că tigrii albi din Ilmisk reapăruseră, și el bănuia că cel puțin unul dintre ei e amplificator.

— Lângă permafrost?

— Puțin mai la sud. Eu eram cea mai mică din grup, așa că eram mândră că fusesem aleasă să merg și eu. Eram deja îndrăgostită de el. Trăiam pentru rarele momente când apărea la școală.

Zoya scutură din cap.

— Eram cea mai bună și voiam ca el să vadă asta... Grisha mai mari concurau toți pentru amplificator. Era la latitudinea lor să depisteze tigrii și să vadă cine are dreptul să-i vâneze. Au urmărit o femelă timp de aproape o săptămână și au încolțit-o într-o pădure de lângă Cernast, dar ea a scăpat cumva din încercuirea lor.

Zoya își prinse picioarele în brațe.

— Și-a lăsat puii. I-a abandonat pe toți trei. Oamenii Întunecatului i-au închis în cușcă, pentru ca Grisha să se poată ciorovăi cine merită mai mult dinții lor. Toată noaptea am auzit cum mama dădea târcoale perimetrului taberei, mârâind și urlând. Prietenii mei ziceau că o să se ducă în întuneric s-o urmărească. Eu știam că e doar fanfaronadă, dar nu mă puteam opri să mă gândesc la pui. Așa că, atunci când tabăra a adormit, am creat o diversiune pentru paznici, răsturnând un cort cu o pală de vânt, și am alungat puii din cușcă. Erau atât de mici...

Zoya zâmbi foarte ușor.

— Nici nu puteau să fugă, doar se rostogoleau puțin, se împleticeau și se ridicau iar. Eu îi mânam întruna departe de tabără. Pe toți sfinții, ce frică mi-a fost.

Acum ochii ei erau undeva departe, privind în noaptea aceea din urmă cu mult timp.

— Eram încă în lumina tortelor, când mi-am dat seama că nu sunt singură.

— Un mascul. Nu știu de ce, dar a atacat imediat puii. M-am panicat. Ar fi trebuit să lupt, să-mi folosesc puterea, dar nu mă puteam gândi la altceva decât să le acopăr trupurile cu al meu. Atunci când masculul a atacat, ghearele lui mi-au sfâșiat haina și *kefta,* până la pielea spatelui.

Zoya încleștă pumnii.

— Dar am apărat puii aceia. Îmi amintesc... îmi amintesc că am închis strâns ochii, iar când i-am deschis zăpada părea

neagră în lumina lunii.

Zoya întoarse capul spre foc.

— Era pătată cu sângele meu. Simțeam cum puii se zvârcolesc lângă mine și își urlă groaza, iar ghearele lor mici erau ascuțite ca niște ace. Asta m-a făcut să-mi vin în fire – acele înțepături mici și nărăvașe. Am strâns ultimele rămășițe ale forțelor mele și am invocat o pală de vânt cât mai puternică. Mi-am desfăcut brațele și am aruncat masculul de acolo. Atunci au venit în fugă Întunecatul și gărzile lui. Cred că țipasem.

— Au omorât tigrul?

— Era deja mort. Se lovise de un copac, când îl aruncasem, și își rupsese gâtul. Puii au scăpat.

Zoya se ridică în picioare. Se întoarse cu spatele la el și, spre uimirea lui, făcu mătasea *keftei* să-i alunece de pe umeri, lăsând-o să se adune la șolduri. Nikolai fu străbătut de un zvâcnet inoportun de dorință, iar apoi văzu – pe pielea netedă a spatelui Zoyei erau opt cicatrici lungi și adânci.

— Ceilalți Grisha erau furioși, spuse ea, dar eu ucisesem tigrul alb. Amplificatorul îmi putea aparține doar mie. Așa că mi-au bandajat rănile, iar eu am revendicat colții tigrului pentru încheietura mea. El mi-a lăsat astea.

Lumina focului surprinse suprafața perlată a cicatricilor. Era un miracol că Zoya supraviețuise.

— Nu ți-ai dorit niciodată să ți le vindece cineva? Să le croiască?

Zoya își trase *kefta* la loc pe umeri și îi închise clemele.

— El și-a lăsat amprenta asupra mea și eu asupra lui. Ne-am făcut rău unul altuia. Acest lucru merită amintit.

— Iar Întunecatul nu ți-a refuzat amplificatorul, în ciuda a ceea ce făcuseși tu?

— Ar fi fost o pedeapsă dreaptă, dar nu. Un amplificator atât de puternic era prea rar ca să fie irosit. Mi-au pus brățara și au prins colții felinei bătrâne în argint, ca să n-o mai pot scoate niciodată. Așa sunt făcute toate amplificatoarele foarte puternice.

Zoya privi prin cadrul gol al ferestrei, spre întinderea cenușie și plată a cerului.

— După ce s-a terminat totul, Întunecatul a pus să fiu adusă la cortul lui și mi-a zis: „Deci, Zoya, ai eliberat puii de tigru. Ai făcut ceva altruist. Și totuși, cumva, tu ești cea care te-ai ales,

până la urmă, cu puterea mai mare. Mai mare decât a altora superiori ție, care și-au așteptat răbdător rândul. Ce ai de spus despre asta?” Dezaprobarea lui era mai dureroasă decât orice rană de gheare de tigru. O parte din mine s-a temut întotdeauna că Întunecatul o să mă alunge, o să mă surghiunească pentru totdeauna de la Micul Palat. I-am spus că îmi pare rău. Dar el m-a înțeles foarte bine, încă de pe atunci. „Asta e ceea ce vrei cu adevărat să spui?”, m-a întrebat el.

Zoya își trecu o șuviță întunecată de păr pe după ureche.

— Așa că i-am spus adevărul, continuă ea. Am ridicat bărbia și am spus: „N-au decât să aștepte. Sângele de pe zăpadă era al meu”.

Nikolai își înăbuși râsul, iar pe buzele Zoyei apăru un zâmbet, care se șterse aproape instantaneu, înlocuit de o încruntare tulburată.

— Asta i-a făcut plăcere. Mi-a spus că mă descurcasem bine. Apoi mi-a spus: „Ai grijă la putere, Zoya. Niciun nivel de putere nu-i poate face să te iubească”.

Greutatea cuvintelor se așternu asupra lui Nikolai. *Asta căutăm cu toții?* Asta vânase el în toate acele cărți din bibliotecă? în călătoriile lui fără odihnă? în demersul lui neîncetat de a cuceri și apoi de a păstra tronul?

— Ce voiai tu era dragoste, Zoya?

Zoya scutură încet din cap.

— Nu cred, spuse ea. Voiam... putere. Siguranță. Voiam să nu mă mai simt iar neajutorată.

— Iar?

Era imposibil să o concepi pe Zoya altfel decât grandioasă. Dar ea nu spuse decât:

— Când Juris a rupt acea cătușă, parcă mi-a smuls un membru al trupului. Nici nu-ți poți imagina.

Nikolai nu-și putea imagina. Și nici cuvintele care ar fi putut s-o aline.

— Ce s-a întâmplat cu puii?

Zoya își trecu degetul peste pervazul ferestrei, de pe care cădea nisip ca o cascadă sclipitoare.

— Întunecatul a zis că mama lor nu mai voia să-i crească, pentru că aveau mirosul meu.

Vocea ei începu să tremure ușor.

— A spus că îi condamnasem la fel de sigur ca și cum le-aș fi

tăiat gâtul cu cuțitul. Că aveau să moară în zăpadă. Dar eu nu cred așa ceva, tu crezi?

Fața ei era calmă, dar ochii ei erau imploratori. Nikolai avu impresia că se uită la fetița din acea noapte rece și sângeroasă.

— Nu, spuse el. Nu cred asta deloc.

— Bine, spuse ea. Bine...

Zoya trase cu putere de manșetele ei, părând să redevină ea însăși.

— Toți amanții pe care i-am avut m-au întrebat despre cicatrici, spuse ea. Pentru fiecare dintre ei am inventat o poveste nouă.

Nikolai își dădu seama că nu voia să se gândească la amanții Zoyei.

— Și ce-am făcut eu ca să merit adevărul? întrebă el.

— Mi-ai oferit o țară și te confrunți cu o moarte iminentă...

— E important să ai standarde, Nazyalensky.

Zoya arătă cu bărbia spre ordinul sigilat de pe podea.

— Nu e prea târziu să-i dai foc.

Nikolai se gândi la suprafețele netede ale spatelui ei, brăzdate de cicatricile acelea adânci. Se gândi la înclinarea încăpățânată a bărbiei ei. Și-o imagină ghemuită în zăpadă, riscându-și poziția pe lângă mentorul pe care îl venera, riscându-și chiar viața ca să salveze acei pui.

— Cu cât te cunosc mai bine, spuse el, cu atât sunt mai sigur că ești exact omul de care are nevoie Ravka.

În clipa aceea, Nikolai își dori ca lucrurile să fi fost altfel. Să nu existe posibilitatea ca el să moară a doua zi. Să fi putut să se conducă după inima, și nu după datoria lui.

Deoarece Zoya nu era nici amabilă, nici îngăduitoare.

Dar era deja regină.

28. Nina

Nina nu mai luase parte niciodată la o cină atât de lungă și stranie. În una dintre încăperile mai frumoase ale capelei fusese aranjată o masă privată pentru Brum, fiica lui și noua ei profesoară de limbi străine. Mâncarea reprezenta un progres considerabil față de masa simplă de la mănăstire: biban fript servit cu midii, lujeri de varză și smântână, țipar afumat, ciuperci murate și praz înăbușit. Nina ascunse în fuste două ouă

minuscule de prepeliță, în cazul în care Trassel avea un gust mai rafinat și se trezi că se întreabă dacă aveau să încheie cu prăjituri dulci cu migdale. Puteai să pui la cale intrigi violente de spionaj și în același timp să aștepți cu nerăbdare desertul.

În după-amiaza aceea, Brum îi chestionase pe Adrik și Leoni, iar răspunsurile lor păruseră să-l satisfacă. Nina se așteptase ca Adrik să refuze să meargă mai departe cu planul lor, acum când se confruntau cu examinarea comandantului *drüskelle,* dar Adrik o surprinsese.

— Întotdeauna m-am gândit că o să mor tânăr, spuse Adrik, posac ca întotdeauna. De ce să nu fac asta în timp ce îi trag un șut în fund acelui criminal?

În seara asta era, pe de o parte, Nina Zenik, stând vizavi de cel mai mare inamic al ei – fostul mentor al lui Matthias și arhitectul unora dintre cele mai grave crime împotriva poporului ei. Dar era și Mila Jandersdat, o fată sărmană care lua cina cu niște oameni mai sus-puși decât ea, în tot acest timp privind-o pe prietena ei cum suferă.

Iar Hanne era prietena ei. Se gândi la Hanne cum ieșea pe furiș din mănăstire ca să ajute la nașterea unui copil nedorit. Se gândi la ea aplecată peste gâtul calului, gonind pe câmpuri, sau la ea în sala de clasă, cu mâinile ridicate în poziție de luptă și obrajii congestionați. O luptătoare înnăscută. Avea o trăsătură de caracter sălbatică și generoasă, care se putea transforma în ceva magic, dacă i se îngăduia să înflorească. Asta se putea întâmpla în Ravka. Categoric, nu avea să se întâmple la masa asta.

Brum o supuse pe Hanne unor întrebări nesfârșite despre lecțiile ei de conduită și planurile pentru anul următor.

— Mamei tale și mie ne e dor de tine, Hanne. Ești plecată de prea mult timp din Djerholm.

— Și mie mi-e dor de voi, tată.

— Dacă ai vrea să lași la o parte aceste ocupații necuviincioase și să-ți dai silința, sunt sigur că ai fi din nou bine-venită la curte. Gândește-te ce bine ar fi să fim iar toți împreună.

— Da, tată.

— Nu-mi place ideea ca tu să rămâi aici, mai ales cu aceste influențe străine care pătrund în orașele mici. Măicuța Fântânii mi-a spus că o novice a fost prinsă cu o icoană a unui sfânt

păgân ascunsă sub pernă. Locul tău e la Curtea de Gheată.

— Da, tată.

Încercările lui Hanne de a discuta despre studiile ei fură respinse cu o fluturare de mână.

— Tu ai fost întotdeauna inteligentă, Hanne, spuse el. Dar asta nu o să-ți aducă un soț puternic.

— Dar el nu și-ar dori o soție cu care să poată discuta politică și treburi de stat?

Brum oftă.

— Un bărbat care își petrece întreaga zi ocupându-se de treburile țării nu vrea să converseze despre astfel de lucruri cu soția lui. Își dorește să fie alinat și distrat, să i se amintească de lucrurile mai tandre ale acestei lumi, lucrurile pe care noi luptăm din greu să le apărăm.

Nina simți că îi vine să verse. Nu era sigură că va putea să păstreze în stomac cina aceea excelentă.

În timp ce cearta dintre Hanne și tatăl ei începea să se încingă, Nina se scuză discret și plecă. Brum stătea la fabrică, iar ei aveau să-și amâne atacul până după plecarea lui de a doua zi dimineață.

Nina se duse la toaletă, apoi verifică buzunarele hainei pe care Brum o lăsase împăturită cu grijă pe scaunul din sufragerie. Găsi o scrisoare plină de discuții despre „micul Lantsov” și cineva pe nume Vadik Demidov. Se strădui să memoreze restul informațiilor, dar nu-și permitea să lipsească prea mult de la masă.

Stinse lumânarea și ieși pe furiș din sufragerie. În holul slab luminat era Jarl Brum.

— Ah! țipă ea, lăsându-și mâna să fâlfâie spre gulerul rochiei. M-ați speriat.

— Te-ai pierdut pe drumul de întoarcere de la toaletă?

— Nu, domnule, spuse ea, adăugând o nuanță gâfâită vocii ei. Am văzut că lumânările erau pe sfârșite și m-am oprit să le stâng.

— Asta nu e treaba servitorilor, Enke Jandersdat?

— Vă rog, spuneți-mi Mila.

Brum o studie, în lumina slabă.

— Nu ar fi cuvenit, spuse el.

Cât de mult le plăcea fjerdanilor buna-cuviință, dar Nina începuse să se întrebe dacă nu cumva le plăcea să creeze reguli

doar pentru plăcerea de a le încălca.

— Iertați-mă, spuse ea, făcând o reverență adâncă nenecesară. N-am vrut să vă ofensez. Mă tem că manierele mele de țară v-au nemulțumit.

Brum puse degetul sub bărbia ei, dar de data asta îi înclină fața în sus cu blândețe, în timp ce o ruga să se ridice în picioare.

— Nicidecum, spuse el. Mi se par reconfortante. Vei învăța cu timpul să te descurci în compania celor superiori ție.

Nina coborî ochii.

— Dacă voi avea suficient noroc ca asta să se întâmple, spuse ea.

— Eu plec mâine-dimineață, spuse Brum studiind-o, dar trec adesea prin Gäfvalle, ca să mă asigur că fabrica de muniții funcționează fără probleme.

Și ca să-ți supraveghezi experimentele, se gândi Nina cu o izbucnire de furie.

— Abia aștept să văd cum evoluează lecțiile lui Hanne, continuă Brum.

— Eu nu am un post permanent aici, spuse Nina, frângându-și mâinile. Nu știu sigur cât de mult timp îmi va tolera prezența Măicuța Fântânii.

Brum își așeză mâna peste mâinile ei, iar Nina rămase nemișcată.

— Cât de nervoasă ești, micuțo, spuse el. Măicuța va avea întotdeauna un loc pentru tine, dacă așa spun eu.

Nina ridică privirea spre el, cu toată evlavia pe care o putea aduna, și își împreună strâns mâinile.

— Mulțumesc, domnule, spuse ea cu fervoare. Mulțumesc.

I se realăturară lui Hanne, în sala de mese, ca să-și ia la revedere.

Imediat după ce tatăl ei plecă, Hanne se sprijini de perete, ușurată.

— Slavă lui Djel că s-a terminat, spuse ea. Ai obținut ce aveai nevoie?

Nina ridică bila de ceară de lumânare caldă pe care o apăsase pe inelul cu pecete al lui Brum, ca să rămână cu o amprentă perfectă a sigiliului său.

— Da, spuse ea. Restul depinde de tine.

Adrik avusese dreptate în privința problemei intrării în fabrică.

Chiar și cu sigiliul lui Brum pe un ordin militar, era exclus ca paznicii de la intrarea estică să le dea drumul femeilor și fetelor, dacă la conducerea grupului lor nu exista un soldat fjerdan convingător.

A doua zi, Hanne nu se dădu jos din pat, pretinzând că mâncarea sățioasă a cinei din seara precedentă nu-i căzuse bine. Măicuța nu voia să accepte asta.

— Printre sarcinile noastre nu se numără și a avea grijă de o fată răsfățată, cu stomac delicat.

— Bineînțeles, măicuță, fu de acord Hanne. Enke Jandersdat poate să aibă grijă de mine.

Apoi se aplecă peste marginea patului și vomită. Măicuța își duse mâneca la nas, ca să evite mirosul.

— Bine, spuse măicuța. N-are decât să spele ea găleata cu vomă și să curețe după tine.

— Poate că emeticul lui Leoni a funcționat puțin prea bine, spuse Nina imediat după ce rămaseră singure, cu ușa bine închisă.

Hanne gemu și se lăsă să cadă pe perne, cu o nuanță a feței evident înverzită. Nina se așeză pe patul ei și îi duse la buze o fiolă efervescentă.

— Uite, asta o să te ajute, spuse ea. Leoni e la fel de bună la tonice ca și la emetice.

— Sper, spuse Hanne.

Nina făcu curat în cameră, în timp ce Hanne se odihnea, apoi o puse să mănânce puțină pâine simplă și un ou.

— O să ai nevoie de putere, spuse ea.

Hanne se ridică în fund, cu o pernă la spate. Își lăsase părul despletit, o revărsare roz-maronie pe umeri, iar Nina simți impulsul de a-și răsuci pe deget una dintre șuvițele groase.

— Nu știu dacă pot să fac asta, spuse Hanne. N-am încercat niciodată să-mi croiesc ceva.

Nina trase perdelele astfel încât să intre cât mai multă lumină a soarelui. Camera lui Hanne era la etajul unu, așa că nu trebuiau să-și facă griji din cauza privirilor iscoditoare.

— E doar un mijloc de manipulare a trupului, spuse Nina.

— Tu ți-ai croit ceva?

— Doar o dată, minți Nina.

Fața și trupul ei fuseseră retușate în întregime, până la a deveni de nerecunoscut. De câteva ori chiar își încercase mâna

la așa ceva.
— Și dacă după ce fac asta nu mai pot să repar?
— Atunci o să găsim pe cineva care poate, promise Nina.
Chiar dacă va trebui să te târăsc în Ravka pentru asta.
— Dar chiar nu cred că o să fie o problemă, continuă ea. N-o să faci decât schimbări foarte mici.
Hanne se privi în oglindă.
— De unde încep? întrebă ea.
— Să încercăm la maxilar. Ne ocupăm de nas după ce o să capeți deprinderea. N-aș vrea să-ți închizi din greșeală o cale respiratorie.
Ochii lui Hanne se măriră.
— Glumesc! spuse Nina.
În mare parte.
Hanne își liniști respirația și apăsă ușor cu degetele partea stângă a maxilarului ei.
— Concentrează-te asupra celulelor pielii, spuse Nina. Gândește-te la direcția în care ai vrea să se miște.
— E terifiant, șopti Hanne, în timp ce conturul maxilarului ei începea încet să se schimbe.
— Mai terifiant decât măicuța atunci când prinde pe cineva că se distrează?
Pe buzele lui Hanne apăru urma unui zâmbet și Hanne păru să se relaxeze puțin.
— Nici pe departe, spuse ea.
Dură câteva ore, timp în care Hanne își îndreptă conturul maxilarului, făcându-l mai pătrat, apoi dădu puțină greutate frunții și, în sfârșit, își lăți nasul. Nina stătea ghemuită lângă ea, în patul îngust, urmărindu-i evoluția în oglindă și oferindu-i sugestii și încurajări. Ieșea periodic din cameră ca să aducă supă și se prefăcea că golește ligheanul, întreținând iluzia că Hanne era bolnavă.
În sfârșit, veni momentul tușei finale.
— Ești sigură? spuse Nina, ridicând cosițele groase și roșcate ale părului lui Hanne, cu șuvițe aurii și răcoroase și mătăsoase la pipăit, ca o apă care curge cu repeziciune. Am putea să-l băgăm pur și simplu sub bonetă.
— N-am de gând să periclitez întreg planul pentru vanitatea mea, spuse Hanne, închizând strâns ochii. Taie-l.
Părea o crimă să tai un păr atât de frumos, dar Nina luă

foarfecă și reteză șuvițele groase. Își încheie misiunea cu ajutorul lamei, răzând părul lui Hanne până aproape de piele, în stilul soldaților fjerdani. Doar *drüskelle* purtau părut lung. Atunci când avea să-și croiască fața din nou aducând-o la starea ei inițială, Hanne putea să pretindă că raderea părului era o penitență față de Djel.

Nina curăță părul, îl strânse pe tot într-un lighean și îl aruncă la gunoi, asigurându-se că ajunge undeva la fund. Când se întoarse, o găsi pe Hanne așezată pe pat și privind lung în oglindă, cu lacrimi în ochi.

— Nu plânge, spuse Nina, închizând ușa în urma ei și repezindu-se lângă Hanne. O să-ți crească la loc. Îți promit.

— Nu e vorba de asta, spuse Hanne, privind-o în față.

La Nina se uita un băiat. Maxilarul, fruntea, nasul, o înăsprire a pielii obrajilor, ca să pară că se răsese. Erau schimbări mici, dar efectul era uimitor.

— Dacă aș fi fost băiat, spuse Hanne. Dacă aș fi fost fiul pe care și-l dorea tatăl meu...

Nina o prinse de umeri.

— Ești perfectă, Hanne. Faptul că tatăl tău nu-ți prețuiește puterea vorbește doar despre slăbiciunea lui.

Hanne se uită iar în oglindă, clipind printre lacrimi.

— Buzele încă sunt prea pline, spuse ea.

— Lasă buzele, spuse Nina tăios, ridicându-se apoi ca să-și ascundă roșeața. Sunt așa cum trebuie.

29. Isaak

După haosul demonstrației din Mlaștina Aurie, Isaak n-ar fi trebuit să fie agitat a doua zi, când se duse la o întâlnire comercială. Dar nu exista niciun motiv pentru ca Triumviratul să participe, așa că Isaak rămase să se confrunte cu cei din Kerch, Novyi Zem și Insula Rătăcitoare fără altcineva în afara miniștrilor de finanțe ai lui Nikolai. Se temea că o să fie descoperit. Se temea că o să-l facă pe rege să pară un neghiob. Se temea că o să distrugă economia ravkană printr-o simplă scărpinare greșită a nasului.

Înainte de începerea întâlnirii, Isaak făcu ceea ce îi sugeraseră Genya și ceilalți și se întâlni în privat cu miniștrii lui.

— Aș prefera să preiei tu inițiativa, Ulyashin, spuse el. Sunt

convins că o să te descurci foarte bine.

Ministrul comerțului zâmbise radios, iar în cadrul întâlnirii dezbătuse mulțumit despre tarife și taxe de import, în timp ce evita cu grație spectrul amenințător al împrumuturilor Ravkăi. Isaak simți un val copleșitor de recunoștință față de Ulyashin. Poate ar fi putut să-i dea în dar o barcă, un titlu sau ce ofereau regii drept mulțumire.

Întâlnirea luă sfârșit pe o notă care părea pozitivă, iar Isaak oftă deja de ușurare în timp ce se ridica și dădea mâna cu participanții. Dar tocmai când se gândea să evadeze, Hiram Schenck îl încolți și șopti furios:

— Crezi că poți continua să faci jocuri cu noi?

Genya îi spusese că, dacă era luat prin surprindere, în orice situație, cea mai bună abordare era să spună „Să-mi fie cu iertare” cu cât mai multă grandoare arogantă.

Isaak folosi acum această strategie, privindu-l cu un dispreț feroce.

— Să-mi fie cu iertare, spuse el. N-am scos-o eu de curând din iaz pe fiica dumitale?

Schenck nu se lăsă descurajat.

— Chiar ați crezut că o să fim păcăliți de teatrul acela de aseară? Erați aproape de terminarea submersibilelor și a sistemului de proiectile acum luni de zile, când am primit informațiile, și cu toții știm că nu ai odihnă până când invențiile dumitale nu sunt perfecționate. Nu poți continua să flirtezi ca o debutantă în societate. Sau ne primim prototipul, sau veți fi tratați ca un stat pauper, așa cum sunteți.

Nikolai Lantsov nu ar fi îndurat niciodată o asemenea insultă. Ar fi răspuns cu acele cuvinte potrivite să-l facă pe Schenck să tremure de frică și să-și dorească să nu fi deschis gura.

— Să-mi fie cu iertare, spuse Isaak ferm, trecând pe lângă Schenck spre adăpostul ușii deschise.

Ieși în grabă din cameră, cu stomacul învolburat, și îi găsi pe gemeni în hol. Îl așteptau să-l conducă la următorul obstacol demoralizant.

— Kerchul n-a fost convins de reprezentația noastră de aseară, spuse el, în timp ce parcurgeau coridorul cu pași mari.

— Știm, spuse Tamar. Am ascultat.

— Poate că am exagerat cu proiectilele rătăcite, spuse Tolya. Isaak își aranjă haina de culoarea prunei.

— Ce facem acum? întrebă el.

— Nu știu, recunoscu Tamar. Să trecem de după-amiaza asta.

Încă vreo câteva zile, își spuse Isaak. *Câteva petreceri. Pot să reușesc.*

Dar unde era regele?

Cu o seară în urmă, când se dusese să-și ia haine uscate, îi auzise pe ceilalți cum discutau în sufragerie.

— Trebuie doar să trecem de balul de final, spusese Tamar, înconjurând-o cu brațul pe Genya. Atunci vom lua o decizie.

— Cum e posibil să nu existe nici urmă de ei? întrebă Genya, cu un fornăit ușor. Au trecut aproape trei săptămâni. Oamenii nu dispar pur și simplu. N-am crezut niciodată că o să spun asta, dar mi-e dor de Zoya.

— Și mie, spuse Tolya. Chiar dacă știu că m-ar cotonogi pentru că irosesc timpul făcându-mi griji pentru ea.

— Cred că Aparatul știe ceva, spuse Tamar. A trimis o solicitare de audiență la rege, ca să afle despre pelerinaj și să ceară informații despre Yuri. Preotul nu poate fi amânat la nesfârșit și lipsește din oraș de prea mult timp pentru gustul meu. Are labirintul lui de tuneluri care intră și ies din capitală. Sunt prea multe locuri în care se poate ascunde.

— Am putea să-l implicăm mai mult, spuse Tolya. Să-i cerem să țină o slujbă pentru invitați...

Dar Tamar îl întrerupse:

— Nu ne permitem să-l lăsăm pe preot lângă Isaak. E prea șiret.

— Poate ar fi trebuit să-l ucidem, spuse David.

Genya izbucnise din nou în plâns.

— Când spui asta, mi se face și mai dor de Zoya, spusese ea.

Ce-o să urmeze? se întrebă Isaak. Putea să treacă de după-amiaza aceea, putea să treacă foarte bine de toată această serie de petreceri pompoase fără să provoace alte dezastre. Dar asta nu însemna că era capabil să guverneze o țară sau măcar să îi fie conducător cu numele, în timp ce Genya și ceilalți conduceau cu adevărat.

Dădu un colț către galeria cu portrete și se întâlni cu prințesa Ehri și câteva dintre gărzile ei – exact atunci când iscoada gemenilor spusese că se va întâmpla asta. Isaak se strădui cât mai bine să simuleze surpriza, în timp ce o saluta pe prințesă și făcea conversație despre divertismentele acelei dimineți.

— Vremea ni s-a părut prea aspră pentru petrecerea din grădină, spuse Ehri. Așa că ne-am gândit că am putea să ne plimbăm prin galeria cu portrete.

— Cum ți se par tablourile?

— Sunt toate foarte severe.

Nu le privi prea de aproape, se gândi Isaak.

— Aș putea să-ți ofer un tur al acestei aripi a palatului?

Ar fi putut jura că simțise aprobarea gărzilor ei. Trebuiau să îi raporteze surorii ei succesele și eșecurile lui Ehri.

Trecură prin splendoarea albastră a salonului de lapislazuli și sala de concerte, apoi prin unele părți mai umile ale palatului: sala prăfuită a trofeelor de vânătoare, cu pereții plini de coarne de cerb și capete de diverse animale mari, armurăria cu șei și săbii de modă veche și, în sfârșit, sala de antrenament.

— Hai să intrăm, sugeră Isaak.

Cuvintele părură stângace și forțate urechilor lui, dar cel puțin știa că ei îi plac securile.

— Aici se antrenează gărzile dumitale?

— Da, spuse Isaak.

El însuși se antrenase aici și exersase cu regele.

— Tamar, ne-ai putea oferi cumva o demonstrație? întrebă Isaak.

Tamar luă de pe perete două securi boante.

— Tu, spuse ea, arătând spre una dintre gărzile Tavgharad.

Era o fată tânără, cu față serioasă și bărbie foarte ascuțită. Trebuia să fie Mayu Kir-Kaat, al cărei frate geamăn dispăruse și care, poate, se săturase să fie în slujba coroanei shuhane.

Una dintre femeile mai în vârstă păși în față.

— O să exersez eu cu tine, spuse ea.

Pe nasul elegant avea o cicatrice lungă.

— În haita asta e o singură leoaică? întrebă Tamar, înclinând capul.

— Lupt eu cu ea, spuse fata cu bărbie ascuțită.

— Mayu, spuse încet altă gardă.

Dar Mayu păși în față, nedescurajată – sau poate așteptând invitația.

Camera fu străbătută de o senzație neplăcută.

— Poate că ar trebui să exersăm și noi, spuse Isaak.

Gemenii voiau ca gărzile Tavgharad să o urmărească pe Ehri, nu pe Tamar și Mayu. Isaak luă de pe perete o sabie de lemn.

— Nu am prea mult talent la luptă, spuse nervos Ehri.

— Credeam că toată familia Taban a fost antrenată să se apere.

— Bineînțeles. Dar surorile mele sunt luptătoare mai bune.

— Poate că pot să te învăț câteva lucruri.

Isaak nu voia s-o forțeze, dar știa că Tamar se bazează pe el să creeze o diversiune, în timp ce ea încerca să discute cu Mayu. O discuție prietenoasă în timpul antrenamentului nu era ceva ideal, dar nu exista altă modalitate de a o face pe una dintre gărzile Tavgharad să rămână singură.

— Prințesă... începu femeia mai în vârstă.

Dar Ehri deja lansase atacul.

Își subestimase cu mult talentul. Era o scrimeră talentată și se mișca fără urmă de ezitare. Isaak auzi în depărtare gemetele celorlalte două luptătoare și îndrăzni să arunce o privire spre ele. O văzu pe Tamar cum o răstoarnă cu ușurință pe Mayu în fund. Când o ajută pe fată să se ridice, Tamar se aplecă mult, iar Isaak speră că cele două făcură schimbul de replici necesar – asta presupunând că Mayu era garda care dorea să dezerteze.

Apoi latul sabiei lui Ehri îl lovi în stomac, iar el își pierdu răsuflarea, cu un *uf* audibil.

— Regelui Ravkăi îi lipsește concentrarea, spuse Ehri, ridicând o sprânceană.

— Cum ar putea cineva să nu fie distras de frumusețea ta?

O replică slabă, în cel mai bun caz. Ehri se mulțumi să râdă. Părea mai relaxată decât o văzuse el vreodată.

— Ai un stil de luptă diferit de cel la care mă așteptam eu, spuse ea.

Probabil pentru că te așteptai de la un rege educat să mânuiască sabia încă de la naștere, se gândi Isaak. În schimb, Ehri avea parte de fiul unui profesor, care înainte de recrutare nu atinsese niciodată sabia.

— Aș putea să spun și eu același lucru, răspunse el sincer.

Avea senzația că Ehri se abține, dar nu era sigur. Oare toate prințesele shuhane erau antrenate să mânuiască atât de bine sabia? Isaak nu avea s-o învețe nimic.

Auzi un țipăt peste umăr și atât el, cât și Ehri se întoarseră s-o vadă pe Mayu îndoită de la mijloc și încercând să-și recapete răsuflarea.

— Ajunge! spuse aspru garda shuhană mai în vârstă.

— Scuzele mele, răspunse Tamar, înclinându-se adânc.
— Și ale mele, adăugă Isaak.
Ce se întâmplase? Oare Tamar obținuse informația pe care o căutase? Făcea asta parte din plan?
— Pot să te duc la infirmerie, spuse el. Avem...
— Nu, icni Mayu Kir-Kaat. O să fiu în regulă.
— Te rog, spuse Isaak. Nu mi-ar plăcea să cred că unul dintre oaspeții mei a fost rănit din cauza a ceea ce ar fi trebuit să fie puțină distracție.
— A fost un accident, spuse prințesa Ehri. Toți știm asta.
Pentru o clipă, sala se umplu de tensiune, ca și cum intenția de a crea necazuri ar fi gonit de la o minte la alta, căutând un loc unde să prindă rădăcină.
— Dacă îmi este îngăduit, prințesă, spuse Mayu, îndreptându-se de spate. Cei din partea shuhană vor trebui să se revanșeze.
— La ce anume te gândești? întrebă Tamar, încruntându-se.
Garda schimbă o privire cu Ehri.
— Poate o cină privată? spuse ea.
Tamar scutură din cap.
— Asta ar fi perceput ca un semn de favoritism în rândul celorlalte aspirante, spuse ea.
— Nu vrem să-i creăm probleme regelui, spuse Ehri, cu o expresie neliniștită.
— Celelalte nu trebuie neapărat să știe, spuse Isaak, înainte să se gândească mai bine.
Încruntarea lui Tamar se adânci, dar ea spuse:
— Bineînțeles, Înălțimea Voastră.
După ce Ehri și gărzile ei plecară, încruntarea lui Tamar dispăru.
— Bine lucrat, spuse ea lovindu-i în braț. Încă o ocazie de a vâna informații.
Dar expresia lui trebuie să fi indicat dezamăgire, pentru că Tamar se trase în spate.
— A, nu, Isaak, neghiob fără minte ce ești. Îți place de ea, nu-i așa?
— Nu fi ridicolă, spuse el, simțind cum i se încing obrajii. Știu ce joc facem. Ce ai aflat de la Mayu?
— Nimic, răspunse Tamar, cu o expresie gânditoare. I-am spus că am auzit că e keb și am întrebat de fratele ei geamăn, dar mi-a oferit prea puțin, doar faptul că sunt din provincia Bol.

— Poate nu e ea.
— Posibil. Dar îi era frică de ceva, și nu luptă atât de bine pe cât mă așteptam. N-am vrut s-o rănesc, dar am estimat greșit timpul ei de reacție. E tânără și nou-venită, așa că e firesc să fie o luptătoare mai slabă decât celelalte Tavgharad. Dar dacă a rămas în urmă cu pregătirea, s-ar putea să încerce să plece de acolo înainte să fie dată afară.
— Ar putea să se ducă pur și simplu în armata regulată?
— După ce a fost martora celor mai vulnerabile puncte ale Taban-ilor? Nici într-un caz. Ar fi exilată pentru eșec. Nu și-ar mai vedea niciodată fratele sau familia.
Tamar puse sabia la loc pe perete.
— S-ar putea să fie altcineva, spuse ea. Sau nimeni. Rețelele noastre de informații din Shu Han nu sunt ce ar trebui să fie. O să încerc să rămân singură cu fiecare gardă Tavgharad în timpul interludiului tău romantic cu prințesa. Dar fă să fie o masă lungă.
— Dacă trebuie.
— *Yuyeh sesh,* Isaak, spuse Tamar, făcând semn unui servitor să facă ordine în sala de antrenament.
Disprețuiește-ți inima. O zicală shuhană. Fă ceea ce trebuie. Știa cum ar fi trebuit să răspundă, cum ar fi răspuns un soldat shuhan, poate cum ar fi răspuns un rege: *Niweh Sesh – Eu nu am inimă.* Dar cuvintele care îi veneau în minte erau cele din „Kebben'a", care vorbea despre căderea primei flori.
El nu era războinic shuhan, și nu era rege ravkan. Era doar un băiat de la țară care voia să ia cina cu o fată care fusese bună cu el. Isaak ieși din sală în tăcere.

Când se întâlni cu Genya, David și gemenii în seara aceea, în sufrageria lui, Isaak se aștepta ca ei să fie entuziasmați de perspectiva cinei lui secrete cu Ehri. În schimb, parcă ar fi luat parte la un priveghi.
— Ce e? întrebă el. E vorba de rege?
Tolya privea îndârjit, expresia lui Tamar era criminală, iar Genya părea că îmbătrânise cu 20 de ani. Până și David își lăsase la o parte lectura și părea, dacă nu ca și cum lumea ar fi luat sfârșit, cel puțin oarecum îngrijorat.
— Avem vești din Fjerda, spuse Tamar. Se pregătesc să atace Ravka. S-ar putea să dureze o săptămână sau o lună, dar vine

războiul.

Isaak se trânti pe un scaun. Război. Abia dacă avuseseră trei ani de pace.

— Și e și mai rău de atât, spuse Tolya. Atacă sub stindardul Lantsov.

Isaak ridică privirea spre el.

— Nu înțeleg, spuse el.

— Stăpânitorii lor s-au declarat în favoarea lui Vadik Demidov.

— Cine?

— El spune că e un văr din familia Lantsov și moștenitor de drept al tronului Ravkăi.

— Dar asta e absurd. Dacă e din familia Lantsov...

— Afirmațiile lui sunt susținute de un om pe nume Magnus Opjer, spuse Genya, un magnat fjerdan al transportului maritim.

— A fost pe vremuri emisar în Ravka, continuă Tamar. Opjer spune că a avut o aventură cu regina ravkană. Susține că e adevăratul tată al lui Nikolai.

— Nu e posibil, protestă Isaak. E doar propagandă fjerdană.

— Are scrisori de la ea, zise Genya încet. Dacă pot fi autentificate...

— Și chiar dacă nu pot fi, spuse Tamar. E un pretext suficient pentru fjerdani.

— Nu, spuse Isaak, ridicându-se în picioare, chiar dacă nu știa prea bine de ce. Ravka își iubește regele. O să se ralieze de partea lui.

— Poate, spuse Tolya. Eu m-aș simți mai bine dacă am putea localiza Aparatul. El și majoritatea gărzilor preoțești s-au ascuns undeva. Dacă Aparatul sprijină cauza pretendentului...

David își mută cartea din poală.

— Probabil ar fi trebuit să punem să fie ucis, spuse el.

Tamar își trecu mâna peste față.

— Va trebui să încheiem o înțelegere cu Kerchul, spuse ea.

— Pe mare avem nevoie de zemeniți, spuse Tolya. Marina noastră nu e deloc pe măsura fjerdanilor.

— Cel puțin nu fără banii Kerchului, argumentă Tamar.

— Chiar și așa, vom avea nevoie de timp pentru construirea lor.

Lui Isaak nu-i venea să creadă ce auzea. Deschise gura să vorbească și fu îngrozit de râsul ușor isteric care îi ieși de pe buze:

— Ați înnebunit cu toții?

Ceilalți îl priviră lung.

— Eu nu sunt Nikolai Lantsov, continuă Isaak. Nu pot să conduc o națiune la război. Șarada asta trebuie să ia sfârșit.

Pentru un lung moment, se așternu liniștea. În sfârșit, Genya întrebă:

— Delegația fjerdană e încă aici?

— Da, spuse Tamar. Am spioni la Curtea de Gheață, dar niciunul dintre aceste lucruri nu e cunoscut public, nici măcar de cei mai mulți oficiali guvernamentali ai lor.

— Foarte bine. O să ducem totul la capăt, până la sfârșitul săptămânii când o să fie balul de final. După ce pleacă oaspeții, ne facem un plan.

Genya ridică privirea spre Isaak:

— Unul pe care îl putem accepta cu toții.

Nerăbdarea inițială pe care Isaak o simțise față de cina cu Ehri fusese complet distrusă de veștile din Fjerda. Dacă regele nu se mai întorcea niciodată, oare chiar puteau să-i ceară să trăiască pentru totdeauna ca Nikolai? Poate că ar fi trebuit să-l bucure perspectiva de a fi bogat și răsfățat. Nu asta le promiteau cărțile de povești băieților umili cu inimă bună? Dar Isaak știa că el nu e un erou de poveste. Era un băiat timid și un soldat mediocru care avusese suficient noroc ca să atragă atenția regelui – întâmplare norocoasă pentru care era posibil să plătească cu însăși identitatea lui.

În pădurea de pe insula din centrul lacului fusese așternută o masă, departe de Marele Palat și de ochii curioși. În copacii din jur erau atârnate felinare, iar Isaak auzea muzică dulce de balalaică undeva în umbră. Un cadru foarte romantic – care avea să-i ofere lui Tamar suficiente șanse de a aborda gărzile Tavgharad, care aveau să fie postate în pădure.

Isaak vâslise către insulă la adăpostul întunericului. Era îmbrăcat într-un palton de catifea, unul care i se păruse că se potrivește cu coloristica regelui. În buzunar găsise încă o mână de mărgele de argint.

Pe măsură ce aștepta, deveni din ce în ce mai agitat. Se săturase de lux și haine fine. Continuase să trimită scrisori acasă, prefăcându-se că la palat totul era cum trebuie, dar nu voia altceva decât să stea în bucătăria minusculă a mamei lui,

să privească spre grădină și să joace cărți cu surorile lui mai mici. Voia să fie împreună cu oamenii care îl cunoșteau cu adevărat.

Dar l-ar mai fi cunoscut ele? Cu siguranță, nu și-ar fi dat seama că e el. În fiecare zi trecea pe lângă colegii lui din garda palatului, oameni pe care îi cunoștea de ani de zile, și existau momente în care îi venea să strige: *Eu sunt! Isaak Andreev!* Căpitanului său i se spusese că era nevoie de Isaak în Os Kervo ca traducător, și asta era tot. Fusese foarte ușor să-l facă să dispară.

În sfârșit, Tolya spuse: „Vine”.

Ehri intră încet în luminiș. Fusese înveșmântată în mătase verde ca iarba cu broderii și o parură bătută cu smaralde cât unghia mare a lui Isaak.

— Cât cântărește? șopti el după ce se așezară și fu servit primul fel.

— Nu știu sigur, spuse Ehri. Dar am senzația că un echipaj de animale de povară îmi stă pe cap, deci ceva între doi și doisprezece boi?

— Te pun să-ți antrenezi mușchii gâtului?

— Bineînțeles că nu. Femeile din neamul Taban se nasc cu gât puternic, un dar cu menire divină.

— Spun prostii.

Isaak simți cum se relaxează și el. Cu Ehri era mai ușor să vorbești decât cu... oricine – Gemenii, Genya, David, cu siguranță celelalte aspirante. Celelalte mirese prospective păreau să-și aleagă cu grijă cuvintele și spuneau lucrurile pe care Isaak – sau mai degrabă Nikolai – ar fi vrut să le audă. Dar lui Ehri nu părea să-i pese prea mult să fie aleasă drept mireasa lui. Era un gând care îl reconforta și tulbura deopotrivă. Isaak nu avea nicio îndoială că Ehri s-ar fi îndrăgostit de adevăratul Nikolai, ceea ce îl făcea să fie gelos pe un bărbat cu care ea nu se întâlnise niciodată.

Ehri se uită spre farfuria ei.

— Ce ne-a servit în seara asta bucătarul tău? întrebă ea.

— Ceva în gelatină. Pare să creadă că dacă poți să pui ceva în aspic, trebuie s-o faci neapărat.

— Care e mâncarea ta preferată?

— Rulourile cu varză ale mamei mele.

— Regina gătea?

La naiba.

— Ei, servitorii le făceau, dar mama mă servea cu ele când eram bolnav.

Isaak nu avea habar dacă așa ceva era plauzibil, dar suna în regulă.

— Dar a ta? întrebă el rapid.

Ehri se gândi un lung moment.

— Există un fel pe care îl mâncăm doar o dată pe an, la festivalurile de primăvară. Budincă cu lapte turnată în formă de lună, cu aromă de apă de trandafiri. Știu că nu sună foarte gustos, dar e vorba de tradiția modului în care e mâncată. Stai cu toată familia și spui povești în timp ce privești artificiile, și încerci să faci budinca să țină toată noaptea.

— Chiar și familia regală face la fel?

— Da, aprobă încet din cap Ehri, chiar dacă a trecut mult timp de când am fost ultima oară toți împreună. Uneori mă întreb dacă o să mai fim vreodată.

— Vrei să spui dacă te căsătorești și vii să trăiești în Ravka?

Ehri clipi ca să înlăture sclipirea lacrimilor.

— Da, spuse ea.

Isaak se trezi că intră în panică la vederea nefericirii ei.

— Te-aș... te-aș lăsa bucuros să-i vizitezi de câte ori dorești.

Nu avea habar dacă un rege putea să respecte promisiunea aceasta.

— Să nu ne gândim la asta, spuse Ehri, tamponându-și lacrimile de la ochi cu șervetul. Suntem aici acum și ar trebui să încercăm să ne simțim bine.

Ehri luă o gură de mâncare, iar el se uită cum fața ei se contorsionează în timp ce înghite.

Isaak aruncă o privire spre gărzile de la marginea copacilor, își înclină discret farfuria și lăsă gelatina să alunece pe solul pădurii, după care o împinse cu cizma sub masă.

Ehri zâmbi larg și făcu la fel.

Suportară împreună mai multe feluri de mâncare și gelatine, sărbătoriră friptura de vânat solidă și ușor de recunoscut și căzură de acord că chestia gri era delicioasă, indiferent ce era.

— E dificil, nu-i așa? întrebă ea în cele din urmă. Să stăm aici și să ne prefacem că țările noastre nu sunt dușmane.

— Trebuie neapărat să fie? spuse Isaak.

Cuvintele lui părură stângace și nerafinate. Sau semănând

periculos de mult cu o cerere în căsătorie.

— Nu depinde de mine, spuse ea. Nu sunt regină. Nu sunt nimeni.

— Ești prințesă! exclamă Isaak.

Ehri își pipăi parura cu degetele.

— Dar tu te simți vreodată ca un... mă rog, ca un impostor?

În fiecare zi. Dar ce-ar fi spus Nikolai? Dintr-odată, lui Isaak nu-i mai păsă.

— Da, spuse el. Tot timpul.

Ehri se aplecă în față.

— Dacă oamenii nu s-ar apleca în fața mea, dacă nu m-ar îmbrăca în mătăsuri și nu mi-ar săruta tivul, aș mai fi prințesă? Sau aș fi doar o fată cu o strecurătoare ciudată pe cap?

— E o întrebare bună, râse Isaak. Un singur lucru știu, că nu mă simt rege.

— Dar cum te simți?

— Obosit, spuse el sincer. Gata pentru un rulou cu varză.

— Tocmai am mâncat șapte feluri de mâncare.

— Ești sătulă?

— Nici pe departe. Poate la desert e tot friptură?

Isaak râse iar. Sorbi din vinul la gheață care le fusese servit împreună cu ultimul fel și îi puse lui Ehri aceeași întrebare pe care și-o punea și lui însuși.

— Dacă tu ai fi fost destinată să fii regină, și nu sora ta...

Sprâncenele lui Ehri se înălțară, iar Isaak își dădu seama că se află pe un teritoriu sensibil. Monarhii nu făceau speculații inutile.

— Cum ai conduce Shu Hanul? continuă el.

Ehri se jucă cu piciorul paharului ei. Isaak simți impulsul de a o lua de mână, dar știa că nu e permis. Era straniu ca un rege să poată comanda o armată, dar să nu o poată prinde de mână pe fata care îi plăcea. Iar lui îi plăcea Ehri. Fusese îndrăgostit de Genya, copleșit de statutul ei și de ideea că o astfel de femeie putea să-l remarce. Ehri era altfel. Era adevărat că abia o cunoștea. Era o prințesă de străvechi sânge regal. Stătea în fața lui, purtând suficiente smaralde pentru a putea cumpăra întreg orășelul natal al lui Isaak. Dar Ehri îl surprindea de fiecare dată. Era caldă și atentă și părea să-i pese la fel de puțin ca și lui de rolul ei. Dacă ar fi fost doi oameni obișnuiți, dacă s-ar fi întâlnit la un dans dintr-un sat, și nu într-o încăpere înconjurată de curteni... Isaak simți nevoia să se întrebe. *Ca și cum ai fi avut*

tupeul să vorbești cu o astfel de fată. Dar poate că lui Ehri – Ehri cea bună și amuzantă – i s-ar fi făcut milă de el și i-ar fi acordat un dans.

— Cum aș conduce? întrebă ea gânditor, ducând paharul la buze.

— Sunt sigur că te-ai gândit la asta.

— Astea sunt gânduri periculoase pentru cineva ca mine, spuse Ehri scuturând încet din cap, cu smaraldele din păr scânteind. Lucrurile pe care mi le imaginez și la care sper nu sunt meditațiile unei regine.

— Ale unei prințese, atunci.

— Mai degrabă ale unei fete naive, zâmbi Ehri. Sfârșitul războiului. Șansa ca oamenii obișnuiți să-și aleagă soarta. O lume în care familiile nu sunt destrămate de greutăți... sau datorii. Probabil totul ți se pare foarte prostesc.

— Nicidecum, spuse Isaak. Dacă noi nu visăm, cine s-o facă?

Ehri aprobă din cap, dar zâmbetul ei avea o nuanță de tristețe.

— Dacă noi nu visăm, cine s-o facă? repetă ea.

Ultimul fel fusese servit. În curând, aveau să vină gărzile să-i ia. Pe cât de neliniștit fusese, Isaak descoperi că îi părea rău că seara ia sfârșit.

— O să te întorci acasă imediat după balul de la sfârșitul săptămânii? întrebă el.

— Da.

Isaak nu credea că își imaginase regretul din ochii ei.

— Vino să ne întâlnim în seră, în timpul balului, spuse el, înainte să se poată abține. Altfel n-o să putem avea niciodată cu adevărat un moment în care suntem singuri.

Fu șocat să audă cuvintele care îi ieșeau din gură.

Fu și mai șocat când ea spuse *da.*

30. Nikolai

Așteptau sub un cer întins și cenușiu. Putea fi în zori. Putea fi asfințitul. În momentele de interval se petreceau lucruri magice. Amplificatoarele sacre ale lui Morozova apăruseră la asfințit. Cerbul. Biciul mărilor. Pasărea de foc. Poate că sfinții erau la fel.

Nikolai stătea pe nisipuri, flancat de Zoya și Yuri, pe locul în care preoții războinici veniseră cândva să fie transformați, în

care Întunecatul sfâșiase lumea și crease Falia și în care, ani mai târziu, fusese în sfârșit înfrânt. Dacă în acest loc exista putere, Nikolai nu putea decât să spere că e una prietenoasă și că avea să-l ajute să distrugă rămășițele blestemului pe care Întunecatul îl lăsase în urma lui.

Mantia de trandafiri a Elizavetei înflorea roșu-închis în jurul ei, cu un guler înalt de flori și muguri care îi încadra fața, în timp ce albinele îi zumzăiau în păr. Trupul imens al lui Grigori se împăturea și despăturea, o masă schimbătoare de membre. Nikolai se întrebă ce formă ar alege el pentru o scurtă viață nemuritoare.

Juris nu se vedea nicăieri.

— Dragonul nu s-a deranjat să participe? îi șopti el Zoyei.

— Își dorește asta mai mult decât oricine, spuse ea, ridicând privirea spre piatra neagră a turnului lui Juris din depărtare. Sunt sigură că ne urmărește.

Elizaveta le făcu semn din cap amândurora, în timp ce insectele ei bâzâiau și pocneau.

— Ești gata, regele meu? îl întrebă ea pe Nikolai. Nu ne putem gândi la eșec.

— Ce păcat, murmură Nikolai. Eșecurile mele sunt foarte amuzante.

Apoi ridică vocea și spuse:

— Sunt gata.

Yuri era lângă Zoya, cu întreg trupul vibrând de tensiune sau fervoare. Ținea cu mâini tremurătoare paginile pe care continuase să le traducă și fără ajutorul lui Tolya. Elizaveta insistase ca el să rămână cu Nikolai și să recite ceremonia.

— E neapărat necesar? voise să știe Zoya.

— Cuvintele sunt sacre, spusese Elizaveta. Ar trebui rostite așa cum au fost rostite cândva. Și Yuri are un rol de jucat în asta.

Acum, călugărul ținea paginile la piept. Ochii lui păreau măriți și uimiți în spatele lentilelor ochelarilor.

— Îmi dau seama... spuse el, îmi dau seama că nu știu pentru ce să mă rog.

Nikolai îl strânse de umăr, încurajator.

— Atunci roagă-te pentru Ravka, spuse el.

— Ești un om bun, aprobă călugărul din cap. Pot să cred în Cel Fără Stele și în asta de asemenea.

— Mulțumesc, spuse Nikolai.
Nu avea să-i facă plăcere să-l dezamăgească pe Yuri. Dar, fie că supraviețuia sau nu acestei zile, Întunecatul nu avea să fie făcut sfânt. Avea să fie silit să găsească altă modalitate de a-l împăciui pe călugăr. Yuri era un băiat care își căuta o cauză, iar asta, cel puțin, era un lucru pe care Nikolai putea să-l înțeleagă. Se întoarse spre Zoya.
— Ai ordinul? întrebă el. Dacă monstrul mă...
— Știu ce să fac.
— Nu trebuie să fii atât de nerăbdătoare.
Spre surpriza lui, Zoya îl strânse de mână.
— Să te întorci, spuse ea. Promite-mi că te întorci la noi.
Pentru că cel mai probabil avea să moară, Nikolai își îngădui să atingă cu mâna căuș fața ei extraordinară. Pielea ei părea răcoroasă degetelor lui.
— Bineînțeles că mă întorc, spuse el. N-am încredere în altcineva să-mi rostească necrologul.
Un zâmbet înflori pe buzele ei.
— L-ai scris deja?
— E foarte bun. Ai fi surprinsă să afli câte sinonime sunt pentru „arătos”.
Zoya închise ochii. Întoarse fața, lăsându-și obrazul să se odihnească pe palma lui.
— Nikolai...
Zumzetul insectelor Elizavetei crescu.
— E timpul, spuse ea, ridicând mâinile. Nikolai Lantsov, pregătește-te.
Zoya dădu drumul mâinii lui și se depărtă. Nikolai își dori cu disperare să o tragă înapoi în brațele lui și să o întrebe ce voise să spună.
Nu e un adio, își spuse el. Dar cu siguranță așa părea.
Peste tot pe cerul gri huruia tunetul. Peste o clipă, Nikolai își dădu seama că huruitul nu venea de deasupra, ci de dedesubt. Pământul începu să tremure și de undeva din adâncurile lui se înălță un sunet ca un zgomot îndepărtat de copite. Zgomotul spori, o cavalcadă care cutremura nisipurile. Elizaveta făcu o grimasă, iar pe fruntea ei apăru transpirația.
Elizaveta scoase un strigăt și salcâmul izbucni din nisip. Tulpinile îi înconjurară pe Nikolai și Zoya, împletindu-se și răsucindu-se, iar în jurul lor desișul crescu ca țesut de un război

invizibil. Yuri începu să psalmodieze.

— Nu te-a mirat niciodată puterea pădurii? întrebă Elizaveta, cu fața strălucind în timp ce împingea rugii și mai sus. Magia din centrul atât de multor povești. Înțepătura unui spin? Magia pe care poate să o aibă un singur trandafir? Acești copaci sunt mai bătrâni decât orice altceva din lume, răsăriți din prima plăsmuire, înaintea omului și animalului și a orice altceva. Sunt bătrâni precum stelele și îmi aparțin mie.

Din tulpinile salcâmului părea să picure aur, care se strângea la baza trunchiului său, apoi curgea în pâraie sinuoase spre Zoya. Seva formă o sferă în jurul ei și se întări, devenind chihlimbar. Nikolai o văzu cum își lipește mâinile de părțile laterale ale sferei, în timp ce lichidul începea să se ridice deasupra gleznelor ei. Tulpinile din jurul lor trosneau și se încolăceau unele în jurul altora, iar sunetul se contopea cu silabele rugoase ale vechii ravkane.

Salveaz-o. Impulsul era același, unul cu care, cumva, erau de acord atât el, cât și creatura întunecoasă dinăuntrul lui. Poate pentru că Întunecatul o prețuise cândva pe Zoya și îi stimulase puterea. Dar Nikolai știuse că de data aceasta nu avea să-i fie greu să cheme bestia care aștepta, abia ținută în lesă, scrâșnind din dinți.

— Trage sabia, regele meu! țipă Elizaveta.

Nikolai trase spada de la șold și simți cum apare monstrul. *Adu-ți aminte cine ești.* Din mâini îi țâșniră gheare, iar el mugi în timp ce din spate îi explodau aripile.

Îl umplu foamea demonului, dorința de a sfâșia carne, de a se hrăni, mai puternică decât fusese vreodată. Înainte să-i poată sucomba și să-și piardă complet rațiunea, Nikolai tăie cu sabia cea mai apropiată creangă, despărțind un spin de tulpina lui. Era aproape la fel de lung ca spada lui. Își băgă sabia în teacă și prinse spinul în mâinile cu gheare. Chiar putea să facă asta? Putea să și-l înfigă în inimă?

În inimile amândurora. Să ucidă monstrul. Să se elibereze.

Auzi cum făptura țipă, ca și cum i-ar fi înțeles intenția. *Doar unul dintre noi o să supraviețuiască,* jură Nikolai. *E timpul să cunoști voința regelui.*

Ce rege? spuse o voce întunecată dinăuntrul lui. *Eu am venit să ucid un bastard.*

Oare mâna care ținea spinul era a lui? Sau monstrul era cel

care o ținea deasupra inimii lui?

Nikolai Nimic, spuse vocea. *Mincinos. Impostor. Moștenitorul nimănui. Pretendent la tron. Văd cine ești.*

Dar Nikolai cunoștea aceste cruzimi. Le suportase toată viața. *Pentru un rege e nevoie de ceva mai mult decât sânge.*

Spune-mi de ce e nevoie ca să conduci, zise făptura cu acea voce batjocoritoare. *Curaj? Bravură? Iubire față de popor?*

Toate. Nikolai strânse mai tare. Simțea greutatea spinului din palmă. *Și un simț solid al stilului.*

Dar poporul nu te iubește, bastardule. În ciuda strădaniei tale constante. Acum vocea părea diferită. Rece, familiară, netedă ca sticla. *De cât timp le cerșești iubirea? Micul Nikolai Lantsov, care face pe clovnul față de mama lui, pe sicofantul față de tatăl lui și pe curteanul arătos față de Alina? Ea era orfană, o* țărancă, *și nici măcar ea nu te-a vrut. Dar tu ai continuat, cerșind resturi, ca un om de rând ce ești.*

Nikolai reuși să râdă, dar nu-i era ușor. *Am cunoscut suficienți oameni de rând și suficienți regi ca să nu iau asta ca pe o insultă.*

Ce crezi că au văzut la tine, care să te facă atât de nevrednic? Toate acele medalii câștigate, flota ta de vase, faptele tale eroice, reformele tale serioase. Tu știi că nu o să fie niciodată de ajuns. Unii copii se nasc imposibil de iubit. Mamele lor nu-i alăptează. Sunt lăsați în pădure să moară. Și iată-te, venit să plângi pentru ultima oară, singur în salcâm.

Nu sunt singur. Nikolai o avea pe Zoya, chiar și pe Yuri la urma urmei, iar Grigori și Elizaveta îi supravegheau. *Am încântătoarea ta companie.*

Acum vocea întunecată râse grav și prelung, o voioșie care se revărsa ca o maree neagră. *Atunci hai, fă-o. Înfige-ți spinul în piept. Chiar crezi că o să aibă vreo importanță? Chiar crezi că există ceva care să te poată face omul care ai fost înainte?*

Înainte de război. Înainte ca Întunecatul să arunce acest blestem asupra lui. Înaintea uciderii lui Vasily, a dezvăluirii crimelor tatălui lui, a ambuscadei de la Vârtelniță, a nenumăratelor lupte care costaseră atâtea vieți.

Cum crezi că am putut să îți iau în stăpânire inima și să mă afund atât de adânc? Mi-ai oferit un sol fertil, așa că am prins rădăcini. Nu o să fii niciodată ce ai fost. Putreziciunea s-a întins prea departe.

Asta e o minciună. Elizaveta îl avertizase pe Nikolai că demonul avea să încerce să-l păcălească. Atunci de ce vorbele lui păreau verosimile?

Ei, tu te străduiești cât poți. Compromis, răbdare și o nesfârșită îndeplinire a lucrurilor bune, ca să dovedești că ești în continuare prințul sigur pe el, piratul insolent, complet, fericit și netemător. Atâta silință pentru ascunderea demonului. De ce?

Oamenii... Oamenii se agață de superstiții. Ei se tem de ceea ce e straniu. Ravka nu și-ar permite altă perturbare, alt rege slab.

Alt rege slab. Vocea era înțelegătoare, aproape miloasă. *Tu însuți ai spus asta.*

Eu nu sunt tatăl meu.

Bineînțeles că nu. Tu nu ai tată. O să-ți spun de ce ascunzi demonul, de ce te învălui în compromis, diplomație și eschivă, în farmec disperat. Pentru că tu știi că dacă ei te văd așa cum ești, o să te respingă. O să vadă coșmarurile care te trezesc, îndoielile care te chinuie. O să știe cât de slab ești și o să-ți întoarcă spatele. Folosește spinul, alungă-mă. Tot un om distrus o să rămâi – cu demon sau fără.

Oare asta era frica reală care îl fugărise în toate aceste îndelungate luni? Că nu avea să găsească niciun leac, deoarece boala nu era demonul? Că întunericul dinăuntrul lui nu aparținea altcuiva, ci doar lui? Fusese un prost. Ceea ce îndurase în război, alegerile pe care le făcuse, viețile cărora le pusese capăt prin gloanțe, săbii și bombe – nu exista nicio magie prin care aceste lucruri să fie arse. Fusese o ființă umană atunci. Nu avea un demon pe care să dea vina. Putea să epureze monstrul din corpul său, dar dezastrul rușinii și regretului avea să rămână. Și ce avea să se întâmple atunci când luptele începeau iar? Gândul acesta i se părea imposibil de epuizant.

Războiul ar fi trebuit să se termine.

Râsul demonului se revărsă pe deasupra lui. *Nu și pentru tine*, spuse vocea. *Nu pentru Ravka. Niciodată.*

Nikolai știa că venise aici cu un scop. Să alunge monstrul. Să-și salveze țara. Să se salveze pe sine. Dar asta nu era neapărat același lucru. El nu se mai putea întoarce. Nu se putea vindeca. Nu putea să ia înapoi acea parte a lui care fusese pierdută. Deci cum putea el să conducă?

Lasă jos spinul.

Spinul? Nikolai nici nu-l mai simțea în mână.

Lasă jos spinul. Nu toate zilele pot sfârși prin victorie. Nu toți soldații pot să fie salvați. Țara asta nu va supraviețui unui rege distrus.

Nikolai înțelesese întotdeauna că el și Ravka erau același lucru. Dar nu înțelesese în ce mod: el nu era copilul înlăcrimat și nici măcar omul care se îneacă. Era mereu soldat, aflat pentru totdeauna în război, incapabil să lase jos armele și să se vindece.

Lasă jos spinul, băiete rege. N-ai dobândit dreptul la puțină odihnă? Nu ești obosit?

Era obosit. Pe toți sfinții, ce obosit era. Se gândi că se obișnuise cu cicatricile lui, dar nu înțelesese niciodată de cât de multă voință va fi nevoie pentru a le ascunde. Luptase, se sacrificase și sângerase. Trecuse prin zile lungi fără odihnă și nopți lungi fără alinare. Totul pentru Ravka, totul pentru un ideal pe care nu avea să-l atingă niciodată și o țară căreia nu avea să-i pese niciodată.

Puțină liniște, șopti demonul. *Ai dreptul.*

Dreptul de a se spăla pe mâini de această luptă nesfârșită și de a înceta să mai pretindă că era cumva mai bun decât tatăl lui, mai vrednic decât fratele său. I se datora măcar atâta lucru, nu-i așa?

Da, fredonă demonul. *Eu mă voi asigura că Ravka ajunge cu bine la mal.*

Zoya nu avea să-l ierte niciodată, dar Zoya avea să meargă mai departe. Cu pierderile și rănile ei. Zoya nu avea să se odihnească.

Oțelul trebuie câștigat, Înălțimea Ta, spusese ea, necruțătorul lui general.

Ce câștigase el? Ce i se datora? Ce îi aparținea *de drept?*

Nikolai știa ce ar fi spus Zoya: *Nu ți se datorează nimic.*

Oțelul trebuie câștigat. Adu-ți aminte cine ești.

Un bastard, șuieră demonul.

Eu sunt Nikolai Lantsov. Nu am niciun drept asupra numelui meu.

Pretendentule, urlă vocea întunecată.

Eu sunt Nikolai Lantsov. Nu am niciun drept asupra coroanei mele.

Dar se putea strădui în fiecare zi să-l câștige. Dacă îndrăznea

să meargă mai departe, cu această rană în inima lui. Dacă îndrăznea să fie omul care era, în loc să se roage să revină la omul care fusese cândva.

Era posibil ca toate spusele monstrului să fie adevărate. Era posibil ca tot ceea ce făcuse și avea să facă Nikolai pentru poporul lui să nu fie niciodată de ajuns. O parte a lui putea să rămână mereu imposibil de reparat. Poate că nu avea să fie niciodată un om cu adevărat nobil sau un rege cu adevărat vrednic. În cele din urmă, era posibil să nu fie altceva decât o podoabă capilară frumoasă și un dar al amăgirii de sine.

Dar Nikolai știa acest lucru: nu avea să aibă odihnă până când țara lui nu putea să aibă odihnă și ea.

Și nu avea să întoarcă spatele niciodată, absolut niciodată unui om rănit – chiar dacă acel om era chiar el.

Nikolai Nimic, mârâi demonul. *Ravka nu va fi niciodată a ta.*

Poate că nu. Dar dacă iubeai ceva, munca nu se termina niciodată. *Adu-ți aminte cine ești.*

Nikolai știa. Era un rege care abia începuse să facă greșeli. Era un soldat pentru care războiul nu avea să se termine niciodată. Era un bastard lăsat singur în pădure. Și nu îi era frică să moară în această zi.

Luă spinul și îl înfipse în inima lui.

Monstrul țipă. Dar Nikolai nu simți nicio durere – doar căldură, ca și cum în pieptul lui s-ar fi aprins un foc. Timp de o secundă, i se păru că ar putea fi mort, dar când deschise ochii lumea rămase pe loc – salcâmul, cerul la asfințit, sfera aurie. Avu un scurt moment în care să se întrebe de ce n-o eliberase Elizaveta pe Zoya încă. Apoi văzu monstrul.

Era o siluetă de umbră pură care plutea în fața lui, ca și cum ar fi fost suspendată într-o oglindă. Aripile lui băteau încet în aer. În locul în care ar fi trebuit să fie inima făpturii, licărea o așchie îngustă de lumină. Spinul. Deci acesta era demonul. Făptura întunecată care îl mânase, se jucase cu el, îi furase voința. *Eu sunt monstrul și monstrul sunt eu.* Nu erau atât de separați pe cât i-ar fi plăcut lui să pretindă, dar Nikolai își aminti cuvintele Elizavetei: *doar unul dintre voi va supraviețui.*

Era timpul să ucidă demonul și să pună capăt acestei povești. Nikolai dădu să-și ia sabia.

Dar nu putea să-și miște brațele, nu putea să-și miște picioarele. Salcâmul îl prinsese, tulpinile lui se agățau strâns de

membrele lui și țepii lui îi intrau în carne.
Seva continua să umple sfera aurie din jurul Zoyei, în ciuda faptului că el îl chemase deja pe monstru. Zoya striga și bătea cu pumnii în părțile ei laterale.
Ceva era complet în neregulă.
Nikolai țipă atunci când mâna îi fu traversată de un zvâcnet brusc și arzător de durere. Se uită în stânga și văzu cum un spin îi străpunge palma. Urmă altul la mâna lui dreaptă, apoi la fiecare picior.
— Știu că durerea e cruntă, spuse Elizaveta în timp ce trecea prin desiș. Dar spinii o să te împiedice să alungi întunericul.
— Ce e asta? gâfâi Nikolai.
Durerea îl străpunse ca o lance atunci când încercă să se elibereze.
— Sperasem că o să lași pur și simplu monstrul să te preia. Că demonul tău o să câștige. Totul ar fi fost mai ușor.
Mintea lui Nikolai se străduia să priceapă ceea ce spunea Elizaveta.
— Tu ești prizonieră aici, spuse el. După toate astea, nu e posibil să vrei să rămâi!
— În niciun caz. Granițele Faliei vor rămâne intacte, iar frații mei vor continua să fie ținuți în captivitate aici. Dar eu voi fi liberă, deoarece o să fiu legată de el.
Nikolai nu trebuia să o întrebe ce vrea să spună.
— Întunecatul.
— Adevăratul rege al Ravkăi, aprobă Elizaveta din cap. Spiritul lui a continuat să trăiască, împreună cu puterea lui. Are nevoie doar de un vas.
Desișul se dădu la o parte, iar Nikolai văzu un trup albicios pe un catafalc de crengi.
Nu este posibil. Nikolai fusese pe malurile Faliei și îl văzuse pe întunecat cum arde – și totuși iată-i trupul, întreg și nedegradat. Trebuia să fie o iluzie sau o reproducere identică.
Lângă catafalc era Yuri, care aruncase paginile cu ravkană liturgică. Purta o mantie de trandafiri negri cu blazonul soarelui în eclipsă.
— Iartă-mă, spuse el, cu o expresie pocăită. Mi-aș fi dorit să nu trebuiască să fie așa. Mi-aș fi dorit să puteți supraviețui amândoi acestei zile. Dar Cel Fără Stele este cea mai măreață speranță a Ravkăi. Trebuie să se întoarcă.

Îmi dau seama că nu știu pentru ce să mă rog.

— Haide, Yuri, spuse Elizaveta. Această onoare îți aparține.

Nikolai își aminti cum flecărea Yuri atunci când ajunseseră prima oară în Falia Sfinților. *Totul e așa cum a fost promis.* Se gândi la ramurile încolăcite pe care Elizaveta le așezase, atât de liniștitor, pe umerii lui Yuri. Nu încercase să-l aline. Se temuse de ce ar fi putut să spună el. *Și Yuri are un rol de jucat în asta.* Yuri spusese că Întunecatul i se arătase într-o viziune.

Yuri se apropie de bestia de umbră și întinse mâna spre ciobul sclipitor prins în inima lui. Nikolai își dădu seama, cu o certitudine subită, că dacă Yuri smulge spinul mai întâi din pieptul monstrului, totul avea să ia sfârșit.

— Nu face asta, Yuri.

Nu-i plăcea implorarea din vocea lui. Nu îi stătea bine unui rege.

— Nu face astă, repetă el.

— Ești un om bun, spuse Yuri. Dar Ravka are nevoie de mai mult decât un om.

Întinse mâna și prinse spinul.

Nu. Nikolai nu avea să îngăduie asta. El deschisese ușa. Era timpul să intre pe ea. Monstrul nu era Întunecatul, nu încă; încă era altceva, ceva care tânjea după propria lui viață, care avea propriile lui apetituri, împreună cu care Nikolai trăise timp de trei ani.

De ce ascunzi demonul? Pentru că acesta era furios, înfometat, plin de dorință animalică frântă. Și, chiar dacă lui Nikolai nu-i plăcea, aceste lucruri făceau încă parte din el. *Asemănătorul cheamă asemănătorul.* Luptase cu demonul. Acum avea să-l hrănească.

Nikolai închise ochii și făcu ceea ce îi spusese să facă vocea întunecată. Renunță la prințul perfect, la bunul rege. Încercă să ajungă la toate lucrurile rănite și rușinoase pe care fusese atât de sigur că trebuie să le ascundă. În clipa asta nu era bun, milostiv sau drept. Era un monstru.

Lăsă în urma lui trupul muritor.

Când deschise ochii, îl privea pe Yuri dintr-un unghi diferit – suficient de aproape ca să vadă petele de pe ochelarii lui și firele țepoase de păr din barba lui rară. Nikolai simți cum aripile lui bat aerul, simți cum bubuie inima monstrului. Scoase un mârâit și se aruncă asupra călugărului.

31. Nina

Sincronizarea lor trebuia să fie precisă. Măicuța Fântânii și Fecioarele Primăverii aveau să se ocupe de îndatoririle lor din salonul din fabrică și să se întoarcă undeva în orele de după miezul nopții. Nina nu voia să riște să se încrucișeze pe drum cu ele, dar în același timp trebuia să se asigure că aveau timp să ia fetele, să pună explozivii și să treacă de punctul de control de pe drumul spre oraș. Dacă paznicii de la punctul de control primeau vreun semn că ceva e în neregulă la fabrică, puteau foarte bine să decidă să investigheze vehiculele care treceau. Și dacă se întâmpla asta, nu ar fi avut unde să se ascundă.

Cu două ore înaintea zorilor, Hanne își legă sânii și își trase un șorț peste una dintre uniformele militare furate. Păstră șalul înfășurat în jurul capului.

Ea și Nina ieșiră pe furiș prin bucătărie și se duseră să se întâlnească cu Leoni și Adrik la atelierul de argăsit abandonat, unde aceștia așteptau cu furgonul de care făcuseră rost. Îl ajutară pe Adrik să-și ia uniforma, îndesară în mâneca goală vatelină de bumbac și prinseră capătul acesteia de buzunar, ca să mascheze mâna lipsă. Hanne ascunse șorțul și ocupă locul șoferului, cu Adrik lângă ea, în timp ce Nina și Leoni, amândouă îmbrăcate ca Fecioare ale Primăverii, se urcară în spate.

Merseră prin întuneric în tăcere. Nina își umpluse mânecile cu așchii de oase, iar acum le căută cu puterea ei, tânjind după pacea oferită de ele. Înțelegea riscurile pe care îi făcuse pe oamenii din jurul ei să și le asume, pericolul în care îi punea pe toți.

Când opriră încet, Nina își dădu seama că ajunseseră la punctul de control de la baza dealului. Privi printre șipci și văzu cum Hanne le arată celor de la postul de pază ordinul pe care îl falsificaseră – și care purta sigiliul furat de la Brum. Nina își ținu respirația, așteptând. Peste o clipă, auzi un pocnet al frâului și se puseră iar în mișcare.

Drumul ducea direct la intrarea estică, dar era stâncos, iar Nina simțea cum inima îi bate în ritmul copitelor cailor, în timp ce urcau dealul încet. Acum nu mai puteau să se întoarcă. O mințise nu doar pe Hanne, ci și pe Adrik și Leoni, referitor la ce voia să facă azi. Ideea îi venise în timpul îndelungatei cine cu

Jarl Brum. Putea fi o nebunie. Putea să eșueze spectaculos, dar Nina începuse să se întrebe dacă nu cumva încercau să repare Fjerda cu unealta nepotrivită.

În sfârșit, caii încetiniră și Nina auzi vocile paznicilor. Furgonul oprise iar. Ajunseseră la intrarea estică a fortului. Șoaptele din mintea ei se întețiră, îndrumând-o. *Nina,* spuneau ele în cor. Nina se înfioră. Morții îi știau numele.

Dreptate, cereau ele. Nina se gândi la mormintele din jurul acestui loc, la toate femeile, fetele și copiii care fuseseră pierduți aici.

Voi veți fi ultimele, promise ea.

Matthias o implorase cândva să păstreze puțină milă față de țara lui, iar ea jurase că va face asta. Dar fetele din acest salon erau fjerdane. Copiii lor erau fjerdani. Erau cetățeni din Gäfvalle, Gjela și Kejerut. Oamenilor acestei țări trebuia să li se reamintească asta.

Paznicii se uitară la ordin, fără să se grăbească.

— Spune-le să se miște mai repede, șopti Adrik.

— *Sedjet*! se răsti Hanne.

Grăbiți-vă. Își coborâse timbrul vocii și, pentru o clipă, tonul ei semănă înspăimântător cu cel al tatălui ei.

— De ce atâta grabă? întrebă unul din paznici. De ce trebuie să mutați deținuții acum?

— Nu toată lumea știe despre activitatea pe care comandantul Brum a autorizat-o aici, spuse Hanne, conform scenariului pe care i-l explicase Nina. Am auzit că guvernatorii locali vin la fabrică să investigheze plângerile despre otrăvurile din râu. Nu aveam nevoie și de alte probleme.

— Birocrații, bodogăni paznicul. Probabil nu vor altceva decât încă o mită.

Încă o mită? Oare asta însemna că oficialii locali fuseseră plătiți să închidă ochii în privința poluării râului – sau a fetelor din aripa abandonată?

Peste o clipă, poarta se deschise scârțâind.

— Las-o așa, spuse Hanne. Nu avem prea mult timp.

— Stai puțin, spuse paznicul.

Deschise larg ușile din spate ale furgonului și le studie pe Leoni și Nina, cu șorțurile lor.

— Ce caută aici astea două? întrebă el.

— Pentru numele lui Djel, crezi că o să mă ocup eu de o

grămadă de femei care plâng și bebeluși care se cacă? spuse Hanne. Poate vrei să vii cu noi, să-i ștergi tu la fund.

Pe toți sfinții, Hanne chiar avea un talent înnăscut. Paznicul părea complet îngrozit.

— Nu, mulțumesc, spuse el.

Trânti ușile și în secunda următoare intrau pe poarta a ceea ce cândva fusese rampa de încărcare a fabricii.

— Să mergem, spuse Adrik, mânându-le spre ușile duble mari. Totul a durat mai mult decât ar fi trebuit.

Leoni picură acid pe lacătele salonului, care căzură șuierând și zăngănind.

Nina deschise ușor ușile. Trecură prin întuneric, pe hol, spre licărul slab al unui felinar. Nina simțea mirosul trupurilor, izul de lapte acrit și scutece murdare, ca și mirosurile industriale vechi de vaselină și cărbune.

Salonul era plin de zgomote confuze ale somnului, sforăituri slabe, geamătul unei femei care se întorcea în pat. O fată într-o cămașă subțire de lângă felinar era trează, cu ochi scobiți, înconjurându-și burta cu brațele slabe, ca pe o perlă gigantică.

Când le văzu pe Nina și Leoni, pe fața ei apăru un zâmbet fericit, plin de speranță.

— Ați venit mai devreme! strigă ea. Mi-ați adus doza?

— Unde e doza mea? spuse alta, ridicându-se dintre pături.

— Pe toți sfinții, murmură Adrik, în timp ce felinarele de lângă șirul de paturi se aprindeau, iar oroarea salonului devenea vizibilă.

Adrik părea îngrețoșat. Ochii lui Leoni erau plini de lacrimi.

Hanne își pusese mâna peste gură și scutura din cap.

— Hanne? murmură Nina.

— Nu, scutură ea din cap mai tare. Nu. Nu el a făcut asta. Nu avea cum. Sigur n-a știut.

Un copil începu să plângă. Realitatea nevoii care le chinuia pe fete, a trupurilor lor stângace, a expresiilor lor pline de speranță era copleșitoare. De ce crezuse Nina că puteau să facă așa ceva? Dar ea alesese acest drum – pentru ei toți.

— Sylvi, spuse Hanne dintr-un suspin.

Sylvi Winther, își aminti Nina, una dintre cele pe care Hanne le îngrijise în secret.

Fata cu ochi scobiți ridică privirea, dar nu o recunoscu deloc pe Hanne, care se duse lângă ea. Însă fata se retrase,

nedumerită.

— Eu sunt, spuse Hanne. Îmi...

Apoi Hanne păru să-și amintească de uniforma ei și de fața modificată.

— Îmi... îmi pare rău.

— Haide, spuse Nina. Trebuie să ne mișcăm.

Scoase din buzunar sedativul preparat de Leoni. Era alb lăptos, fiert din tulpini de plante de *jurda*.

— Nu seamănă cu doza mea, spuse fata de lângă felinar, încruntându-se.

— E ceva nou, spuse Nina liniștitor. Vă ducem pe toate la o nouă bază.

— Pe toate? întrebă una dintre fete. Și copiii?

— Da.

— Noua bază are ferestre? întrebă Sylvi.

— Da, spuse Hanne cu voce răgușită. Și mâncare proaspătă și briză de mare. O să fie o călătorie grea, dar o să facem să fie cât mai confortabilă posibil.

Cel puțin asta era adevărat.

Le oferiră fetelor doza, una câte una, și începură să le conducă spre furgon. Adrik se uită la ceas.

— Porniți, spuse el.

Ridică mâna, iar urechile Ninei pocniră atunci când el scăzu presiunea aerului din fabrică, pentru a crea un înveliș acustic care să le ascundă mișcările.

Nina cunoștea cel mai bine planul acelui nivel al fabricii, așa că ea avea s-o ducă pe Leoni să instaleze explozivii, în timp ce Adrik și Hanne terminau să încarce deținutele și copiii lor. O ajută pe Leoni să bage bombele improvizate într-un coș, sub un morman de rufe murdare, și se furișară mai adânc în inima fortului. Era o tăcere binecuvântată, deoarece încă nu începuse programul, iar mulțumită lui Adrik pașii lor nu scoteau niciun sunet care să tulbure liniștea.

Nina se repezi înainte, spre corpul principal al fabricii, și intră în aripa vestică, cât îndrăznea să se apropie de cazarmă și de bucătărie. Nu voia să riște să dea peste vreo patrulă. La întoarcere instală de-a lungul peretelui explozivii cei mici, toți legați printr-un fitil lung.

Nina tocmai își plantase ultima bombă, când auzi un țipăt. *Leoni.* Alergă înapoi spre sala principală, cu pași tăcuți. Când

intră, auzi voci și se chirci lângă o vană prăfuită, privind în jurul ei.

Leoni era cu spatele la Nina și brațele ridicate. Jarl Brum ațintea un pistol asupra ei. Nina se agăță de vană, cât mai nemișcată posibil.

— Cine te-a trimis? vru el să știe. Îmi vei da răspunsuri, altfel ți le smulg odată cu sângele.

— Mă dezguști, îi spuse Leoni în zemenită.

Vocile lor aveau o sonoritate stranie, înăbușită. Oare Brum o auzea? Știa că o putere Grisha e la lucru? Nina se furișă încet de-a lungul șirului de mașini. Dacă putea să ajungă în spatele lui Brum, ar fi putut să-l dezarmeze.

— Nu cunosc limba ta hidoasă, spuse el. Și știu că înțelegi mai mult decât te prefaci.

Leoni zâmbi, cu o expresie de o frumusețe uluitoare.

— Iar tu înțelegi mai puțin decât o să știi vreodată, spuse ea.

— Mi-am dat seama că nu sunteți doar negustori. Unde e compatriotul tău? Iar ghidul vostru, Mila Jandersdat? Ea știe că voi sunteți spioni?

— Ești atât de chel, spuse Leoni, în continuare în zemenită. N-o să fie cel mai rău lucru pe care Mila Jandersdat o să ți-l facă.

— Și ea a luat parte la asta? mârâi Brum iritat.

— Câte fete? spuse Leoni, trecând la o fjerdană stângace. Câte fete ai vătămat?

— Alea nu sunt femei, spuse Brum batjocoritor. Sunt Grisha, și o să-mi facă plăcere să-ți dau eu însumi prima doză. Puterea Fjerdei e pe cale să se abată asupra ta.

Duse mâna spre o manetă de pe perete, iar Nina își dădu seama că avea să sune alarma.

— Stai! strigă ea.

Nu știa sigur ce avea de gând – dar în acel moment Jarl Brum se prăbuși la pământ. În spatele lui era Hanne cu o cheie în mână, respirând greu.

— Știa, spuse ea cu voce frântă. Știa...

Apoi căzu în genunchi lângă el și îi luă în mâini capul însângerat.

— Tată, spuse ea, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Cum ai putut?

— Haide, spuse Nina. Trebuie să luăm fetele și să plecăm de aici.

Hanne își trecu mâneca peste ochi.
— Nu-l putem lăsa să moară, spuse ea.
— Ai văzut pentru ce e responsabil.
— Pentru ce e responsabil guvernul, spuse Hanne. Tatăl meu e soldat. Ai spus-o tu însăți, țara asta l-a făcut să fie așa.
Nina nu știa dacă să râdă sau să țipe. Jarl Brum era comandantul *drüskelle,* creierul din spatele torturării a nenumărați Grisha. *Păstrează puțină milă pentru poporul meu.*
— Trebuie să plecăm, spuse Leoni. Dacă nu aprindem curând primul fitil, bombele nu o să explodeze la timp. Presupunând că chiar explodează.
— E tatăl meu, spuse Hanne, cu ochii plini de acea hotărâre aprigă care îi plăcea atât de mult Ninei. Nu-l părăsesc.
Nina ridică mâinile, exasperată.
— Bine, ajută-mă să-l ridic, spuse ea.
Cărară trupul lui Brum pe hol și prin salon. Bărbatul era imens, iar Nina era tentată să-i dea drumul, doar pentru plăcerea ei.
— Deci comandantul Brum nu a părăsit orașul? întrebă Adrik, lăsându-și brațul să cadă.
Urechile Ninei pocniră, iar în salon reveni sunetul.
— Presupun că a vrut să-și ia la revedere, murmură ea, în timp ce îl târau spre furgon.
Fetele priviră spre Brum cu un interes vag. Categoric, sedativul începea să se instaleze.
— Dar sora ta? întrebă Hanne.
— Nu e aici, spuse Nina. Probabil a fost mutată.
— Cum poți să fii sigură?
— Trebuie să plecăm, insistă Nina.
Sări jos și alergă în salon, ca să declanșeze fitilurile.
Îl aprinsese pe ultimul și era pe punctul de a se alătura celorlalți la rampa de încărcare, când o voce strigă:
— Stai!
Nina se întoarse. Măicuța alerga prin salon, flancată de soldați înarmați cu puști. Bineînțeles, Brum nu fusese singur.
— Tu! strigă măicuța, cu fața roșie de furie. Cum îndrăznești să porți veșmântul unei Fecioare a Primăverii? Unde sunt deținutele? Unde e comandantul Brum?
— A plecat, minți Nina. Nu-l mai poți ajunge.
— Prindeți-o! spuse măicuța.

Dar Nina ridica deja mâinile.

— Eu n-aș face asta, spuse Nina.

Soldații ezitară, derutați. Nina simți în jurul ei apa rece a râului care făcea vârtejuri adânci – mormintele celor nenumite și abandonate, îngropate fără ceremonie, femei și fete aduse aici în secret, care suferiseră, muriseră și fuseseră lăsate în întuneric, fără nimeni care să le jelească.

Veniți la mine, comandă Nina.

— E doar o fată, se răsti măicuța. Ce lași sunteți!

— Nu doar o fată, spuse Nina.

Șoaptele se întețiră în ea. Femei fjerdane. Fete fjerdane care plângeau după dreptate, țipau în tăcerea pământului. Nina deschise gura și le lăsă să vorbească.

— Eu sunt Petra Toft.

Cuvintele ieșiră din gura Ninei, dar ea nu își recunoscu vocea.

— M-ai despicat și mi-ai scos copilul din pântece. M-ai lăsat să sângerez până la moarte, în timp ce eu ceream ajutor. Eu sunt Siv Engman. Ți-am spus că avortasem, că nu puteam să duc o sarcină la termen, dar m-ai obligat să concep iar și iar. Am ținut în brațe fiecare nou-născut mort. I-am dat fiecăruia un nume. Eu sunt Ellinor Berglund. Am fost eleva ta, lăsată în grija ta. Am avut încredere în tine. Te-am numit măicuță. Te-am implorat să ai milă atunci când mi-ai descoperit puterile. Am murit implorând pentru încă o doză.

— Ce e asta? spuse măicuța, cu mâinile lipite de inimă.

Tremura, cu ochii largi precum luna. Femeie după femeie, fată după fată își spuseră numele, iar Nina le chema. *Veniți la mine.* Veneau prin pământ, scurmând prin sol, o masă de membre putrezite și oase rupte. Iar unele se târau.

Ușile salonului se dădură de perete, iar moartele se revărsară înăuntru. Se mișcau cu o viteză imposibilă, niște orori tăcute care le smulseră puștile soldaților fjerdani atunci când aceștia încercară să deschidă focul. Unele erau aproape întregi. Altele erau doar oase și zdrențe.

Măicuța se dădu în spate, cu o expresie ca o mască a groazei. Se împiedică de șorț și căzu pe podeaua de piatră. Un bebeluș se târî spre ea în patru labe. Membrele lui durdulii erau încă intacte, în ciuda buzelor albastre și a ochilor goi.

Moartele terminară repede cu paznicii, care rămaseră morman, tăcuți și însângerați. Acum ele avansară spre măicuță.

Nina se întoarse să plece.

— Nu mă părăsi, o imploră măicuța, în timp ce bebelușul o prindea de fuste.

— Ți-am spus că o să mă rog pentru tine, spuse Nina.

Închise ușa și rosti ultima comandă către soldații ei: *Arătați-i mila pe care o merită.*

Nina întoarse spatele țipetelor Măicuței.

— Porniți! ordonă Nina, în timp ce se suia în spatele furgonului.

Trecuse vremea subtilității. Erupseră prin ieșirea estică și intrară pe drum. Când se întoarse să se uite, Nina se așteptă să vadă paznici cu puștile ridicate ca să tragă în ei. În schimb, văzu două trupuri însângerate în zăpadă și un șir de urme de labe care ducea spre copaci.

Trassel. Mintea îi spuse că era neghioabă dacă credea asta, dar inima ei știa că nu e așa. Acum înțelegea de ce nu acceptase mâncarea pe care i-o lăsase ea. Lupului lui Matthias îi plăcea să-și vâneze singur prada. De undeva de pe munte, Nina auzi un urlet lung și jalnic, apoi un cor de răspunsuri răsunând în vale. Lupii cenușii pe care îi salvase el? Poate că Trassel nu mai trebuia să rămână singur. Poate că, în sfârșit, și el își luase adio.

Leoni o privea lung pe Nina, în timp ce se îndepărtau în goană de fabrică. Ținea strâns în brațe un bebeluș.

— Adu-mi aminte să nu mai spun niciodată că ești nebună, Zenik, spuse ea, acoperind huruitul roților furgonului.

— Nu lângă un cimitir, răspunse Nina dând din umeri.

— Ce se întâmplă? întrebă somnoroasă una din fete.

— Nimic, spuse Nina. Închide ochii. Odihnește-te. O să primești curând încă o doză.

Peste o clipă, aerul se umplu de larma clopotelor. Cineva de la fabrică dăduse alarma. Nu aveau cum să treacă de punctul de control, dar acum nu se mai puteau opri.

Coborâră dealul gonind. Brum zăcea sub o pătură, iar trupul lui se rostogoli într-o parte și-n alta atunci când furgonul săltă peste un șanț.

Nina se aplecă în față și trase de haina lui Hanne, ca s-o facă atentă.

— Încetinește! strigă ea. Nu trebuie să pară că fugim.

Hanne trase de frâu și se uită peste umăr la Nina.

— Ce ești tu? întrebă ea pe un ton nu speriat, doar furios.

— Nu ceva bun, spuse Nina.

Se lăsă iar pe spate, pe locul ei din furgon. Explicațiile și scuzele mai trebuiau să aștepte.

Furgonul încetini, iar Nina privi printre șipci. Ajungeau la punctul de control. Știuse că sincronizarea trebuie să fie exactă, iar acum...

— Stai!

Furgonul opri încet. Nina văzu printre șipci un grup de soldați fjerdani, cu puștile pregătite. În spatele lor, puțin mai în josul dealului, un lung șir de bărbați și băieți se duceau la lucru la pescărie. Aveau la ei sufertașe cu mâncare și discutau relaxat, abia aruncând câte o privire spre paznici sau furgon.

— Acționăm la ordinele comandantului Brum, spuse Hanne țâfnos. Lăsați-ne să trecem!

— Dacă nu vă supuneți, veți fi împușcați.

— Transportăm...

— Comandantul Brum a intrat pe aici acum aproape o oră. A spus să nu treacă nimeni fără aprobarea lui directă.

Soldatul se întoarse spre alt paznic și spuse:

— Trimite pe cineva la fabrică, să afle ce se întâmplă.

Apoi dispăru din câmpul lor vizual. Peste o clipă, ușile furgonului se deschiseră larg.

— Djel, în toată slava lui, spuse soldatul, în timp ce lumina răsăritului cădea asupra femeilor înghesuite în furgon. Puneți mâna pe vizitii! Și duceți deținutele astea înapoi pe munte.

Copilul din brațele lui Leoni începu să plângă.

32. Zoya

Zoya nu țipă. Își înăbuși panica, în timp ce seva se înălța deasupra cutiei ei toracice, și încetă să mai bată în sfera aurie. Nu putea să priceapă ceea ce vedea. Cu trei ani în urmă, privise cum trupul Întunecatului se transformă în cenușă. Șoptise numele mătușii ei, în timp ce el dispărea în arșița flăcărilor împroșcate de Inferni, alături de trupul Sanktei Alina.

Dar pe rug nu fusese Alina Starkov, ci o fată retușată de Croitori să arate ca ea. Oare susținătorii Întunecatului folosiseră și ei același truc?

Zoya nu înțelegea amploarea intențiilor Elizavetei, doar că

Nikolai nu avea să le supraviețuiască. Și că Yuri, acel furuncul mic și evlavios, îi trădase. *Ai știut întotdeauna cine e el,* se mustră ea. *Ai știut la ce altar a decis să se închine.* Dar Zoya îl ignorase, pentru că nu îl privise niciodată ca pe o amenințare reală. Și poate pentru că nu voise să-și vadă propriul idealism neghiob oglindit în ochii lui fervenți.

Se uită la Yuri cum se apropie de făptura umbrei care plutea, ca o fantomă stranie, în fața lui Nikolai. Simțise prezența Întunecatului în noaptea aceea, în clopotniță, dar nu voise să creadă că acesta se poate întoarce.

Oarbă. Naivă. Egoistă. Zoya își ținu respirația atunci când Yuri întinse mâna spre spinul strălucitor – dar, dintr-odată, monstrul îl atacă pe călugăr. Se uită la trupul lui Nikolai rășchirat pe salcâm, ca o insectă țintuită pe o foaie de hârtie. Nikolai avea ochii închiși. Oare controla făptura?

Nu avea timp să se gândească la asta. Zoya încercase să spargă sfera cu puterea furtunii, dar în zadar. Acum se concentră asupra sevei care se ridica în susul pereților, simțind micile părți din care era ea compusă și modul în care se forma materia ei. Zoya nu era o Iscă-Valuri. Înainte de Juris, așa ceva ar fi depășit-o. Dar acum... *Oare nu suntem noi toate lucrurile?* Zoya se concentră să forțeze acele particule minuscule să vibreze mai repede, să crească temperatura sevei și să perturbe structura sferei. Pe frunte îi curgea transpirația, pe măsură ce temperatura creștea, iar ea se temea să nu fie fiartă în propria piele.

Într-o singură clipă, structura sferei cedă. Zoya îndepărtă lichidul opărit printr-o pală de vânt, înainte ca el să-i ardă pielea, apoi începu să alerge, lăsând vântul s-o poarte pe deasupra nisipurilor, spre palat.

Unde alergi, mică vrăjitoare? La Juris. Să ceară ajutor. Dar dacă dragonul știa deja de intențiile Elizavetei? Dacă o privea chiar în clipa asta din turnul lui negru și râdea de naivitatea ei?

Vântul slăbi. Pașii Zoyei încetiniră. Ridică privirea spre stânca neagră. Cât timp putea Nikolai să folosească forma monstrului pentru a-i ține pe Yuri și pe sfântă la distanță? Oare Zoya gonea spre un aliat sau cădea într-o capcană, irosind timp prețios? încă o trădare. Nu era sigură că ar mai fi putut s-o îndure. Dar trebuia. Nu era suficient de puternică pentru a o înfrunta pe Elizaveta de una singură. Avea nevoie de mânia dragonului.

Nu avea timp să-și bată capul cu coridoarele șerpuite ale palatului și se îndoia că ar fi putut găsi drumul. În schimb, lăsă furtuna să o arunce în aer, sus pe cer, la gura peșterii lui Juris.

Încăperea era goală. Focul din vatră se stinsese.

Atunci văzu trupul. Juris zăcea pe podea, în forma lui umană, cu paloșul aruncat lângă el. Licărul armurii lui de solzi negri părea mat în lumina inertă a apusului.

— Juris! strigă Zoya.

Se lăsă în genunchi lângă el. Juris deschise ochii, care pâlpâiră argintiu, cu pupilele îngustate.

— Elizaveta aia, spuse el, cu un gâfâit șuierat. Ce actriță.

— Ce s-a întâmplat? Ce ți-a făcut?

Juris scoase un sunet care ar fi putut fi un râset sau un geamăt.

— Mi-a oferit vin, spuse el. După sute de ani. Mied cu miere, făcut din fructele vițelor ei. A spus că îl păstrase. Era dulce, dar nu era vin.

Zoya se uită la buzele lui carbonizate și la limba înnegrită și înțelese.

— Era combustibil, spuse ea.

— Doar propria noastră putere poate să ne distrugă. Flăcările mele m-au ars pe dinăuntru.

— Nu, spuse Zoya. Nu.

Inima ei era prea plină de pierderi.

— O să-l aduc pe Grigori, spuse ea. El poate să te vindece.

— E prea târziu, spuse Juris, prinzând-o de încheietură cu o forță surprinzătoare. Ascultă-mă. Am crezut că am convins-o pe Elizaveta să renunțe la puterea ei, dar ea nu a avut niciodată intenția asta. Dacă se eliberează din granițele Faliei, nimic nu o s-o mai poată controla. Trebuie s-o oprești.

— Cum? spuse Zoya implorator.

— Știi ce trebuie să faci, Zoya. Poartă oasele mele.

Zoya se trase înapoi, dar el nu-i dădu drumul.

— Ucide-mă, continuă Juris. Ia-mi solzii.

Zoya scutură din cap. Nu se putea gândi la altceva decât la fața hotărâtă a mătușii ei. Zoya fusese responsabilă pentru moartea Lilyanei. Ar fi putut să-l oprească pe întunecat, dacă ar fi privit mai atent, dacă ar fi înțeles, dacă nu ar fi fost atât de consumată de ambiția ei.

— Eu nu sunt mătușa ta, mârâi Juris. Sunt profesorul tău. Ai

fost o elevă capabilă. Dovedește-mi că ești una măreață.

Zoya nu putea să facă asta.

— Ai spus că e o corupere, răspunse ea.

— Doar dacă nu dai nimic din tine în schimb.

Adevărul acestui lucru o izbi, iar ea își dădu seama că se teme.

— Ai puțină credință, Zoya. Doar atât e necesar.

Zoyei îi scăpă un râs amar.

— Nu am credință, spuse ea.

— Puterea pe care o poți obține nu are sfârșit. Plăsmuirea din inima lumii nu are limite. Nu slăbește. Nu obosește. Dar trebuie să te duci s-o întâmpini.

— Și dacă îmi iese iar pe dos?

Dacă îl dezamăgea și pe Juris, așa cum îi dezamăgise pe ceilalți? Viața ei era plină de prea multe fantome.

— Nu te mai pedepsi singură pentru că ești un om care are inimă. Nu te poți proteja de suferință. A trăi înseamnă a suferi. Nu te protejezi dacă te izolezi de lume. Te limitezi singură, așa cum ai făcut și cu pregătirea ta.

— Te rog, spuse Zoya.

Devenise ceea ce se temuse întotdeauna că o să devină: o fată pierdută, neajutorată, care e condusă pe coridorul bisericii din Pacina.

— Nu mă părăsi, spuse ea. Ca ceilalți.

Juris împinse paloșul cu o mână.

— Zoya a orașului pierdut. Zoya a grădinii. Zoya sângerând în zăpadă. Ești suficient de puternică pentru a supraviețui căderii.

Juris scoase un țipăt care începu ca un strigăt și se transformă în muget, pe măsură ce trupul lui trecea de la om la dragon, oasele îi trosneau și solzii se lățeau, până când fiecare dintre ei ajunse aproape de mărimea palmei sale.

Juris își plie aripile foarte încet.

— Acum, Zoya. Nu mai pot aștepta.

Zoya scoase un suspin. *A trăi înseamnă a suferi.* Era o fată pierdută – și un general pierdut. Cântări în mână paloșul și, cu puterea furtunii în palme, înfipse lama în inima lui.

În aceeași clipă, Zoya simți cum ghearele dragonului îi străpung pieptul. Țipă din cauza durerii bifurcate, ca un fulger, care o despică. Simți cum sângele îi înmoaie mătasea de pe trup, un sacrificiu. Juris scoase un oftat adânc și își închise ochii

sclipitori. Zoya își lipi fața de solzi, ascultând bubuitul puternic al inimii lui, al inimii ei. Deci asta era moartea? Plânse pentru amândoi, în timp ce ritmul începea să încetinească.

Trecu un moment. O epocă. Ghearele lui Juris se retraseră. Acum auzea un singur puls, al ei.

Nu simțea nicio durere. Când privi în jos, văzu că *kefta* ei era sfâșiată, dar sângele nu mai curgea. Își atinse pielea cu degetele. Rănile făcute de Juris se vindecaseră deja.

Nu avea timp pentru jelit, cel puțin dacă era ca sacrificiul lui Juris să însemne ceva, dacă avea cea mai mică speranță de a-l salva pe Nikolai și de a o opri pe Elizaveta. Avea să se răzbune. Avea să-și salveze regele.

Înșfăcă un pumnal de pe perete. Înainte ca lacrimile să-i pornească iar, desprinse solzii de pe creasta care traversa spinarea lui Juris.

Dar ce trebuia să facă acum? Ea nu era Fabrikatoare. Ăsta era darul Elizavetei.

Oare nu suntem noi toate lucrurile?

Zoya frânsese granițele din ordinul ei, dar îndrăznea ea să conteste limitele ordinelor înseși?

Tot ceea ce merită făcut începe, întotdeauna, cu o idee proastă. Cuvintele lui Nikolai. Groaznic sfat. Dar poate că era timpul ca ea să-l asculte. Se concentră asupra solzilor din mâna ei, simțindu-le marginile, particulele din care erau compuși. I se părea ceva străin și eronat, iar Zoya își dădu seama imediat că lucrul acesta nu o să i se pară niciodată firesc, dar în clipa aceea firava ei abilitate trebuia să fie de ajuns. Lăsă solzii s-o îndrume. Simțea forma pe care vor ei s-o ia, o vedea cum arde limpede în mintea ei, ca o roată neagră – nu, o coroană. *Juris.* Insistent până la capăt. Zoya dădu imaginea la o parte și forță solzii să formeze, în schimb, două manșete în jurul încheieturilor ei.

Imediat ce solzii se atinseră, pecetluind legătura, Zoya simți cum o străbate puterea lui Juris. Dar era altfel decât fusese cu tigrul. *Deschide ușa.* Simțea trecutul lui; eonii pe care și el, și dragonul îi trăiseră se revărsară prin ea, amenințând să copleșească mica fărâmă a vieții ei.

Atunci ia-o, îi spuse ea. *Sunt suficient de puternică pentru a supraviețui căderii.*

Simți cumpătarea lui Juris, îl simți cum se retrage, protejându-o și îndrumându-o, așa cum făcuse în ultimele săptămâni. Cum

avea să facă întotdeauna.

Dragonul era cu ea. Și aveau să lupte împreună.

33. Nina

Nina văzu, peste umărul paznicului, cum pescarii întorc capul spre zgomotul copilului care plângea.

Grăbit, paznicul încercă să trântească ușile.

— Ajutor! strigă Nina. Ajutați-ne!

— Ce se întâmplă acolo? spuse unul dintre bărbați.

Binecuvântată fie Fjerda și credința ei în fete neajutorate. Erau învățați de la o vârstă fragedă să-i protejeze pe cei slabi, mai ales femeile. De obicei, această amabilitate nu ajungea și la Grisha, dar morții vorbiseră, iar Nina intenționa să-i lase să vorbească iar.

Alt copil începu să plângă.

— Foarte bine, copile, șopti Nina. Fă ce știi tu să faci.

Acum pescarii urcau coasta dealului, spre punctul de control.

— Nu vă privește pe voi, spuse paznicul, reușind în sfârșit să închidă ușile furgonului.

— Ce ai acolo? întrebă o voce.

Nina privi printre șipci. Hanne și Adrik fuseseră trași din furgon și erau flancați de oameni înarmați. Mulțimea de localnici din jurul furgonului creștea.

— Un transport pentru fabrică, spuse paznicul.

— Atunci de ce furgonul coboară muntele?

— Întoarceți furgonul și porniți, mârâi paznicul către soldații care se cocoțaseră pe bancheta din față.

Frâiele pocniră și caii făcură câțiva pași ezitanți în față, dar pescarii intraseră pe drum, blocând calea furgonului.

— Arătați-ne ce e în furgon, spuse un bărbat solid, cu șapcă roșie.

Un altul păși în față, făcând cu mâinile întinse un gest larg și rezonabil.

— Auzim copii care plâng, spuse el. De ce încercați să-i duceți la o fabrică de muniții?

— Am spus clar că nu vă privește pe voi. Nu răspundem în fața voastră, iar dacă insistați să interveniți în treburile armatei fjerdane, suntem autorizați să folosim forța.

Dintr-un loc pe care Nina nu-l putea vedea se auzi o nouă

voce:

— Chiar o să deschideți focul asupra acestor oameni?

Nina se duse în cealaltă parte a furgonului și văzu că alți orășeni se strânseseră, atrași de agitația de la punctul de control.

— De ce n-ar face-o? spuse o femeie. Deja ne-au otrăvit râul.

— Ține-ți gura, șuieră un soldat.

— Are dreptate, spuse proprietarul crâșmei pe care Nina îl recunoscu din prima lor zi în oraș. Au ucis-o pe fata aia la mănăstire. Au ucis vitele lui Gerit.

— Dacă vrei să ne împuști, dă-i drumul, spuse cineva. Nu cred că ai suficiente gloanțe pentru toți.

— Stați pe loc! țipă paznicul.

Dar Nina nu auzi niciun foc de armă. Peste o clipă, ușile furgonului se deschiseră iar.

— Ce e asta? spuse bărbatul cu șapcă roșie. Cine sunt femeile astea? Ce au?

— Sunt... sunt bolnave, spuse paznicul. Au fost ținute în carantină, pentru binele lor.

— N-au nicio boală, spuse Nina din penumbra furgonului. Soldații făceau experimente pe fetele astea.

— Dar sunt toate... Sunt toate însărcinate?

Nina lăsă tăcerea să plutească, simțind cum dispoziția mulțimii trece de la suspiciune la furie fățișă.

— Sunteți de la mănăstire? întrebă bărbatul.

Nina aprobă din cap. Șorțul acesta mizerabil și cosițele blonde oribile puteau să-i dea puțină credibilitate.

— Aceste deținute nu sunt femei, bolborosi paznicul. Sunt Grisha. Sunt o amenințare potențială pentru Fjerda, iar voi nu aveți niciun drept să interveniți.

— Deținute? repetă bărbatul cu șapcă roșie, cu o expresie tulburată. Grisha?

Mulțimea avansă, ca să se holbeze la femei și fete. Nina cunoștea puterea prejudecăților pe care le aveau ei. Le văzuse și la Matthias, le simțise greutatea. Dar văzuse și cum acea povară se schimbă, cum acea stâncă aparent inamovibilă e erodată de înțelegere. Dacă asta se putea întâmpla la un soldat *drüskelle* care fusese crescut să urască neamul ei, Nina trebuia să creadă că se poate întâmpla și la oamenii aceștia. Fetele din furgon nu erau vrăjitoare puternice care provocau distrugere.

Nu erau soldați inamici fără față. Erau fete fjerdane smulse din viața lor și torturate. Dacă oamenii obișnuiți nu puteau să vadă diferența, nu mai exista speranță pentru nimeni.

— Cille? spuse un tânăr pescar, croindu-și drum prin mulțime. Cille, tu ești?

O fată fragilă, cu piele pământie, deschise ochii.

— Liv? spuse ea slab.

— Cille, spuse el cu ochii plini de lacrimi, în timp ce urca în furgon, lovindu-se cu capul de plafon. Cille, am crezut că ești moartă.

Bărbatul îngenunche și o luă în brațe.

— Coboară imediat de acolo, îi ordonă paznicul.

— Ce i-ați făcut? strigă tânărul pescar, cu obrajii uzi și fața aproape vânătă de furie.

— E Grisha și deținută a...

— E sora mea, mugi el.

— Aceea e Idony Ahigren? întrebă bărbatul cu șapcă roșie, întinzându-și gâtul.

— Credeam că s-a dus la Djerholm să lucreze ca guvernantă, spuse o femeie.

Nina ridică privirea spre fabrică. Cât timp trecuse?

— Ellinor Berglund, spuse ea. Petra Toft. Siv Engman. Jannike Fisker. Sylvi Winther. Lena Askel.

— Au luat-o pe Cille! strigă tânărul pescar. Le-au luat pe toate!

Se auzi un foc. Paznicul de la punctul de control ținea pușca în sus.

— Ajunge! strigă el. Eliberați drumul, altfel vom...

Bum. Prima explozie zgudui muntele.

Toate privirile se întoarseră spre fabrică.

— A fost mult mai puternică decât ar fi trebuit, spuse Leoni.

Bum. Încă o explozie, apoi încă una. *Exact la timp.*

— Pe Djel, spuse bărbatul cu șapcă roșie, arătând spre vechiul fort. Digul.

— O, pe toți sfinții, spuse Leoni. Ceva nu e în regulă. Probabil am greșit proporțiile, am...

Se auzi un nou *bum,* urmat de un muget îngrozitor. Dintr-odată, oamenii începură să țipe și să alerge pe deal în jos. Tânărul pescar o luă pe sora lui în brațe și sări din spatele furgonului.

— Trebuie să plecăm de aici! țipă el.
— Nu mai e timp, spuse bărbatul cu șapcă roșie.
Nina și Leoni se dădură jos din furgon. Sus de tot, din flăcările de la fabrică se înălțau coloane de fum întunecat. Dar mult mai înspăimântător era zidul de apă care se năpustea spre ei. Digul fusese sfărâmat, și un val urlător cobora înspumat muntele, dezrădăcinând copaci și zdrobind totul în calea lui.
— Poate o să-și piardă elanul, spuse pescarul, strângând-o tare pe sora lui.
— Mișcă! strigă Leoni. Apa aia e plină de otravă! Cine o atinge e terminat.
Vinovăția și frica de pe fața ei îndurerară inima Ninei, dar așa trebuia să fie. Fjerda nu avea nevoie de milă. Avea nevoie de miracole.
— Noi am făcut asta, spuse Hanne. Noi trebuie s-o oprim.
Unii dintre orășeni urcau coastele dealului, dar valul venea prea repede.
— Treceți în spatele meu! țipă Adrik la mulțime.
— Acum! le ordonă Nina în fjerdană, atunci când oamenii ezitară.
— Leoni, spuse Adrik în timp ce oamenii se îngrămădeau, formând o coadă în spatele lui. Poți să faci asta?
Ea aprobă din cap, hotărâtă, ducându-și degetele la pietrele prețioase din păr și șoptind din buze o rugăciune. Ninei i se păru că aude avertismentul lui Leoni: *Otrăvurile sunt lucruri sensibile.*
Valul tună spre ei, învârtejindu-și spuma și tot felul de sfărâmături, atât de înalt și lat, încât părea să ascundă soarele.
— Pregătiți-vă! țipă Adrik.
Leoni desfăcu brațele.
Adrik își aruncă mâna în față și valul se desfăcu, despicat de forța vântului invocat de el, trecând pe lângă orășeni ca un torent furios.
În timp ce apa trecea, Leoni ridică mâinile și Nina văzu cum în aerul din jurul ei apare un nor galben. Leoni scotea otrava din apă.
Grisha. Nina auzi cum se înaltă cuvântul din mulțime. *Drüsjen*. Vrăjitoare.
Norul de otravă crescu deasupra lor, în timp ce apa se rostogolea mai departe. În sfârșit, valul se epuiză, dar Leoni continuă să tragă otrava până când torentul se transformă într-

un pârâiaș.

Rămase cu brațele ridicate, în tăcerea subită, în timp ce mulțimea privea lung în sus, spre masa mortală de pulbere galben-murdar care plutea deasupra capetelor lor.

— *Pestijla*! strigară aceștia. *Morden*!

Otravă. Moarte.

— Nu, murmură Nina către sine. O șansă.

Căută în apele torentului materialele de care avea nevoie, atingând cu puterea ei oasele fetelor pierdute în întuneric. Le prinse bine.

Brațele lui Leoni tremurau, iar buzele ei erau răsfrânte într-o grimasă. Adrik se roti, concentrând vântul și transformându-l într-un mic ciclon care strânse otrava și o împinse spre postul de pază gol. Dintr-o răsucire a încheieturii lui, ușa acestuia se închise. Adrik o prinse pe Leoni și o strânse lângă trupul lui, înainte ca ea să se prăbușească.

În noua liniște creată, Nina auzea copiii care plâng și oamenii care strigă. Nu știa câte avarii putuse să producă apa clădirilor din aval.

Mulțimea începu să se holbeze la Adrik și Leoni. Soldații ridicară puștile. Nina se pregăti să cheme cadavrele de la fabrică să-i protejeze. Dar spera, spera...

— Uitați! strigă bărbatul cu șapcă roșie.

În urma apei, în mijlocul drumului rămăsese un frasin mare, cu crengi albe întinse spre cer și rădăcini groase răsfirate în noroi.

— Pe Djel și toate apele lui, spuse bărbatul de la crâșmă, începând să plângă. E făcut din os.

Oasele fetelor pierdute pe munte, modelate de puterea Ninei în ceva nou.

— Slavă lui Djel, spuse pescarul cel tânăr, căzând în genunchi.

Nina se bucură acum că nu putea să audă vocea lui Matthias, că el nu putea să asiste la modul în care ea se folosise de zeul lui. Trucul la care recursese ea nu era un act onorabil al unui soldat. Era puțin teatru, iluzia grosieră folosită de escroci și hoți.

Dar nu îi părea rău. Munca pe care o făceau ea, Adrik și Leoni, munca Hringsa, nu era suficientă. Indiferent câți Grisha ar fi salvat, rămâneau întotdeauna alții pe care ei nu-i puteau salva. Întotdeauna avea să existe Fjerda, cu tancurile și rugurile ei funerare, și oameni precum Jarl Brum care să aprindă chibritul.

În afara cazului în care Nina găsea o modalitate de a schimba toate acestea.

— Lăsați jos armele, spuse bărbatul cu șapcă roșie, în timp ce satul Gäfvalle îngenunchea. Astăzi am asistat la miracole.

— Slavă lui Djel! strigă Nina, îngenunchind în fața lui Adrik și Leoni, în sortul ei de Fecioară a Primăverii. Și slavă noilor sfinți.

34. Zoya

Zoya goni peste nisipuri, rugându-se să nu ajungă prea târziu. Cândva crezuse că doar un Grisha cuprins de *parem* poate să zboare. Acum sosi pe furtună, purtată pe sus de norii furioși. Aproape că îl simțea pe Juris sub ea.

Priveliștea care o întâmpină era îngrozitoare.

Grigori se răsfirase peste salcâm ca o mare cupolă, construită și reconstruită din tendoane, încercând să-i țină pe Elizaveta și Yuri la distanță de Nikolai și de sinele lui din umbră. Zoya văzu cum spinii Elizavetei străpung carnea lui Grigori, iar tulpinile ei se zvârcolesc ca niște șerpi, șfichiuind ca să-l împungă iar și iar.

Dar atunci când Producătorul de Trupuri începu să țipe, Zoya își dădu seama că nu spinii fuseseră cei care îl distruseseră, ci insectele pe care le trimisese Elizaveta asupra trupului său. Pe carnea lui începură să apară găuri și făgașe minuscule, în timp ce insectele scormonitoare îl consumau. Trupul lui se destrămă, încercând să scape de sine. Grigori se zguduia și tremura, apoi deschise o mie de guri ca să strige, în timp ce era devorat.

Yuri stătea lângă Elizaveta ca un copil care se ascunde după fustele mamei, cu mâinile lipite de gură, ca pentru a-și înăbuși propria teroare. Ce băiat prost. Știuse ceea ce voia Elizaveta să dezlănțuie? Sfântul lui Fără Stele îi promisese mai puțină vărsare de sânge, sau unui fanatic nu-i păsa de asta?

Producătorul de Trupuri se cutremură și se prăbuși. Elizaveta scoase un strigăt de triumf și se abătu asupra trupurilor țintuite ale lui Nikolai și ale făpturii umbrei, ambii ținuți de ramurile salcâmului.

Zoya scoase două bucăți sfărâmate de obsidian din mânecă și le lovi una de alta. Nu avea nevoie decât de o scânteie. O pală de flăcări mugi spre Elizaveta, care se trase în spate, surprinsă.

Apoi buzele sfintei se strâmbară de amuzament.

— Am crezut că ești suficient de înțeleaptă să fugi, Zoya. Ai ajuns prea târziu. Spiritul Întunecatului va reintra în curând în trupul lui. Nu există niciun motiv pentru care să fii și tu o victimă a acestei lupte.

— Regele meu zace însângerat. Eu sunt supusa și soldatul lui, și am venit să lupt pentru el.

— Ești o Grisha, Zoya Nazyalensky. Nu trebuie să fii supusă față de nimeni și nimic.

Zoya simțea chiar și acum forța de atracție a puterii. Avea să fie întotdeauna alături de ea, această sete de mai mult. Dar ea mai cunoscuse tirani.

— Supusă nimănui în afara ta? întrebă ea. A Întunecatului?

— Noi nu vom fi stăpânitori, râse Elizaveta. Vom fi zei. Dacă vrei o coroană, ia-o. Așază-te pe tronul ravkan. Noi vom conduce lumea.

— I-am văzut trupul pe rug. L-am privit cum arde.

— L-am furat din nisipurile Faliei și am lăsat în locul lui o copie. Aveam puterea de a face asta.

Așa cum bănuise Zoya. Și nu o interesau detaliile. Dar voia s-o facă pe Elizaveta să continue să vorbească.

— Ai conservat trupul?

— În speranța că ar putea fi readus la viață. L-am pus în stupii mei. Da, știu că tu erai gata să crezi mica mea poveste despre rana mea, oboseala mea. Dar n-ai îndrăznit să pășești pe acel coridor întunecos, nu-i așa? Nimeni nu vrea să privească prea îndeaproape durerea altcuiva. Chiar ai crezut că aș sacrifica o epocă de cunoaștere și putere ca să devin muritoare? Tu ai face asta, Zoya?

Nu. Niciodată. Dar puterea de care era ea legată acum nu trebuia să fie cucerită sau furată.

— Și ce o să faci cu lumea după ce o s-o ai în posesie?

— E cumva momentul la care eu ar trebui să-mi prezint marea viziune pentru pace? Pentru un imperiu unificat, fără granițe sau drapele?

Elizaveta dădu din umeri.

— Aș putea să țin acest discurs, spuse ea. Poate că Cel Fără Stele va întreprinde acest demers. Știu doar că vreau să fiu liberă și că vreau să-mi simt din nou puterea.

Era o nevoie pe care Zoya o înțelegea și știa ce întrebări să pună, aceleași întrebări pe care și le pusese ei înseși, atunci

când venise întunericul.

— Nu ai suficientă putere? întrebă Zoya, ocolind încet cercul pădurii.

Pieptul făpturii umbrei nu mai licărea – deci cineva reușise să scoată spinul. Silueta lui se transforma încet în trupul culcat pe spate al Întunecatului. Nikolai zăcea pe moarte, răstignit, în timp ce sângele i se scurgea pe pământ.

— Ce înseamnă puterea, fără cineva care s-o exercite? Am trăit prea multe vieți într-o splendoare izolată. Ce înseamnă să fii zeu, fără cineva care să te venereze? Regină fără supuși? Am fost vrăjitoarea din pădure, regina de pe tron, zeița din templu. Voi fi asta din nou. Voi savura din nou frica, dorința și evlavia.

— Din partea mea nu vei obține așa ceva, spuse Zoya.

Ridică mâinile, iar mânecile îi alunecară. Solzii negri licăriră în lumina asfințitului. Elizaveta scoase un oftat excedat.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că Juris va rezista suficient de mult ca să facă ceva nobil și nechibzuit, spuse ea. Ei bine, vechi prieten, nu mai contează.

Dintr-o fluturare a brațului ei, două tulpini de culoarea fierului țâșniră spre Zoya, cu spini sclipind precum coada înghimpată a unei făpturi a mării.

Zoya își aruncă mâinile în sus și un vârtej sălbatic prinse tulpinile, răsucindu-le una în jurul celeilalte și smulgându-le din rădăcină din desiș. Zoya i le aruncă înapoi Elizavetei.

— Cât de aprigă ești, spuse sfânta. Juris a avut dreptate să te facă eleva lui. Îmi pare rău că cunoașterea lui o să moară odată cu tine.

De data asta jumătate de pădure păru să se ridice, o masă mârâitoare de tulpini groase și țepoase. Zoya trase umezeala din aer printr-un val de frig și acoperi tulpinile cu chiciură, înghețând seva dinăuntrul lor. Le sfărâmă în vânt, cu ajutorul unei pale huruitoare de aer.

— Câtă putere. Dar nu poți să mă înfrângi, Zoya. Eu am avantajul eternității.

— Mă mulțumesc cu avantajul surprizei.

Zoya ridică nisipurile ca paravan și se lăsă să se prăbușească, într-o clipă, spre salcâm. În timp ce Elizaveta vorbise, Zoya se deplasase spre marginea exterioară a cercului, spre catafalcul pe care se odihnea trupul perfect conservat al Întunecatului. Avu la dispoziție o clipă extrem de scurtă pentru a contempla

fața lui minunată și acele mâini elegante. Zoya îl iubise cu toată nevoia lacomă și adoratoare a inimii ei de fată. Crezuse că el o s-o prețuiască și o să aibă grijă de ea. Ar fi făcut orice pentru el, ar fi luptat și ar fi murit pentru el. Iar el știuse asta. Întunecatul cultivase acest lucru, așa cum își cultivase și propriul mister, așa cum alimentase singurătatea Alinei Starkov și dorința Genyei de a-și găsi un loc. *Ne-a folosit pe toate, așa cum o folosește și pe Elizaveta acum. Iar eu am îngăduit ca asta să se întâmple.*

Nu avea să mai îngăduie asta încă o dată. Zoya ridică brațele.

— Nu! țipă Elizaveta.

— Arzi, așa cum ar fi trebuit s-o faci, șopti Zoya.

Își împinse mâinile în jos și, la fel de ușor de parcă ar fi invocat o adiere ușoară, fulgerul se revărsă, cu un trosnet precis și asurzitor, lovind catafalcul și declanșând o explozie de scântei și flăcări puternice. Zoya văzu cum din foc apare o umbră, ca și cum ar fi încercat să fugă de căldură.

— Ce-ai făcut? țipă Elizaveta.

Se năpusti spre întunecat, în timp ce salcâmul încerca să-l pună la adăpost, departe de flăcări.

Dar Zoya concentră arșița flăcărilor ei până când acestea deveniră albastre precum focul de dragon al lui Juris. Salcâmul începu să dispară.

În jurul gleznelor Zoyei se răsuciră tulpini, dar ea adună scântei și le arse, pârjolindu-se și pe ea. Focul avea să aibă nevoie de ceva exercițiu.

Elizaveta se aruncase pe rug, încercând să recupereze ce mai rămăsese din trupul Întunecatului. Zoya știa că, chiar dacă flăcările i-ar putea provoca durere, ele n-o s-o oprească. Doar puterea Elizavetei întoarsă împotriva ei înseși ar fi fost de ajuns să pună capăt unei Grisha atât de străvechi. Zoya avea doar câteva minute la dispoziție să acționeze.

Îl găsi pe Yuri în timp ce fugea de flăcări și îi smulse din mână spinul licărind.

— Mă ocup de tine mai târziu, mârâi ea.

Mătură cu o pală de vânt puternică două dune care să-l înconjoare, îngropându-l până la gât.

Rămășițele făpturii umbrei pluteau între Nikolai și flăcările catafalcului Întunecatului, ca și cum ar fi ezitat. Acum, Întunecatul abia se mai vedea, aripile lui erau zdrențuite și ghearele îi atârnau inert pe lângă corp. Zoya înfipse spinul

licărind înapoi în locul în care ar fi trebuit să fie inima lui.

Nikolai își recăpătă cunoștința, icnind.

— Scoate-l din mine, spuse el hârșâit, plecându-și capul spre piept, acolo unde fusese înfipt adevăratul spin. Sfârșește-i viața.

Și dacă o sfârșesc și pe a ta? Nu era timp pentru ezitări. Zoya smulse spinul. Nikolai urlă, în timp ce din pieptul lui se revărsa un sânge negru. Zoya fu aruncată în spate de tulpina avântată a unui copac.

Peste tot în jurul ei, salcâmul creștea exploziv, în timp ce Elizaveta se ridica țipând de pe rugul funerar al Întunecatului. Era un roi de albine. Era o pajiște înflorită. Era o femeie nebună de durere. Salcâmul se răsuci în jurul încheieturilor Zoyei, legând-o strâns, în timp ce Elizaveta se arunca spre ea, cu lăcuste revărsându-i-se din gură și mâinile desfăcute, încercând s-o prindă de gât.

E în regulă, se gândi Zoya. *L-am salvat pe Nikolai. Am împiedicat-o pe Elizaveta să iasă din Falie.* În sfârșit, îl oprise pe întunecat. Elizaveta nu avea decât să-i ia inima. Dar vocea lui Juris mugi înăuntrul ei, iar Zoyei i se păru că îi vede zâmbetul batjocoritor: *Am renunțat la solzi pentru așa ceva? Noi suntem dragonul. Noi nu ne întindem pe jos ca să murim.*

Zoya simți cum crengile se strâng mai tare. Salcâmul era creația Elizavetei. Dar seva dinăuntrul lui curgea asemenea sângelui, ca un râu mișcat de maree.

Elizaveta își țipă furia, iar bâzâitul insectelor umplu urechile Zoyei.

Zoya se concentră asupra sevei care curgea prin crengile salcâmului, seva care o înecase de atâtea ori, și trase.

Tulpinile se întoarseră, proiectând țepii răi ai spinilor lor spre Elizaveta, prea rapid pentru ca ea să se mute sau să-și schimbe forma. Trupul ei fu lovit de lăncile spinilor cu un bufnet înăbușit și umed. Elizaveta rămase atârnată la doar câțiva centimetri de Zoya, răstignită în ghearele propriei sale creații.

Zoya răsuci spinii și se uită cum lumina dispare din ochii Elizavetei. Ar fi putut jura că aude mârâitul aprobator al dragonului.

Ravka putea să cadă. Grisha și Armata a Doua puteau să se împrăștie. Dar lumea avea să fie la adăpost de Elizaveta și Cel Fără Stele.

Se gândi la puii din zăpadă, la Lilyana aruncând coji de alună

în foc, la Sala Domului Aurit de la Micul Palat, înțesată de Grisha, la râsetele care răsunau între pereții ei înainte de atacul Întunecatului. Se gândi la Nikolai înfruntându-l pe demon, la spinul ca un pumnal din mâinile lui.

De data asta eu te-am salvat pe tine, se gândi Zoya în timp ce se prăbușea. *De data asta, mi-a ieșit cum trebuie.*

35. Nina

Nu ar fi fost prudent ca femeile Grisha și copiii lor, sau Adrik și Leoni, să rămână în Gäfvalle, indiferent ce părere aveau orășenii. Soldații supraviețuitori de la fabrică aveau să se adune. Aveau să fie trimise trupe care să impună ordinea în urma dezastrului. Până atunci, trebuiau să plece cu toții.

În haosul creat, Hanne se întoarse la mănăstire ca să-și refacă trăsăturile și să-și ia șorțul, prefăcându-se că e la fel de uimită precum celelalte de terorile abătute asupra orașului. Nimeni nu o putea găsi pe măicuță, așa îi fu ușor să iasă iar pe furiș și să se întoarcă la intersecție, unde o găsi pe Nina dându-i instrucțiuni unui tânăr pescar care acceptase să mâne furgonul până în port.

Nina știuse că acest moment al socotirii va sosi, și imediat după ce tânărul pescar plecă să o reinstaleze pe sora lui în furgon, se întoarse să dea piept cu furia lui Hanne.

Dar Hanne era calmă. Vocea ei era stabilă.

— N-am pus întrebările potrivite, nu-i așa? spuse ea. Te-am întrebat ce ești, nu cine ești.

Nina își luase iar una dintre rochiile Milei. Își trecu mâinile peste fustele grele.

— Cred că acum știi.

— Nina Zenik, spuse Hanne, cu o expresie dură în ochii ei arămii. Fata care l-a schilodit pe tatăl meu. Vrăjitoarea de Cadavre.

— Așa îmi zic acum fjerdanii?

— Printre altele.

— Sunt o agentă care lucrează pentru guvernul ravkan. Am venit în țara asta ca să-i eliberez pe cei ca tine, oameni cu puteri Grisha care trăiesc în frică.

— De ce nu te-a recunoscut tatăl meu? întrebă Hanne.

— Înainte să vin aici, am fost retușată, spuse Nina, arătând

spre trupul ei. Asta nu sunt eu.

— Există ceva legat de tine care să fie adevărat?

— Abilitățile pe care ți le-am predat. Tot ce ți-am spus despre modul în care funcționează această țară, despre corupția din inima ei.

Nina inspiră prelung și se bătu cu mâna în inimă.

— Asta e adevărat, Hanne, spuse ea.

— Te-ai folosit de mine, spuse Hanne, întorcând privirea.

— Da. Nu neg asta.

Privirea lui Hanne reveni asupra Ninei, iar ea își încrucișă brațele.

— Nu-ți pare rău, nu-i așa?

— Îmi pare rău pentru suferința pe care am provocat-o. Îmi pare rău că am pierdut încrederea ta. Dar noi suntem soldați, Hanne, suntem născuți războinici. Și facem ce trebuie făcut. Miza era viețile unor oameni. Sunt în continuare. Nu cred că e singurul loc în care oamenii tatălui tău fac experimente pe Grisha.

Hanne înghiți în sec, iar Nina își dădu seama că își amintește de fetele din paturile salonului, de bebelușii din leagăne, de suferința lor.

— Mai sunt și altele?

— Alte baze. Alte fabrici. Alte laboratoare. N-o să susțin că toți Grisha sunt buni. Sau toți ravkanii. Nu sunt. Poate nici eu nu sunt. Tot ce știu e că ceea ce fac tatăl tău și oamenii lui e greșit. Trebuie opriți.

Zoya puse mâna pe umărul lui Hanne, temându-se că ea o să se tragă în spate.

— Am putea să-i oprim împreună, continuă ea.

Hanne ridică privirea spre fabrică, spre furgonul plin cu deținute, spre marele frasin care domina drumul, cu crengile lui ca niște oase ale degetelor. Își trecu mâna peste scalpul ras, peste liniile încăpățânate ale feței, mai pronunțate în lipsa norului des de păr care le atenua. Când își întoarse iar privirea spre Nina, în ochii ei ardea un foc nou.

— Să le salvăm pe toate, spuse ea.

În ciuda mâhnirilor și pericolelor acelei zile, în ciuda provocărilor care le așteptau, Nina simți cum o cuprinde o voioșie nouă.

— Să le salvăm pe toate, repetă ea.

— Dar, Nina, spuse Hanne, nici o altă minciună.

— Nici o altă minciună, acceptă Nina, dorindu-și din toată inima ca asta să poată fi adevărat.

— Ce facem mai întâi? întrebă Hanne.

— Ne ocupăm de tatăl tău.

— Eu nu-l ucid.

Nina simți cum pe buze îi înflorește un zâmbet.

— E ultimul lucru pe care te-aș pune să-l faci, spuse ea.

După ce Hanne plecă să-l tragă pe Brum, încă inconștient, în pădure, Adrik se întoarse spre Nina.

— Nici o altă minciună? întrebă el.

— Tragi cu urechea, Adrik? spuse Nina, privind peste umăr. Leoni e în furgon? E bine?

— Da. Nu mulțumită ție. Leoni n-a greșit cu fitilurile. Tu ai provocat accidentul. Ai aranjat explozibilii ăia astfel încât să arunce în aer digul. Ne-ai pus în pericol pe mine, pe Leoni și nenumărați alți civili nevinovați.

Era adevărat. Nina făcuse ceva demn de dispreț. Atunci de ce nu simțea niciun regret?

— Știi ce am învățat în Ketterdam? întrebă ea, privind spre copacul de oase pe care îl construise. Nimeni nu e nevinovat. Astăzi ai întors valul, Adrik. Nu doar ai ținut pe loc apele – ai schimbat modul în care oamenii ăștia îi văd pe Grisha. Ai săvârșit un miracol.

— Nu a fost un miracol. A fost abilitate, noroc și o recuzită excentrică pe care ai făcut-o din organe umane.

— Fjerdanii n-o să ne accepte ca oameni, spuse Nina dând din umeri, așa că poate e timpul să ne vadă ca sfinți. Și o să facem asta așa, oraș cu oraș, miracol cu miracol. Aici deja șoptesc numele vostru, așa cum șoptesc numele Sanktei Alina. Îți garantez că mâine, pe drumul ăsta, o să fie plin de altare închinate vouă.

Nina ridică o sprânceană.

— Dar s-ar putea să nu-ți placă cum vi se spune, continuă ea.

— Nu-mi place nimic din toate astea, spuse el.

Dar apoi curiozitatea îl învinse:

— Spune-mi.

— Sankta Leoni a Apelor, spuse Nina, făcând o scurtă pauză. Și Sankt Adrik cel Inegal.

— Trebuie să plecăm, Nina, spuse Adrik dându-și ochii peste

cap. Timpul e scurt.

— Mai e ceva, spuse Nina, chiar dacă știa că Adrik nu o s-o ierte niciodată pentru ceea ce avea să-i spună. Nu v-am transmis toate informațiile din scrisoarea lui Brum.

Adrik rămase nemișcat.

— Ce ai făcut, Nina?

— Se vorbea despre un plan de asasinare a regelui Nikolai.

— De către fjerdani?

— Nu era clar. Se spunea doar că Lantsov nu o să reprezinte o problemă pentru cineva pe nume Demidov. Că spionii lor cred că, în curând, situația o să se rezolve de la sine, fără intervenție.

Adrik înjură.

— Trebuie să ajungem în Hjar cât mai repede posibil, spuse el. Cum ai putut să ascunzi o amenințare la viața regelui?

Ce importanță mai avea? Existau întotdeauna amenințări la adresa vieții regelui. Nikolai le spusese lui Tolya și Tamar să vegheze asupra lui, iar Adrik ar fi insistat să contramandeze planul, ca să se poată duce în Hjar și să găsească un membru al rețelei care avea acces la un zburător care putea să ducă vorba în capitală. Regele Ravkăi avea o grămadă de oameni care să-l protejeze. Fetele de pe vârful muntelui nu o aveau decât pe Nina.

— S-a pierdut o zi, spuse ea. Avem timp să îi transmitem regelui.

— Asta nu era decizia ta. Dar n-o să discut despre asta cu tine acum. Poți să răspunzi pentru ce ai făcut în Ravka.

— Eu nu merg cu voi.

— Nina...

— Știu ce trebuie să fac, Adrik, și nu o să mai am o astfel de șansă. Ravka m-a făcut soldat. Ketterdam m-a făcut spion. Hanne poate să mă ajute să ajung cu totul altceva.

— Nina, nu poți vorbi serios...

— Ba da.

— Nu o să avem cum să dăm de tine acolo. Nu o să ai aliați, nici resurse. Dacă ceva merge prost, nu o să ai nicio cale de scăpare.

Nina ridică privirea spre ruinele fumegânde ale fabricii.

— Atunci va trebui pur și simplu să arunc în aer un perete, spuse ea.

36. Nikolai

Salcâmul sângera. Seva care curgea din trunchiul ei nu mai era aurie, ci roșie, ca și cum pădurea ar fi murit și ea odată cu moartea Elizavetei. Tulpinile ei începură să se sfrijească, iar spinii se veștejiră. Nikolai se eliberă, iar sângele de pe mâinile și picioarele lui picură pe nisip. Pieptul îi pulsa, dar singurul semn că își înfipsese o țeapă în el era o cicatrice în formă de stea. Încă o cicatrice pentru colecția lui.

În depărtare, Nikolai văzu cum marele palat se năruie, iar turnurile lui se prăbușesc. *Ce o să mai rămână?* se întrebă el. Și cum aveau să se elibereze el și Zoya din acest loc?

Se împletici spre ea. Zoya zăcea pe un pat veștejit de salcâmi și flori roșii de gutui, cu părul răsfirat în jurul feței. În fața ei, printre crengi, era un morman întunecat de albine moarte. *Sankta Elizaveta.* La doar un metru de ea, Nikolai văzu o movilă de oase, deopotrivă de om și urs, care se transformau în pulbere. Oare toată această lume avea să se transforme în praf?

Îngenunche lângă Zoya și îi verifică pulsul. Era constant. Fu surprins să vadă două cătușe de solzi negri la încheieturile ei.

— Zoya, spuse el, scuturând-o încet. Comandantă Nazyalensky.

Genele ei fluturară, iar ea privi spre el. Nikolai se trase în spate. Pentru o clipă, i se păruse că vede... Nu, era imposibil. Zoya îl privi cu ochii ei albaștri și energici.

— Te simți bine? o întrebă el.

— Da, răspunse ea.

— Ești sigură?

— Care dintre noi îl omoară pe călugăr?

— Deci ești bine.

Nikolai o ajută să se ridice în picioare și se duseră spre locul în care Yuri era îngropat în nisip până la gât. La un moment dat, șobolanul leșinase. Din nas i se scurgea sânge.

Nikolai oftă.

— Nu-mi place s-o spun, dar va trebui să-l lăsăm în viață, spuse el. Am nevoie de toate informațiile pe care le putem strânge despre Cultul Celui Fără Stele și cum ne-au adus sfinții aici. Cred că e posibil ca Elizaveta să fi fost aceea care mi-a descuiat lanțurile în noaptea în care am scăpat din palat.

— Cum?

— Elizaveta a spus că puterea lor se prelungea și în afara Faliei, dar numai acolo unde credința oamenilor era foarte puternică. Yuri a fost la palat în noaptea aceea. Poate că Elizaveta s-a folosit de el ca să-și strecoare ramurile și insectele pe lângă gărzile mele.

— Tu l-ai invitat acolo, pufni Zoya.

— Poți să alegi tu următorul nostru oaspete la cină. Vreau răspunsuri, așa că Yuri trăiește. Deocamdată.

— Atunci poate puțină tortură ușoară? Sau ai putea să mă lași să-i trag șuturi în cap măcar o oră.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dar nu mă simt foarte bine și aș prefera să nu mor în hainele astea. Trebuie să vedem dacă putem să ieșim de aici.

Zoya îndepărtă dunele de Yuri și îl traseră amândoi pe spate. Îi legară mâinile cu fâșii din *kefta* Zoyei și îi puseră și un căluș.

— Nikolai, spuse Zoya, punându-i mâna pe braț, în timp ce invoca o pală de aer care să-l transporte pe călugăr. Măcar a funcționat? Ești liber?

Nikolai îi făcu cu ochiul.

— Mai liber decât o să fiu vreodată.

Nu-l lăsa inima să-i spună că încă simțea monstrul, undeva înăuntrul lui – slăbit, lingându-și rănile, dar așteptând ocazia de a renaște iar.

Puterea care îi ținuse într-un asfințit permanent murise odată cu sfinții. Nikolai și Zoya mergeau de mai puțin de o oră când văzură primele stele sclipind.

Merseră mai departe, în ciuda rănilor și epuizării lor, până când, în sfârșit, văzură lumini în depărtare. În cele din urmă, nisipurile cenușii și moarte ale Faliei lăsară locul unei pajiști moi. Chiar dacă lui Nikolai i-ar fi plăcut cel mai mult să profite de ospitalitatea vreunui fermier, nu puteau risca să fie descoperiți. Se adăpostiră într-o veche magazie de unelte. Era umedă și inconfortabilă, dar alternativa era de a se odihni printre crengile unei livezi de pruni, iar Nikolai nu dorea să se mai apropie de vreun copac.

Era o plăcere să închidă ochii și simți cum îl cuprinde somnul. Nu avea să mai considere niciodată somnul ceva de la sine înțeles.

Zoya plecă spre Kribirsk înaintea zorilor și se întoarse mai

repede decât se așteptase cu cai, un pachet plin cu haine de călătorie și un tânăr Grisha Vindecător care să îngrijească rănile lui Nikolai.

— Îmi pare rău, Înălțimea Voastră, se scuză băiatul în timp ce închidea înțepăturile de pe mâinile lui Nikolai. Cel mai probabil o să rămână o cicatrice. Sunt încă în pregătire.

— O cicatrice de potlogar? întrebă Nikolai.

— Păi... una adâncă?

— E bine și așa.

După ce Vindecătorul termină, Zoya îl trimise în treaba lui:

— Dacă discuți despre asta cu cineva, o voi considera trădare.

Își aținti privirea dură asupra băiatului și continuă:

— Asta e o infracțiune care se pedepsește cu moartea.

Băiatul ieși pe ușă cu spatele, împleticindu-se.

— Da, comandante, spuse el. Bineînțeles, comandante. Zoya se încruntă și scutură din cap.

— Jur că ies din pregătire din ce în ce mai moi, spuse ea. O singură privire urâtă și era gata să ceară sărurile.

Nikolai nu spuse nimic. De data asta nu i se mai păruse. Atunci când Zoya se uitase urât la băiat, ochii ei licăriseră argintiu, iar pupilele deveniseră ca niște fante. Pentru o clipă, Nikolai se uitase în ochii dragonului. Ce anume făcuse Zoya, ca să-i primească gratis? întrebarea trebuia să mai aștepte până când ajungeau la adăpostul palatului.

Își depășiră epuizarea și călăriră în forță tot restul zilei. Din când în când, Nikolai simțea un junghi în piept, ca și cum spinul ar fi fost încă înfipt acolo. Yuri stătea tăcut, tremurând în legăturile lui, cu gluga trasă mult peste față.

În curând aflară că ceea ce se întâmplase în Nemare fusese resimțit în întreaga Ravkă, poate și dincolo de ea. Se vorbea despre producerea unor cutremure până în Ulensk la nord și până în Dva Stolba la sud. Nikolai știa că aveau să existe și alte consecințe. Trei dintre cei mai puternici Grisha din lume muriseră și, cu certitudine, ritualul nu decursese conform planului.

Înainte de a intra în Os Alta, Zoya legă mâinile lui Nikolai și prinse frâiele calului său și al lui Yuri cu niște frânghii, pentru ca amândoi să pară prizonieri. Îi duse prin orașul de jos, peste marele canal și pe bulevardele largi care urcau panta lină. Intrară pe porțile aurite ale palatului. Nu văzură niciun drapel de

doliu, niciun steag coborât în bernă. Nimeni nu se răscula pe străzi. Fie Nikolai era mult mai puțin popular decât sperase, fie Genya și David reușiseră cumva să țină secretă dispariția lui.

Nikolai se simțea sfâșiat între nerăbdare și groază. Când Zoya se dusese în Kribirsk, îi scosese călugărului călușul și înțelesese rapid că, deși situația era deja foarte proastă, avea să devină mult mai proastă. *Deschide ușa.* Făcuse asta, și pe ușă intrase ceva groaznic.

Și totuși, atunci când văzu prima oară în depărtare vulturul încoronat bicefal din vârful porților aurite ale Marelui Palat, inima îi tresări. Era acasă. Supraviețuise și, chiar dacă nu era vindecat, el, Zoya și ceilalți aveau să găsească cumva o modalitate de a merge înainte. Demonul dinăuntrul lui îl cunoștea bine, dar acum și Nikolai îl cunoștea pe demon...

Zoya se apropie de gărzile care erau de serviciu, își dădu jos gluga și spuse:

— Deschide pentru comandantul tău.

Gărzile luară imediat poziție de drepți.

— Moi soverenyi, spuseră ei.

— Sunt obosită și duc niște prizonieri care trebuie prezentați celorlalți membri ai Triumviratului.

— Au acte?

— Îmi asum eu responsabilitatea pentru ei. Dar dacă mă mai faci să aștept mult baia fierbinte, o să-mi asum responsabilitatea și pentru moartea ta lentă.

Garda își drese vocea și se înclină:

— Bun venit acasă, comandante.

Porțile se deschiseră.

Era evident că o mare petrecere e în desfășurare. Aleile erau luminate de felinare, iar de la ferestrele scânteietoare ale Marelui Palat se revărsa muzica.

— E oare posibil ca ei chiar să fi reușit asta? spuse Zoya, nevenindu-i să creadă.

— Cum poți să dai un bal pentru un rege care nu e acolo? întrebă Nikolai.

Era exclus ca ceilalți să fi încercat să croiască pe cineva care să-i ia locul, nu-i așa? N-ar fi avut timp să-l pregătească, mai ales pentru un eveniment de care depindeau atât de multe.

— Poate au costumat o sperietoare de ciori și i-au pus

coroana ta pe cap, spuse Zoya.

— Ar trebui să adopt strategia asta la întâlnirile consiliului.

Nu știau prea bine ce i-ar putea aștepta înăuntru, așa că verificară legăturile călugărului și îi dădură, pe deasupra, o picătură din poțiunea pentru somn a Genyei. Îl ascunseră în spatele unui gard viu și conveniră să se despartă, până când găseau un membru al Triumviratului sau pe cineva cu care puteau vorbi fără să producă zarvă.

Nikolai avansă de-a lungul flancului sudic al palatului, ținându-se în penumbră și auzind muzica de la petrecerea dinăuntru. Zări mișcare în seră. Un cuplu care se întâlnea în taină? Avea să-i lase în pace. Merse grăbit pe lângă peretele de sticlă presărat cu portocali miniaturali și era pe punctul de a da colțul, când îl zări pe... Nikolai.

Simți cum îl străfulgeră panica, iar mintea îi e asediată de gânduri confuze. Dacă el nu mai era Nikolai? Dacă era doar monstrul? Dacă era încă prins în asfințitul Faliei, iar asta era doar un vis? își privi mâinile – aveau cicatrici, dar erau umane, fără gheare. *Sunt Nikolai Lantsov. Sunt aici. Sunt acasă.*

Privi prin geam. Celălalt Nikolai stătea printre pomii fructiferi și fântânile din seră, cu medalii scânteind pe panglica albastru-deschis de pe piept. Deci de-asta nu era panică la țară sau în orașe, niciun drapel de doliu înălțat. Ceilalți folosiseră planul lui. Genya croise cine știe ce tăntălău care să joace rolul de rege.

Nikolai se simți deopotrivă încântat și jignit. Când te gândești că cineva putea să-i ia locul atât de ușor, ei bine – un om cu mai puține resurse poate că s-ar fi simțit pus la locul lui. Dar mintea lui Nikolai nu se putea abține să depene posibilitățile create astfel. Putea să-l pună pe acest actor să participe la cinele de stat, la deschiderea orfelinatelor și a sălilor de concerte. Nikolai ar fi putut să fie în două locuri deodată. Dar ce făcea acest nou frate geamăn departe de ceilalți oaspeți?

Răspunsul se prezentă într-o rochie verde complicată și smaralde – o fată. O fată drăguță, care părea să poarte bijuterii foarte scumpe. Era oare prințesa Ehri Kir-Taban? Nu se vedea niciun însoțitor al ei.

Dublura lui umbla într-o parte și-n alta, vorbind rapid. Nikolai nu auzea ce spunea acesta, dar, spre marea lui groază, părea să fie o declarație de dragoste. În ce îi băga acest simulant? Iar Genya și David aprobaseră așa ceva? Era momentul unei

oportune întreruperi, dar cum anume ar fi putut să realizeze Nikolai asta fără să distrugă întreaga șaradă?

Poate că mă înșel eu și discută despre chestiuni de stat, se gândi el cu speranță.

În clipa aceea, cei doi se îndreptară cu pași mari unul spre celălalt. Falsul rege al Ravkăi o luă pe prințesă în brațe. Ea își ridică fața spre fața lui, închise încet ochii și desfăcu buzele. Atunci văzu Nikolai cuțitul din mâna ei.

37. Isaak

Palmele lui Isaak erau umede. Nu-i fusese ușor să scape de Tolya și Tamar. Gemenii erau mercenari experimentați, care aveau talentul de a apărea când erau cel mai puțin doriți.

Dar când o zări prima oară pe Ehri în seră, știu că ar fi evitat cu bucurie o mie de soldați versați ca să se afle aici cu ea, în clipa asta. Nu avea habar cum scăpase Ehri de gărzile ei sau cât timp aveau la dispoziție înainte de a fi descoperiți. Știa doar că voia să o privească la nesfârșit. Rochia ei avea culoarea perelor verzi, cu pliuri complicate brodate cu șoimi. Piepteni de smarald scânteiau în cascada întunecată a părului ei.

— Nikolai? întrebă ea, cercetând sera slab luminată.

Isaak, ar fi vrut el s-o roage să spună. Cum ar fi fost s-o audă spunându-i pe numele lui real?

— Sunt aici, șopti el, având senzația că primește un pumn în piept atunci când ea se întoarse și zâmbi. Nu știam dacă o să vii.

— Nu știam nici eu dacă o să pot. Doamnele mele se agită în jurul meu de la răsărit. N-am crezut că o să găsesc o secundă în care să scap de ele.

— Mă bucur că ai reușit.

Era o formulare absurd de eufemistică, dar lui Isaak nu-i veni în minte nimic altceva ce să spună.

Ea făcu un pas spre el și, fără să se gândească, el făcu un pas în spate, păstrând distanța dintre ei. Văzu suferința de pe fața ei și simți că e cel mai mare imbecil.

— Îmi pare rău, spuse el rapid, chiar dacă știa că regii nu își cer scuze foarte ușor.

Ehri își împreună mâinile în fața ei.

— Am… am înțeles eu greșit? întrebă ea.

— Nu, spuse el. Nu. Dar trebuie să-ți spun ceva.

Isaak se răsuci pe călcâie, umblând într-o parte și-n alta în fața portocalilor, ale căror flori umpleau aerul cu mirosul lor dulce. Își pregătise nenumărate lucruri pe care să le spună, dar niciunul din ele nu părea potrivit în clipa aceasta. Era un băiat sărman dintr-un mic orășel. Era gardă la palat. Crezuse că e fericit. Chiar *fusese* fericit, până să înceapă toate acestea. Dar acum?

Isaak ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o sărute, dar nu putea să facă asta când fiecare cuvânt pe care i-l spusese ei fusese o minciună. Și totuși, nu putea să-i spună adevărul – dacă prin asta putea să pună în pericol o națiune întreagă.

— Ehri, începu el. Dacă eu n-aș fi rege...

Isaak șovăi. Ce voia s-o întrebe, mai exact? încercă iar.

— Ce-ți place la mine?

Ea râse, iar la acest sunet aerul fugi din pieptul lui, într-un avânt de recunoștință.

— E un test? întrebă ea. Sau mândria ta simte nevoia să fie mângâiată?

— Mândria mea simte întotdeauna nevoia de a fi alinată cât mai mult, spuse el.

Dar apoi Isaak înjură în șoaptă. Ăsta era discursul lui Nikolai, iar el nu voia să fie Nikolai în seara asta.

— Stai așa, spuse Ehri. O să-ți spun ce-mi place la tine. Aplombul tău. Felul în care mânuiești sabia de antrenament. Faptul că spui întotdeauna ce gândești. Expresia ta, atunci când povestești despre casa ta de lângă lac.

Ehri înclină capul și, pentru o clipă, fața ei fu străbătută de o expresie de infinită tristețe.

— Ce e? spuse el, dorindu-și doar să șteargă din mintea ei ceea ce îi provocase durere.

— Nimic, spuse ea. Doar că aș fi vrut ca acest moment să poată dura.

El ar fi vrut să-i spună că e posibil, dar nu știa dacă asta e adevărat. Nu-i putea oferi nimic. Iar realitatea neplăcută era că Isaak nu avea habar ce vrea cu adevărat Triumviratul de la el. Aveau oare să-i ceară să joace acest rol pentru totdeauna, în timp ce ei conduceau Ravka? Isaak crezuse că era categoric exclus ca el să poată fi regele de care aveau ei nevoie, dar când luase cina cu Ehri, începuse să se întrebe dacă nu cumva ar fi *putut,* cu ea alături. Oare Genya și ceilalți ar fi putut să permită

o astfel de curtare? Dacă refuzau, ar fi avut el curajul să li se opună? Și, încă mai rău, gândul care îl ținuse treaz începând cu acea seară fericită de pe insulă: dacă adevăratul rege se întorcea și o alegea pe Ehri drept mireasă? Avea să fie obligat Isaak să îl vadă cum o curtează și cum se căsătorește cu ea? Avea să stea în poziție de drepți la capelă, în timpul nunții regale? Avea Ehri să-și dea seama vreodată că bărbatul cu care se căsătorește nu e bărbatul cu inima plină de dor lângă care stătuse în seră, în seara asta?

— Și eu aș vrea să poată dura, spuse el. Aș vrea să nu existe nimeni pe lume în afară de tine și mine, să nu existe țări, regi și regine.

Isaak mai făcu un pas spre ea, apoi ea alunecă în cercul brațelor lui. Era suplă, aproape vinoasă. Era perfectă.

— Ehri, spuse Isaak trăgând-o spre el, în timp ce ea își înclina fața minunată spre a lui, îmbietor. M-ai putea iubi dacă n-aș fi rege?

— Aș putea, spuse ea, iar Isaak nu înțelese de ce ochii ei se umplură brusc de lacrimi. Sunt sigură că aș putea.

— Ce e? întrebă el, prinzându-i obrazul în palmă și ștergându-i lacrimile cu degetul mare.

— Nimic, șopti ea.

Isaak simți o smucitură, ca și cum ea l-ar fi împins, și privi în jos. Din pieptul lui ieșea ceva. Fu izbit de durere, în timp ce mintea lui dădea înțeles formei obiectului. Un pumnal. Pe mânerul alb era sculptat un lup. Isaak auzi bătăi furioase în geam, ca și cum o pasăre ar fi încercat să intre în seră.

— De ce? întrebă el, în timp ce aluneca în jos.

Ea căzu odată cu el, îngenunchind în timp ce lacrimile îi curgeau din abundență.

— Pentru țara mea, spuse ea plângând. Pentru fratele meu. Pentru regina mea.

— Nu înțelegi, încercă el să spună.

Din gură îi ieși un râset, dar sunetul nu era cel potrivit, semăna cu spargerea unei bule.

— Iartă-mă, spuse ea, smulgând pumnalul din trupul lui.

Isaak simți șuvoiul de sânge cald care îi curgea din rană, în timp ce durerea îl inunda. Ehri îl sărută moale pe buze.

— Singura mea alinare e că n-ai fi putut să fii al meu niciodată, spuse ea. Dar să știi că aș fi fost bucuroasă să devin a

ta.

— Ehri, gemu el, în timp ce lumea începea să se întunece.

— Gata și cu Ehri.

Isaak auzi de undeva strigăte și zgomotul unor pași grăbiți alergând spre ei.

— Toți jelesc prima floare, recită ea încet.

Cine va plânge pentru celelalte toamna aceasta?

Isaak privi, neputincios, cum Ehri prinde pumnalul și îl înfige și în inima ei.

38. Nina

Nina se îmbrăcă cu grijă. Rochia ei avea o nuanță foarte deschisă de lavandă, cu un croi modest, perfect potrivită pentru coloritul și silueta generoasă ale Milei Jandersdat. Nu purta nicio bijuterie. Ce zorzoane și-ar fi permis o văduvă săracă? Dar cea mai mare podoabă a unei femei fjerdane era virtutea ei. Nina zâmbi către fata din oglindă, cu o expresie dulce și inocentă.

Își netezi părul cânepiu, aranjat într-o cunună îngrijită de cozi de care Măicuța Fântânii ar fi fost mândră, și o luă spre solariu. Ferestrele mari de sticlă erau încercuite cu chiciură, iar Nina vedea prin ele șanțul cu gheață și, dincolo de el, turnurile sclipitoare ale Insulei Albe. Curtea de Gheață era la fel de orbitoare pe cât și-o amintea ea.

Auzi pași în spatele ei și se întoarse ca să-l vadă pe Jarl Brum cum se apropie, la braț cu soția lui. Erau un cuplu remarcabil de arătos, înalți și cu o constituție elegantă.

— Enke Jandersdat, spuse el călduros. Salvatoarea mea. Te rog, permite-mi să ți-o prezint pe soția mea, Ylva.

— E o mare onoare, spuse Nina, făcând o reverență.

Soția lui Brum strânse mâna Ninei. Părul ei castaniu și des îi ajungea până aproape la talie, iar rochia de mătase aurie îi făcea pielea cafenie să licărească precum toamna. Nina își dădu seama de unde își luase Hanne frumusețea.

— Onoarea e de partea mea, spuse Ylva. Înțeleg că soțul meu îți datorează viața.

La mult timp după plecarea furgonului, Nina și Hanne îl treziseră pe Brum. Îi spuseseră că după explozie veniseră în fugă și îi găsiseră trupul pe marginea drumului. Avusese noroc că scăpase de ape și de dezastrul de la fabrică doar cu un cucui

urât la cap. Suspiciunile pe care le-ar mai fi putut avea Brum față de Mila Jandersdat fuseseră lecuite de faptul că ea rămăsese în Gäfvalle după ce cuplul zemenit și deținutele Grisha fugiseră.

Nina și Hanne așteptaseră răbdătoare la mănăstire în timp ce Brum se întorcea la fabrică să vadă cine supraviețuise și să pună ordine în ce mai rămăsese – și, bănuia Nina, să se asigure că nu existau probe ale eșecului său. Un accident industrial care avusese drept rezultat moartea unor captive prețioase era un lucru, dar o tentativă de evadare reușită a Grisha ar fi fost un dezastru pentru cariera lui Brum, după umilința pe care o îndurase la Curtea de Gheață în anul anterior. Iar pentru Nina era foarte important ca Jarl Brum să nu-și piardă poziția privilegiată din cadrul ierarhiei fjerdane. Pentru planul la care se gândea ea, avea să aibă nevoie de toate legăturile lui și de întregul lui acces la birocrați de rang înalt, comandanți militari și nobili.

— Eu n-am făcut nimic, îi spuse Nina Ylvei. Hanne a dat dovadă de adevărat curaj.

— Iar asta e o altă datorie a noastră față de dumneata, spuse Ylva. Jarl mi-a spus că ești responsabilă pentru o transformare remarcabilă a fiicei noastre.

— Nu pot primi laude pentru asta! Cred că meritul aparține influenței dumneavoastră și constantei îndrumări a Măicuței Fântânii, fie ca Djel să vegheze asupra ei.

Soții Brum dădură solemn din cap, apoi pe fața Ylvei apăru un zâmbet larg.

— Hanne! exclamă ea, în timp ce fiica ei intra în încăpere.

Adevărul era că Ninei i se cuvenea în mare măsură meritul pentru transformarea lui Hanne. O învățase să se îmbrace pe potriva siluetei sale lungi și slabe, o învățase să tragă umerii în spate și să meargă cu grația unei doamne, și, bineînțeles, o învățase să joace. În ce privește încrederea lui Hanne, Nina avea să găsească o modalitate de a o câștiga și, poate, chiar de a fi demnă de ea – într-un fel sau altul.

Ylva o îmbrățișă pe fiica ei, în timp ce Brum îi zicea Ninei:

— Hanne îmi spune că, în sfârșit, e gata să renunțe la atitudinea ei nesăbuită și să-și găsească un soț. Nu știu ce truc magic ai folosit asupra ei, dar îți sunt recunoscător. E foarte schimbată.

Era perfectă înainte, se gândi Nina. *Sau ar fi fost, dacă nu ai fi scurtat-o și tuns-o ca un grădinar prea zelos care încearcă să modeleze un tufiș recalcitrant.* Nina zâmbi.

— Cred că era doar o problemă de timp până ca Hanne să descopere cine trebuie să devină cu adevărat, spuse ea.

— Trebuie să înveți să accepți un compliment, Mila, spuse Brum, depunând un sărut pe încheieturile degetelor ei. Sper că o să înveți cu timpul.

Brum își împreună palmele.

— Mergem la cină? întrebă el.

Hanne se întoarse spre tatăl ei, cu o față fericită și senină. Era foarte roșcovană, iar pistruii de pe obraji semănau cu polenul. Părul ei era în continuare tuns scurt.

— Mă tem că mai mulți generali au venit să discute chestiuni de război plictisitoare, spuse Brum. Vadik Demidov însuși va sosi curând în capitală.

Nina spera ca asta să se întâmple. Intenționa să afle tot ce putea despre pretendentul Lantsov și despre planurile de luptă ale Fjerdei.

— Vom încerca să nu facem doamnele să adoarmă, încheie Brum.

— O să fim mulțumite să vorbim între noi, tată, spuse Hanne. Avem de discutat despre noile modele de rochii din Gedringe.

Brum îi zâmbi indulgent și luă brațul soției lui.

Imediat ce el le întoarse spatele, Hanne îi făcu cu ochiul Ninei, cu o privire care arunca flăcări.

— Mergem? spuse ea.

Nina își strecură mâna în mâna lui Hanne, îndreptându-se amândouă spre cină, în urma Ylvei și a lui Jarl.

Aveau să construiască o nouă lume împreună.

Dar mai întâi trebuiau să o ardă pe cea veche.

39. Zoya

Zoya auzi tumultul și alergă spre el. Simțise că e ceva în neregulă cu noaptea aceea înainte să-l audă pe Tolya strigând. Simți asta în aer, ca și cum trosnetul fulgerului pe care acum îl controla cu atâta ușurință era pretutindeni, în tot. Așa era încă de când revendicase solzii lui Juris. Juris era cu ea – toate viețile lui, tot ce învățase el, crimele comise de el, miracolele săvârșite

de el. Inima lui bătea împreună cu a ei – inima dragonului – și Zoya simțea cum ritmul acela o pune în legătură cu tot. *Plăsmuirea din inima lumii.* Oare chiar crezuse în asta înainte? Poate. Dar nu contase pentru ea. Puterea însemnase protecție, obținerea ei, perfecționarea ei, singurul mecanism de apărare pe care ea îl putea pricepe, împotriva întregii dureri pe care o cunoscuse. Acum, puterea însemna mai mult de atât.

Acum, totul era altfel. Vederea ei părea mai ascuțită, ca și cum lumina ar fi conturat fiecare obiect. Simțea mirosul ierbii verzi de afară, fumul de lemn din aer, chiar și marmura – nu-și dăduse seama până atunci că marmura are miros. În clipa aceasta, când alerga pe coridoarele familiare spre zarva din seră, nu simțea frică, doar urgența de a pune ordine în buclucul peste care știa că avea să dea.

Dar n-ar fi putut să anticipeze harababura care o aștepta. Închise ușile serei în spatele ei și aburi geamul, în caz că trecea cineva. În lipsa ei, paza se făcuse praf. Nicio surpriză.

Tamar stătea în genunchi lângă o fată shuhană cu un pumnal înfipt în piept. Genya plângea. Tolya, David și Nikolai, încă îmbrăcat în mantaua de prizonier, stăteau în jurul altui trup – un cadavru care semăna foarte mult cu regele. Toți strigau în același timp.

Zoya îi amuți printr-un tunet.

Grupul se întoarse spre ea ca unul, ridicând instantaneu mâinile, gata de luptă.

— De unde știm că ești tu cu adevărat? spuse Genya.

— E ea cu adevărat, spuse Nikolai.

— De unde știm că ești tu cu adevărat? mârâi Tamar, fără să se întrerupă din lucrul asupra fetei shuhane.

Părea o cauză deznădăjduită. Fata încă avea culoare în obraji, dar pumnalul părea să-i fi străpuns inima. Zoya refuză să privească mai atent celălalt trup. Îi era prea greu să nu se gândească la Nikolai țintuit de salcâm, cu sângele udând nisipurile Faliei.

— Genya, spuse Zoya calm. Odată m-am îmbătat și am insistat să mă vopsești blondă.

— Interesant! spuse Nikolai. Care au fost rezultatele?

— Arăta superb, spuse Genya.

— Arătam vulgar, spuse Zoya, scuturându-și un fir de praf de pe mânecă.

Genya lăsă jos mâinile.

— Opriți-vă, le spuse celorlalți. Ea e.

Apoi o îmbrățișă pe Zoya cu ardoare, în timp ce Tolya îl prindea pe Nikolai în brațele lui imense și îl ridica în aer.

— Unde naiba ați fost? întrebă el.

— E o poveste lungă, spuse Nikolai, cerându-i să-l pună jos.

Zoya ar fi vrut s-o strângă la piept pe Genya, să inspire parfumul floral al părului ei și să-i pună o mie de întrebări. În schimb, se dădu în spate și spuse:

— Ce s-a întâmplat aici?

— Pumnalul e fjerdan, spuse Tolya.

— Se poate, spuse Nikolai. Dar era manevrat de o fată shuhană.

— Ce vrei să spui? întrebă Tamar, care muncea frenetic să readucă pulsul fetei. Și ea a fost atacată.

— E la inimă? întrebă Zoya.

— Nu, spuse Tamar. Asta ar fi depășit abilitățile mele. Pumnalul a lovit puțin mai la dreapta.

— Poți s-o salvezi? întrebă Genya.

— Nu știu. Încerc doar s-o stabilizez. Restul va depinde de Vindecătorii noștri.

— Am văzut cum s-a întâmplat totul, spuse Nikolai. Ea l-a atacat pe el – pe mine? Pe el. Apoi s-a lovit singură cu pumnalul.

— Deci shuhanii încearcă să însceneze ceva Fjerdei? spuse Tolya.

Lacrimile Genyei porniră iar. Îngenunche și puse mâna pe obrazul sosiei.

— Isaak, murmură ea.

— Cine? spuse Zoya.

— Isaak Andreev, spuse Nikolai încet, îngenunchind lângă cadavru. Soldat fruntaș. Fiul unui învățător și al unei cusătorese.

Tolya își trecu mâna peste ochi.

— Isaak nu și-a dorit toate lucrurile astea, spuse el.

— Poți să-i refaci trăsăturile? întrebă Nikolai.

— E mai greu fără circulația sângelui, spuse Genya. Dar pot încerca.

— Îi datorăm mamei lui măcar atât, scutură Nikolai din cap. Isaak a supraviețuit frontului. Ar fi trebuit să fie în afara pericolului.

Genya își înăbuși un suspin.

— Noi… noi am știut că îl expunem riscului. Am crezut că facem ce trebuie.

— Prințesa respiră, spuse Tamar. Trebuie să o duc la Corporalkii din Micul Palat.

— Nu are niciun sens, spuse Genya. De ce să nu-l omoare doar pe rege – sau pe cel care credea ea că e rege? De ce să încerce să se sinucidă și ea? Și de ce s-ar sacrifica chiar o prințesă pentru misiunea asta?

— Nu a făcut asta, spuse Nikolai. Aduceți-mi haine curate. O să mă întorc la petrecere, ca să pun capăt festivităților. Vreau să am o discuție cu Hiram Schenck. E membrul cu rangul cel mai înalt din Consiliul Comercial din Kerch care a venit, da?

— Da, spuse Genya. Dar nu e foarte mulțumit de tine.

— O să fie. O vreme. Țineți ușile serei încuiate și lăsați cadavrul lui Isaak aici.

— N-ar trebui… începu Tolya.

Dar Nikolai ridică mâna.

— Pentru moment, spuse el. Jur că o să aibă parte de înmormântarea pe care o merită. Peste o oră aduceți-mi delegația shuhană, în apartamentul tatălui meu.

— Și dacă gărzile prințesei Ehri dau alarma? întrebă Genya.

— N-o să dea alarma, spuse Zoya. Nu înainte să afle că planul lor a reușit, iar regele e mort.

Nikolai se ridică, ca și cum rănile nu l-ar mai fi îndurerat, ca și cum ororile ultimelor câteva zile n-ar fi existat niciodată, ca și cum demonul dinăuntrul lui fusese până la urmă învins.

— Atunci trăiască regele, spuse el.

Două ore mai târziu, festivitățile fuseseră reduse la câțiva bețivi fericiți care cântau în fântâna cu vulturul bicefal. Majoritatea oaspeților se duseseră în paturile lor, ca să-și recupereze libertinajul prin somn, sau se furișaseră în vreun colț liniștit al grădinii ca să-l continue.

Zoya și ceilalți se întorseseră în seră, iar când înăuntru intră Nikolai, acesta târa după el o gardă shuhană cu expresie îngrozită. Avea o față plăcută, dar suptă, și purta uniforma Tavgharad, cu părul lung și negru legat într-un coc din creștet.

— Mayu Kir-Kaat, spuse Tamar. Ce caută ea aici?

La vederea cadavrului de pe jos, de lângă lămâi, garda începu să tremure.

— Dar el… spuse ea, holbându-se la regele mort, apoi din nou la Nikolai. Dar tu – unde e prințesa?

— Ce întrebare fascinantă, spuse Nikolai. Presupun că te referi la fata pe care am găsit-o cu un pumnal în piept, la doar un centimetru distanță de aortă – din cauza norocului sau a lipsei de insistență, asta poți să decizi tu. În prezent e tratată de Vindecătorii noștri.

— Trebuie să o încredințați pe prințesa regală grijii noastre, bolborosi garda.

— Nu e nicio prințesă, spuse Nikolai tăios. Iar vremea unor astfel de păcăleli a venit și a trecut. În seara asta, a murit un om nevinovat, doar pentru ca voi să puteți porni un război.

— Oare o să ne explice și nouă toate astea? șopti Genya. Zoya se întreba același lucru.

— Bucuros, spuse Nikolai, arătând spre gardă. Faceți cu toții cunoștință cu adevărata prințesă Ehri Kir-Taban, fiica preferată a Shu Hanului, a doua în ordinea succesiunii la tron.

— Minciuni, șuieră garda.

Nikolai o prinse de mână.

— În primul rând, niciun membru al Tavgharad nu ar permite unui bărbat să-i înhațe încheietura ca pe ultima gălușcă cu prune.

Garda își smuci mâna cu întârziere, încercând s-o elibereze.

— În al doilea rând, unde sunt bătăturile ei? Un soldat ar trebui să aibă bătături pe podurile palmelor, asemenea lui Isaak. În schimb, ele sunt pe vârfurile degetelor. Sunt bătăturile pe care le faci atunci când cânți…

— La *khatuur,* spuse Zoya. Optsprezece coarde. Prințesa Ehri e o maestră.

— Deci au infiltrat o asasină în locul prințesei, ca s-o facă să ajungă lângă rege, spuse Tamar. Dar de ce a încercat să se sinucidă și ea?

— Ca să arunce și mai multe suspiciuni asupra fjerdanilor? întrebă Genya.

— Da, spuse Nikolai, și ca să ofere shuhanilor un motiv de a porni războiul. Monarhul Ravkăi e mort, o membră a familiei regale din Shu Han e ucisă. Ar fi avut toate pretextele necesare ca să intre cu armatele în țara noastră lipsită de lider și să o folosească drept bază pentru lansarea unui atac asupra graniței sudice a Fjerdei. Ar fi sosit în forță, fără vreo intenție de a mai

pleca vreodată.

Acum, garda – sau mai degrabă prințesa – închise ochii, ca și cum ar fi fost înfrântă. Dar nu plânse și nu tremură.

— Ce ar fi trebuit să se întâmple cu tine, prințesă? întrebă Nikolai, dând drumul mâinii ei.

— Trebuia să primesc un nou nume și să duc o viață liniștită la țară, spuse ea încet. Nu mi-a plăcut niciodată politica sau viața la curte. Aș fi fost liberă să mă ocup de muzică, să mă îndrăgostesc de cine aș fi vrut eu.

— Ce imagine minunată zugrăvești, spuse Nikolai. Dacă n-ar fi fost un pericol la adresa viitorului țării mele, inocența ta ar fi fermecătoare. Chiar ai crezut că sora ta o să te lase să te retragi la țară, în cine știe ce sat de munte? Chiar ai crezut că vei supraviețui acestui complot?

— Nu mi-am dorit niciodată coroana! Nu sunt o amenințare pentru sora mea.

— Gândește-te, se răsti Zoya, pierzându-și răbdarea. Ești populară, adorată, fiica pe care toată lumea o vrea pe tron. Moartea ta e menită să ralieze întreaga națiune la război. Cum ar putea sora ta să te lase în viață și să riște să fie deconspirată? Nu ai fi altceva decât un risc.

Prințesa își ridică bărbia ascuțită.

— Nu cred așa ceva, spuse ea.

— Gărzile tale au fost reținute, spuse Zoya. Bănuiesc că una dintre ele avea ordin să te facă să dispari înainte să ajungi în refugiul tău pastoral. Poți să le interoghezi tu însăți.

Ehri ridică bărbia și mai sus.

— O să fiu judecată sau pur și simplu executată? întrebă ea.

— Ai vrea tu să ai norocul ăsta, spuse Nikolai. Nu, ți-am pregătit o soartă mult mai rea.

— O să mă ții prizonieră?

— Nu prea-mi plac numele de alint, dar dacă așa preferi tu.

— Chiar ai de gând să mă ții aici?

— O, da. Nu ca prizonieră, ci ca regină a mea.

Pe Zoya o surprinse modul în care acele cuvinte îi usturară – ce? Inima? Mândria? Știuse că acest final e inevitabil. Era parcursul pentru care luptase și pentru care ținuse tirade. Atunci de ce se simțea ca și cum își lăsase iar flancul expus?

— Logodna noastră îmi va aduce o zestre superbă, spuse Nikolai, iar popularitatea pe care o ai în rândul poporului tău o

va împiedica pe sora ta să ne atace granițele.

— Nu o să accept așa ceva, spuse Ehri.

Avea o expresie feroce – mina unei regine.

— Sau asta, sau execuția, porumbița mea. Gândește-te așa: nu o să fii spânzurată, dar prețul e o viață de lux și scânteietoarea mea companie.

— Poate preferi totuși spânzurătoarea, spuse Zoya. E mai rapidă și mai puțin dureroasă.

Îi făcu plăcere să rostească acele cuvinte, să-l tachineze pe Nikolai cât mai putea. Nikolai le făcu semn din cap lui Tolya și Tamar.

— Duceți-o în apartamentul ei și supravegheați-o îndeaproape, spuse el. Până vom anunța logodna regală, sunt mari șanse să încerce să fugă sau să se sinucidă.

— Ce facem cu fata rănită? întrebă Genya, după ce prințesa fusese escortată în afara serei, iar gemenii se întoarseră.

— Țineți-o sub pază strictă la Micul Palat. Chiar rănită, e tot o membră a Tavgharad. Să nu uităm asta.

— A vrut cu adevărat să dezerteze adevărata Mayu?

— Așa cred, spuse Tamar. Are un frate geamăn. Cred că a fost dus la pregătirea pentru Kherguud. E posibil să fi sperat să facă astfel încât amândoi să scape din Shu Han.

— *Kebben,* spuse Tolya, punând mâna pe umărul surorii lui.

Zoya nu cunoștea acest cuvânt.

— Dacă a fost deconspirată, poate și-a oferit viața în schimbul libertății fratelui ei, continuă Tolya.

— O să fie interesant de discutat cu ea, după ce își recapătă cunoștința, spuse Nikolai, îngenunchind din nou lângă Isaak. Mâine o să-i scriu mamei lui. Am putea să-i oferim măcar o pensie de erou și să ne asigurăm că familiei lui nu-i lipsește nimic.

— Iar cadavrul? întrebă Tolya încet.

— Duceți-l prin tuneluri în Lazlayon.

Genya își trecu degetele peste reverul lui Isaak.

— O să încep să lucrez la el imediat, spuse ea. Isaak... nu a ezitat. Când i-am spus care e miza, a...

Tolya ridică cu grijă, în brațele lui imense, cadavrul lui Isaak.

— A avut o inimă de rege, spuse el.

— Ce i-ai spus lui Hiram Schenck? întrebă Genya, ștergându-și noile lacrimi de pe obrazul însemnat de cicatrici. Zâmbea cât o

felie de pepene.
— I-am dat planurile submersibilelor noastre.
— Planurile *izmars'yet*? spuse Tamar.
— Înarmate? întrebă Tolya, cu o expresie tulburată.
— Mă tem că da, spuse Nikolai. Din câte am înțeles eu, Aparatul a dispărut, iar armata Fjerdei a pornit în sprijinul unui pretendent Lantsov. Sună bine?
— Aparatul? întrebă Tamar, încruntându-se.
— Pretendentul Lantsov. Presupun că nu are importanță. Dar da, i-am dat lui Schenck planurile adevărate. Pornim la război. O să avem mare nevoie de fonduri din Kerch, ca și de noii noștri prieteni shuhani.
— Zemeniții... protestă Tolya.
— Nu vă faceți griji, spuse Nikolai. I-am dat lui Schenck ce voia, dar o să descopere că nu e ce are el nevoie. Uneori trebuie să hrănești demonul.
— Ce înseamnă asta? întrebă Genya. Și nu ne spui unde ai fost?
— Sau dacă ai găsit leacul? spuse Tamar.
— L-am găsit, spuse Nikolai. Dar nu a avut efect.
— Deci călugărul n-a fost de niciun ajutor? întrebă Tolya.
Privirea lui Nikolai o întâlni pe cea a Zoyei. Zoya inspiră prelung, apoi dădu din cap. Era timpul ca ceilalți să afle.
— Avem niște vești proaste, spuse ea.
— Nu e tot? întrebă Genya.
— Suntem în Ravka, spuseră Nikolai și Zoya deodată.
— Niciodată nu e tot, îl auzi ea terminând.
Zoya se duse în anticameră, ca să recupereze prizonierul bine legat la mâini. Îl trezise cu sticluța roșie a Genyei și-i făcuse plăcere cum tresărise Yuri, scurta derută din ochii lui.
— Yuri? spuse Genya. Ce-a făcut? A plictisit pe cineva până la moarte?
Zoya trase de frânghie, iar călugărul ajunse în lumina puternică. Gluga îi alunecă de pe cap.
Genya icni și se trase într-o parte, iar mâna ei zbură spre peticul care acoperea ochiul pe care îl pierduse.
— Nu, spuse ea. Nu se poate. Nu.
Nikolai puse mâna pe umărul ei, ca s-o liniștească.
Călugărul era în continuare prea înalt și prea slab, dar se mișca cu o grație nouă. Era proaspăt ras și nu mai avea

ochelarii. Părul lui părea mai întunecat, pieptănat pe spate și lăsând fruntea liberă, și însăși forma trăsăturilor lui părea să se fi modificat, cu oase reduse la linii mai fine și elegante. Ochii lui sclipeau cenușiu, în nuanța cuarțului.

Tamar păși în fața Genyei, ca pentru a o proteja.

— Imposibil, spuse ea.

— Improbabil, spuse Nikolai blând.

Atunci când distrusese recipientul pe care Elizaveta îl păstrase cu atâta grijă, Zoya văzuse o umbră care ieșea din foc, dar nu înțelesese atunci ce înseamnă asta. Puterea Întunecatului se fragmentase – o parte a ei rămăsese în soldatul rănit al umbrei pe care ritualul aproape îl distrusese și care continua să trăiască în Nikolai. Dar restul, spiritul care începuse să treacă din acel soldat în trupul pregătit de Elizaveta... Zoya ar fi trebuit să-și dea seama că Întunecatul nu avea să rateze șansa de a fi liber.

Lui Yuri i se împlinise dorința. Îl ajutase pe sfântul lui să se întoarcă. Oare tânărul călugăr se oferise de bunăvoie? Cu bucurie? Sau, în acele momente finale de foc și teroare, implorase să-i fie lăsată viața? Zoya știa că Sfântul Fără Stele nu avea milă. Întunecatul nu se ocupa cu împlinirea rugăciunilor.

Nikolai descoperise asta în magazia în care se adăpostiseră în orele în care Zoya se dusese în Kribirsk.

— Lasă-mă să-l ucid, îi spusese Zoya lui Nikolai, atunci când el îi arătase. Putem să-i îngropăm cadavrul aici. Nu trebuie să afle nimeni vreodată că...

Se poticnise în cuvinte. *Întunecatul s-a întors.* Nu putea să le rostească. Refuza s-o facă.

— Dacă îl ucidem, s-ar putea ca eu să nu mă eliberez niciodată de demonul din interiorul meu, spusese Nikolai. Și suntem pe punctul de a porni la război. Am de gând să folosesc toate resursele de care dispunem.

Îl ținuseră cu căluș la gură de-a lungul călătoriei de întoarcere în Os Alta, dar și numai amuzamentul din acei ochi gri familiari o făcea pe Zoya să-i vină să-i rupă gâtul.

Nikolai insistase că exista o modalitate de a-i folosi puterea. Zoya voia să-l vadă iar arzând.

Așa că avea să aștepte. Putea să fie răbdătoare. Bestia din interiorul ei cunoștea eternitatea.

Acum, Zoya se uită la Genya, care își ținea mâinile cu cicatrici

lipite de gură, la furia lui Tolya, la Tamar, care stătea cu securile scoase. Se uită la regele ei și la femeia care avea să devină în curând soția lui.

Noi suntem dragonul, nu ne grăbim.

— Atâți vechi prieteni strânși într-un singur loc, spuse Întunecatul prin gura unui băiat loial și credul, încă un neghiob care îl iubise. E plăcut să te întorci acasă.

Mulțumiri

În primul rând, cititorilor mei vechi și noi, care au făcut posibilă continuarea acestei călătorii prin Universul Grisha, vă mulțumesc. Nu mi-aș fi putut dori tovarăși de călătorie mai buni.

Multe mulțumiri magnificei echipe de la Imprint: ingenioasei mele editoare, Erin Stein, care m-a lăsat să-i prezint proiectul acestei cărți în timpul unui prânz de la Comic Con-ul din San Diego, marilor comandanți ai designului Natalie C. Sousa și Ellen Duda, lui John Morgan, Nicole Otto, Raymond Ernesto Colón, Melinda Ackell, Dawn Ryan, Weslie Turner și Jessica Chung. Aș fi fost pierdută fără genialul detașament de luptă al MEPG: Mariei Dawson, Morgan Dubin, Molly Ellis, Teresa Ferraiolo, Julia Gardiner, Kathryn Little, Katie Halata, Lucy Del Priore, Allison Verost, Melissa Zar, echipa Fierce Reds, Jennifer Gonzalez și echipa ei de vânzări, Kristin Dulaney și foarte curajosul Jon Yaged.

Toată iubirea și recunoștința față de familia mea de la New Leaf Literary: Pouya Shahbazian, Hilary Pecheone, Devin Ross, Joe Volpe, Kathleen Ortiz, Mia Roman, Veronica Grijalva, Abigail Donoghue, Kelsey Lewis, Cassandra Bai„m și, desigur, Joanna Volpe, care m-a ținut de mână și m-a protejat în fiecare clipă. Și un mulțumesc special Melissei Rogal, ucigătoarea de giganți.

Aș vrea să le mulțumesc lui Holly Black și Sarah Rees Brennan, care mi-au oferit un feedback neprețuit pentru primele variante ale acestui manuscris, lui Morgan Fahey, care m-a ajutat să-mi sortez sfinții și să-mi numesc regii, lui Rachael Martin, care mi-a oferit îndrumare și încurajări pentru varianta finală, lui Robyn Bacon, care face o plăcintă cu carne demențială și un Baked Alaska superb, lui Ziggy Ghiuleaua de Tun Umană, care mă face să râd la nesfârșit, și lui Erin Daffern, care mă ține în mișcare atunci când eu îmi doresc cel mai mult

să stau neclintită. De asemenea, mulțumiri lui Marie Lu, Rainbow Rowell, Robin Wasserman, Cassandra Clare, Sabaa Tahir, Robin Lafevers, Daniel José Older, Carrie Ryan, Christine Patrick, Gretchen Meneil, Julia Collard, Nadine Semerau, celor de la Petty Patties (fie ca domnia lor să dureze) și lui Eric pentru fiecare *aloha.*

Mulțumesc lui Emily, Ryan, Christine și Sam pentru toată dragostea și răbdarea lor, și ciudatei și minunatei mele mame, care îmi suportă toanele.